

Vějíře Froilů

- dar králů

Citadely 3

Science fiction

Václav Semerád

© 2019-2020, Praha

Autobus

Vějíře Froilů dar králů Václav Semerád Science fiction (Citadely 3)

Titul: Vějíře Froilů
Podtitul: dar králů
Autor: Václav Semerád
Žánr: Science fiction
Skupina: Citadely 3
Nakladatel: Autobus
Hrdina: Vojtěch
Verze: 1 - Happy-end

Anotace:

Potkat na silnici nosorožce začíná být neobvyklé i v Africe. V Čechách je to však zcela neočekávaná událost, zejména když je nosorožec osedlaný a sedí na něm mladá jezdka.

Ještě větším překvapením je, že nosorožec vůbec nepochází ze Země, i když to na první pohled rozpoznají jen profesionální zoologové. A to už předznamenává něco opravdu neobyčejného.

Svět Satuzyo je totiž od nás na dosah. Samozřejmě jen když ovládáte hvězdnou bránu, která na Zemi rozhodně nepatří mezi běžné dopravní

prostředky...

A tím podivným světem to všechno teprve začíná...

Největší část děje se odehrává až v dalším světě ve »vějíři vesmírů«, mírně zaostalém světě Chapežadu, osídleném vzrůstem malými... ale to už si přečtete sami...

Konec

Splašený nosorožec

Dupl jsem na brzdy. Auto po silnici bláznivě zašvenkovalo, ale udrželo se na asfaltu, i když zastavilo trochu zešikma. Pustil jsem volant a promnul si oči. Na úzké venkovské silnici bych měl čekat ledacos, od povozu taženého krávou až po bagr, ale tohle už bylo trochu moc. A čeho je moc, toho je příliš, jak říkal můj táta.

Přes silnici pomalu přecházel nosorožec.

Ale to bych možná ještě skouzl. Konec konců, v Čechách je více zoologických zahrad, odkud mohl utéci. Korunu tomu však nasazoval jezdec ve velkém sedle, připevněném na hřbetě zvířete. Na hřbetě těžkotonážní obludy, která rozhodně do Čech nepatří, seděla v pohodlném sedle dívka, oděná zčásti do modrých plavek a zčásti do svých dlouhých černých vlasů. Ohlédla se po mně a snažila se přimět svého opravdu podivného komoně uhnout mi s cesty, jenže nosorožec ji neposlouchal a pokračoval v rozvážné chůzi, jako by nám oběma dával najevo, že se přece kvůli nám dvěma nepřetrhne.

Dívka se opět ohlédla, provinile se na mě usmála a pokrčila rameny. Jako kdyby mi říkala, vidíš, snažím se, ale nejde to... Až když se zvíře převalilo přes silnici, naposledy se po mně ohlédla a zamávala mi.

To mě vzpamatovalo. Nastartoval jsem a popojel k místu, kde mi nosorožec zmizel v houští. Při bližším pohledu jsem tady objevil zpola zřetelnou lesní cestu, po níž podivný komoň se svou jezdkyňí zvolna odkráčeli do lesa. Nechci hádat, kolik Čechů ze sta by po takovém setkání pokračovalo v jízdě za svým cílem a kolik by se jako já rozhodlo dozvědět se o té záhadě něco víc. Nemám sice terénní automobil a po lesních cestách se do lesa jezdit nemá, ale zařadil jsem odhodlaně jedničku, otočil volantem a v patách krácejícímu tanku opatrně vjel do lesa.

Dívka se ohlédla až když jsem vyjel z okrajových houštin. Její nemotorné jízdni zvíře mi samozřejmě nemohlo ujet, ale když se na mě ohlédla, začala nesouhlasně gestikulovat, abych se ihned otočil a zmizel. No jistě, chápal jsem, že jí auto v lese vadilo, ale otočit jsem se tady ani nemohl, to by bylo možné až na některé lesní křižovatce. A couvání by bylo ještě horší. Teď už mi prostě nezbylo než jet za ní, ledaže by ona se svým komoněm zabočila mezi stromy, kam bych se už s autem nevešel.

Jenže to ji buď ani nenapadlo, nebo to prostě vzdala. Místo toho, aby mě dál zkoušela odradit od další jízdy, vytáhla odkudsi mobil a začala kamsi volat. Samozřejmě mě napadlo, že si na mě přivolává posilu, ale nepřikládal jsem tomu důležitost. I kdyby si na mě přivolala kámoše, prostě se jich zeptám, co má znamenat nosorožec v českém lese a na českých silnicích. Až se to dozvím, klidně zase odjedu. Jel jsem tedy dál, i když se tu cesta svažovala trochu víc a spíš než plyn jsem tiskl pedál brzd.

Cesta z lesa ústila do malého údolíčka. Napadlo mě sice, že zpátky to bude do kopce ještě horší, ale nosorožec přede mnou mi nedal čas na přemýšlení. Pořád jsem spekuloval, odkud se vzal a co s ním jeho majitelé zamýšlejí.

Pak se přede mnou konečně rozevřelo údolíčko s malebně se klikatící říčkou. Na loučce u vody stálo několik indiánských teepee - jasně, tábor. Skautů, »mladých indiánů«, junáků anebo snad ještě pionýrů? Všechno bylo možné. Až na to, že mezi stany stála zvířata, ze kterých se mi úplně protočily panenky. Dva další nosorožci a jeden podobně obrněný tvor, jenže bez rohu na nosu, zato s hrbolatou, legračně rozpláclou tlamou. Tohle zvíře jsem neznal a nikdy ani na obrázku neviděl. Kde se tu proboha vzalo?

To už nám vyběhlo vstříc pár dalších lidí. Dvě dívky a tři chlapci, všichni ve věku, kdy by mohli dělat pionýrské vedoucí, všichni v plavkách.

„Zuzko, cos nám to sem přivedla za vola?“ křičel nejbližší. Došlo mi, že tím míní mě.

„Já za to nemůžu,“ odpovídala mu jezdčyně na nosorožci. „Ten magor mě sleduje od silnice a nedá se odehnat!“

Takže jezdčyně na nosorožci se jmenuje Zuzka a vůl alias magor jsem tady pořád já. Stáhl jsem tedy okénko a přidal se do rozhovoru, který mi až dosud nebyl zrovna nakloněný.

„No co co co?“ zvolal jsem. „Máte sem tak praštěnou cestu, že se na ní nedá ani otočit!“

„Tak se tu konečně otoč, tady to jde!“ vyzval mě nejbližší mladík. „A vypadni, jako by ti za patami hořelo!“

Klidně jakoby nic došel k Zuzčinému jízdčímu nosorožci, popleskal ho po tlamě a podrbal za ušima. Fakt, tak ochočeného nosorožce jsem taky ještě neviděl. Už to sedlo na jeho hřbetě!

Zuzka seskočila na zem, otočila se a kráčela přímo ke mně.

„Pane Wlezley,“ řekla s anglickým přízvukem, i když ta slova byla česky, „kdo vám dal právo pronásledovat mě?“

„Zvědavost,“ řekl jsem. „Odolala byste pokušení dozvědět se něco o krotitelích nosorožců?“

„Taky jsem neodolala,“ řekla už mírněji. „Jenže my naše tajemství jen tak kdekomu neprozrazujeme. Na to byste musel složit těžkou přísahu!“

„Ve jménu zvědavosti - cokoliv!“ kasal jsem se.

„Tak vylezte z té plechovky a pojd'te do našeho velitelského týpí!“ poručila mi. „Rozhodne, co řekne stařešina!“

Vypadalo to spíš jako pozvání než jako výzva ke kapitulaci, takže jsem zabrzdil, vypnul motor, otevřel dveře a vystoupil. Ani mě nenapadlo zavřít okénko a zamknout dveře auta. Mezi skauty se přece nekrade, tak co?

Zuzka mi pokynula k prostřednímu teepee a vybídla mě, abych šel napřed. Prosím, proč ne? V té chvíli se však plachta teepee trochu rozhrnula a vyšel... to že je »stařešina«?

To snad ne!

Postava před teepee byla totiž gorila, byť trochu nenormální gorila. První, co mě na ní praštilo do očí, byl její oděv. Ano, byla oblečená do montérek, jako kdyby před malou chvílí opravovala motor svého auta. K tomu mi ale neseděly její ruce s dlouhými, štíhlými a - světe zbož se - bílými prsty Evropana. A už vůbec, že v nich držela moderní fotoaparát. A než jsem stačil popadnout dech, zvedla foťák k obličejí a vyfotografovala si mě.

„To je váš »stařešina«?“ podíval jsem se tázavě na Zuzku.

„Tohle je náš »Uááh«!“ odvětila nesouhlasně. „Jako kámoš ujde, ale stařešina... stařešina je ten za ním...“

Mladík, který hned po gorile vyšel z teepee, vypadal sice na stařešinu ještě méně, ale ukázalo se, že tentokrát je to opravdu on.

„Co se tu děje?“ zeptal se všech.

„Máme tu zvědavce!“ ukázala na mě Zuzka. „Přijel až k nám ve svém autě. Chce se něco dozvědět o krocení nosorožců.“

„A přijel k nám autem!“ odpověděl »stařešina« s netajeným despektem. „Co je to zač?“

„Nevím,“ pokrčila rameny Zuzka odevzdaně. „Nalepil se na mě na horní silnici a nenechal se odehnat.“

„Co jsi dělala s »hazalakem« na horní silnici?“ pokračoval »stařešina« ve výslechu.

„Bubík moc neposlouchá,“ postěžovala si Zuzka. „Už zase utekl. Našla jsem ho až nahoře v kukuřici, cpal se jako kdyby tejden nežral.“

„Máte je mít uvázané!“ vyčetl jí »stařešina«.

„Když se jim uvazování nelíbí!“ oponovala mu Zuzka.

„Tak at' neutíkají!“ uťal stařešina její argumenty. „A vy, náš **nezvaný hoste**, pojd'te za mnou!“

To »nezvaný hoste« hodně zdůraznil, abych si nemyslel, že je ze mne bůhvíjak nadšený. Pak se ale otočil a opět vstoupil do svého »velitelského« teepee, takže mi nezbylo než ho následovat.

Uvnitř teepee byl stoleček s jakýmsi přístrojem, který jsem bláhově odhadl na vojenskou vysílačku, a skládací židlička. Další skládací židličky byly složeny na hromádce stranou. »Stařešina« jednu vzal, rozložil, položil přede mne a pokynul mi, abych se na ni posadil. Sám si sedl na tu první, bokem ke stolečku.

Seděli jsme proti sobě a chvíli jsme oba mlčeli. Měl jsem na jazyku spoustu otázek, ale čekal jsem, až promluví on, zatímco on nejspíš čekal, až se rozhovořím já. Konečně mu došlo, že oba čekáme jeden na druhého, a začal.

„Tak vás zajímá krocení nosorožců...“ řekl pomalu. „Hmm, to je zajímavé. Kdyby to aspoň byli nosorožci, že?“

Odmlčel se, čímž jako kdyby mě vyzval k odpovědi, i když se mě vlastně na nic nezeptal.

„Už jsem si všiml, že tu máte i dost podivné zvíře s legrační hubou,“ přikývl jsem.

„A to už jste si s nosorožcem nespletl,“ prohlásil spokojeně. „Jenže my tady žádné nosorožce nemáme. »Hazalak« se jim jen trochu podobá. Z toho vidím, že zoolog nejste, jinak byste si jistě všiml jeho ptačích nohou.“

Nosorožec s ptačíma nohama? To snad ne! Pravda, na nohy jsem se tomu zvířeti nekoukal, víc mě zaujala jezdčyně v sedle.

„Nemusíte mi zdůrazňovat svou zvědavost,“ pokračoval. „Ta z vás přímo sálá. A uznávám, není to úplně vaše vina, že jste tady. Zuzka za to ještě schytá vynadáno, producírovat se na horní silnici, to bylo jako kdyby vás sem pozvala. Jenže cokoli vám teď řeknu, se dá použít proti nám, i když nejste soudce - doufám.“

Zase chvíli mlčel a přemýšlel.

„Nu což, jste tady, chcete vědět, teď už to nezachráníme,“ vzdychl si. „Ale nejdřív mi něco povíte, ano?“

„Beze všeho,“ odvětil jsem ochotně.

„Tak první otázka: jaké máte zaměstnání?“ vybafl na mě.

Pravda, tohle jsem nečekal. Co je mu do mého zaměstnání? Jenže vzápětí mi docvaklo, jaký to může mít pro něho význam.

„Programátor na volné noze,“ odpověděl jsem. „Momentálně bez práce, než si zase něco najdu.“

„Hmm... programátor,“ zase se trochu zamyslel. „Těch jsou dneska mraky a většina je samouků. Nebo na to máte vzdělání?“

„Konkrétně na programování ne,“ přiznal jsem. „Na to stačí být nadšencem samoukem. Ale jinak mám diplom inženýra.“

„Inženýra čeho?“ chtěl vědět. „Dneska jsou inženýři i přes chov koz. Co jste vlastně vystudoval za obor?“

„Říkám to nerad,“ přiznal jsem. „Mám diplom na atomové reaktory. Jenže v tom oboru nedělám.“

„Atomové reaktory?“ vzhlédl ke mně překvapeně. „Co vám tedy říká pojem »Diracova delta-funkce«?“

„Derivace Heavisideovy funkce,“ odpověděl jsem.1

„Konečně nějaký matematik!“ podíval se na mě se zájmem. „A momentálně bez práce? Ještě lépe! Poslyšte, jakže se vlastně jmenujete? Můžete mi říkat Michal.“

„Já jsem Vojta,“ odpověděl jsem. „Není nad to, když se lidi oslovují jménem.“

„A co jste dělal v autě na horní silnici?“ zeptal se stařešina. „Tady přece dávají lišky pac a dobrou noc.“

„Jel jsem za jedním inzerátem,“ přiznal jsem. „Tady ve vaší vsi někdo prodává chalupu. Jel jsem se na ni podívat.“

„Kupujete chalupu na víkendy?“ podíval se na mě tázavě.

„Bohužel ne,“ přiznal jsem. „Prchám z Prahy a sháním si nějaké bydlení dostupné mému kontu.“

„Prcháte z Prahy?“ usmál se. „Zajímavé! Dneska se častěji hrnou lidi do Prahy!“

„Kdo chce kam, pomozme mu tam,“ pokrčil jsem rameny. „Byt v Praze není pro lidi na volné noze. Když mám práci, mám peníze. Pak o nic nejde. Ale když mi smlouva končí a neseženu co nejdřív buď prodloužení, nebo novou smlouvu, pak mě nájem rychle táhne ke dnu. A protože je dnes možné pracovat na dálku, zejména u programátorů, je byt v Praze vlastně zbytečnou zátěží. Lepší je mít někde pevný bod, jak žádal už starý Archimédes.“

„Dejte mi pevný bod - a pohnu Zemí!“ deklamoval trochu divadelně Michal. „Tak poslyšte, inženýre! Nechcete prácičku od nás? Mohla by být i s tím bytem! Teď by šlo ještě o to, jak hodně máte majetku. Můj děda byl železničář a těm občas přidělovali umístění, většinou i se služebním bytem. A děda říkal, že všechno své nosí s sebou v jednom velkém lodním kufří. Babička potom za ním dorazila s dětmi a také toho neměli víc, než kolik se dalo odvézt na dvoukoláku. Kolik toho máte vy?“

„Největší položkou je u mě počítač,“ řekl jsem.

„Tak to je právě to, co byste si tam vzít nemohl,“ překvapil mě Michal. „Dokážete se ho zbavit?“

„Zbavit se počítače?“ podíval jsem se na něho divně. „To je můj výrobní prostředek, jak bych programoval bez počítače?“

„Naučíte se na jiném,“ řekl Michal. „Vždyť už dnes existují počítače různých nekompatibilních značek. Když vás najmeme na Macintoshe, nebude vám platná znalost Windowsů ani Androidů. A to nemluvím o mainframech, ty mají úplně jiné procesory.“

„To je pravda,“ přiznal jsem. „Ale naučit se programovací jazyk nebývá tak těžké. Jeden druhému se podobají a pokaždé jde hlavně o to, osvojit si knihovny funkcí.“

„Jo, obvykle je to pravda,“ přikývl. „Jenže tady by šlo také o řízení nestandardních periférií, jak se řekne v programátorském žargonu. Jenže na ty jenom znalost programování nestačí. Musíte se vyznat v procesech, které bez vyšší matematiky nepochopíte.“

„Nebyl bych proti,“ řekl jsem. „Když na to přijde, majetek se mi taky vejde do kufří. Ale počítače bych se nevzdával. Mám v něm všechno, od dokumentů po oblíbenou hudbu. A počítač se do toho kufří také vejde.“

„Počítač si s sebou vzít můžete,“ ustoupil Michal, ale vzápětí se ukázalo, že jen zdánlivě. „Problém je, že vám tam nezajistíme přípojku na dvě stě dvacet voltů. A bez elektřiny bude počítač jen zátěží v kufří. A to nemluvím o internetu, ten tam prostě není.“

„Není tam elektřina?“ zarazilo mě to.

„Jak kdy,“ pokrčil rameny. „To je totéž jako tady v táboře. Také se musíme obejít bez elektrické přípojky.“

„A tohle není na elektřinu?“ ukázal jsem na stůl za jeho zády, kde ležel jakýsi přístroj.

„Ten má sluneční elektrárnu z druhé strany stanu,“ ukázal mi na drát, vedoucí nahoru do špičky teepee.

„Notebook se s fotovoltaickou deskou taky spokojí,“ řekl jsem. „Mám totiž jak desktop, tak i notebook.“

„Ten by se tam možná snesl,“ připustil Michal. „Ale musíte si pro něj fotovoltaiku sehnat sám.“

„Beru,“ řekl jsem. „Jen by mě zajímalo, kde to je? Afrika to asi nebude, už podle těch nosorožců s ptačíma nohama. Hádám správně na Jižní Ameriku?“

„Špatně,“ usmál se. „Geometricky je to mnohem blíž, jenže topologicky mnohem dál.“

„Tomu nějak nerozumím,“ přiznal jsem.

„Je to na »Satuzyu«, to je třetí svět od Země,“ řekl.

„Třetí svět od Země?“ opakoval jsem po něm. „Mars - Jupiter - Saturn...?“

„To by bylo geometricky a to je přece strašně daleko,“ řekl. „Musíte to brát topologicky. Kentaurie - Hórgo - Satuzyo. Třetí svět v paralelním vesmíru Froilů.“

Přiznám se, vytřeštil jsem na něho oči.

Třetí paralelní svět ve vesmíru Froilů... tak to mi vůbec nic neříkalo. Jen to naznačovalo paralelní vesmíry a jejich světy, tedy něco na Zemi nevidaného a neslýchaného.

„A vy tam žijete?“ zeptal jsem se.

„Většinu času,“ odvětil.

----- Poznámky:

1 Tyto funkce skutečně existují, jenže patří do vyšší matematiky, jaká se maturantům nepřednáší.

Satuzyo

Na to, abych na takovou nabídku přikývl, jsem se projevil příliš skepticky. Požádal jsem stařešinu Michala o nějaký důkaz, ale ne v podobě neznámých zvířat, která by se mohla s trochou dobré vůle skrývat někde v džunglích i na naší staré dobré Zemi. Nohy nosorožců »hazalak« k mému přesvědčení nestačily. I když měly tři kopýtka místo pěti, vypadaly jako nohy afrických nosorožců, takže jsem je jako důkaz neuznal.

„Kdyby po světě nechodilo plno podvodníků, vydávajících se za něco, čím nejsou, řekl bych, že jste nezdravě nedůvěřivý,“ vzdychl si Michal. „Ale máte pravdu, důkaz je nejlepší argument. Jenže to už přesahuje rámec nezávazného plkání, teď jde tak říkajíc do tuhého. Než vám ukáží něco dalšího, musíte mi tady na tomto místě přísahat, že nikomu na tomto světě nepovíte, co vám ukáží. Kdyby se vám to zdálo nepřijatelné, potřeseme si rukama, nasednete do své plechovky, odjedete a do nejdelší smrti si budete říkat, že se vám všechno jenom zdálo. Jasně?“

„Klidně budu přísahat, že nic nerozkecám,“ svolil jsem.

„Přistupte tedy k »poburaši«, položte na něj ruku a opakujte po mně, co vám řeknu!“ vyzval mě.

„Poburaš“ byl zjevně přístroj na stolku za jeho zády. Musel jsem vstát, položit dlaň na jeho horní desku a opakovat přísahu. Týkala se nejen světa Satuzyo, ale všech světů, na které se možná dostanu, způsobu, jakým se tam prochází, i všech detailů, které se budou těchto světů týkat. Bylo to dlouhé a rozvláčné a pochopil jsem, proč tomu Zuzka říkala »těžká přísaha«.

„Takže malá přesvědčovací ukázka,“ vzdychl si Michal.

V té chvíli jsem se skoro ulekl. Za ním svítila veliká elipsa namodralé barvy, částečně skrytá v udusané hlíně podlahy teepee. Byla vyšší než člověk, tak dva a půl metru, a široká přes metr.

Jenže za tou elipsou byla džungle. Takže je to - hvězdná brána do cizího světa.

„Vejděte!“ pokynul mi Michal. „Kentaurie není nebezpečný svět, nemusíte se tam ničeho bát. Opatrně projděte středem brány a hlavně se nedotkněte toho modrého okraje.“

„Když tím projdou i nosorožci...“ začal jsem, ale Michal mě nedůtklivě přerušil.

„Tohle je brána velikosti »B«, vhodná pro nás, lidi,“ ujistil mě. „Pro větší zvířata je brána velikosti »C«, jenže ta spotřebuje čtyřikrát více energie a má i jiné nevýhody. Tahle nám postačí.“

Už jsem mlčel a odhodlaně jsem vkročil do džungle. Michal mě následoval a elipsa, za níž teď byl vnitřek teepee, zmizela. Nemohl jsem se tu ale pořádně rozhlédnout. Stáli jsme v džungli, kde kromě spleti lián, velkých listů a shora dolů visících větví nebylo nic zajímavého.

„Teď prosím pozor!“ varoval mě Michal. „Kentaurie, kde se nacházíme, je bezpečný svět, což se ale nedá tvrdit o Hórgo. Až otevřu bránu, nejprve se tam rozhlédnu a vy tam vejdete, až vám potvrdím, že je tam čisto. Jasně?“

„Jasně,“ přikývl jsem.

Michal - a opět nevím jak - otevřel další elipsu. Opatrně do ní nahlédl, rozhlédl se a až potom tam vkročil. Až pak pokynul, abych vstoupil za ním do kamenité planiny, obklopené skalami. Nevím, po čem pátral, ale když to neobjevil, bylo to asi dobře. Jinak tu ale také nebylo nic zajímavého.

„Tady není dobré zůstat,“ řekl.

Otevřel třetí elipsu a tentokrát za ní byla rozlehlá louka, na níž se pásli dobytek. Až při zaostřenějším pohledu jsem zjistil, že to vůbec nejsou krávy, ale bachratější bezrohá zvířata.

„Tohle je svět »Satuzyo«,“ řekl pyšně. „Stačila tato ukázka na přesvědčení jednoho pochybovače?“

„Stačila,“ přikývl jsem.

„A berete nabízenou práci?“ pokračoval v otázkách.

„Jestli to bude aspoň tak zajímavé, beru,“ řekl jsem.

„Potěšil jste mě, že se nestaráte o plat,“ usmál se. „Tyhle podružné detaily necháme na později. Teď se vrátíme na původní Zem. A půjdeme v obráceném pořadí. Nejprve svět Hórgo, a až se tam rozhlédnu, projdeme dál.“

„Vždyť jsme tam teď prošli!“ namítl jsem.

„Nezvykejte si vkročit do Hórgo jen tak, bez rozhlédnutí!“ napomenul mě. Asi tam opravdu bylo něco nebezpečného.

Otevřel bránu a rozhlédl se tam s ostražitostí indiánského stopaře, pak následovala Kentaurie a nakonec Země. Vyšli jsme přímo ve velitelském teepee, které jsme před několika okamžiky opustili a když Michal uzavřel hvězdnou bránu, všechno bylo jako předtím. Až na to, že jsem v prstech

držel nepříliš velký fialový květ, který jsem stihl utrhnout v džungli Kentaurie. Dlouho jsem se však ze svého »úlovku« neradoval.

„Dejte mi ten květ!“ natáhl ke mně Michal ruku. „Nesmíme dopustit, aby se cokoliv mimozemského dostalo na Zem.“

„Ale co ta zvířata?“ namítl jsem při pomyšlení na exotická zvířata mezi stany teepee. Květ jsem však poslušně odevzdal.

„Ta jsou výjimka,“ řekl. „Jsou tu na léčení. Budete se divit, ale jejich nemoci léčí pouhý pobyt na našem slunci. Budou tu jen jedno odpoledne, pak je vrátíme do Satuzyo. Ale posaďte se, ještě jsme všechno neprobrali.“

Opět jsme se tedy posadili proti sobě, ale tentokrát to bylo poměrně krátké.

„Chcete-li se k nám přidat, zbavte se pozemského majetku,“ řekl Michal. „Jestli jsem to správně pochopil, chtěl jste si někde ve vesnici koupit chalupu. Zapomeňte na ni, jen by vám překážela. Pronajatý byt by vás zatěžoval, i když v něm nebudete, zbavte se ho. Jestli litujete nějakého toho nábytku, prodejte ho, stejně jako vaše auto. Když ho necháte delší dobu na ulici, vandalové vám ho zničí, prodejte ho a nebudete mít tady na Zemi nic, o co byste se musel starat. Jestli si tam chcete vzít notebook, zakupte si k němu fotovoltaiickou baterii. Notebooky mají akumulátor, kdybyste ho celý den na slunci nabíjel, můžete si večer pustit nějakou hudbu, i když by na to byl lepší menší tablet. Ale nepočítejte s internetem nebo s jinými počítači, byl byste tam s notebookem jediný. Až si to všechno uspořádáte, zbude vám na Zemi jen konto v bance. To vám překážet nebude, ať se o ně stará banka. Jak je nám oběma jasné, konto se vám zvyšovat nebude. Dnešní úroky jsou pakatel, naopak poplatky budou z uložených peněz stále ubírat. Zařídte si, aby vám banka konto při jisté minimální sumě automaticky sama zrušila, nebo se nestačíte divit, kolik jí budete po návratu dlužit!“

„Myšlíte si, že tam budeme dlouho?“ zeptal jsem se.

„Nevím, neznám přece stav vašeho konta,“ řekl Michal. „Jen vás pro jistotu upozorňuji, že současné banky nejsou nejvhodnější místo pro dlouhodobé uložení peněz. Malým stradatelům peníze přibývaly díky úrokům ještě tak za starého Rakousko-Uherska, dnes banky mnohem víc žerou a mlaskají. Abyste žil jako rentiér jen z úroků, musel byste mít v bance hodně milionů, aby úroky převýšily poplatky - a ani to dnes není jisté.“

Neodporoval jsem mu, měl přece pravdu.

„Až všechno zařídíte, vraťte se sem do vsi. Náš tábor tu už nebude, ale až sem přijдете, zavolejte mi. Tady máte náš telefon, jiným se nedovoláte.“

Dal mi přitom starší mobilní telefon s malou obrazovkou.

„To je všechno,“ řekl. „Kdybyste si to přece jen rozmyslel, pak tenhle telefon zničte a hod'te do popelnice. A pamatujte si, že jste slíbil mlčení, ať se k nám přidáte nebo ne!“

Převzal jsem malý, ošoupaný mobil s trochou nedůvěry.

„Není k tomu nějaká nabíječka? Jak dlouho vydrží baterie?“ staral jsem se.

„Nepotřebujete nabíječku,“ ujistil mě. „Na jedno vysílání je v tom energie dost. A s tímhle mobilem se nic jiného než vysílat nedá. Nemá to foťák ani soubor počítačových her, nemáte čím mu vybit baterii. Vypnutý vydrží déle než rok.“

No budiž, jestli to postačí, nic víc si nepřeji, pomyslel jsem si, ale cítil jsem, že tento krok může v mém životě hodně změnit.

Kostky jsou vrženy...

Nábytku, ale i bytu jsem se kupodivu zbavil snadno. Stačilo zapátrat v paměti a vytanul mi obraz tetičky Kornelie. Byla jen o pár let starší než já, ale vdávala se v sedmnácti letech, zkrátka to vzala hopem. A brzy poté měla dcerku Ilonku, moji sestřenicí, která se rozhodla pokračovat ve šlépějích své matky a nedávno se také vdávala, ještě jí ani sedmnáct nebylo.

Stačilo vytočit číslo tetičky Kornelie a zeptat se jí, jak to mají mladí s bytem a jestli by s tím nechtěli pomoci. Kornelii by ubyla starost a mladí by získali rovnou zařízený byt. Rozumí se samo sebou, že po mé nabídce skočili všichni. Ilonka mi samým nadšením dala před svým novomanželem parádní pusu (pusa od sestřenice se přece do erotiky nepočítá) a její drahý mi vděčně tiskl ruce. Došel jsem pak s nimi za svým domácím, kterému tato příbuzenská výměna nevadila, zajímalo ho jen zda budou přesně platit nájem, Ilonka podepsala novou nájemní smlouvu a já jsem se tam později vrátil už jen pro svůj velký kufr na kolečkách.

S autem to bylo ještě jednodušší. Původně jsem ho nabídl spolu s bytem, jenže novomanželé už auto měli jako svatební dar od Ilončina tchána. Z porovnání těch dvou vyšla moje stará šunka jako vrak, takže jsem ji rovnou odvezl do sběru a odhlásil. Beztak by už těžko prošla technickou kontrolou. Z motoru kapal olej, karoserie byla na mnoha místech prorezavělá a závady by vydaly na několik stránek protokolu.

Z mé předchozí činnosti mi zbyly dva počítače. Jeden starší desktop, který jsem nabídl mladým a tak jsem se ho také snadno zbavil, a novější notebook, schovaný na dně kufříku. Zvykl jsem si mít všechna data na externích discích připojitelných k čemukoliv. Je výhodné mít v počítači jen systém a menší pracovní prostor a všechna data skladovat mimo. Při troše štěstí pak nemusíte mít obavy při výměně za novější modely hardwaru i softwaru. Měl jsem to jednodušší, že jsem desktop s notebookem už předtím občas střídal, stačilo přepojit externí disky. To se rozumí, že jsem všechny choulostivé přístroje pečlivě zabalil do košil, svetrů a jiného textilu, aby se jim cestou nic zlého nepříhodilo.

Větší pozornost jsem věnoval solárním panelům, ale vývoj mezitím pokročil natolik, že nebyl problém zakoupit solární panel s dostatečným výkonem, aby dokázal krmit notebook i přídatné disky. Nechal jsem si poradit od ochotného prodávče a přikoupil externí bateriový zdroj, schopný nakřečkovat případné přebytky ze solárního panelu do akumulátoru a uschovat je tak pro večerní provoz a nechal jsem se přemluvit, abych - když už mám baterie pro notebook - koupil i nový monitor. Přece jen je pravda, že ať je notebook sebedražší, externí monitor bývá podstatně lepší než vestavěný.

Takto vybavený jsem chtěl jít na autobus, jenže když jsem začal studovat jízdní řády, zjistil jsem, že do zmíněné vesničky jezdí snad jen jeden spoj týdně. A tady mi Ilonka nabídla, že mě tam odveze. Měli přece podstatně lepší bourák než byla moje stará šunka, daná do sběru, a tahle protislužba nebyla ničím proti daru, který ode mne dostali.

Dovezli mě tedy do vsi na náves, kde jsem jim poděkoval za svezení a rozloučil se s nimi. Jistě na mě budou vzpomínat v dobrém...

A teď - vzhůru za vesnici a do tábora!

Na místo jsem dorazil v pořádku, jenže tábor - nikde. Ale vždyť mi Michal sám říkal, že tu tábor nebude, až přijdu, proto mi přece svěřil jejich speciální telefon.

Telefon sice neměl číselná tlačítka, ale Michal říkal, že stačí, když ho zapnu. Uvidíme! Napadlo mě, že by byl vrcholný trapas, kdyby se po zapnutí mobilu nic nestalo a já bych tady zůstal trčet s kufrem na louce u říčky. Nevím, co bych v takovém případě asi dělal. Ve světě jsou strašně vynalézaví koumáci, kteří vědí, jak někoho oškubat! Na druhou stranu jsem si říkal, že by mě ošidili i bez obstarávání tříprstých nosorožců a cestování

do sousedních světů vypadalo také až příliš reálně, než aby to byl jen podvod.

Vydoloval jsem »mobil« z kapsy a stiskl hlavní vypínač.

Chvilé napětí se mi zdála neuvěřitelně dlouhá, ale pak se stranou opět objevila modrobílá svítící elipsa a vykročil z ní můj nový známý a vlastně šéf - Michal.

„Nerozmyslel jste si to?“ zeptal se mě.

„To je snad na mně vidět,“ usmál jsem se. „Všechno své si nesu s sebou.“

„Prodal jste byt a auto?“ zeptal se mě.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Auto jsem zrušil úplně, beztak bylo zralé do šrotu, a byt jsem věnoval sestřenici, která se právě osamostatňuje od rodičů a darovaný byt mladí vřele uvítali.“

„Takže jste z toho neměl ani korunu?“

„Rusové na to říkají: »Čjort poberí!«“ odvětil jsem. „Caesar zase řekl »Alea iacta est« - kostky jsou vrženy.“

„Předpokládám, že v té papírové krabici máte velký panel slunečních baterií,“ ukázal na přepravní obal, který se už do kufru pochopitelně nevešel. Naštěstí byla sluneční baterie lehká a dala se snadno nést.

„Správný postřeh!“ usmál jsem se. „Tu fotovoltaiku jste mi přece sám doporučil.“

„To ano, ale očekával jsem něco menšího,“ přikývl.

„Něco menšího by muselo celý den shromažďovat energii do akumulátoru pro krátkou chvíli provozu,“ řekl jsem. „Tohle už stihne napájet notebook třeba celý den.“

„Myslíte si, že budete mít celé dny volné na svůj počítač?“ zpochybnil můj předpoklad.

„Když ne, bude se energie hodit i na něco jiného,“ pokrčil jsem rameny. „Nebudete muset další zájemce odrazovat tvrzením, že v tamtom světě neseženou dvě stě dvacet voltů. Mám totiž také měnič, pro menší spotřebiče bude stačit.“

„Hezké je, že nemyslíte jen na sebe,“ usmál se i on. „Takže půjdeme, ne? Nechcete s tou krabicí pomoci?“

„Není tak těžká,“ namítl jsem. „A vy se přece musíte v tom druhém světě rozhlížet!“

„Pravda,“ přikývl. „Takže pojd'me!“

Prošel do džungle světa Kentaurie, počkal až projdu za ním a otevřel bránu do dalšího světa. Nejprve tam opatrně nakoukl, pak vstoupil a vyzval mě k následování. Ani on si nezvykl vkročit do Hórgo bez rozhlédnutí.

A pak otevřel poslední bránu, za níž měl být cíl naší cesty.

Za třetí elipsou byla již známá rozlehlá step s pasoucím se dobytkem, i když to nebyly naše pozemské krávy. Marně jsem se však rozhlížel a napínal zrak, jestli někde neuvidím nějaké stopy po lidech nebo aspoň po lidské činnosti.

„Zdá se vám to tady pusté?“ usmál se na mě Michal. „Máte pravdu, nic tu není. Je tu stejný zapadákov jako vesnice, kde jsme měli náš ozdravný tábor. Vybrali jsme to tak ale schválně, protože nepotřebujeme zájem zvědavců a nedejbože médií.“

„No dobře, ale co teď tady?“ zeptal jsem se.

„Správná otázka!“ přikývl. „Je jasné, že se musíme nejprve dopravit do civilizovanějšího místa. Takže - nakládat a nasedat!“

Už už jsem se chtěl zeptat, do čeho nakládat a nasedat, když jsem si teprve všiml, co tím Michal mínil. Stranou visela jen tak ve vzduchu modravě světélkující skleněná deska. Vznášela se nad nízkou trávou, jako kdyby pro ni neplatila gravitace, jako obláček zhutněné mlhy.

Michal mi jemně odebral z ruky krabici se solárním panelem a i s ním nastoupil na skleněnou desku. Znamenalo to, že nejspíš jde o zdejší dopravní prostředek, i když nevzbuzoval mou velkou důvěru co se týče únosnosti. Ale zřejmě to jde, takže jsem také nastoupil jako na schod a kufr jsem vtáhl nahoru za sebou.

„Čím jezdíte raději?“ zeptal se Michal. „Kabrioletem nebo limuzínou?“

„Ani jedním,“ odvětil jsem. „Kabriolety jsou vozidla snobů a tomu odpovídá i jejich cena a prostorné limuzíny jsou teprv pro boháče. Proto jsem vždy jezdil jen obyčejným autákem.“

„Výborně řečeno!“ opáčil Michal. „Takže si sedněte!“

Pak se stalo něco zajímavého. Skleněná deska se v té chvíli zprohýbala, takže vytvořila cosi jako lavičku s opěradlem. Michal se posadil a ukázal mi místo vedle sebe. Přesunul tedy jsem kufr před sebe a posadil se. Měl jsem pocit, že sedím na kraji dobře nafouknutého gumového člunu. Prohýbalo se to, ale jen trochu. Guma to však rozhodně nebyla a sklo teprve ne. Ale co to je?

Skleněná deska se stejně náhle rozrostla do stran a vzhůru, až nás oba obalila. Byli jsme i se zavazadly ve skleněné bublině, která se s námi vznesla a rozletěla se vzhůru a vpřed. Postupně s námi nabrala rychlost srovnatelnou s rychlostí tryskáčů. Při nízké výšce našeho letu to bylo obzvláště působivé, krajina se pod námi jen míhala.

Při takové rychlosti jsme pochopitelně neletěli dlouho. Před námi se objevilo něco, co mi připomínalo mládí, když jsem dělal brčkem mýdlové bubliny a místo bublin jsem začal foukat vzduch přímo do mýdlového roztoku - to s dnešními »bublifuky« nejde. Vznikl hrozen bublin přetékaících z hrnku, jako děti jsme tomu říkali podle známé pohádky »hrnečku vař«. Hrozen bublin pod námi však jistě nevznikl foukáním stéblem do hrnečku mydlinek. Jednotlivé bubliny byly velké jako bývají obytné buňky stavbařů na větších stavbách. Některé byly mléčně bílé, jiné dokonce černé jako uhel, ale mnoho jich bylo bezbarvých jako létající bublina, která nás obklopovala. A v některých byli lidé...

„To je naše osada Naděje!“ ukázal mi dolů Michal.

Froilové

Bubliny byly naskládány na sebe ve třech »podlažích«, dole byl mezi nimi prostorný krytý vchod, viditelný až zblízka. Přistáli jsme vedle něho. Naše skleněná bublina přitom dosedla až na zem a bez varování praskla a rozplynula se. Předtím nás naštěstí oba nadhodila, takže jsme zůstali stát a neposadili se do prázdna.

„Pojď se ubytovat,“ pozval mě Michal do vchodu a vykročil aniž by na mě čekal. Přitom nesl krabici se slunečním panelem, takže mi nezbylo než ho následovat, ale nejprve jsem se aspoň krátce rozhlédl. Všiml jsem si, že před vchodem je ušlapaný jen nevelký půlkruh a nevedou odtud žádné cesty ani pěšinky. Proč také, když mají k dopravě létající skleněné bubliny?

Vešli jsme do zdejšího »hrnečku vař«. K mému údivu byla uvnitř podlaha stejná jako venku - prostě plocha, volně pokrytá malými oblázky, na nichž můj kufr poskakoval jako koza na ledě. Jestli to mělo vyjadřovat »sepětí s přírodou«, bylo to podle mého mínění přehnané. A jestli byly shora některé bubliny průhledné, tady byly všechny stěny jednotné mléčně bílé barvy.

Chodba vedla zřejmě skrz celou »osadu«, ale nedošli jsme až na její konec. Znenadání se ve stěně napravo od nás otevřely dveře, velice podobné vesmírné bráně, až na to, že jejich okraje nezářily. Vypadalo to, jako kdyby se tu rozevřela opona, jenže to nebyla tkanina, ale pevná bílá hmota stěn. Dveře jsem si vždycky představoval jako něco pevného, jasně ohraničená futra a v nich pohyblivě uložené dveře. Tady se prostě rozevřela stěna, vytvořila oválný otvor, Michal tam zabočil a já za ním.

„Tady bude vaše slíbené ubytování,“ řekl mi Michal. „Tahle buňka slouží jako ložnice, v nouzi jako improvizovaná pracovna, ale běžně se nepředpokládá, že by tu člověk trávil víc než noční klid. Postel je trochu vyšší, zato může sloužit i jako křeslo nebo jako pohovka. Pod ní je šuplík na různé drobnosti, uložte si tam kufr. Naproti je stůl. Teď je zasunutý do stěny, ale dá se vysunout podle potřeby, buď jen zčásti, nebo v plné šířce.“

„Na ubytovnu je to opravdu malé,“ komentoval jsem to.

„Stan je také určený k přenocování a ne abyste v něm trávil veškerý denní čas,“ připodobnil tuhle opravdu malou místnost ke všeobecně známému prostředku ze Země. „Výhodnější je trávit volný čas ve společenských místnostech, je jich tu dost. Pracovat se dá i z ubytovny, ale

na dálku nejde všechno, občas je vhodnější využít lépe vybavené pracoviště.“

„Uvidíme!“ řekl jsem.

Pak, už bez zavazadel, jsem Michala následoval dál. Vyšli jsme na chodbu a došli ke schodišti, po něm o patro výš.

„Teď vás dostanou do rukou naši doktoři,“ upozornil mě. „Jednak by měli otestovat váš imunitní systém, ale to se dá zjistit z odebraného vzorku DNA, což je maličkost. Máte štěstí, dnes tu jsou na inspekci Froilové, takže budete mít nejlepší dohled.“

„Froilové... Froilové...“ opakoval jsem. „Kdo to vlastně jsou, ti Froilové?“

„Když řeknu, že mimozemšťané, bylo by to správně, ale to ti nejspíš nebude stačit,“ řekl. „Froilové jsou zakladatelé vějířové teorie světů. To oni objevili principy »lamkepó« a sestrojili první hvězdné brány. Teď se věnují jejich šíření po všech vesmírech. Pomáhají tak méně rozvinutým civilizacím, například i naší.“

„A sami se tak nešíří?“ zeptal jsem se.

„Jistěže šíří,“ přikývl Michal. „Jenže pro ně je vhodná sotva setina objevených světů. Jsou to totiž fluorové bytosti a fluorové světy jsou prý vzácné. Jejich vzduch obsahuje místo kyslíku fluor a pro nás je smrtelně jedovatý, místo naší vody mají kyselinu fluorovodíkovou, která leptá na Zemi i sklo. Kyslík je naopak jedovatý pro ně a voda leptá většinu jejich materiálů. Ve světech vhodných pro nás se mohou pohybovat jedině ve skafandrech, takže jsou pro ně bezcenné, my naopak nemůžeme do jejich světů. Naštěstí za statisíce let vyvinuli materiály odolné jak vůči kyslíku, tak i vůči fluoru. Pochopitelně nežijí na Satuzyo trvale, jen nás občas navštěvují. Zpočátku nás tady vodili za ručičky, než jsme si zvykli a zvládli spoustu potřebných činností. Uvidíš!“

„A jak vlastně vypadají?“ zajímal jsem se.

„Skoro jako my, za chvíli je uvidíš,“ ujistil mě.

Vstoupili jsme do místnosti, kde už na mě čekali dva zdejší doktoři. Bylo mi to jasné na první pohled - barevnou uniformou doktorů na Zemi i na Satuzyo je bílá. S Michalem se přivítali jako se starým známým, což asi byla i pravda, a pak se obrátili ke mně.

„To jste první člověk ze Země, který se nám sám vnutil,“ řekl mi první lékař, pyšníci se zrzavou hřívou vlasů. „My ostatní jsme se nechali delší nebo kratší dobu přemlouvát.“

„Ale kdo vás přemlouval?“ zeptal jsem se.

„Většinou kamarádi, co už tu byli,“ odvětil zrzek. „Říká se, že jedině stařešinu oslovili přímo Froilové. On pak začal shánět své kamarády, ti zase další kamarády, až se nás tu sešla stovka...“

Obstoupili mě a požádali mě, abych si odložil oděv do pasu jako u běžné prohlídky na Zemi.

„A vy jste byli doktoři už na Zemi?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ odvětil zrzek. „Čerstvě promovaní, vid', Přemku!“

„Jenže tady jsme dostali od Froilů takové školení, jaké jsme na fakultě nikdy nezažili,“ podotkl Přemysl.

Zběžně mě vyšetřili, jako u vstupní prohlídky. Poslechli si mě zředu i zezadu, změřili mi tlak a tvářili se vážně, jako kdyby na tom záleželo.

„Natočíme si EKG,“ řekl Přemysl. „Tady si lehni!“

Uposlechl jsem, i když mi nebylo jasné, proč mi navléká na hlavu gumovou čepici. Říkal přece jasně EKG a ne EEG!

Jenže když mi ji navlékl, zatočila se mi hlava...

Zřejmě to nebylo EKG...

Probudil jsem se, ale ještě jsem si neuvědomoval, kde jsem. Páni, to je ale okno! Jenže když jsem se trochu rozhlédl, spatřil jsem zrzavého doktora Tomáše a pomalu mi to docvaklo.

Satuzyo! Osada »Hrnečku vař«, totiž »Naděje«!

Jenže postavu vedle zrzka jsem nejenže nepoznával, ale měl jsem oprávněné pochyby o její lidské podstatě. Vedle zrzavého doktora totiž stál - stříbřitý robot. Měl lidské obrysy, ale očividně nebyl sestavený ze součástí, které by se vůči sobě pohybovaly. Jeho kovové tělo jako kdyby tvořilo tekuté stříbro, hliník, nebo nerez. Jeho pohyby byly příliš ...vláčné. Jako kdyby na člověka nastříkali stříbrnou barvu, nebo ještě lépe, jako kdyby na něho navlékli přiléhavou gumovou blánu stříbrné barvy.

Chlap ve stříbrném prezervativu! Vlastně...

Chlap ve skafandru, který se od výbavy našich kosmonautů na Měsíci liší jako... jako co vlastně? Naši kosmonauti vypadali jako golemové, naše pozemské skafandry charakterizuje spousta různých vrstev, chránících před okolním prostředím, další jejich neodmyslitelnou součástí je obrovský skříňovitý batoh »podpory životních funkcí«. Tenhle vypadá spíš jako člověk v potápěčském neoprénu neobvyklé stříbrné barvy.

Froilové musí na našich světech chodit ve skafandrech...

Znamenalo by to, že to je - Froil?

Jenže v té chvíli se chlap ve stříbrném otočil ke mně a dál už jsem nebyl schopen slova.

Byla to očividně žena! Cákryš, tomu říkám podoba! Že by ve vesmíru byli humanoidi, navíc savci, i mezi fluorovými?

V té chvíli mi začali v hlavě vrtat červíci. Proboha! Chápu, že je navlečená do toho stříbrného ...mám tomu říkat skafandr? Vždyť na sobě nemá nic než tenkou stříbrnou blánu... Proboha, jak vlastně dýchá? Působí to až strašidelně, vždyť ten »skafandr« nemá odnímatelnou přilbu ani dýchací masku, ta blána jde i přes ústa a oči! Vidí tím vůbec? Asi ano, ale i tak je to nepřirozené, vypadá jako kovová socha, jenže se hýbá! To nepochopím!

»Už se probral!« řekla ta postava.

Jenže nikdo, ani ona, neotevřel ústa. Břichomluvec! Nebo telepatie? Podívala se na mě těma svýma kovovýma očima, pak jí pod tenkou slupkou proběhla přes oči shora dolů a zdola nahoru jakási vlnka, nejspíš oční víčka. Vlastně - zamrkala.

„Tak takhle vypadají Froilové?“ zeptal jsem se přidušeně.

„To se ví!“ odvětil zrzek. „Tak hbitě vyskoč a pojd' k nám!“

Hbitě vyskoč! Jemu se to řekne! Jen kdybych se necítil jako přejetý parním válcem! Jenže vyskočit bylo i v mém zájmu, takže jsem napnul všechny síly, zvedl nohy a hodil je na stranu, aby mě převážily. Konečně se mi podařilo posadit se a dokonce toporně vstát, ale cítil jsem se jako po velkém zvalchování.

„Co jste to se mnou dělali?“ obrátil jsem se na oba doktory. „Cítím se úplně zdřevěněle!“

„Ještě chvíli to potrvá,“ připustil Přemysl. „Útěchou ti může být, že jsme tím v naší osadě prošli všichni. Kuriozitou je, že jsi teprve druhý, koho jsme předělávali sami.“

„Předělávali?“ vytřeštil jsem oči. „Jak to, předělávali? O nic jsem se přece neprosil!“

„Přidal ses k nám dobrovolně,“ řekl zrzek Tom. „Předělání je tady standardní, nikdo si nemůže vybírat.“

„Takové operace by snad měly vyžadovat souhlas pacienta, nebo se mýlím?“ protestoval jsem.

„Na Zemi to tak chodí,“ připustil zrzek. „Tady jsme si to od začátku zavedli trochu jinak.“

„A co jste se mnou tedy dělali?“ rezignoval jsem.

„Nic, čeho bys mohl litovat,“ utěšoval mě Přemysl. „Jen jsme ti do hlavy přidali telepatii. Tu tady máme všichni a bez ní by sis tu připadal jako méněcenný. Nikoho by ses na dálku nedovolal a jen tak mimochodem, všechny zdejší stroje se ovládají telepatii, takže bys tu byl jen přítěží.“

„Máte to všichni?“ podíval jsem se na něho s podezřením. „Ale viděl jsem Zuzanu s mobilem! K čemu by ho potřebovala, když má telepatii?“

„Jo, i mobil občas potřebujeme,“ vzdychl si Přemysl. „Ale jen k volání ze Země do Satuzyo a naopak. Telepatie neprojde skrz rozhraní mezi vesmíry. Asi jsi viděl Zuzku přivolávat stařešinu. Nebo si myslíš, že celou dobu trčel ve stanu na Zemi?“

Málo platné, zapadalo to do sebe. Takže umím telepatii? To by přece nebylo marné!

„A kromě telepatie... ještě něco?“ vyzvídal jsem dál.

„Už skoro nic,“ bagatelizoval to zrzek. „Jen se ti budou rychleji hojit rány a pokud tě na Hórgo něco nesežere, máš šanci na delší život. Froilové to aspoň tvrdí, ale to jsme ještě neměli čas ověřit, jsme tady teprve šestým rokem.“

„Šestým rokem?“ opakoval jsem. „A že se o tom nikde na Zemi nemluví?“

„Froilové si to nepřejí,“ řekl zrzek. „Ale mají pro to velice dobré důvody. Nám nezbylo než s nimi souhlasit. Kdybychom na Zemi prozradili existenci světa Satuzyo, nahrnula by se sem brzy banda zlatokopů - jsou tu totiž bohatá naleziště zlata a pamatujete se jistě z dějepisu, jak to dopadlo na Klondyku. Nechceme, aby se i tady lidé kvůli zlatu stříleli.“

„Dobře, to bych chápal,“ odvětil jsem. „Ale co tu, prosím vás, děláte? A jak bych se mohl zapojit do něčeho užitečného?“

„Výborně!“ rozjasnil obličej zrzek. „Takže se nejprve ustroj a hned potom si tě převezme stařešina, prý má s tebou plány.“

Po celou dobu, co jsem se oblékal, mě představitelka Froilů víceméně nezúčastněně pozorovala. Pak najednou zmizela. Mohl jsem si protírat oči jak jsem chtěl, prostě tu nebyla. Jak se zdá, budu se tady ještě hodně čemu divit!

„Tak hodně štěstí a někdy přijď na pivo!“ popřál mi zrzek a Přemysl mu stejně nadšeně přizvukoval.

„Tady je někde i hospoda?“ zeptal jsem se.

„To se ví!“ souhlasili oba. „Však uvidíš!“

Chtěl jsem se ještě zeptat, jak si mě Michal vyzvedne, když tu není, ale to se už otevřely dveře a on v nich. Docvaklo mi, že se domlouval se zrzkem telepaticky.

„Príma, zrovna se to hodí!“ zahlaholil směrem k doktorům, aniž bych tušil, o čem mluví. Nejspíš jen dokončoval, o čem se s nimi dohadoval předtím. Až pak se otočil ke mně.

„Pojď se, Vojto, podívat na své nové pracoviště!“

Tomu už jsem rozuměl. Ještě se rozloučit...

„Tak ahoj, hoši, sejdeme se v hospodě!“

Mé nové pracoviště, pokud mě nezklamal orientační smysl, bylo poblíž mé nové »ložnice«. Budu tedy bydlet nedaleko, tím pádem odpadne zdržování s dopravou. Tím lépe!

Jenže na místě jsem nedokázal skrýt zklamání. Jaképak je to pracoviště? Místnost byla skoro stejná jako moje ložnice, jen trochu větší. Namísto lehátka tu stálo křesílko obklopené stolkem ve tvaru podkovy. A to bylo všechno.

„Jen se tu klidně uveleb!“ radil mi Michal. „A teď vnímej, na co si já myslím, abys to dokázal zopakovat.“

Poslední větu jsem slyšel jen uvnitř, neboť v místnosti se rozhostilo ticho. Jasně, telepatie! Ale pak jsem vnímal něco, co mi vůbec nedávalo smysl. Snažil jsem se to zapamatovat, naštěstí to bylo krátké.

„A teď se otoč před sebe a zkus si co nejostřeji pomyslet, co jsi ode mne slyšel,“ vybídl mě.

Zkusil jsem to. V té chvíli se přede mnou na zdi objevil obraz, jakoby na ní visela obrovská plochá obrazovka. Obraz na ní zachycoval jakousi malebnou krajinu, ale hned mě nastražilo, že z vrcholku jednoho kopce v dálce stoupal sloup kouře.

„Jo, máme tady sopky,“ všiml si Michal mého zájmu. „Jsou od »Naděje« blíže než Vesuv od Prahy, ale i tak jsou dál, než aby nás ohrožovaly. Na to si zvykneš.“

„Dobrý!“ konstatoval jsem. „Ale snad tady nebudu sedět, abych jen sledoval obraz nějaké kamery?“

„To jistě ne,“ přikývl s úsměvem Michal. „Pro tebe máme fajnovější prácičku. Vyvolej si »bédret šapchu«.“

Zkusil jsem to - a ejhle, obrazovka se změnila v zobrazení titulního listu jakési knihy. Nadpis hlásal, že jde o učení základů jednotného

programovacího jazyka Froilů.

„Předem tě musím upozornit, že Froilové nemají všechno přeložené správně,“ pokračoval Michal. „Občas tu narazíš jednak na nepřeložená slova, jednak na chybně přeložená slova. Poper se s tím jak umíš, od toho tu jsi, ale snaž se »bédret« pochopit co nejlépe. Spousta možností Froilů je nám nedostupná právě díky tomu, že nevíme oč jde.“

„Mám v tomhle jazyce taky programovat?“ zeptal jsem se.

„To až podle potřeby,“ řekl Michal. „Máš jednu výhodu. Na Zemi je spousta programovacích jazyků - od starých assemblerů, algolů, fortranů, cobolů a pascalů přes céčka, delphi, java až po úplné rarity jako forth nebo PHP. Froilové se ustálili na jednom programovacím jazyku, tím je to jednodušší. Bohužel, pokusili se ho pro nás přeložit, ale nedopadlo to zrovna nejlépe.“

„Jo, to bych si dovedl představit,“ řekl jsem. „Dostal se mi kdysi do rukou Cobol v ruské mutaci, no to ti byla groteska! A to byla přeložená jen klíčová slova, struktura zůstala anglická.“

„Froilové nám to chtěli usnadnit, ale dopadlo to pod psa,“ přikývl Michal. „Taky si myslím, že by ses měl naučit jejich verzi. Na druhé straně, překlad by umožnil zacházet s tím větším počtu lidí. I když je nešťastné už to, že to překládali do češtiny, která na Zemi není příliš rozšířená. Hele, dělej jak myslíš. Nemít plné ruce práce jinde, možná bych na to zasedl sám. Už jsem to ale zkusil a uznal jsem, že to nejde. Pořád mě někdo vyrušoval, že potřebuje to nebo ono... víc času než u studia bédretu jsem strávil na Zemi řešením různých konfliktů a problémů... zkrátka mám smůlu, že jsem tu byl první a Froilové i naši nováčci se nejčastěji baví se mnou. Tak si říkám, kdyby mě nečekaně klepla pepka nebo kdyby mě na Hórgo sežral drak, nastaly by asi zdejšími sirotkům krušné časy, než by si za mě našli náhradu.“

„Na Hórgo jsou draci?“ podivil jsem se.

„My jim tak říkáme,“ přikývl. „Jak bys asi nazval šupinaté zvíře s metrovou tlamou plnou zubů, s křídly a dlouhými pařáty?“

„Nějaký dinosaur?“ hádal jsem. „Pterodaktyl?“

„Pterodaktyl neměl vedle křídel i čtyři nohy,“ řekl Michal. „Kentaurie i Hórgo obývají tvorové se šesti končetinami, jenže na Kentaurii jsou jako beránci a jejich přední pracky se podobají spíš rukám, kdežto na Hórgo je převaha okřídlených bestii. Všechno se včas dozvíš, bez obav. Hlavně tu koukej zvládnout »bédret«!“

„Nikdo mě vyrušovat nebude?“ zeptal jsem se.

„Zpočátku zaručeně ne,“ ujistil mě. „Nikdo o tobě neví. Ale jestli se ti podaří zpřístupnit »bédret« laikům, počítej s tím, že se budou nováčci obracet především na tebe. To je odjakživa úděl průkopníků, taky to znám. Hlavně doufám, že od toho neutečeš. Na druhou stranu máš šanci stát se zdejším »guru« přes »bédret«, to by nemusela být zanedbatelná zásluha. Ale to bude záležet na tobě. Takže - vyvolat to umíš, teď na to hod' »čenes« a půjdeme spolu na svačinku.“

Hádal jsem, že »čenes« je něco jako na Zemi »padla!« a byl to správný odhad. Zhasl jsem obraz, zvedl se od stolku a obrátil se za Michalem, který už šel napřed.

Spolu jsme došli do zdejší společné jídelny. Připomněla mi doby, kdy jsem chodil do školy, beztak si ji tu zařídili podle toho nesmrtelného vzoru. Nepříliš velký sál, plný stolečků a židlí, na jedné stěně výdejní okénka s dlouhým pultem podél nich. Začínal jídelním lístkem s pěti menu označenými od A do E, pokračoval stohem podnosů, na které nám kuchaři podle vybraného písmene naskládali talíře a misky. Chybělo mi tu odevzdávání stravenek, tady si na ně zřejmě nehráli.

„Ráno tu je samoobsluha,“ vykládal mi Michal, když jsme spolu seděli u stolku a ochutnávali polévku. Zprvu jsem myslel, že je to bramboračka, ale chuť měla úplně jinou, ostřejší.

„Najdeš tu koš s nakrájenými krajíci chleba a s mísami na různé pomazánky. U okénka k tomu dostaneš hrnek s nápojem. Výběr není velký: čaj, kakao a kafe s mlékem nebo bez. Cukr tu nemáme, zdejšímu sladidlu říkáme »vnizoi«, každý si sladí podle své chuti, ale pozor, sladí asi desetkrát víc než cukr, jedna lžička vydá za deset lžiček cukru. Ohledně kvality jídla každému říkám, nejsme v hotelu Hilton. Kuchaři se snaží, ale profík je mezi nimi jen Ferda a je rád, že to dotáhl na pět druhů jídel. Začínali jsme s jednotným »eintopfem« a taky to šlo.“

„Řekl bych, že si tu nežijete špatně,“ přikývl jsem.

Jídlo bylo dobré a navrch byla buď šťáva nebo nápoj, hrdě vydávaný za »pivo«. Dal jsem si pochopitelně pivo, ale měl jsem si raději dát šťávu. Zdejší pivo bylo chuti mdlé a navíc s kovovou pachutí. S pozemským mělo společné jen jméno. Řekl jsem to tak Michalovi, ale ten se jen usmál.

„Nejen jméno,“ opravil mě. „Pak ještě to, že se to vaří. Ale máš pravdu, chmel to nikdy nevidělo.“

„Chtělo by to dovézt ze Země chmel,“ navrhl jsem.

„Froilové nám dovoz ze Země nedoporučují,“ řekl Michal. „Nesmíme být na ní závislí.“

„Myslel jsem spíš chmelové sazeničky,“ upřesnil jsem to.

„To je ještě větší problém,“ řekl Michal. „Froilové tvrdí, že by se tu některé pozemské druhy mohly rozbujet a vytlačit místní faunu. Raději nám pomohou najít místní náhražky, ale asi chápeš, že pivo nebylo na prvním místě...“

„Je vidět, že tu nemáte pivaře,“ podotkl jsem. „Brali by to jako urážku.“

„Ale ano, jsou tu taková,“ připustil Michal. „Scházejí se ve zdejší hospodě, ale to je jen provizorní. Dovolili jsme jim dovézt zásobu pravého chmele a pár tun ječmene s podmínkou, že půjde o jednorázový dovoz. Než to spotřebují, buď něco najdou, čím pozemské suroviny nahradí, nebo se pokorně vrátí k současnému pivu. Chápu, je to pro dnešní pivaře urážka, ale všichni to věděli předem. Pivo tu bude jen takové, jaké tu vymyslíme. A jak můžeš posoudit sám, zatím se to moc nevede.“

„Ale proč má být Satuzyo tak extrémně soběstačný svět?“ nechápal jsem. „Nebylo by lepší se Zemí spolupracovat?“

„Nebylo,“ řekl Michal. „Očekáváme už brzy ze strany Země totální blokádu.“

„Má snad k tomu Země nějaký důvod?“

„Znáš bajku o vlku a beránkovi, ne?“ odfrkl si Michal.

„Tu, jak vlk chce beránka sežrat a vymýšlí si důvody?“

„Jo,“ přikývl. „A končí to slovy: »jsi vinen tím, že mám na tebe chuť«! No a to také bude důvod k vyhlášení blokády. Budou na nás mít chuť, jenomže my se sežrat nenecháme.“

„Maluješ čerta na zed’!“ namítl jsem. „Koho to napadlo?“

„Froily,“ řekl Michal. „Než se mi objevili a dali se se mnou do řeči, nějakou dobu Zemi studovali. A moc se nediv, že byli jak se patří zhnusení...“

Tohle opravdu stálo za delší zamyšlení. Víme všichni, že na Zemi je všechno, jen ne ideální společnost. Spravedlnost a vláda práva? Ty existují jen ve vzletných prohlášeních, ale jinak nejsou ani na papíře. Zákony straní zlodějům a darebákům, neboť zloději kradou podle zákonů, tudíž jsou nepostižitelní. Panstvo v Bruseli si vymýšlí další a další šikany a bonmot, že »je lepší vyměnit lid než vládu«, se nenápadně přesunul z oblasti sarkastických vtípů do nepříjemně reálných thrillerů.

A do toho Froilové, Satuzyo a osada »Naděje«. Froilové nechtějí svázání světa Satuzyo se společností Země. A dávají nám rady, které musíme přinejmenším promyslet, ale nejhorší je, že jejich postřehy přesně souhlasí se stavem Země. I ta blokáda může být nepříjemně reálná.

»Jsi vinen tím, že mám na tebe chuť!« řekl vlk a beránka zardousil. To se přece na Zemi děje každou chvíli. Kolik válek se v poslední době vedlo z naprosto vyhlaných důvodů? Velmoc dostane chuť na beránka... pardon, na ropu... a tomahawky hned létají! Očekávat, že by ve věci Satuzyo udělala výjimku? Člověk by řekl, že Satuzyo bude před bombardováním bezpečná, letadla přece skrz hvězdnou bránu neprojdou, ale stačí si vzpomenout na docela malé, ale zabijácky vyzbrojené drony a každému smích na rtech rychle zamrzne.

Pro společnost na Satuzyo to však má těžké důsledky. Musí zůstat nezávislá a ve všem soběstačná vem kde vem, i když tu asi pivaři zůstanou bez piva a všichni ostatní bez svých oblíbených produktů, které se zde nepodaří uspokojivě nahradit.

»Pivo tu bude jen takové, jaké tu vymyslíme...« - a to platí prakticky o všem. Zejména když Froilové nedoporučí, což je eufemistický výraz pro zákaz, dovoz rostlinných druhů, které by se tu mohly rozplevelit a zlikvidovat místní faunu.

Dal jsem se ale na vojnu, tak holt musím bojovat, to je také jedno z pozemských úslaví. Je možné, že tady na Satuzyo bude můj notebook jediným počítačem s Windowsy. Ale nešť, zdejší počítače, pokud se tak dají nazvat, se programují sice jiným, ale zato jednotným programovacím jazykem a nemusím vůbec litovat tu plejádu windowsích překladačů, které se jeden pro druhý jen pletou. Ať žije jednotné programování!

„No dobře,“ ustoupil jsem jako vždy, když Michal použil nějaký neprůstřelný argument. „Jdeme na to?“

„Jdeme,“ zvedl se i Michal.

Chapežad

Jak se dalo čekat, zakousl jsem se do zdejšího počítačového systému s vervou. Nebylo divu, jestli to má být můj zdejší chleba, měl bych se v tom co nejdřív vyznat a nejlépe bude, aby za mnou byly vidět i nějaké výsledky. Stačilo by mi objevit něco, co už Froilové vytvořili, ale o čem naše kolonie na Satuzyo ještě neví.

Dobré je, že jsem už přešel na označování »naše kolonie«. To se dalo čekat s naprostou jistotou. Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt. Chci tady žít, musím se tedy považovat za zdejšího. Rozlišování na »starousedlíky« a »přistěhovalce« nemá nejmenší opodstatnění, když i nejstarší jsou zde sotva šest let.

Správně jsem ale čekal, že Froilové vytvořili programovací jazyk podle osvědčeného vzoru, jaký platí i na Zemi. Základem je poměrně jednoduchá matematika a matematická logika. Těžištěm jsou podprogramy a funkce, v nich je největší bohatství každého programovacího jazyka. Rozhodování tu není podle jednoduché logiky ano-ne, ale podle matematiky menší-rovno-větší, což je podle mě stejně vhodné. Cykly se podobají cyklům jiných jazyků. Kuriozitou bylo, jak se Froilové snažili přizpůsobit programování nám, lidem ze Země, potažmo rovnou nám Čechům. A bylo to dost důsledné. Funkce pojmenovali česky, knihovna funkcí mohla být seřazená podle českých názvů (i když vhodnější bylo třídění podle okruhů), písmena jsou z latinky s českými »nabodeníčky«. Jiné národnosti s tím budou mít asi problémy, pokud není převod do jiných řečí tak jednoduchý, aby tu měl každý národ vlastní nářečí. Čísla zapsaná arabskými číslicemi správně převedli z číselné soustavy Froilů, ostatně ji měli také dekadickou. Zřejmě měli také pět prstů na každé končetině, i když jsem se o takové detaily dosud nezajímal. A protože většina kódu pocházela od nich, ne-li úplně všechno, bylo obdivuhodné, jak to přizpůsobili.

Večer mě Michal telepaticky pozval na večeři. Bylo to pro mě ještě trochu nezvyklé, ale od volání mobilem se to lišilo jen tím, že jsem k tomu nepotřeboval mobil. Prostě se mi Michal ozval v hlavě a pár slovy jsme se dohodli na setkání v jídelně, načež se ode mne »odtrhl«, já jsem zavřel »učebnici programování«, zhasl obraz a šel na večeři. Michal tam dorazil skoro stejně se mnou, jen přišel jiným vchodem, ale hned jsme se navzájem spatřili, i když v jídelně byl obvyklý hluk.

„Tak co?“ uvítal mě Michal telepaticky přes celou jídelnu. „Jak se ti »bédret« líbí?“

„Čekal jsem to,“ odvětil jsem, když jsme se sešli na konci výdejního pultu a brali si tácy. „Froilové nevybočili z pravidla, že základem programovacích jazyků jsou jednoduché základní příkazy a jejich bohatství je až v knihovných funkcích.“

„Že by se to ničím nelišilo?“ podíval se na mě tázavě.

„Nepatrně,“ přiznal jsem. „Zdejší rozhodování není čistě dvousměrné, jako na Zemi, ale trojsměrné, ale to se dá snadno převádět jedno na druhé a naopak. Milé je od nich, že to převedli do našich zvyklostí. Arabské číslice, latinka, a tak.“

„Poslyš, nechci tě moc ovlivňovat, ale mohl by ses hned od začátku zaměřit na přeskoky z místa na místo?“ zeptal se mě hned při polévce. „Setkal ses s tím zatím jen jednou, vzpomeň si, jak ti Hinjochi zmizela s očích - víc Froilů jsi tu beztak neviděl. Oni se zkrátka dokáží bleskově přemísťovat bez jakéhokoliv viditelného dopravního prostředku.“

„Podívám se po tom,“ slíbil jsem mu.

Je to vlastně logické. Bylo by divné, aby nějakou neznámou schopnost neřídily zdejší počítače. Potřebuji se tedy dozvědět, jak to Froilové dělají a zda to můžeme využívat i my lidé. Uvidíme, jak snadno se v tom dá hledat.

Mám dojem, že dnes půjdu spát až ráno...

Nečekal jsem, že mě postihne úspěch hned na začátku, ale měl jsem prostě kliku. Našel jsem to.

Princip skoku nadprostorem jsem nepochopil, ale potřebné příkazy ano. Bylo jen třeba nejprve sám sebe nakalibrovat, což představovalo jediný příkaz, navíc s trvalou platností, takže ho musí každý vydat jen jednou a platí, dokud nezměníte objemové a váhové parametry. Na to ale pozor, kdo chce přeskakovat s větší zátěží, musí se před skokem překalibrovat. Druhým krokem musí být určení cíle skoku. Ani tento krok není povinný, pokud se chcete vracet vždy na totéž místo. Dá se to určovat buď kalibrací cíle těsně před skokem, nebo využitím tak zvané knihovny skoků, obsahující předem zkalibrované cíle. Výkonným příkazem je pak »pchiš«, přesněji »pchiš-cíl«, pokud máte jméno cíle v knihovně. Samotný skok je poměrně bezpečný, ale je dobré zatajit dech, zavřít oči a hodně napnout břišní svaly. Při rozdílu tlaku vzduchu mezi výchozím místem a cílem ten

rozdíl pocítíte skoro okamžitě. Je-li v cíli vyšší tlak vzduchu, může to znamenat pěknou facku.

Rozhodl jsem se vyzkoušet to. Zjistil jsem, že knihovna cílů je prázdná, ale na první pokus jsem si nakalibroval bod ve středu mé ložnice, abych se sem mohl vracet. Kalibrace sama sebe je jediný příkaz »gulasrzij«, vytvoření cíle je snadné pomocí příkazu »nojtygba«, po němž musí následovat jednoznačné jméno cíle. Pod tím jménem může cíl využívat kdokoliv. Pokud určíte jméno, které je již v knihovně skoků obsažené, ozve se vám v hlavě zvuk zvonu, ale když totéž jméno určíte podruhé, dojde ke zrušení předchozího cíle a k překalibraci jména na novou pozici. Není to nijak těžké a podle mě by to zvládlo i malé dítě.

Pro první pokus jsem si došel do jídelny na večeři. Přímou v jídelně jsem si přitom uložil cíl jménem »jídelna« a po večeři jsem poprvé vyslovil příkaz »pchiš-ložnice«.

A v té chvíli jsem stál uprostřed své kajuty, ani jsem se moc nezakymácel. Paráda! Hned jsem si to chtěl ale vyzkoušet zpátky, takže jsem zadal příkaz »pchiš-jídelna« a čekal jsem, že se tam okamžitě přemístím, jenže místo toho se mi v hlavě ozval krátký zvuk zvonu - a nic. Zvon znamená chybu, takže jsem okamžitě zamířil pěšky do jídelny zjistit důvod.

No, mohl jsem to čekat. Příkaz »pchiš« se podle nápoředy neprovede, není-li v cíli místo. Jenže v místě, kde jsem si položil svůj druhý cíl, končila v této chvíli krátká fronta, která mezitím v jídelně vznikla v souvislosti s večeří. Nebylo zřejmě dobré dát si cíl do míst, kde nebyla jistota volna ve chvíli potřeby.

Naštěstí to šlo snadno napravit. Přešel jsem do opuštěného kouta jídelny a označil jsem nové místo. Proběhlo to nadvakrát, poprvé se zvonem, podruhé v klidu. Skok do mé ložnice ovšem proběhl okamžitě, bylo tam v mé nepřítomnosti volno. Ale i tady bych asi měl uvažovat o změně. Kdybych nechal židli odsunutou dál od stolu, mohla by mi blokovat cíl.

Neodolal jsem pochlubit se Michalovi svým prvním úspěchem.

»Mám ty skoky!« ohlásil jsem mu telepaticky. »Máš čas na malou zkoušku?«

»Na tohle určitě!« souhlasil.

»Dobře. Nejprve si telepaticky pomysli příkaz „gulasrzij“. Máš to?« naváděl jsem ho.

»Mám, ale nic se neděje!« odvětil.

»Teď nejprve počítej do deseti a pak dej telepaticky příkaz „pchiš-ložnice“,« pokračoval jsem.

Samozřejmě jsem se tam v té chvíli přemístil sám, jenže mě to včas napadlo a ihned jsem cílové místo uvolnil.

Michal se tam objevil krátce po mně. Nejprve se zarazil, ale pak se jeho tvář rozzářila.

„Tohle přece potřebujeme!“ skoro vykřikl. „Poslyš, chceš si to vyzkoušet naostro?“

„Už jsem to zkoušel,“ ujistil jsem ho. „Přemist'uj se mezi jídelnou a svou ložnicí.“

Musel jsem ho hned seznámit se svými čerstvými poznatky. První - v cíli musí být volno. Dá se to zajistit buď výběrem málo používaného místa, nebo - což mě napadlo až teď - umístěním cíle na nějaké nepoužitelné místo, například na něco podobného podstavci sochy. A ihned po skoku je třeba dané místo opustit, například seskočit a neblokovat je dalším skokanům. Pravidla pro používání skoků »pchiš« jsou poměrně jednoduchá, zvládne je každý a význam by mohly mít velký.

„A chceš si to vyzkoušet naostro?“ opakoval svou nabídku.

„Tohle jako zkoušku neuznáváš?“ zarazil jsem se.

„Jako »první nástřel« to ujde,“ řekl. „Ale zkouška naostro by měla proběhnout jinde. Co bys řekl na výpravu do sousedního světa Chapežadu?“

„Myslíš vyzkoušet to v cizím světě?“ ztuhl jsem. „Nejsem si jistý, jestli to tam půjde.“

„Poslouchají nás tam jiné příkazy, proč ne tenhle?“ řekl.

„V tom případě jsem pro!“ souhlasil jsem.

„Dobrá, ráno v osm vyrazíme,“ určil. „My tam jdeme tak jako tak, přidáš-li se k nám, vyzkoušíme si to všichni. Ty při tom jistě nepřijdeš zkrátka!“

„Dobrá - ráno v osm!“ souhlasil jsem.

Ráno jsme se sešli v jídelně u snídani, ale to už jsme tvořili partu oddělenou od ostatních. Začali jsme posledními instrukcemi před opuštěním Satuzyo. Měl jsem hlavní slovo, abych ostatní členy výpravy seznámil s novinkou dosud v jiném světě pořádně nevyzkoušenou. Všichni si při té příležitosti vyzkoušeli naostro kalibraci a pak už nás nic nezdržovalo.

Do světa Chapežadu jsme vkročili přímo z jídelny. Michal nejprve otevřel hvězdnou bránu, potom se tam obezřetně rozhlédl a až pak pozval

další. Svět Chapežad byl dle mého povrchního pohledu obyčejný, podobal se Zemi a ocitli jsme se uprostřed travnaté louky, ohraničené ze tří stran strmou skálou nejméně sto metrů vysokou, čtvrtá strana se naopak svažovala níž k řece, která však měla neobvyklou světle fialovou barvu.

„Je tu pusto, víc jsme si ani nemohli přát,“ komentoval to Michal. „Tak pozor! První cílová značka bude tady na tom velkém oblém kameni. Bude se jmenovat »Šutr-jedna« a sem se můžeme vracet, kdyby se ukázalo, že to dál nepůjde.“

»Šutr-jedna« byl kámen »ozdobený« cákanci ptačího trusu, podobně jako jiné kameny v této pustině. Bude se to jistě dobře pamatovat, souhlasil jsem s Michalem v duchu. Horší bude, až bude takových šutrů víc. Měli bychom se snad hned od začátku starat o systematické pojmenovávání. Nahlas jsem ale neřekl nic. Řekl jsem si, že jsem tu příliš krátce než abych mohl radit zkušeným.

„Tak tedy jdeme...“ povzdychl si Michal.

Východ z louky byl jediným možným směrem a tak nebylo o čem diskutovat. Vyrázili jsme husím pochodem, Michal v čele, já třetí za ním. Rozhlíželi jsme se však, div jsme si krky neukroutili, přece jen jsme byli v neznámém světě. Jenže kolem nás zatím nebylo nic než po kolena trávy, ve které se dlouho nic nešustlo, takže jsme pochopitelně ztráceli ostražitost.

„Neměli bychom si vyzkoušet skok na ten »Šutr-jedna«?“ navrhl kdosi vzadu.

„A jak se sem chceš vrátit?“ setřel ho Michal. „Leda bychom tady položili další cílovou značku, ale to by pak byla naše cesta olemovaná značkami, ve kterých by se nikdo nevyznal. Chvilku počkej, až vyjdeme z tohoto kotle a rozhlédneme se po krajině! Tam jistě najdeme lepší místo pro položení dalšího cíle.“

„Dalo by se to dělat i tak, že značku »Bod-dvě« položíme už sem a další značku položíme také jako »Bod-dvě«, tím první značku přemažeme,“ podotkl jsem, abych uplatnil své znalosti.

„Nebudeme v tom dělat chaos,“ rozhodl Michal. „Počkejte za tamtu soutěsku, uvidíme!“

Pochodovali jsme tedy dál. Utrhl jsem si z nevysokého keře proutek a švihal jsem jím vlevo a vpravo před sebe, neboť jsem si z dětství pamatoval, že to zahání hady.

„Hadi tady nejsou,“ podotkl ke mně přes rameno Michal. „Ty to vlastně nevíš, ale Froilové už za nás průzkum Chapežadu udělali. Nic tu na nás

nemůže vyběhnout, až na zdejší rozumné obyvatele, i když je otázka, do jaké míry jsou lidožrouti rozumní. Ale jsou prý stejné velikosti jako my, jen chlupeatější. Už jsem je viděl, ale zatím jen z velké dálky.“

Řekl jsem si, že se na území lidožroutů pohybujeme příliš důvěřivě, v trávě kolem nás a zejména za nízkými keři by se jich mohl skrývat celý pluk, ale mlčel jsem. Zelenáči jako já se nemají ztrapňovat, na jejich hraběcí rady není nikdo zvědavý.

K soutěsce jsme došli brzy a Michal navrhl zastávku.

„Vojto, umísti sem někam vhodně značku,“ požádal mě.

Vyskočil jsem na nevysoký kamenný schod a na jeho horní plochu umístil značku. Michal mi neurčil její jméno, takže jsem jí dal jméno »Soutěska-jedna«. Kámen byl také poznačený ptačím trusem, ale to by přeskokům nemělo vadit. Napadlo mě jen, že za deště může být kluzký, ale i to byla vlastně prkotina. Ptáci se od nás drželi co nejdál, bylo znát, že nám nedůvěřují. Museli mít zlé zkušenosti se zdejšími obyvateli, když se nás tak báli.

Raději jsem seskočil a oznámil všem jméno nové značky.

Rozsadili jsme se po kamenech a Michal triedrem zkoumal krajinu na druhé straně za soutěskou. Terén se tam svažoval dolů do mnohem většího zeleného údolí, než odkud jsme přišli.

„Zvedat se, jdeme dál!“ rozhodl Michal po chvíli.

Zatím jsme po těch pár kilometrech chůze nebyli utahaní. Přišli jsme testovat skoky a ne pochodovat neznámým územím, ale to vyžadovalo položit někam značky. A pokud možno někam, kde to má smysl. První značka smysl měla, byl to náš první bod v Chapežadu, značka v soutěsce také nebyla marná, ale další by neměly být příliš blízko od sebe.

Vyrazili jsme opět husím pochodem za Michalem, ale tentokrát jsem se zařadil úplně na konec. I to však mělo svůj důvod. Během studia froilských funkcí jsem několikrát narazil na termín »mapa« a teď jsem si řekl, že by bylo dobré mít i tady něco takového. Co kdybychom už teď pořizovali orientační mapy Chapežadu, aby se tu vyznali i ti, kdo tu nikdy nebyli? Jistě, mohlo mě to napadnout už dřív, jenže do této chvíle jsem řešil skoky a na mapu jsem pomyslel až tady. Ale vrhnu se na to hned, jakmile se vrátíme.

Během přemítání jsem pochopitelně přestal sledovat okolí tak pozorně jako zpočátku a spolehl jsem se na kamarády. Jenže to se brzy ukázalo velkou chybou.

Všiml jsem si něčeho nepatřičného až když se za námi řítily jakési balvany. Ohlédl jsem se - a spatřil jsem, jak se za námi po svahu řítí tři zdejší divoši. Nepostřehl jsem, jestli byli oblečení do kožešin, nebo byli tak zarostlí, postřehl jsem jen nebezpečné kyje v jejich rukou.

„Lidožrouti!“ vykřikl jsem, abych kamarády varoval.

„Všichni okamžitě »Pchiš Šutr-jedna«!“ zavelel Michal.

Jenže tím, jak ten příkaz vyslovil, zmizel. Dal tím příklad ostatním, jen nevím, zda to měl opravdu v úmyslu, kapitáni přece mají loď opouštět až jako poslední.

Ostatní začali jeden přes druhého prchat. Jenže to nešlo tak hladce, jak jsme si představovali. Vždycky někdo dořekl příkaz o zlomek vteřiny před ostatními a ten také zmizel, jenže svým tělem znemožnil skok dalším. Ti pochopitelně příkaz zopakovali, jenže zmizet mohl zase jen jeden a to ten, kdo vyslovil příkaz ve chvíli, kdy jeho předchůdce seskočil s balvanu a přestal blokovat značku. Budu tam muset vložit frontu, aby stačilo vyslovit příkaz jen jednou a ten se provedl, až bude provedení možné, pomyslel jsem si. Takhle mizíme příliš pomalu a lidožrouti se rychle blíží.

Rychle jsem se ohlédl, abych odhadl, kolik času nám ještě zbývá, jenže v tom okamžiku jsem dostal tak strašnou ránu něčím tvrdým do čela, až mi před očima vylétly jiskřičky.

Vždyť jsou ještě daleko, pomyslel jsem si vyčítavě.

Jenže to byla má poslední myšlenka.

Zajatec

Probral jsem se ve značně nepohodlné pozici. Visel jsem ve vzduchu, zabalený do hrubé sítě a přivázaný k boku jakéhosi mně neznámého zvířete. V první chvíli jsem je podle typicky buvolích rohů považoval za buvola, ale znenadání otočilo hlavu a vycenilo na mě úctyhodné špičáky, za které by se nestyděl ani bengálský tygr. Kráčelo se mnou pomalu, rozvážně skalní soutěskou, ze své nepohodlné pozice jsem bohužel nic víc neviděl.

Bylo mi ale jasné, že jsem zajatcem zdejších lidí. Pokud to ovšem byli lidé, ale v těch několika okamžicích, kdy jsem je viděl na vlastní oči, jsem o tom nezapochyboval. Michal o nich mluvil jako o barbarech, ale lidskou podstatu jim ani on neupřel. Jen tak trochu zapochyboval, zda mohou být lidožrouti nadaní rozumem, jenže to nejspíš s inteligencí nesouvisí, jak svědčí případ jednoho váženého švédského univerzitního profesora, který v dnešní době s vážnou tváří propaguje lidožroutství pod nejapnou záminkou, že pojídání zemřelých je ekologičtější než jejich spalování² a má to »nepochybně menší uhlíkovou stopu«, takže to má budoucnost i v našem světě. Barbar jeden! A nedivil bych se, kdyby jeho vize měly v dnešní době úspěch! Když může psychicky zcela vyšinutá švédská dívka³ nabádat miliony lidí, jak se chovat ekologicky, aby »nezanechávali uhlíkovou stopu«, a zastupitelé lidstva jí jen nábožně naslouchají, místo aby ji poslali, kam patří...

Jenže tady nejsem ve Švédsku, ale v úplně cizím světě, kde lidožroutství není předmětem teoretických úvah zjevně psychicky vyšinutého profesora, ale je tady reálně provozované a snadno by se mi mohlo stát, že se stanu jeho obětí. Tím hnusným zvykem se přece řídily celé národy! A nejen v pradávné historii! Jean-Bédel Bokassa, »císař Středoafričského císařství«⁴, se návštěvám chlubil, že své odsouzené a popravené protivníky snědl. Všichni to ovšem brali jako nadsázku, ale po Bokassově pádu našli v jeho ledničce zmražené zbytky lidských těl... a pak zkuste tvrdit, že to byla opravdu jen nadsázka!

Jsem tedy v pozici potenciálního snědeného protivníka.

Samozřejmě mě ihned napadlo zmizet po anglicku. Jenže to bych nesměl ještě včera studovat »vnitřnosti« příkazu »Pchiš«. Věděl jsem teď, že k přeskoku musím splňovat pár drobných, ale nutných podmínek, z nichž nejdůležitější je, že musím být natolik volný, abych mohl vyskočit a aspoň

nakrátko přerušit svůj dotyk s pevnou půdou pod mýma nohama. Vyskakování do výšky nutné není, ale volnost ano. Teď jsem zavínutý do sítě a zavěšený jako přepravovaný náklad na hřbetě toho šavlozubého buvola, což tu podmínku volnosti celkem úspěšně popírá.

Jako jakési plus bych měl ocenit, že ještě žiju a nezabili mě na místě. Jen mě něčím omráčili, hádal bych na přesně hozený kámen. Měl by mě zasáhnout zezadu do hlavy, jenže jsem se v té chvíli otočil, takže jsem tu ránu schytl přímo do čela. Už v Bibli je podobně popisovaný osud jakéhosi Goliáše. Ostatně, i tady by za tím přesným úderem mohl být nějaký zdejší prak. Určitě mám na čele bouli jako roh jednorozce!

Jenže boule a modřiny nejsou nic proti tomu, že bych mohl zdejším Davidům sloužit jako hlavní chod chystané hostiny, kam mě sice vezou živého, ale to může být i tím, že mě nechtějí mít na slavnostní tabuli zahrávajícího. Měl bych radši zapnout mozkové závity a koukat se dostat ze sítě, do které mě zamotali.

Jo, je to jednoduchý úkol, ale provedení tak snadné nebude.

Rychle jsem zjistil, že jsem nejen zamotaný do sítě, ale ke všemu mám ruce přivázané k tělu a to každou zvlášť, takže je ani jednu k druhé nedostanu. I kdyby se mi podařilo vylovit ze své zadní kapsy zavírací nůž, jednou rukou ho neotevřu. Osvobodit se vlastními silami je tedy vyloučené, přinejmenším v této chvíli na boku šavlozubého buvola. Měl bych se ale připravit, až dojedeme do cíle. Pokud mě ani tam nepodřežou přímo v síti, mohli by mě z ní aspoň na chvíli vymotat. Nesmím si dělat iluzi, že mě nechají volného, ale úplně by stačilo, kdyby mě ze hřbetu buvola shodili na zem. Omotání sítí by požadavku volnosti nevadilo, jenže co dělat, kdyby mě drželi rukama a ani na okamžik nepustili?

Napadlo mě, že ani to by nebylo úplně ztracené. Mohl bych přece skočit i s nimi! Musel bych se předtím »překonfigurovat«, abych je zahrnul do své hmotnosti, ale pokud jeden či dva strážci nebudou sami k něčemu připoutaní, odfrčeli by se mnou. Nebylo by to sice bezpečné, byli by ozbrojení i jaksepatří naštvaní, ale dá se očekávat, že mě překvapením a leknutím pustí. Postačí opět se bleskurychle »překonfigurovat«, tentokrát sám na sebe, a zmizet jim na další značku. Máme je přece dost daleko od sebe.

Nemohl bych se ale »překonfigurovat« už teď a zahrnout si do objektu přeskočím i toho buvola? To záleží na jeho váze. Skok »Pchiš« není stavěný

na přenos buvolů. Jenže jsem si nedokázal jen tak v hlavě vybavit čísílka z technických podmínek.

Ale vždyť bych to mohl prostě vyzkoušet!

Zadal jsem příkaz »Gulasrzij!« - jenže mi v hlavě okamžitě zazněl zvon a objevilo se i varovné hlášení »Kritická hmotnost překročena!«

Takže to nejde... Ale aspoň jsem to zkusil...

I při pomalém búvolím pochodu jsme se nakonec vyhrabali ze skalních soutěsek a zamířili do údolí, do rovin. Búvol zrychlil pochod, neboť ho začali víc pobízet metlami. Karavana se trochu roztáhla do stran, takže jsem měl příležitost prohlédnout si lépe své věznitele. Tak jsem nečekaně zjistil, čím mě vlastně omráčili. Nebyl to šutr, vržený rukou nebo prakem, ale šíp střelený lukem. Ten šíp nebyl ukončený hrotem, aby oběť prostřelil skrz naskrz, ale pěknou dřevěnou palicí, aby ji jen omráčil. Taková rána je pak zaručený knockout a na rozdíl od házení kamenů může být velice přesná. Zdejší lukostřelci měli ve svých toulcích různé typy šípů. Od klasických hrotů přes harpuny až po držáky koudele - hádal jsem na zápalné šípy. Luky měli snad všichni, daly se pohodlně nosit na zádech a nepřekážely, jako jiné zbraně. Musel jsem také potvrdit Michalova slova. Byli ještě chlupatější než naše gorily, měli osrstěné i obličej. Nejen vousy, jako máme my, ale z obličejové srsti jim probleskovaly jen oči a občas rty. Srst ale měli všichni šedé vlčí barvy, takže jsem je jednoho od druhého nedokázal rozeznat, ale já nerozeznávám ani Japonce, Vietnamce a Číňany, všichni jsou pro mě »na jedno brdo«.

Místní obyvatelé mezi sebou zjevně hovořili. Zvuky, které vydávali, byly sice pisklavější než je běžná lidská řeč, ale byla to bezesporu zdejší řeč. Jen jsem jí pochopitelně nerozuměl, neboť ve vesmíru se mluví anglicky pouze v Hollywoodských filmech.

Ve scifi filmech z Pákistánu zase Pákistánci mimozemšťany seznamují s Mohamedovým učením a mimozemšťané se slovy: »Alláh je veliký!« pak radostně tlučou hlavou o zem. Vlastně je to oboje stejně směšné, i když by se tvůrci těchto filmů krutě urazili, kdyby se některý divák před nimi nahlas rozesmál.

Navzdory vlastním kožichům byli zdejší lovci oblečení do kůží se stejnou srstí jako jejich. Mezi oblečenými a neoblečenými tak nebyly vzhledově žádné rozdíly. Estetika v jejich oblečení asi nehrála roli a vlastně jsem nechápal, proč se oblékají. U nás, zejména ze severnějších oblastí,

hraje roli teplo - vlastně zima, která nás nutí obalovat se tepelně izolačními vrstvami. Vzpomněl jsem si ale na černochoy v Africe. U nich zima žádnou roli nehraje a přece se oblékají, i když jen do sukýnky z listí nebo trávy. Takové oblečení má výhodu, může - a vlastně musí - být každý den čerstvé, aby neplesnivělo a nehnilo. Ale obléci se do stejného kožichu, jaký mám na sobě od přírody? To mi připadalo směšné. Jako kdyby tygr nosil ještě kožich z jiného tygra. Sakra, napadlo mě, nejsou nakonec ty oblečky jen trofeje z poražených nepřátel? V tom případě je zklamání, že mě žádný kožich mít nebudou!

Jo, sranda musí bejt, kdyby fotra věšeli!

I když jsem byl zavinutý v síti jako kapr, neopouštěla mě naděje. Nezabili mě na místě, už to byla dobrá zpráva. Kdyby ten lučištník, který mě omráčil, sáhl po šípů s ostřejším hrotem, byl bych už teď tuhý. Nepoužil to, chtěli mě tedy živého. Měl jsem naději, že mě nezabijí ani cestou a odhodlání využít první vhodné příležitosti k útěku. Odsouzenci, převážení za války v Praze do střelnice v Kobylisích, už ani tak malou naději neměli.

Zatím však žádná příležitost nepřicházela...

Doputovali jsme mezitím do civilizovanějších míst zdejšího světa. Silnice zde byly rovné jako mlat, dvakrát jsme překročili nějakou říčku po docela obstojném kamenném mostě. Trochu mi to ale nesešlo. Na Zemi kvetlo lidojedství ponejvíce v místech, kde lidé mívali kritický nedostatek potravin a přísun proteinů si trochu vylepšovali požíváním poražených nepřátel. V civilizované společnosti panuje naopak až pověrečná úcta k mrtvým. Proto se první křesťané shromažďovali v římském podzemí, kam Římané ukládali své mrtvé a mimo pohřební obřady se do katakomb ani neodvažovali. A že to byli jinak otrlí válečníci!

Tady to ale bylo jiné. Podle toho, co jsem zatím viděl, je zdejší civilizace na vyšší úrovni než byly Papua nebo Havaj, když tam domorodci upekli a sežrali Jamese Cooka. Člověk by řekl, že zvěsti o zdejších lidožroutech jsou jen pomluva. A byla by to jistě prachsprostá pomluva, kdyby to náhodou nebyla pravda.

Konečně jsme doputovali k nějaké zdejší osadě, obehnané vysokými hradbami. Hradby znamenají ochranu před nájezdníky, z toho jsem soudil, že je zdejší společnost rozdělená na vzájemně nepřátelské skupiny a mír tu asi nemá dlouhého trvání.

Je to hrad nebo město? Rozloha hradeb musí odpovídat počtu obránců. Ze své pozice nákladu zavěšeného na šavlozubém buvolovi jsem odhadl, že

hradby ohraničují větší území, než by potřeboval hrad. I když jsem z nich viděl jen malou část, bylo mi jasné, že za nimi bude nejspíš město. Což se potvrdilo, když naše karavana vjela velkou branou dovnitř.

Město na Chapežadu!

Chvíli jsme projížděli úzkými uličkami. Města obehnaná hradbami jsou úzkými uličkami pověstná všude ve vesmíru, to je zkrátka vynucené účelností. Aby mohli obránci město hájit, musí být hradby co nejkratší. Z toho vyplývá, že domy ve městě musí být co nejsevernější, aby se jich do hradeb vešlo co nejvíc. Tak tomu je na Zemi a tak tomu musí být i zde. Je to přece logické.

Snažil jsem se zapamatovat si, kudy mě vezou, i když by to nemělo hrát žádnou roli, pokud se mi podaří použít skok »pchiš«. Zajímala mě přibližná rozloha města, ne že bych počítal s útekem těmito uličkami pěšky.

Konečně jsme vjeli do dalších vrat a tady měl být asi cíl cesty. Dál to totiž nevedlo. Ocitli jsme se v typickém starověkém atriu obklopeném domy a konečně došlo i na mne.

Dva silní chlapi mě uchopili a třetí zřejmě na druhé straně za hřbetem buvola uvolnil provazy, takže mě - a ne zrovna jemně - složili na kamenné dláždění z plochých kamenů. Konečně mě ale pustili a ocitl jsem se na okamžik sice zavnutý v hrubé síti, ale nepřidržený ani nepřivázaný k ničemu většímu. Byl jsem sám sebou, teď - nebo nikdy!

»Pchiš Šutr-jedna!« pomyslel jsem si co nejzřetelněji.

K mém hrůze se ale - nic nestalo. Jen zvuk zvonu v hlavě jako příznak nějaké chyby.

»Pchiš Soutěska-jedna!« vyslal jsem telepatický příkaz.

A opět - nic, pokud nepočítám ten zvon, který jsem začal nenávidět - což mé postavení nijak neulehčilo. Tím jsem však vyčerpал počet značek, umístěných v tomto světě. Víc jich není, ledaže by kamarádi mezitím položili další, jenže jejich jména neznám a tudíž jsou mi k ničemu.

»Géfag!« vzpomněl jsem si na příkaz požadující vysvětlení příčiny selhání posledního příkazu.

»V cíli není volno!« ozvalo se mi v hlavě stručně a jasně.

Mezitím však moji síť popadlo několik chlupatých rukou. Zvedli mě a nesli mezi sebou do jednoho domu, kde už mě čekali jiní domorodci. Hodili mě na tvrdou kamennou podlahu do velké klece z dřevěné kulatiny,

či co to vlastně bylo, a než jsem stačil zaúpět bolestí, zavřeli za mnou dřevěnou mříž.

Byl jsem ve vězení, sice volnější, ale otřesený neúspěchem dlouho připravovaného, přímo hýčkaného plánu útěku a opět blíž chmurné vyhlídce stát se hlavním chodem hostiny lidožroutů.

A vypadalo to hůř než dosud...

----- Poznámky:

2 Profesor na Stockholmské vysoké ekonomické škole Magnus Söderlund v pořadu o propagaci kanibalismu ve švédské televizi TV4

3 Greta Tintin Eleonora Erman Thunbergová, ročník 2003

4 1965-1979

Pecugíbe

Chvilku jsem po tom hrubém dopadu na kamennou podlahu zůstal nehnutě ležet. Jenže jsem v kleci nebyl sám. Proti dveřím se ke kamenné zdi ustrašeně tiskli další čtyři vězňové. Když pak utichl vzdalující se šum vězňů, odlepili se předchozí vězňové od stěny a shlukli se nade mnou. Chvíli se nade mnou tlumeně dohadovali, pak se chopili sítě, do které jsem byl pořád zavinutý, a začali ji ze mne odmotávat. Přitom mnou bezohledně otáčeli, sotva jsem dokázal zvedat trochu aspoň hlavu, abych si o kameny neotloukl obličej.

Konečně se jim podařilo tu síť ze mne odmotat. Odhodili ji stranou a začali se starat o provazy, kterými jsem měl přivázané ruce k tělu. Tomu už jsem nebránil, bylo to v můj prospěch. Brzy se jim podařilo osvobodit mou levou ruku a hned poté pravou. Mohl jsem se nejprve posadit a pak vstát.

„Za pomoc děkuji,“ řekl jsem zdvořile. Sluší se poděkovat, ať už byla pomoc míněná upřímně, nebo ji vedla zvědavost.

Všichni čtyři ode mne odskočili a natlačili se na kamennou stěnu, aby byli ode mne co nejdál.

„Nebojte se mě, nekoušu!“ ujistil jsem je.

Pochopitelně mi rozuměli stejně jako já jim, když se nade mnou dohadovali, to jest ani slovo. Ale když se mezi sebou uměli dohovorit slovy, byla jakási naděje, že se s nimi dohovorem i já, pokud se mi podaří se tu jejich hatmatilku naučit. Což by asi bylo v mém nejvlastnějším zájmu, jen je otázkou, jestli budu mít na to čas. Vězení u lidožroutů nemusí mít dlouhého trvání. Může jít jen o čas nutný k ohřátí kotle horké vody.

Pro jistotu jsem - teď už volný - znovu vyzkoušel příkazy »Pchiš« na oba body v tomto světě spolu s diagnostikou, proč se neprovedly. Bylo to u obou stejné, »V cíli není volno!« Proboha, co jen to tam může blokovat? Že by se někdo z kamarádů na ty dva kameny posadil, aby je zablokoval? Těžko, spíš si myslím, že všichni - až na mě - spořádaně ustoupili do osady Naděje v Satuzyo, kde hodnotí žalostné výsledky zpackané expedice.

Jenže - co ty dva body blokuje? Ptačí trus to určitě není, to by tam nemohl skočit nikdo. Během útoku domorodců to přece stihli - až na mě - všichni. Kdo by stál jako socha - či spíše jako pitomec - tak dlouho na nějakém šutru? A hned na dvou, to přece nedávalo smysl!

Jenže teď jsem neměl čas na takové úvahy. Přede mnou se ke kamenné stěně tiskli čtyři zdejší domorodci a očividně se mě báli, skoro jako kdybych patřil k jejich věznilům.

„Nebojte se mě!“ snažil jsem se je přesvědčit aspoň mírným tónem hlasu a prázdnýma rukama obrácenýma k nim, aby viděli, že v nich nic nedržím.

„Ghechojfa?“ vyhrkl pisklavě jeden z vězňů.

Otázka to podle mého mínění byla, ještě tak vědět, co to mělo znamenat... ale ať je to, jak chce, byl to z jejich strany první pokus o komunikaci, musel jsem toho využít.

„Já jsem Vojta,“ vyslovil jsem pomalu a ukazoval jsem při tom prstem na sebe. „A ty?“ ukázal jsem na domorodce.

„Vojta...“ ukázal domorodec na mě. Pak otočil prst na sebe a dodal: „Bjurša.“

Výborně! řekl jsem si v duchu. Už se umíme pojmenovat! To je dobré, jen tak dál! Všiml jsem si, že jejich ruce mají jen čtyři prsty - palec jako my a tři zbývající prsty, všechny bez nehtů nebo drápů. To by bylo jakž takž »v normě«, až na to, že měli chlupaté i dlaně. Pozemské úsloví »*vem na dlani chlup, když tam není*« na ně příliš nesedělo. Vlastně - vůbec ne!

Pokračoval jsem tedy dál. Uchopil jsem rukou kus provazu, ležícího na zemi, kterým mi původně svázali ruce, a pokusil jsem se o dotaz, jak se to jmenuje.

„Slizyb,“ odvětil domorodec.

Tak jsem se postupně dozvídal jména dalších a dalších věcí, které kolem nás byly k mání a daly se pojmenovat. Dřevěné kleci říkali »fjomochů« a tak dál. Brzy jsme přešli i na abstraktnější pojmy. Zdejší lidé se sami nazývali »Hanumurové«, mě nazvali »jofohij«, což asi mělo znamenat »vetřelec« nebo »ten, kdo přišel nevhod«. Nerozčílilo mě to, vždyť i my říkáme »Nezvaný host - horší než nepřítel«!

Výhodou bylo, že jsem mohl využívat telepatického spojení na zdejší vymoženosti Froilů. Všechna nová slovíčka jsem dával do vzdálených pamětí a pak mi stačilo pomyslet si větu a v hlavě se mi objevil její překlad do jazyka Hanumurů. Zdálo se mi, že jakýsi základ »hanumurštiny« už tam je ještě od Froilů, nebyl ale použitelný. Teď se mi ve spolupráci s Bjuršou dařilo zvyšovat slovní zásobu poměrně rychle.

Dalo by se říci, že jsme se při tom skamarádili. Bjurša mi zdejší pojmy vysvětloval ochotně a s nadšením, já jsem se stejně nadšeně snažil si je

pamatovat, i když s užitím »externí paměti«, o které Bjurša nemohl vědět. Jenže tady v kleci chyběla k učení správná pohoda. Náhle se ozval rachot, dva domorodci otevřeli klec, vsunuli nám dovnitř velkou mísu, pak klec opět zavřeli a stejně hlučně odtáhli.

„Pecugíbe!“ ukázal mi Bjurša na mísu.

Jenže to už se domorodí vězňové, po celou dobu návštěvy vězňitelů jako přilepení k nejbližší stěně, všichni najednou vrhli k míse s ošklivou hnědozelenou kaší, zřejmě zdejší jídlem. Přitom se strkali a každý se snažil ulovit z mísy co nejvíc. Bjurša neztrácel čas a připojil se k nim, jen já jsem zůstal stát, přišlo mi to trapné. Vězňové šli až tak daleko, že do mísy strčili hlavy, aby ji vylízali dočista a kaše ovšem velice rychle zmizela.

„Dát mi ruku!“ poručil mi Bjurša, jak jsem to pochopil.

Jenže on to nemyslel tak, abychom si ruce přátelsky stiskli. Jednou rukou otočil mou dlaň nahoru a prsty mi naznačil, abych udělal z dlaně mističku a druhou rukou mi na dlaň pleskl trochu té hnědozelené kaše.

„Jez!“ poručil mi. „Nebo... nebudeš mít sílu!“

Srozumitelné to tedy bylo a bylo od něho velice kolegiální, že pro mě zachránil aspoň trochu jídla, jenže když jsem k té kaši přičichl, zvedl se mi žaludek jako každému, kdo čichne ke shnilé bramboře. Ta kaše páchla opravdu strašně hnilobně. A kromě toho v tom byly znát hmyzí krovky a nožičky. Tu kaši asi dělali přímo z mrtvých chrobáků!

„Jez!“ opakoval Bjurša. „Nebo brzy padneš!“

Připomněl jsem si Michalovo chlácholení z krátké instruktáže před cestou. V Chapežadu nám nehrozí žádné bakterie, nejsou tu jedovaté rostliny, jedovatý hmyz i hadi se vyskytují jen v tropech, kam se ani nedostaneme. Jídlo asi jedovaté nebude, všichni se tím ládovali jako by týden nejedli. Měl bych to aspoň ochutnat. Hmyz vážně nemusím, ale odmítnutí by mohli domorodci pochopit jako urážku a já bych s nimi raději vycházel po dobrém. Nezbude mi nic jiného než se přemoci.

Opatrně jsem kus té kaše olízl.

Jenže v té chvíli mi vhrkly do očí slzy. Na to jsem rozhodně nebyl připravený! Nechutnalo to jako shnilé brambory, ale jako nejpálivější mrňavé maďarské papričky, které dokáží konzumovat snad jen Maďaři. Něco podobného se říká i o habešské omáčce »*votu*«, ale s ní se Evropan těžko setká. Zkrátka jsem měl dojem, že jsem si lízl svazečku žiletek a mám špičku jazyka rozřezanou na tenké plátky. Fuj, to je tedy hnus! A domorodci

se o ten hmyz málem poprali - musí mít vysmolená hrdla, když jsou schopní tohle hltat plnými hrstmi!

Zkusil jsem to uždíbovat z dlaně po malých kousíčkách, ale moc jsem si nepomohl, bylo to skoro jedno. Kdyby se to tak dalo něčím zředit! Království za skývu! Jenže tady nic jiného nebylo. Hmyzí nožičky mě občas zaškrábaly na jazyku, měl jsem co dělat, abych nezačal zvracet, i když jsem v žaludku neměl už dlouho nic a hladem bych málem šilhal. Byl to souboj hladu s nutkáním na zvracení a vyhrál to hlad.

Nakonec jsem přece jen do sebe dostal skoro všechno, co jsem měl na dlani, ale nebyl jsem schopný labužnický si olizovat dlaně jako domorodci, Bjuršu nevyjímaje. Koukal přitom na mě, jak mi »chutná«, ale moc si tím u mě nešplhl. Chápal jsem jeho argument - nebudu-li jíst, zeslábnu - ale nepovažoval jsem ho za naléhavý. Spíš by mi prospělo trochu zhubnout, než se cpát tím hmyzím semtexem. Nu což, pohostinnost domorodců jsem snad ocenil až až, nemusím jim přece vyhovět ve všem...

Rozhodl jsem se raději vrátit se k jazykové výuce. Bjurša to také schvaloval, takže jsme pokračovali v nalejvárně. Souběžně s tím, jak se zvyšovala má slovní zásoba, dostávali jsme se více a více k abstraktním pojmům.

Brzy ovšem přišla na přetřes i pálivá chuť pecugíbe. Co mi o ní ale Bjurša řekl, to mi vyrazilo dech.

„Pecugíbe koření, hodně koření,“ řekl. „Až sníst pecugíbe, naše maso bude také koření a bude víc chutnat. Když jíst málo, budeš mít hlad, budeš slabý a bojovníkům nebudeš chutnat.“

Vytřeštil jsem na něho oči. Takže - podle něho - máme jíst tu ohavnost, abychom bojovníkům lépe chutnali? Přiznám se, to jsem čekal ze všeho nejméně. Aby obětem lidožroutů záleželo na tom, jak budou predátorům chutnat? A sami aby k tomu ochotně přispívali? Nebylo by lépe nejíst to svinstvo a raději umřít hlady? Tohle zkrátka nepochopím, ani to nechci chápat!

V průběhu dalších hodin jsem tedy trpělivě poslouchal lekci zdejší řeči, ale aspoň jednou za hodinu jsem vyzkoušel příkazy »Pchiš« na obě značky. Pořád byly obsazené. To přece nemůže být pravda!

Napadlo mě, že jsem se měl ještě na Satuzyo více zajímat o tamní létající bublinu. S ní bych přece mohl odletět bezpečněji než pomocí skoků. A vůbec, napadlo mě, proč jsme se vlastně na Chapežadu trmáceli pěšky, když má Michal tak úžasný dopravní prostředek? Proč jsme neletěli nízko

nad terénem? Jednak jsme si mohli ušetřit spoustu námahy a za druhé bychom se nemuseli bát přepadení od domorodců.

Jenže tomu se říká »pozdě-bycha-honění« a napadnout nás to mělo včas, teď je na to pozdě.

Stejně tak jsem se marně pokoušel o navázání telepatického spojení s Michalem nebo někým z naší party. Prostě to nešlo. Nebyli na Chapežadu. Představoval jsem si, že nejspíš rokují na Satuzyo o neúspěchu výpravy. Sakra, museli přece vědět, že jim chybím! Že by mě tak snadno hodili přes palubu? Ale na Satuzyo jsem je volat nemohl, telepatie skrz mimoprostor neprochází a nemám ani »poburaš«, telefon pro spojení mezi vesmíry. Nemohu-li zavolat o pomoc, nesmím se na ni ani spoléhat.

Napadlo mě však přímo kacířské řešení. Značky se přece dají pokládat dvojím způsobem. Buď přímo pod sebe, ale také na dohled. Musíte ovšem vidět něco dostatečně pevného, kam se dá značka položit. Louka porostlá trávou to neumožňuje, les viděný z dálky také ne. Tak jsem ale předtím pokládal značky na kameny aniž jsem na ně musel vyskakovat.

Postavil jsem se čelem k dřevěné mříži a položil jsem před sebe na kamennou podlahu značku »Mimo-klec«. Druhou značku nazvanou »V-kleci« jsem položil uvnitř a obě jsem vyzkoušel. Nejprve skok na »Mimo-klec«, pak zpět. Úspěšně! Je to vlastně Kolumbovo vejce! Klec pro mě od této chvíle není vězením!

Potlačil jsem ale nutkání dát se okamžitě na útěk. Včas mě napadlo, že mi to spíš projde v noci. Dům byl přes den plný lidí, přesněji »bojovníků«, ti by mi útěk překazili a ještě by mě mohli přivázat k něčemu, co by mi další skoky znemožnilo. V noci jsem měl lepší šanci zmizet. A umínil jsem si zbytečně to neodkládat. Krmení budoucích obětí koncentrovaným kořením by mi mohlo dodat další klid. Nejsem správně okořeněný, »bojovníkům« bych ani nechutnal. Ale jak se říká, čert tomu věř!

Večer jsem se pokusil připravit si útěk trochu lépe.

Klíčové bylo dostat se z klece, což mi prošlo. Jenže to by v kritickém okamžiku nestačilo. Byl bych všem pořád na očích a byla by otázka pár minut, než by mě opět čapli.

Jakmile se tedy zešeřilo, vyskočil jsem z klece a opatrně se vydal dál. Pokusil jsem se stejný trik uplatnit i na dveře a dostal jsem se tak na chodbu. Štěstí mi přálo, objevil jsem schodiště, po kterém jsem opatrně vylezl až nahoru do posledního, třetího patra zdejší budovy. V každém patře

jsem si položil cílový bod, jenže pak se schodištěm ozval hluk, takže jsem pro jistotu přeskočil zpět, aby to vypadalo, že jsem pořád v kleci.

Všichni čtyři vězňové se na mě dívali jako na něco hrozně nebezpečného. Pokusil jsem se uklidnit aspoň Bjuršu, ale dalo mi to dost práce. Musel jsem ho opakovaně ujišťovat, že proti nim, svým spoluvězňům, nic zlého nezamýšlím.

„Já ne jen čekat a jíst pecugíbe, aby maso bylo koření a víc chutnat,“ řekl jsem mu. „Chceš se mnou utéct?“

„Brzy přijet vznešený »jeizel«,“ namítl Bjurša. „Velká čest chutnat jeizelovi!“

„Hmm... velká čest!“ opakoval jsem po něm. „Nebýt raději živý? Až chutnat »jeizelovi«, to už nic nevědět!“

„Nejhorší potupa, když někdo vyplivnout,“ otrásl se.

„Vidíš!“ navázal jsem na to. „A nejhorší, když vyplivnout »jeizel«. Ale to už taky nevědět. Poslyš, nechceš se mnou přece jen raději utéct?“

„Vzpírat se - žádná čest,“ mínil Bjurša. „To horší než když vyplivne jeizel. Když nečestné chytit, dát sežrat zaživa hudamy. To moc horší! Víc bolet a žádná čest!“

„Utéct daleko, nikdo o tom nevědět,“ přesvědčoval jsem ho.

„Hudamy chytí,“ otrásl se Bjurša ještě víc. „Hudamy běhat rychle a číchat bez chyb. A pak sežrat.“

„Já utéct i hudami,“ sliboval jsem mu. „Hudami nechytit.“

„Nemožné,“ otrásl se Bjurša. „Hudami číchat bez chyb.“

„Neumět utéct hudami?“ zeptal jsem se ho. „Ale já to umět. Hudami marně číchat. Voda udělá chybu číchat.“

„Nemožné,“ trval na svém Bjurša. „Teď tma, nevidět kam utéct. Radši spát.“

Odmítnout nabídku života bych do této chvíle považoval za nesmysl. Jak vidět, i to je možné. Bjurša prostě nevěří v úspěch, protože »hudami číchat bez chyb« a basta!

Jenže i na Zemi jsou psi stopaři a víme, jak se jich zbavit. Někdy stačí voda - vejít do řeky, nechat se trochu unést proudem, vystoupit na opačném břehu a psi jsou bezradní. Lepší možnosti má podle mě »pchiš«, tam dojde k dokonalému přetržení stopy. Na druhou stranu by mě zmínka o »hudami« měla varovat. Zatím nevím, jak dokonalý čich mají. Kdyby byl na úrovni psího, měl bych větší naději než kdyby byli lepší. Jistější asi bude uvažovat »hudami« jako obzvlášť dobré stopaře, ale ani těm by neměl být velký

problém uniknout. Musím pro jistotu počítat i se směrem větru. Krátký skok proti větru by nezmátl ani pozemské psy.

Když jsem předtím pokládal značky do vyšších pater této budovy, při letném pohledu z okna nejvyššího patra jsem si všiml nedaleko stojící věže. Štíhlostí se podobala víc minaretu, než aby byla součástí nějakého obranného celku. Napadlo mě, že z jejího ochozu musí být krásný rozhled jak po městě, tak - a to zejména - po okolí. Věděl jsem přece, že dům s mým vězením není daleko od městské brány a umínil jsem si tuto možnost si ověřit, pokud to nebude příliš riskantní.

Jenže Bjurša měl pravdu, nastával večer. Potmě se špatně utíká, zejména když nemám žádnou představu o nejlepším směru cesty a o jejích nástrahách. Vyvodil jsem z toho, že útek přece jen o den odložím. Brzy má přijet vznešený »jeizel«, pochopil bych, že ho budou chtít pohostit, ale do doby jeho příjezdu by si mohli nechat zajít chutě.

Přesto jsem se rozhodl položit si v noci pár značek. Jistota je jistota a nečekaný skok mimo zorné pole pronásledovatelů mě může zachránit před nejhorším. K tomu ale potřebuji výběr. Povel »pchiš« je krátký, ale na některých značkách může někdo stát.

Nechtěl jsem ale provokovat své spoluvězně a naoko jsem souhlasil se spánkem. Bjurša mi nabídl, abych si ustlal na síti, do které jsem byl původně zabalený, byla zajisté měkčí než kamenná podlaha.

„Ty máš na čem ležet?“ zeptal jsem se ho.

„Každý máme svou síť,“ ujistil mě. „Můžeme dát naše sítě dohromady, dvě vrstvy měkčí než jedna. Ale budeme se zato víc mačkat. Mně to nevadí, a co ty?“

„Nevím,“ odvětil jsem. „Nejsem vůbec zvyklý spát na síti. Obávám se, že to bude vadit.“

„Zkusme to...“ podíval se na mě s prosbou v očích.

„No dobře, zkusit to můžeme,“ ustoupil jsem mu. Bude asi těžší nenápadně v noci mizet, ale proč ne? Vstřícným postojem mohu jen získat. Když už mě tak ochotně učí zdejší jazyk...

Ustlali jsme si tedy na zem síť. Ostatní spoluvězně ulehli ještě dřív a zřejmě už spokojeně spali.

Bjurša mě před usnutím objal, jenže náhle sebou trhl.

„Caňchysiš - ty nebýt samice?“ strnul.

Bjurša

Bylo docela pochopitelné, že Bjurša hned nepoznal, že jsem samec. Byl jsem přece oblečený. Vězňové byli podle pozemských měřítek nazí, bez oděvu, ale jejich chlupy je dokonale maskovaly. Bojovníci se od nich lišili oděvem, který to však neulehčoval, vypadali, jako kdyby byli nazí i oni. Vlastně ani nevím, zda mezi nimi nebyly i bojovnice. Dokud tyto bytosti nepoznám - lidmi jsem je nazývat tak nějak nemohl - bylo možné všechno.

Mohl bych to zjistit jen když vykonávali potřebu. V koutě klece byl v podlaze otvor asi jako u tureckého záchodu a také tak používaný. Když si tam ale některý z vězňů dřep, decentně jsem se odvracel. U nás na Zemi není zvykem zvědavě přihlížet aktu vyměšování, pomineme-li malé děti, které zajímá skoro všechno a ještě se nenaučily stydět.

Takže jsem do této chvíle neměl o pohlaví vězňů nejmenší ponětí a Bjurša mě musel vyvést z omylu, že jsem je považoval za mužské vězně. Vlastně - ta Bjurša, neboť i ona byla žena, tedy samice zdejšího rodu.

Když mi to s trochou váhání sdělila, odtáhla se ode mne, ale pak se uklidnila a pokračovala ve vysvětlování. Pro názornost mě dokonce popadla za ruku a přitiskla si ji na svoji hrud', kde měla pod chlupatým závěsem normální, kupodivu holá a hladká ženská ňadra.

Takže tady v kleci byly - až na mě - jen vězeňkyně! Jenže být sám se čtyřmi ženami nebylo jako na Zemi. Pro domorodky jsem byl obluda z cizího světa, měly ze mne strach z neznáma a pro jistotu se ode mne držely co nejdál. Až na Bjuršu, ale u té zvítězila její nesmírná zvědavost. Sexuálně mě nepřitahovaly - stejně by mě nechávaly chladným i šimpanzice nebo gorily.

Z přátelského objetí před spaním ovšem nebylo nic, což se mi hodilo. Chtěl jsem se přece projít po zdejších městě, které mi Bjurša pojmenovala jako »Jurdyz«, a připravit si pár značek pro útekovou cestu. Musel jsem jen chvíli počkat, až všechny kromě mě usnou.

Pak jsem se opatrně zvedl a telepaticky zadal první příkaz:

»Pchiš druhé-patro!«

A stál jsem na vrcholu kamenného schodiště, přede mnou bylo okno a po bleskovém rozhlédnutí jsem si oddychl. Byl jsem na schodišti sám, mohl jsem přistoupit k oknu a podívat se, co je pod ním.

Okna v této výšce vedla do tmavé uličky, vedoucí na jakési osvětlené náměstíčko. To se mi hodilo. Zadíval jsem se upřeně na dlažbu pod oknem, umístil na ni značku »Jurdyz-jedna« a skočil na ni příkazem »Pchiš Jurdyz-jedna«. Skok z okna by byl životu nebezpečný, ale mimoprostorový skok spolkl rozdíl potenciální energie, stál jsem tedy v tmavé uličce a rozmýšlel jsem se, kterým směrem dál. Náměstí bylo osvětlené mihotavým žlutým světlem, odhadoval jsem, že tam nejspíš hoří nějaký oheň a u toho asi budou zdejší... lidé...

Málo platné, v duchu jsem je tak nazval. Nebyli druh Homo Sapiens, ale určitě byli »Sapiens«. Jak říkal Michal, je otázkou, zda jsou lidožrouti myslící... jenže to bychom se tak nesměli nazývat ani my, i když nejsme lidožrouti... a vlastně už se o tom začalo docela vážně diskutovat, i když prozatím jen ve Švédsku, přitom se neodvažujeme nepovažovat Švédy za lidi... Nechme na hlavě, nejsme o nic lepší než bývali Kai-kanaci⁵ na Havaji.

Řekl jsem si, že na náměstí nepůjdu. Kdybych se tam teď objevil, vyvolám poplach a ten jsem si nepřál. Lépe bude pomalu postupovat tmavou uličkou na opačnou stranu, beztak to byl směr ke hradbám, kde jsem chtěl položit značku - i když nejlépe až na druhé straně hradeb.

Brzy jsem k hradbám dorazil, jenže tady se ukázalo, že to nebude tak snadné, jak jsem si představoval. Potíž byla v tom, že z vnitřní strany k hradbám přiléhaly domky. Měly ploché střechy, takže sloužily i jako ochoz z vnitřní strany hradeb, jenže byly, jak už to u měst ohraničených hradbami bývá, různě velké. Ne na výšku, ochoz nahoře nestrpěl schody, ale do stran. Některé domy byly těsně nalepené na hradby, jiné byly více vysazené do hradební uličky, ale tak jako tak bylo vyloučené, abych naslepo položil značku až ven za hradby.

Chtěl jsem najít bránu - a nebylo to složité, brána byla jen pár desítek metrů odsud, jenže byla skvěle osvětlená a hučely tam nějaké hlasy. Tam to tedy nepůjde.

Zauvažoval jsem. Budu muset asi jednat rychle s využitím efektu překvapení. Položím si značku co nejbliž k bráně, ale ještě tak, abych byl ve stínu. Další krok bude využít denního otevření brány a proběhnout ven z hradeb, tam položit značku a zmizet. Pak teprve bude možné v noci skočit za hradby a poklusem pryč od města. Pokud si mne všimnou, mohu přeskočit někam, kde mě nebudou čekat, i kdyby to mělo být zpátky do klece.

Položil jsem si tedy značku do tmavého výklenku a pak jsem se otočil na opačnou stranu od brány. Musím si položit více značek ve městě, abych mohl pokaždé nečekaně zmizet. Až budu za hradbami, bude vyhráno. Čert vzal Michalovy obavy, že bude má cesta olemovaná nepoužitými značkami! Prošel jsem několika temnými uličkami, ale pak se v jedné z nich přede mnou ozvaly zvuky, jako by se tam hádalo několik paviánů. Pro dnešek raději konec, řekl jsem si, skok zpět do klece a nejlépe udělám, když se na zítřek pořádně vyspím.

Ráno jsem si opět uvědomil, že život na sopce nemusí být jen leháro a vůbec to nemusí dopadnout dobře.

Jen co se trochu rozednělo, otevřela se dřevěná mříž a čtyři »bojovníci« - nebo to byli jen zdejší bachaři? - do klece vstrčili další mísu pecugíbe. Vězeňkyně se na ni vrhly jako kdyby týden nejedly, já jsem naopak odstoupil dál ode dveří. Bjurša se po mně podívala vyčítavě. »Zase ti musím shánět nějaké jídlo?« hovořil její pohled. Neřekla nic a snažila se spodem propracovat k míse.

V té chvíli dva »bachaři« nečekaně chytili jednu vězeňkyni z obou stran za ruce, zkroutili ji do předklonu a vytáhli z klece. Vyváděná spustila úzkostlivý nářek a kvílení. Asi pochopila, že ji odvádějí na jatky a že přišel její čas, aby byla snědena. Její nářek však neodpovídal hrdosti nad tím, jak bude některým bojovníkům chutnat. Z jejího ječení čišela čistá živočišná hrůza. Přece jen má každý živý tvor základní pud sebezáchovy a i když je ideologie občas silnější, není to obecné pravidlo.

Samozřejmě se to dotklo i ostatních. Vězeňkyně od mísy odskočily až k zadní stěně a i když měly všechny papuly umatlané od hnědozelené pecugíbe a z koutků úst jim vykukovaly hmyzí nožičky, neodvažovaly se vrátit k míse. Bjurša se mi vrhla do náruče a s očima vytřeštěnými hleděla ke dveřím, kudy vyvlekli naši spoluvězeňkyni. Všichni jsme poslouchali ten nářek, brzy ztlumený zavřenými dveřmi.

Pak se tam ozval tupý úder a kvílení rázem umlklo. Jatky se tedy nacházejí hned vedle - máme to krásné vyhlídky!

Netrvalo dlouho a dva »bachaři« - v této chvíli vlastně kati - se vrátili k naší kleci.

„Ta uřvaná *višlegde* neumět snést podřezání hrdě,“ prohlásil bachař opovržlivě. „To byl zase jekot! Kdyby nebyl ta nejtlustší, a kdyby náš *chlegod'élš* nechtít její sádlo, my vzít jinou a ji hodit zaživa *hudam!* A to

být horší! Pamatovat si to, vy **višlegde!** A chtít hrdě zasytit naše bojovníky!“

Neuměl jsem si představit, že by se po tomhle k míse ještě někdo hrnul, ale sotva za bachaři-katy zapadly dveře, dvě zbylé vězeňkyně se sice pomalu, ale přece vrátily k míse.

Bjuršu jsem tam už nepustil.

„Nech jim to! Dnes v noci utečeme!“ slíbil jsem jí potichu. „Mám plán, ani **hudam** nás nechytí! A ty půjdeš se mnou!“

Nezdálo se, že by ji to mrzelo, když viděla a hlavně slyšela tragický konec naší spoluvězeňkyně.

Abych ji přivedl na jiné myšlenky, chtěl jsem pokračování ve výuce zdejšího jazyka. Přistoupila na to, ale viděl jsem, že je duchem úplně mimo. Nedivil jsem se. Taky mi v hlavě vyvstávala ta tupá rána s okamžitým umlknutím toho zoufalého křiku.

»*Ta uřvaná **višlegde** neumět snést podřezání hrdě, to byl zase jekot!...*« vyjádřil se »řezník« o své oběti pohrdlivě.

»...*to byl **zase** jekot...*«

Jak se zdá, neumírají všichni podřezávaní hrdě a mlčky, jen s jakousi »chvályhodnou« touhou »skvěle chutnat« lidožroutům!

Co kdybych těm kanibalům vyfoukl všechny tři zbývající vězeňkyně - budoucí oběti lidožroutské hostiny?

Všechny tři ale příkaz »Pchiš« neunes. Bjuršu určitě ano, ale ty dvě... Bjurša je z nich nejtíhlejší, ty dvě jsou zavalitější. Ale jednu po druhé... to by snad šlo. Přeskočit s jednou, vrátit se, přeskočit s další a vrátit se pro třetí... Možná by to šlo v klidu, ale nevím, jak bych to stihl, mít v patách pronásledovatele se psy... nebo co tady mají za bestie... V každém případě to stojí za pokus. Příčilo by se mi nechat tady ty dvě jejich chystanému krutému osudu, dost na tom, že už zabili jednu... A viděli jsme, či spíše slyšeli, jak ochotně jdou i tyhle »hrdé pečinky« na popravu, či spíš pod řeznický nůž... Skutečný okamžik pravdy nastal, když nebožačka pochopila oč jde a začala zoufale ječet...

Musím položit tu značku před bránu, mimo hradby, rozhodl jsem se. Je už den, brána by mohla být otevřená. Nač to odkládat, zdržovat se tady je nebezpečné!

Klap - a stál jsem v tmavším výklenku poblíž brány. Ale už odsud jsem viděl řadu povozů, vyjíždějících z brány ven. Město Jurdyz bylo asi

obchodním střediskem, či co, povozů tu byla celá kolona a při jejím spatření jsem dostal nápad.

Oběhl jsem bránu prázdnými bočními uličkami až tam, kde jsem opět narazil na onu kolonu povozů. Další značku jsem si očima položil přímo mezi povozy. Posunují se pomalu, to stihnu, uvažoval jsem - a skočil jsem tam právě když nad značkou byla mezera mezi povozy.

Nikdo si mě nevšiml ani když jsem naskočil na korbu vozu, překrytou hrubou plachtou. Překulil jsem se za čelo korby a pak jsem se co nejhbitěji přesunul trochu dopředu, kde stála velká, ale naštěstí prázdná kád'. Nic v ní nebylo - představoval jsem si, že obchodník ve městě prodal ryby a s prázdnou kádí jede pro další náklad. Potmě jsem vskočil do kádě a přikryl se velkou rybářskou sítí, která tu ležela na dně.

Uvidíme, jestli to projde! Ale proč by to nemělo projít? Kdo bude zbytečně obtěžovat nějakého rybáře? Samozřejmě pokud v té kádí byly předtím ryby...

Úzkým průhledem vymezeným mezi kádí a plachtou jsem pozoroval okolí. Velký rozhled odtud nebyl, ale kdybych spatřil nějaké ozbrojence, mohl bych včas zmizet. Nic takového se však nepříhodilo a když jsem spatřil vzdalující se hradby města Jurdyz, mohl jsem si konečně oddychnout.

»Jed', jed',« povzbuzoval jsem v duchu trhovce, i když jistě jel největší rychlostí, jakou jeho spřežení mohlo vyvinout. Proč by se také coural, čas nečeká a kdoví, jak to má daleko domů!

Pomalou jsem se odvažoval nadzvedávat ze dna kádě, abych měl lepší výhled. Také jsem se otočil, ale svého zachránce jsem nespatriil. Vpředu byla plachta úplně uzavřená a na kočího nebylo vidět. Musel mi stačit pohled dozadu, ten byl podle mého mínění nejdůležitější - jen zezadu jsem mohl očekávat pronásledovatele. I když s ubývajícím časem pravděpodobnost, že mě doženou, pomalu klesala.

Když jsme vjeli do lesa, rozhodl jsem se. Rozhlédl jsem se dozadu a umístil značku na kraj cesty. Pak jsem počkal, až povoz odjede nejméně o dvacet metrů dál - a přeskočil jsem na značku »kraj-lesa«, kde jsem se opět rychle rozhlédl.

Nikde nikdo, jen na cestě dál a dál se vzdalující povoz.

Nepoložil jsem značku bezprostředně za městskou bránu, ale dokonce o pár kilometrů dál, což bylo dobře. Celou cestu mě vezl povoz, takže jsem

nezanechával pachové stopy, podle nichž by mě mohli psi sledovat. To je ještě lepší!

Nespokojil jsem se tím ale a zamířil jsem šikmo do lesa, kde jsem si položil další dvě značky, každou pár set metrů od předchozích. Musel jsem počítat s tím, že po cestě mohou jezdit i jiné povozy a můj vzhled je v těchto končinách tak exotický, že mě nemůže nikdo přehlédnout. Pokud se sem vrátím, pak nejlépe rovnou do hustého lesa.

Tak - a útěk jsem měl vyřešený a zajištěný. Jenže se budu muset vrátit. Slíbil jsem to Bjurše. A možná i těm dalším dvěma.

Skok - a jsem zase v kleci.

Hned jsem ale viděl, že se něco děje.

Obě spoluvězeňkyně držely Bjuršu za ruce a sem a tam s ní cloumaly za velkého, pro mě nesrozumitelného brebentění.

„Tady je!“ vykřikla jedna, když jsem se objevil.

„Kdes byl?“ zeptala se druhá.

„Milé ženské!“ oslovil jsem je. „Nechte toho a zkuste si mě chvíli poslechnout!“

Měl jsem sice v úmyslu oslovit je »Milé dámy«, ale zatím jsem od Bjurši znal pouze dva výrazy - »ženské« a »samice«, přitom to druhé se mi k oslovení zdálo méně vhodné.

Bjurša využila jejich překvapení, vytrhla se jim a přitočila se ke mně, takže síly byly tak trochu vyrovnané - dva na dva.

„Co se tu děje?“ zeptal jsem se pro jistotu Bjurši.

„Říkají, že jsi »lylyk«,“ referovala mi. „Já jim říkám, že to tak není, protože lidem neškodíš. Že je to tak?“

„Snažím se lidem neškodit,“ přikývl jsem. „Pokud ti lidé nechtějí škodit mně. Jenže tady ze mě chtějí udělat višlegde a to se mi opravdu nelíbí.“

„Višlegde je čestný úděl!“ vyštěkla jedna z obou vězeňkyň. „Co ti na tom vadí?“

„Nepovažuji to za čest,“ odvětil jsem. „Milé ženské, nejsem zdejší a u nás se tohle za čest ani nepovažuje. Naštěstí mám jisté možnosti, ve zdejším kraji dost neobvyklé, takže jsem se rozhodl »čestný úděl višlegde« odmítnout.“

„Jestli tě bojovníci zajali, pak jsi slabý a nic jiného než nás tě tady nečeká!“ opáčila opět ta první bosorka.

„Zajmout někoho útokem zezadu není čestné,“ odpálil jsem ji. „Silnější zezadu neútočí. Ale o to nejde. Rozhodl jsem se utéci z města. A protože opravdu nejsem »lylyk«, chci přitom někomu pomoci. Třeba vám, milé ženské. Utečme spolu. Jak jste si jistě všimly, klec mě nezadrží. Nemusíte nešťastně kvílet jako vaše kamarádka. Možná bude zdejším bojovníkům chutnat, ale už nikdy neuvidí slunce. Když utečete se mnou, nebudete zdejším hladovým rozežrancům chutnat, ale budete žít dál, jen jinde než tady. To je snad dobrá nabídka, ne?“

„Přišly bychom o čest,“ namítla ta první.

„U nás se nepovažuje za čest nechat se sežrat,“ opáčil jsem. „My považujeme za důležitější, že tady přijdete o život.“

„Život je v tomto světě jen těžká zátěž,“ řekla domorodka. „A všechny ženské nakonec tak jako tak skončí u řezníků, proč se tomu bránit?“

„My si života více vážíme,“ řekl jsem. „Život je krátký, ale proč si ho ještě zkracovat?“

„Když utečete, hodí vás hudam,“ varovala nás. „A nás pak zabijí místo vás. A dřív.“

„Proč vybrali vaši kamarádku?“ zeptal jsem se jí. „Protože měla nejvíc sádla, slyšely jste to. Zdejší bojovníci mají raději tlusté. Takže by vás tak jako tak vybrali dřív, nedělejte si iluze. Moje naděje je lepší. Život jinde rozhodně za to stojí.“

„Ale my nikam jinam nechceme,“ opět namítla domorodka.

„Milé ženské,“ oslovil jsem je naposledy. „Čas ubíhá příliš rychle než aby se dal takhle marnit. Rozhodl jsem se utéci, tak je to jisté. Uteču a vezmu vás s sebou, ale jen když nebudete klást odpor. Jasně? Bjuršo, utečeš se mnou?“

„Uteču,“ vyhrkla odhodlaně.

„Tak mě obejmi a počítej do pěti!“ pobídl jsem ji.

Během jejího počítání jsem stihl překonfigurovat na váhu nás dvou a zadat skok. Klaplo to - a stáli jsme v poměrně hustém lese, dost daleko od cest a lidských obydlí.

„Počkej tu na mě,“ vyzval jsem ji. „Posaď se tady na tenhle vyvrácený kmen, a nikam se nehni, ať tě nemusím hledat, až se vrátím. Půjdu pro ty dvě. Jsme daleko od města, hudamy nás nevystopují, nevede za námi pachová stopa. Tak tu vydrž!“

„Ty dvě s tebou nepůjdou,“ řekla Bjurša smutně.

„Proč by nešly?“ zeptal jsem se jí.

„Nechtější přijít o čest,“ odvětila.

„Přesvědčím je,“ řekl jsem.

Rychle jsem se překonfiguroval na svoji váhu a zadal skok na značku »V-kleci«, jenže skok neproběhl. Jasně, některá z těch dvou mi stojí na značce... Zkusil jsem tedy »Pchiš Mimo-klec«. V té chvíli jsem stál vedle klece, kde jsem ty dvě zanechal.

„Couvněte ke stěně!“ poručil jsem jim.

Couvla jen jedna, zato druhá, jak se mi zdálo, ta co mi prve odporovala, místo toho přiskočila až ke mně a začala lomcovat dřevěnými mřížemi. Naštěstí tím uvolnila mou značku a tak jsem mohl vskočit do klece za její záda.

„Která se mnou půjdete jako druhá?“ zeptal jsem se jich.

Bosorka vytřeštěně hledící z klece ven, kde už jsem nebyl, se po mně ohlédla.

„Nikam nepůjdeme!“ zavřeštěla. „Čest je nade všechno!“

Otočila se a skočila po mně. Byla těžší než já a podařilo se jí odstrčit mě až k mříži na opačné straně klece, ale pak jsem se jí vytrhl a podíval se po té mírnější, která dosud neřekla ani slovo.

„Půjdeš se mnou aspoň ty?“ oslovil jsem ji.

„Nepůjde!“ vykřikla opět první bosorka. Chytila mě oběma rukama kolem krku, jako by mě chtěla uškrtnout. Tomuto způsobu se však v jiu-jitsu říká »naivní škrcení«, stačil krátký prudký pohyb a obě ruce jí odlétly stranou.

„Nesahej na mě!“ zasyčel jsem na ni. „Nechceš se mnou? Dobrá, klidně si tu zůstaň, ale mluv jen za sebe, ne za jiné!“

Jenže si nedala říci a pokoušela se mě nakopnout. To už mě opravdu dohřálo. Dělal takový randál, že sem za chvíli vtrhnou bachaři a nestihnu odnést ani jednu. Nezbylo mi než použít jiný chvat jiu-jitsu a nešetrně ji složit na zem. Než vstala, přiskočil jsem k té druhé, objal ji, váhově jsem se překonfiguroval a zadal skok do lesa na místo, kde na nás čekala Bjurša.

„No, aspoň dvě!“ řekl jsem přece jen trochu zadýchaně. Už dlouho jsem nepoužil jiu-jitsu a trénink mi chyběl.

„Se divím,“ řekla Bjurša.

Ale nebyla proti.

Beznaděj

Chvíli jsem se vydýchával a pak jsem domorodky oslovil už jako své partačky.

„Milé ženské,“ začal jsem. „Strašně mě mrzí, že jste tu jen dvě. Asi bych se měl ještě vrátit pro tu poslední, jenže ta se mnou doopravdy nechce. Nechci ji sem brát proti její vůli, ještě by nám mohla škodit. Co myslíte vy dvě, mám pro ni skočit?“

„Zaručeně ne!“ vyhrkla Bjurša.

„Neřekla snad dost jasně, že nechce?“ přidala se k ní druhá. „Nemá to smysl, já Zyruko znám. Určitě by se snažila škodit. Ta kdyby mohla, poštvete na nás Hanumury.“

„Nejsem si tím tak jistý,“ zavrtěl jsem hlavou. „Tebe jsem také přinesl proti tvé vůli, i když váš odpor nechápu. Opravdu ses chtěla nechat »čestně podříznout«?“

„Ani ne,“ řekla domorodka. „Bála jsem se. Zyruko tvrdila, že je to past. Když přistoupíme na útěk, předhodí nás hudam. A to je tak příšerný pohled, že podřezání... když ne nic jiného, je to aspoň rychlé.“

„Nebyla to past,“ řekl jsem vážně. „Ale Zyruko... to je ta, kterou jsme tam zatím nechali? Ta to přece nemohla vědět. Proč tě strašila, když nic nevěděla?“

„Ona se ale chce nechat podřezat,“ řekla domorodka temně. „Je s tím smířená, je tím zaujatá a opravdu to považuje za čest.“

„No dobře,“ ustoupil jsem, i když mi jí bylo trochu líto. Jak může někdo takhle uvažovat? Až se v ní vzepře pud sebezáchovy, prožije několik hodně ošklivých okamžiků - jenže na vycouvání z bludu o »čestné« povinnosti »višlegde« už bude pozdě...

„Nechápu, co některé lidi vede k tomu, aby jedli jiné lidi,“ řekl jsem. „Kdyby to bylo z hladu, dalo by se to pochopit. Tohle ale není z hladu. Proč to tu straší?“

„Nevím,“ řekla Bjurša. „Víš to ty, Babdi?“

„Ve starých »mijůdech« se vypráví, že to kdysi bylo jinak,“ řekla tiše starší domorodka Babdi. „Dřív si nás ženských vážili. Jenže pak se do našeho kraje nahrnuli Erysabí, národy Slunečních zemí. Bjurša je ostatně také z nich... Byli a jsou krutí a přinesli do našich krajů zkázu, zmar a hlavně své zvyky. To pojídání lidí prý přišlo s nimi. Oni sice pojídali

stejně muže jako ženy, ale pak se to omezilo jen na ženské. Vlastně jen na »přebytečné« ženské, na nás, staré báby, co už nemůžeme mít děti. Začal to tehdejší vladař, chlegod'élš Agaonol. Když na »Radě statečných« oznámil, že Hanumurové zbytečně živí ty staré baby, obrátil se proti němu jeden z jeho bojovníků, že i on, Agaonol, má starou ženu, kterou také »zbytečně živí«. A chlegod'élš Agaonol všem ihned dokázal, jak vážně to myslí. Především »Statečnými« svou ženu podřízil a nařídil připravit z jejího těla hostinu pro všechny. Potom si vzal jinou, mladší, která mu dala dva syny a ti později svého otce zavraždili - byl už starý a překážel jim ve vládnutí. Neudělali to ale otevřeně, to by riskovali bratrovražedný boj s jeho bojovníky, proto otce otrávil, vyhlásili, že zemřel stářím a dali ho pohřbít se všemi poctami, které mu jako chlegod'élšovi přináležely. Sníst ho samozřejmě nemohli, jed by skolil i je. Proto zvolili starodávný pohřeb - a tak to zůstalo.“

Ach jo, pomyslel jsem si. Klasický boj o trůn...

„A na pohřební hostině snědli všechny manželky zemřelého vládce,“ dodala ještě Babdi. „Staré i mladé. Tak to dělají dodnes. Bojovníky oblečené v kůži poražených nepřátel pohřbí s poctami, padlé mladé bojovníky, ještě bez kůže nepřítele, s poctami snědí, ale kdo je oblečený v ženské kůži - a tu nosí za trest zbabělci - toho po smrti nechají sežrat hudam. Bojovníci ztrestaní ženskou kůží jsou pochopitelně nejdychtivější boje, neboť jedině v boji si mohou vysloužit kůži zabitého nepřítele. Nepřátele zabitě zezadu nepočítají, ale zasloužili bojovníci mají i tak stěny domů pobité kůžemi nepřátel. Jejich synové si musí získat kůže nové a teprve pak se mohou chlubit i kůžemi předků.“

Stěny našich hradů a zámků jsou také přeplněné loveckými trofejemi hradních pánů, i když to nejsou kůže, ale častěji parohy. I na Zemi však bývaly trofejemi kůže zabitých nepřátel, říkalo se jim »skalpy«... Všechen zdejší hnus byl kdysi doma i u nás, jen se tím už tolik nechlubíme. I když Švédové docela vážně uvažují o znovuzavedení lidožroutství. Zatím jen ve Švédsku, ale jistě to budou chtít rozšířit po celé Evropě. Hnusáci!

„Stejně je to i u nás,“ doplnila ji Bjurša. „Jen jsem neslyšela o tom, že by se někdy muži chovali jinak...“

„U nás se k ženským chováme jinak,“ řekl jsem. „Pojídání lidí nepokládáme za přijatelné a lidožrouty pohrdáme, i když se to dá pochopit v krajních případech, kdy lidé z hladu jedí i mrtvoly. Ale ani potom

netrpíme zabíjení živých na maso. Ženám říkáme »dámy« jako výraz naší úcty. Jistě se nebudete hněvat, když budu říkat »dámy« i vám.“

„Vy si ženských vážíte?“ vyhrkla Babdi a obě dvě se na mě podívaly dost udiveně.

„Vážíme,“ přisvědčil jsem. „I když nejste z našeho rodu. Pro mě jste prostě »dámy«.“

„Takže Zyruko lhala...“ řekla Babdi vyčítavě.

„Tak... dámy,“ pokračoval jsem a blažilo mě, jak se obě dvě tetelí radostí nad tím »čestným oslovením«, „jistě jste už obě pochopily, že nás Hanumurové nemohou dostihnout, když umíme jedním skokem přeletět z města daleko do lesa. I kdyby za námi poslali nejlepší čmuchaly »hudam«, tenhle skok nás dostal daleko mimo jejich možnosti. Ale jsme pořád na území Hanumurů a těch je víc než jedno město. Zůstat tady nemůžeme. Musím se přiznat, nejsem zdejší a nevím, kterým směrem se vydat, abych došel ke svým. Hanumurové nás přepadli někde v horách, musím se tedy rozhlédnout, kde tu jsou nějaké hory a půjdu tím směrem. Vám dvěma, dámy, bych poradil jít se mnou. Nemusíte, když nechcete, ale tady jste stále v dosahu Hanumurů a víte, co s vámi udělají, jestli vás opět chytí. U nás vám nic nehrozí. Ženských si vážíme i když jsou staré a z cizího rodu, zato samozřejmě očekáváme, že se u nás budou chovat jako naše dámy. Tak co? Souhlasíte?“

Po tomhle úvodu jsem neočekával nic jiného než souhlas, což se také stalo. Babdi mě však příjemně překvapila.

„Vím, kde tě naši bojovníci zajali,“ řekla. „Bavili se o tom, když tě přinesli. Mělo to být v horách poblíž průsmyku Kochry.“

„Ty víš, kde to je?“ zeptal jsem se jí. „A dovedeš nás tam?“

„Vím, kde to je,“ přikývla. „Ale znám cestu jen tam, ne až k vám. Za průsmykem Kochry žijí Sešperhozé, ale ti jsou jiní.“

„Myslím, že by mělo stačit, když nás dovedeš k průsmyku,“ řekl jsem. „Máš pravdu, nejsem z rodu Sešperhů, ale pamatuji si cestu do toho místa, kde nás přepadli a mám naději na návrat.“

„Chcete-li mi věřit, můžeme jít,“ řekla Babdi.

„Ved' nás tedy,“ přikývl jsem.

Babdi nás nejprve dovedla k nejbližšímu kopci, odkud se dalo rozhlédnout. Pak určila směr k horám a chystala se jít tím směrem. Zarazil jsem ji ale. Z vrcholku kopce byl vidět na dohled jeden skalní ostroh,

vyčnívající z pralesa. Položil jsem značku na místo, kde jsem stál, pak jsem se zaměřil na ostroh, zkusil jsem tam položit značku »Vrcholek« a skočil jsem na ni.

Tak tak jsem ale stačil balancovat na vrcholku skály. Pode mnou se uvolnilo pár zvětralých kamenů, které zvonivě padaly do propasti pode mnou. Sem skočit ve dvojici, následovali bychom ty kameny. Jakž takž jsem se stabilizoval a opět jsem se rozhlédl. Trochu dál jsem spatřil povlovnější horský hřeben, zaměřil jsem se tam a položil tam další značku »Vrcholek«, čímž jsem značku pod sebou zrušil. Ba ne, sem se už skákat nebude! Načež jsem skočil na nový »Vrcholek«.

Tento horský hřeben byl kamenitý, ale bylo tu dost prostoru abych sem mohl přenést svůj »fracimor«. Přeskočil jsem tedy zpět k domorodkám, popadl do náruče Bjuršu, zkonfiguroval se spolu s ní a hoplá!

„Počkej tu na nás, posad' se stranou, vrátím se pro Babdi,“ nařídil jsem jí a opět jsem skočil zpátky. Babdi už mě čekala, ani neprotestovala proti objetí a ve vteřině jsme byli pohromadě, ale o takových deset kilometrů blíž k cíli.

„Tohle jde jen když vidím až do cíle,“ řekl jsem jim. „Jinak musíme pěšky.“

„Ale tam v tom lese...“ zkusila pochybovat Bjurša...

„Tam jsem došel pěšky z místa, kam jsem krátce předtím přeskočil,“ ujistil jsem ji. „Kdekoliv půjdeme pěšky, necháme za sebou pachovou stopu, po níž nás mohou »hudam« vystopovat. Ale každým skokem tu pachovou stopu přetřhneme. Proto říkám, že nás ani »hudam« nevyčmuchají.“

Tím jsem jim to vysvětlil, takže to pochopily a už neměly nic proti další pěší cestě. Z posledního ostrohu jsem před námi viděl více vhodných vrcholků, ale byly příliš daleko než abych na ně dohlédl dost přesně. Až se dostaneme blíž, jistě si přes ně cestu zase zkrátíme.

Brzy jsme došli na povlovný vrcholek a následoval sestup do údolí - a také do pralesa. Náhle se Babdi zastavila a ukázala nám stranou.

„Tam je křovisko se zralými »falot'chy«,“ upozornila nás. „Vy nemáte hlad? Já ano. Zastavme se tu a najezme se!“

Dobrý nápad! Babdi měla hlad - a to jedla ještě v kleci, i když jen nechutné hmyzí pecugíbe. Já s Bjuršou jsme už nejedli, takže jsme oba hlady šilhali. Doted' nám to nevadilo, měli jsme přednější starosti, ale teď na nás hlad udeřil naplno. Takže jsme se vrhli na jedlé plody, i když

chráněné trnitým křovím. A nepřestali jsme, dokud bylo na křoví něco žlutého.

„Dáme si přestávku,“ rozhodl jsem. Bylo to zřejmě i jejich přání, takže poslechly obě bez jediného slova. Každému se lépe poslouchají rozkazy, které by na místě velitele vydali i oni. Velel jsem pořád já, i když směr dalšího pochodu určovala Babdi.

„Nemohli bychom sejít ještě trochu níž?“ navrhla Bjurša. „Hlad už nemám, ale mám opravdu žízeň. Nemohli bychom se zastavit někde u vody? Stačil by potůček...“

Babdi i já jsme jí to uznali, ostatně na dno údolíčka už to nebylo daleko. Došli jsme až k čerstvému potůčku a všichni jsme se žíznivě napili. Tenhle svět má jednu výhodu, pomyslel jsem si. Člověk se tu skoro všude může napít i z potůčku, voda je tu ještě čistá, nezaneřáděná.

„Tady je nějaká jeskyně,“ ukázala Bjurša stranou.

Měla pravdu, stranou se mezi křovím temněl otvor jeskyně. Jeskyně, to bylo moje i na Zemi. Nechal jsem dámy odpočívat a šel jsem se tam podívat. Zalíbilo se mi tam. Jeskyně byla rozsáhlá a rozeklaná, uvnitř prostorná a suchá a přímo zvala k průzkumu, na který jsme ovšem zatím neměli čas. Hodil jsem dovnitř aspoň značku a umiňoval si, že se sem při nejbližší příležitosti vrátím.

Vrátil jsem se k »dámám« a chvíli jsme spolu odpočívali.

Pak mě něco napadlo. postavil jsem se, dal pod sebe značku »Před-jeskyní« a pak jsem vydal příkaz »Pchiš Šutr-jedna«.

Blik - a stál jsem na šutru, kde jsme s kamarády začínali tu nešťastnou výpravu do zdejšího světa.

Bylo tu volno!

Krátce poté jsem pochopil, proč tu dodnes volno nebylo.

Stranou se ozval šum velkých křídel a nade mnou proletěl jakýsi velký pták, nejspíš větší než orel. A vynadal mi nepřátelsky krákáním, co že mu lezu na jeho místo! Tak proto tu tenkrát bylo tolik ptačího trusu! Strachoval jsem se, že po něm mohu ve vlhku uklouznout, ale nedošlo mi, že ten kámen slouží ptákům jako rozhledna. A nejen ten, ale i ten druhý, oba byly poznamenané ptačím trusem. Naštěstí se to dá napravit snadno, stačí přemístit značky stranou a pak ať si tam ptáci vartují podle libosti.

Jenže až teď, v cíli cesty, jsem si uvědomil, že tohle vůbec není ten pravý cíl. Jsem, pravda, na místě, kde jsme se vynořili z hvězdné brány,

jenže já ji neumím ovládat. To umí Michal, ale mě to nenaučil. A já teď stojím na místě hvězdné brány, což je mi platné jako mrtvému kožich. Až na jednoho vartujícího orla tu nic není. Cesta sem vypadala jako putování za nedostižným cílem, jenže se změnila ve zbytečnou. To jsem tedy nedomyslel! Co jen tady budu dělat? I kdybych si tu postavil stan, nač? Navíc je to tu v pohraničním území mezi Hanumury a Sešperhy, hlídkují tu jistě obě strany, ve stanu by mě nejspíš brzy objevili, omráčili anebo prostříleli šípky a byl bych s konečnou platností hlavním chodem lidožroutské hostiny...

Jenže co s tím? Mezihvězdný telefon »poburaš« nemám, na nikoho se nedovolám. Telepatie do sousedního vesmíru neprojde. Jsem tu jako trosečník na ostrově lidožroutů, kteří už o mně vědí a nic bych za to nedal, že už po mně usilovně pátrají.

Sakra, nebude to žádná legrace!

Ale co teď? Teď se přece musím rozhodnout, co dál! Tady sedět nemohu, to nemá smysl. Musím se vrátit. Budu mít navíc na krku dvě domorodky, které mi věří. Taky žádná legrace! Skákat se dvěma vyžaduje neustálé překonfigurování, které zdržuje. Měl bych to nějak spojit...

Tak to asi bude nejlepší. Zůstaneme v jeskyni, to bude náš domov pro nejbližší dobu. Těm dvěma musím vysvětlit, proč už neputujeme dál. A v jeskyni se podívám na to, jak si usnadním to nešťastné překonfigurování...

Holky to jistě pochopí...

Ačkoliv - jaképak holky? Jsou snad holé? Jsou chlupatější než já! I když mám na bradě několikadenní strniště, jejich kožich nikdy mít nebudu...

I když se říká: Nikdy neříkej »nikdy!«>...

Vážně to nebude žádná legrace!

Mybraki

Můj návrat před jeskyni rozhodně nebyl triumfální. Dámy to ihned vycítily a pro jistotu se mě na nic neptaly. Naštěstí už byl večer a můj návrh přespát v jeskyni nevypadal za těchto okolností jako poraženecký.

Babdi navrhla nasbírat stranou pod převislou skálou suché listí a udělat si měkčí spaní. Bjurša jí to schválila a protože jsem neměl žádný protinávrh, dal jsem se do toho s nimi. Udělali jsme jedno společné lůžko. Raději se mačkat, než mít každý své tvrdé.

Byla to má druhá noc ve světě Chapežadu. Tentokrát jsem měl po obou stranách chundelaté domorodky, takže mi bylo teplo, ale v duchu jsem si říkal, že je to snad zlej sen. Zajali mě místní lidožrouti. Ostatní kamarádi to věděli, ale do dneška nehnuli ani prstem, aby se se mnou pokusili spojit. Nenapadlo je ani pootevřít bránu ze Satuzyo a pokusit se telepaticky zjistit, jestli jsem naživu a nepotřebuji jejich pomoc. A to se ví, že bych pomoc uvítal! Jsem tady s holýma rukama mezi lidožrouty, žádné zbraně jsme si nebrali, jedinou výhodou jsou nadprostorové přeskoky - zatím mi zachránily kůži, ale je otázka, na jak dlouho? Není přece možné, aby zastavili průzkum světa Chapežadu po prvním neúspěchu! To by byla neuvěřitelná kapitulace! Být to pravda, zasloužili by si všichni ženský kožich... co to povídám, už mi to leze na mozek! Však oni se vrátí! Jen bych ocenil, kdyby si pospíšili.

Zítří musím vyzkoušet, jestli mě příkaz »Pchiš« unese i se dvěma domorodkami na krku. To by snad ještě mělo jít, záleží na celkovém součtu hmotností. Se šavlozubým buvolem jsme měli hmotu nadlimitní, ale o kolik? Nevěděl jsem to. Musím se na to podívat do »bédretu«. Měl jsem si to zjistit dřív... ačkoliv ani ve snu by mě nenapadlo, že ta konstanta bude tak důležitá.

Nakonec jsem opatrně vstal, abych domorodky nevzbudil, dotápal jsem potmě ke kamenné stěně v místech, kde jsem si pamatoval, že je nejrovnější a zkusil zapnout vývojářský panel programovacího jazyka »bédret«. Výhodou je, že obraz vyvstane kdekoliv a nepotřebuje obrazovku, projektor ani jiný hardware. Jeskyně se od toho trochu osvětlila, ale nejdůležitější bylo, že jsem si mohl probrat seznam hotových funkcí. Ty mohu okamžitě použít, postačí jim zadat správně jméno a potřebné parametry. To by bylo, abych na něco nepřišel!

Možná bych u toho vydržel nespát do rána, ale když jsem objevil funkci, která mi nejvíc chyběla, řekl jsem si, že jsem pro dnešek »vyčerpal kliku« a měl bych se s tím spokojit. Měl bych si raději odpočinout, abych nebyl celý zítřek ospalý jako kotě.

Doufal jsem, že tento objev zabezpečí můj pobyt ve světě Chapežad, abych se už nemusel obávat rána. Objevil jsem totiž, jak vyvolat »mybraki«, průhlednou dopravní bublinu, kterou jsem s Michalem letěl při svém příchodu do osady Naděje. Ksakru, vždyť ji Michal znal a uměl ji používat! Proč jsme se vlastně tahali po Chapežadu pěšky? A měl mě to naučit používat dříve než jsme se vypravili do světa lidožroutů! A k tomu ještě hvězdnou bránu! Ze všeho mi vycházelo, že »stařešina« Michal nebyl dobrý velitel! Odpustil bych mu, že nás opustil jako první, což žádný správný kapitán neudělá, ale to jsem chápal jako nechtěné - prostě nám nařídil použít příkaz, který se v jeho případě ihned provedl. Ale jinak výpravu zabezpečil opravdu chabě. I kdyby šlo jen o pokus, jak se chovají skoky »Pchiš«, měl to lépe promyslet a hlavně připravit. Zůstat v neznámém světě s lidožrouty bez vybavení, jen s kapesníkem a malým kapesním nožem, to je tedy vrchol smůly a především nezodpovědné přípravy. Až se vrátím do Satuzyo, asi mu řeknu něco, co si za rámeček nedá.

Jenže nejprve se musím vrátit. A to nebude v tomto světě nijak snadné. Jdou po mně místní lidožrouti a navíc mám na krku dvě domorodé ženy, které mě, málo platné, omezují ve volnosti. V kleci »fjomochů« jsem je nechat nemohl, svědomí by mě žralo až do smrti. Dost na tom, že jsem nepomohl dvěma - u té první jsem ani netušil, jak je to vážné, druhá pomoc odmítla tak příkře, že jsem ji tam musel nechat. Je mi jí líto, ale sama si zvolila osud!

S takovými myšlenkami jsem se vrátil k domorodkám. Ty se však mezitím trochu přemístily, takže na mě zbylo místo až na kraji. Nevadí, teď už mohu spát klidněji.

Říká se, že ráno je moudřejší večera, ale v mém případě byl nejlepší večer. Ráno jsme se probudili brzy, ale domorodky byly vzhůru dřív a hned po ránu se vydaly shánět něco na zub, takže jsem se v jeskyni probudil sám. A v první chvíli jsem se vylekal, jestli se s nimi něco zlého nestalo. Stačilo by, aby se poblíž toulal některý Hanumur a zmocnil se jich. Hanumurové

nechodí do lesa neozbrojení, luky a šípy zabíjejí tiše, ani by mě to neprobudilo.

Naštěstí jsem obě spatřil, jakmile jsem vyšel před jeskyni. Vracely se, obě měly chlupaté papulky od něčeho fialového, jistě se už najedly nějakých lesních plodů. Zřejmě objevily »falot'chy« nebo jiné plodiny a dokonce mi něco zabaleného do velkých listů donesly až k jeskyni.

„Děkuji, dámy!“ ocenil jsem je, až se zatetelily blahem.

Snědl jsem všechno co mi přinesly, nebyly to jen nažloutlé »falot'chy«, ale i menší, příjemně nakyslé fialové »ustlyšona«, po kterých jsem měl - stejně jako »mé dámy« sytě fialové zuby, ale celkově to byla dostatečná snídane.

„Tak - a dál už nebudeme šlapat pěšky,“ oznámil jsem jim. „Ne že by cesta pěšky tak unavovala, ale zanechávali bychom za sebou pachovou stopu a kdoví, který »hudam« Hanumurů by se po ní za námi pustil. Jistě netoužíte po seznámení se s nějakým loveckým »hudamem«. Takže pozor - budeme nasedat!“

»Mybraki« se v první fázi objeví jako nezřetelně viditelná skleněná placka. Není to sklo, je to celé z nějakého silového pole, ale chová se to skoro jako pevná hmota. Když jsem nastoupil »jen tak do vzduchu«, obě domorodky zděšením ucouvly, ale když jsem je pozval k sobě, pochopily, že to neznámé průhledné »nic« je asi nějaké »dobré kouzlo« a nastoupily za mnou. »Mybraki« mezitím změnila vnitřní uspořádání. Objevily se v ní tři pohodlné sedačky, do té nejvíc vpravo jsem si sedl sám a pozval vedle sebe dámy. Mezitím se »mybraki« prohnula a její konce se nad námi spojily, takže jsme byli připraveni k letu.

„Takže, mé dámy, »bédret« se nad námi slitoval a poskytl nám dobrodiní »mybraki« - to je to průhledné, co nás obklopuje. Jednak to i s námi bude létat, kam si budeme přát, ale také nás to ochrání před Hanumury a jejich »hudam«,“ oznamoval jsem jim tónem pouťového vyvolavače.

„Ale teď to horší,“ změnil jsem tón hlasu do zklamaného. „»Bédret« mi zatím nedovolí návrat do naší země. Do průsmyku »Kochry« teď nemá cenu letět, natož chodit pěšky. Nezbyvá nám než nějak vydržet tady. S »mybraki« to naštěstí bude snadnější.“

Neodpověděly. Setkání s dalším neznámým asi nečekaly.

„A protože se naše možnosti zvýšily, musím se vás na něco zeptat. Babdi se to asi týkat nebude, domů se vrátit nemůže, zase by tam byla

»přebytečná«. Ale co ty, Bjuršo? Co bys mi řekla na nabídku bezpečného návratu domů? S »mybraki« by to šlo.“

Oba jsme se teď dívali na Bjuršu. Ta chvíli přemýšlela, než začala povídat.

„Ty si, Vojto, zřejmě myslíš, že jsem se u Hanumurů ocitla ve válce jako zajatec nebo spíš kořist,“ začala. „Jenže tak to není. Nezajali mě, koupili. Přišli k nám jako kupci, ne jako bojovníci, neměli zbraně, ale sliby. Tvrdili, že shánějí nevěsty pro jejich mladíky. Tvrdili, že všechny hezké ženské si mezi sebe rozebrali ti jejich nejváženější předáci a na mladé junáky nevěsty nezbyly. Nabízeli za každou hezkou ženskou odměnu rodině. Moji rodiče mě tedy vypravili jako nevěstu pro nějakého pohledného mladíka země Hanumurů. Jenže hned za hranicemi mi kupci svázali ruce, nasadili obojek a z jejich řečí jsem pochopila, že mě tam vedou pro nějaké staré opelichané bojovníky, ke všemu neštěstí ne jako nevěstu, ale jako »maso«. Kam se mám podle tebe vrátit? Rodina uzavřela obchod, přijala za mě odměnu, teď mě nemůže přijmout zpátky. Musela by vrátit odměnu, jenže je přece každému jasné, že ji dávno utratila a vrátit ji nemůže i kdyby chtěla. Kupci ztropí povyk, že jsem je okradla, soudci jim dají zapravdu... Vojto, jestli můžeš, neodháněj mě! Já se přece nemám kam vrátit úplně stejně jako Babdi!“

A sakra! Ono je to ještě horší než jsem čekal!

„Počkej!“ zarazil jsem ji, když se nadechovala k další řeči. „Říkáš, soudci dají zapravdu kupcům... jenže i kdyby tě opravdu koupili, pak snad jako nevěstu, ne jako »maso«. Z jejich strany to byl jasný podvod a co víc, pokus o vraždu. Soudce má dát takové kupce zavřít a ne je odškodňovat!“

Ach, ano... myslel jsem si, i u nás takoví soudci odškodňují podvodníky a podvedené ještě trestají... Hrome, cožpak to všude ve vesmíru musí být takové?

„Jenže kupci budou dál tvrdit, že jsem se měla stát nevěstou nějakého jejich mladíka. A co může udělat soudce, když na jedné straně něco tvrdí vážený kupec a na druhé straně nějaká ženská? To je přece podle soudců jasné! Ženské slovo má před soudem nicotnou váhu proti slovu chlapa!“

Jako kdyby mi tady citovala Korán!

„Aha!“ řekl jsem. „Takže můj nápad vrátit vás domů by těm nespravedlnostem nasadil korunu... Myslel jsem, že máte kam se vrátit, ale když ne, tak ne. Nějakou dobu to tedy vydržte se mnou a časem se uvidí.“

A pak jsme vzletěli.

»Mybraki« by nám na Zemi záviděli letci od Blériota po kosmonauty. Maximální rychlost sice nedosahuje rychlosti zvuku, zato vynikají obratností jako akrobatická letadla. Helikoptéry jim musí závidět tichý let a schopnost proletět tunelem nebo korunou stromu a neurazit si choulostivý rotor. Ukažte mi letadlo, schopné nejen přistát na vodní hladinu, ale i potápět se jako malá ponorka. Při letu v nízké výšce kopíruje terén, jako by mělo automobilová kola. Jediný dopravní prostředek s podobnými vlastnostmi byla asi »Epouvanta« z Verneova románu »Pán světa«. Jen ta si mohla dovolit vplout jako loď do Niagarských vodopádů, ale v poslední chvíli před smrtícím pádem do hlubin roztáhnout křídla a odletět. Ale nejdůležitější je, že to je jediné letadlo, které nemá problémy s palivem a energií. Mohli jsme se vznášet celý rok bez tankování a dobíjení. Můžeme se vznášet celé dny pod i nad oblaky, volní jako ptáci.

A právě nezávislost byla pro mě zásadní vlastnost. Mybraki znamenala nezávislost na městských barbarech bez svědomí, kteří kupují mladé holky ze sousedního kmene »na maso«. Nezávislost na nesmyslných zákonech a zkorumpovaných soudcích. Froilové, vymysleli jste to skvěle! Škoda, že se to nedá přenést i na Zem!

Nejprve jsme vzletěli vzhůru, hodně vysoko, až pod mraky. Krajina se pod námi zmenšila, z té výšky bylo vidět jak opevněné město lidožroutů Jurdyz, tak malé osady, různobarevné obdélníky polí i kudrnaté cíchy lesů. A v dálce, která se najednou smrškla skoro na dosah, byly skály pohraničních hor. Hory bývají často hraniční i na Zemi. Horská půda nebývá tak úrodná jako nížinná, proto v horách žije málokdo, nejčastěji pastevci ovcí a dobytka, či jak se zdejší užitková zvířata nazývají. Tam někde byla ještě nedávno otevřená brána do světa Satuzyo... ale co, jednou jsem si řekl, že to Michalovi vytmavím, teď se tím rmoutit nebudu.

Pozoroval jsem, jak náš let působí na domorodky. Bjurša s Babdi se v první chvíli schoulily, zakryly si dlaněmi obličej a snažily se přitulit jedna k druhé, jako kdyby navzájem hledaly ochranu. Po chvíli se odvážily vykouknout a když se nic zlého nedělo, obě se postupně narovnaly. A snad se jim to i zalíbilo.

Let nad krajinou a ptačí volnost však nemohla trvat věčně. Obkroužili jsme celou planinu od jedněch hor k druhým, kroužili jsme nad městečky i nad jezery, . Létal bych klidně celé hodiny, létání přece vyvolává úchvatné pocity, nicméně po pár hodinách jsem na domorodkách začal pozorovat neklid.

„Copak?“ obrátil jsem se k nim. „Nelíbí se vám to?“

„Líbí,“ přiznala Babdi. „Ale máme už hlad.“

Pravda, tady nahoře nic neroste. Chceme-li jíst, musíme se spustit dolů. Vybral jsem očima jeden z rozsáhlejších lesů a začal tím směrem klesat.

Klesání se domorodkám nelíbilo. Ovšem. Pocit pádu není tak příjemný. Musíte pevně věřit, že přistanete opravdu měkce. Já jsem si byl jistý, věřil jsem technice Froilů, ale domorodky mou důvěru neměly a na prudké klesání reagovaly zoufalým ječením. Jistě to znáte z horské dráhy. Když vozíky vjedou do prudkého klesání, ozve se často ječení, i když nikdo nepochybuje o její spolehlivosti a vidí před sebou tvar kolejnic, které se zpravidla ani v tom nejhorším klesání nedostanou až na úroveň okolního terénu, ale vyberou pád ještě ve výšce.

Musel jsem podrovnat let do méně strmého klesání, i když nám cesta dolů z nadoblačné výše potrvá déle a budeme muset kroužit, aby nám les dole neodplul někam daleko.

„Létáš moc vysoko,“ zkritizovala mě Babdi.

„Naše letadla létají ještě výš,“ ujistil jsem obě. „Ve výšce je let příjemnější.“

„Létá se tam pěkně,“ souhlasila Babdi, „ale padání z velké výšky je pěkně hnusné.“

„Ba ne,“ ujistil jsem ji. „Padání není hnusné. Hnusný může být jedině dopad na tvrdou skálu. Když důvěřuješ, že se nemůže nic nebezpečného stát, není nepříjemný ani dlouhý pád z velké výšky. Naši lidé skáčou z výšky i jen tak, bez letadla, důvěřují poměrně jednoduchému padáku...“

Musel jsem jim ovšem vysvětlit, co je to padák a proč mu parašutisté tak věří... samozřejmě jsem zamlčel, že se občas i ten vychvalovaný padák neotevře, zejména když jeho výrobce leccos ošidí... ale myslím si, že jsem je nepřesvědčil. Pravda, i mnozí lidé se neodváží skočit s padákem, stejně jako nemá každý dost odvahy na bungee-jumping.

„Tak dámy,“ pokračoval jsem, když už jsme měli výšku sotva sto metrů, „pod námi je les, kde se vy dvě vyznáte lépe než já. Podívejte se dolů a vyberte místo, kde se dá přistát, aby tam bylo něco k jídlu.“

Bohužel, pro obě domorodky to byl nesplnitelný úkol. Ne že by nevěděly, kde v lese najít něco k snědku, ale potíž vězela v tom, že pohled na les z výšky sta metrů jim vůbec nic neříkal.

Naštěstí je výhodou mybraki, že může bez obav z havarie vletět i do hustého lesa. Shora jsem objevil mýtinu, porostlou jen křovím, kam jsem se

pomalu snesl. Domorodky se orientovaly až když jsme klesli k zemi. Prohlásily, že právě na mýtině je nejvíc lesních plodů a tam bychom se měli po nějakých poohlédnout.

Proč ne?

Psanci

Výhodou mybraki je, že umožňuje vybrat místo k zastávce nebo k občerstvení v lesích, kde nehrozí přepadení. Ve světě jako je Chapežad je to k nezaplacení. Další výhodou je, že nemůžete být přepadeni ve spánku. Dotyk jejího silového pole se podobá dotyku gumového nafukovacího člunu a uvnitř je sucho a teplo, takže se dá nerušeně spát i ve výšce zasněžených vrcholků hor, kam se za vámi nikdo ze zdejších obyvatel nedostane.

Kritickým místem je ale okamžik, kdy se musíte snést dolů na zem. Nahoře nic neroste a jen ze vzduchu se žít nedá. Velkou výhodou je, že si můžeme terén dole prohlédnout, než se odvážíte opustit bezpečí silové bubliny. Lesy v provincii Jurdyz, ovládané stejnojmenným městem, byly rozsáhlé a pusté, mýtin v nich bylo víc než dost, jenže i v tomto lese se nacházely osamělé lovecké chajdy, některé dokonce trvale obývané. Kdo by mi mohl zaručit, že až do nich nepronikly zvěsti o podivném cizinci, který volil útek před čestnou rolí »višlegde« pro samotného vládce jeizela. Jaká hanba pro město, že se hodnostář musel namísto předem ohlášené pochoutky spokojit s pečení z obyčejné ženské!

A mohlo to být ještě horší, kdyby nebohá Zyruko netrvala sama na ochotě stát se tou »čestnou« pečení... Možná se dala podřezat hrdě a se vztyčenou hlavou. Nepochopím to, ale možné to je. I na Zemi je spousta fanatiků, kteří umírají pro ideologické nesmysly ochotně a rádi. Naštěstí má většina živých tvorů pud sebezáchovy, který žádná ideologie nepřekoná. Takoví pak utíkají z vězení i přes pouště a pláně Sibíře a nedají se obalamutit ani slibem posmrtného ráje mnoha rozkoší.

Unikli jsme tedy ze spárů lidožroutů, ale nečekal nás klidný život. Klidný jsme měli jen spánek, vysoko v horách nás nemohl nikdo překvapit. Pozornost jsme však museli napnout při sestupu na zem. I když les vypadal pustý, těžko jsme mohli odhalit lovce se svými hudamy, skrývající se pod listy nízkých keřů. Naštěstí se pokaždé včas prozradili. Lovci jsou zvyklí na ledacos, ale ne na to, aby na ně nalétávalo jakési modravé »nic«, ve kterém byly na dálku vidět jakési podivné postavy. A především, to »nic« bylo větší než největší známá zvířata, budilo tedy dojem něčeho velice nebezpečného.

Spoléhat jsme se na to však nesměli. I nejpodivnější zvířata se nakonec okoukají a i když Římané první bitvy proti válečným slonům prohrávali, poměrně brzy proti nim našli účinnou taktiku. Uvažoval jsem, že i zdejším lidem se »mybraki« okouká a pak by je mohlo napadnout pokusit se o nějakou léčku.

Jenže nám nic jiného nezbyvalo. Museli jsme se nějak živit. Les by nám své plody dával ochotně, překážkou byli jen místní lidé, pro které jsme byli nepřátelé. S tím se ale nedalo nic dělat. Uvažoval jsem, kdyby to mělo trvat déle, přesunuli bychom se dál, kde o nás nikdo nic neví, jenže se mi nechtělo opustit zdejší kraj. Pořád byla naděje, že se tu objeví krajané a kdybych odletěl daleko odsud, mohl bych je prošvihnout.

A tak jsme si každé ráno vyhlédli vhodné místo v lese, kde se dalo očekávat dost lesních plodů, slétli jsme tam a obě dámy se pustily do sběru. Babdi upletla ze zdejších lián dva košíky, které jim sběr značně usnadňovaly. Já jsem je střežil před nebezpečným překvapením, které nám hrozilo ze strany zdejších lovců. Přiznám se bez mučení, že jsem byl na tom nejlépe, zatímco domorodky byly mimo »mybraki« nechráněné a v případě ohrožení musely hledat ochranu u mě, já jsem byl chráněný pořád. Jenže vyměnit jsem si to s nimi nemohl, k ovládnutí »mybraki« jim chyběla moje telepatie. Na druhou stranu se podstatně lépe než já vyznaly ve sběru plodin, takže bych jim ani moc nepomohl.

Naštěstí jim sběr zabral pokaždé sotva hodinu. Jakmile naplnily košíky, naložily je a nastoupily, nastal jim pro zbytek dne odpočinek. Vzletěl jsem někam, kde nás nemohl nikdo rušit, zafixoval jsem »mybraki« na vhodný pevný bod, nejlépe na skálu a dal jsem jim volno. Vyvolal jsem si »obrazovku« a pokračoval ve studiu »bédretu«. Domorodky tomu nerozuměly, vlastně tomu ani nemohly rozumět. Zpočátku mi nahlížely přes rameno, ale brzy je o omrzelo. »Bédret« byl pro ně asi jako popis atomových reakcí - ani o jednom vůbec nic nevěděly a neměl jsem čas jim to nějak populárně přiblížit.

Našly si pochopitelně jinou zábavu. Opatřily si venku sadu barevných kamínek a začaly s nimi hrát. Jejich hra se podobala hře v kostky, až na to, že jim nešlo o číslíčka, která padnou, ale spíš o tvary a obrazce, vytvářené kamínky na podlaze »mybraki«. Byl jsem rád, že si našly zábavu a nechají mě v klidu zjišťovat tajemství »bédretu«, kde se mohla skrývat moje i jejich záchrana.

Nedělal jsem si však iluze, že to bude jednoduché. Mohl jsem očekávat, že systém Froilů bude složitější než jakýkoliv obdobný systém na Zemi. Kdo někdy zkusil hledat něco určitého v některém našem systému, musí mi dát zapravdu. Nedělal jsem si iluze, že něco zjistím hned první den.

A vlastně ani první týden.

Chtělo to trpělivost...

Toho chlapa jsem prostě přehlédl.

Mybraki létá zcela neslyšně, jenže po zemi ji sledoval stín a když jsme kroužili nad lesem, chlap dole se stačil zahrabat do houští. Mybraki už nebyla ta skleněná, ze všech stran průhledná bublina. Naučil jsem se mezitím uplatňovat na její povrch textury a zdálo se mi výhodnější pokrýt ji všude skvrnitým maskovacím nátěrem - i když nešlo o skutečný nátěr, jen o interferenční barvy jako u motýlích křídel. Dovnitř procházelo světlo jen s poloviční intenzitou, nicméně se zevnitř zdálo, že je bublina průhledná jako dřív. V jasném slunečním světle jsem mhouřil oči i při poloviční intenzitě. Ve tmě jsem si zařídil, aby se posunulo ve spektru také infračervené světlo, takže jsem měl noční vidění s termovizí, ale přes den se infračervená část proti přímému slunečnímu světlu nemohla uplatnit. Musel bych si důkladně pohrát s filtry, ale na to byl můj čas příliš vzácný, měl jsem mnohem důležitější položky na seznamu co udělat hned a co může počkat.

Toho chlapa v houští jsem prostě přehlédl.

V prvních minutách po našem přistání se neodvážil vystrčit ani nos. Až po chvíli, když viděl, jak Babdi s Bjuršou češou bezstarostně do košíku ovoce z keřů na mýtině, usoudil, že ta strakatá příšera není až tak nebezpečná, jak se zdá, když nevyleká ani dvě ženské. Chvíli ještě rozvažoval, ale pak se rozhodl.

S válečným pokřikem vyskočil z křoví a velice obratně na obě ženské vyslal rychle po sobě dva šípy.

Naštěstí nebyl dost soustředěný a přes celou šířku mýtiny se nestrefil, alespoň ne tak, jak si představoval.

Bjurša se ke svému štěstí za tím pokřikem prudce otočila, takže šíp s ostrou kovovou špičkou prostřelil místo ní jen košík. Držela ho před sebou a při obratu ho vlastně nastavila do rány. Další štěstí bylo v tom, že košík nebyl čerstvě upletený, ale již trochu vyschlý a tvrdší. Šíp ho prostřelil naskrz, ale tím se úplně zabrzdil. Babdi zase osvědčila jinou dovednost.

Jakmile zaslechla chlapův vítězný řev, přikrčila se až k zemi a stihla to dřív než k ní druhý šíp doletěl, takže jí jen zasvištěl nad hlavou a skončil zabodnutý ve kmeni stromu.

K dalším šípům se už válečník nedostal. Byl sice rychlejší než já, ale ani já jsem nelelkoval. Vyčítal jsem si, že jsem mu dovolil vystřelit i ty dva. Mybraki se prudce zvedla dva metry do výšky a vzápětí hlasitě dosedla do křovisek mezi válečníkem a mými chráněnkami, jen to zapraštělo.

„Dámy, nechte všeho a nasedat!“ křikl jsem na ně a otevřel jsem bok mybraki na jejich straně, aby mohly naskočit.

Samozřejmě je to zelektrizovalo. Neztrácely čas, rozběhly se ke mně a během necelých deseti vteřin byly obě na palubě i se svými napůl plnými košíky.

Chlap mezitím rovněž neztrácel čas, ale využil ho k tomu, aby proti mybraki vystřelil další čtyři šípy. Pochopitelně nemohly pevné silové pole prostřelit a bezmocně po něm sklouzly na zem.

Mohli bychom se mu v bezpečí mybraki smát, ale našťvalo mě, že hned sáhl po luku a začal střílet. Taky ve mně hrklo, když jsem viděl, jak první střela prostřelila Bjuršin košík naskrz a málo chybělo, aby ten darebák zaznamenal úspěch. Nebylo pochyb, že chtěl zabít. Vysmát se mu by ho možná trochu rozvzteklilo, ale úmysl vraždit zasluhoval tvrdší trest.

Rozhodl jsem se dát mu menší lekci. Zvedl jsem mybraki do výše zhruba tří metrů, přesunul se přímo nad lukostřelce - a nařídil jsem hodně razantní přistání. Věděl jsem, že mu tím neublížím, v návodech mnohokrát zdůrazňovali, že mybraki nesmí při přistávání způsobit újmu nejen Froilům, ale prakticky žádné myslící bytosti... ale kdyby jen myslící! Jak tam opakovaně uváděli, neublížilo by to snad ani myši!

Nebylo tam však ani slovo o nemožnosti někoho parádně vystrašit. Na Froily by to asi účinek nemělo, ti byli přesvědčení o spolehlivosti jejich techniky, ale na zdejší domorodce by to účinkovat mohlo.

Průhlednou podlahou jsem viděl, jak chlap zděšením pustil luk a rukama si chránil hlavu. Mybraki ho ovšem srazila k zemi a podle mých příkazů si na něm trochu »zatancovala«. Teprve pak jsem dal příkaz odletět trochu stranou a vyčkával jsem, až chlap opět vstane. Chtěl jsem na něho zakřičet, že tohle bylo jen malé varování a příště to bude horší, aby si nemyslel, že to pokaždé bude jen malá thajská masáž.

Jenže chlap se nezvedal. Ležel dál na břiše, rukama si kryl hlavu a nehýbal se. Co mu je? Viděl jsem, jak se mybraki nad ním prohýbala, aby

mu neublížila, podle návodů bylo vyloučené, aby ho rozmáčkla!

Když se chlap pořád nezvedal, napadlo mě, že dělá mrtvého brouka. Nakonec - není to úplně špatná taktika, občas to pomůže, zejména když se zvíře nechystá obět' na místě roztrhat a sežrat, ale spokojí se zneškodněním. Kdybych teď vystoupil a sklonil se nad ním, dal bych mu však příležitost vymrštít se po mně a rozdat si to se mnou »na férovku«. A tady jsem musel počítat s tím, že zdejší válečníci nejsou žádná ořezávátka. Zatím jsem se dostal do kontaktu jen se Zyruko, když mě v tamté kleci chtěla uškrtit. Byla vyšší váhové kategorie než já a natlačila mě snadno až ke mříži. A musím připustit, že mě zachránila jen znalost jiu-jitsu. Přitom to byla ženská a samice bývají většinou slabší. Zdejší chlapi jsou podle všeho ještě silnější a tvrdší.

Mohli jsme se prostě zvednout a přeletět jinam, jenže právě na této mýtině bylo tolik lesních plodů, až křoviny žloutly. Třeba se s tím chlapem dohodneme! Nechá-li nás na pokoji, necháme my jeho! Teď jde o to, přesvědčit ho, že to bude výhodné hlavně pro něho. Sražení k zemi by mu nemělo ublížit, ale jistě to nebylo tak jemné, aby to nepůsobilo jako výstraha. A jak se mi v té chvíli zdálo, vzal tu výstrahu opravdu vážně, neodvážil se ani pohnout!

Raději jsme ještě chvíli čekali, ale když se chlap nezvedal, napadlo mě zabavit mu luk, aby nebyl tak nebezpečný. Mohl mít i jiné zbraně, ale doufal jsem, že jen luk může být nebezpečný na dálku. Kudly všeho druhu, od meče po žabikuch, mu nebudou nic platné. Babdi s Bjuršou v klidu očešou plody a pak »adijé!«.

Ukázalo se, že zmocnit se jeho zbraně nebylo nijak těžké. Chlap se nepohnul ani když jsem stranou od něho seskakoval. Nehnul ani prstem aby mi zabránil v mém úmyslu. S lukem jsem v pohodě naskočil zpět do mybraki.

„Můžete pokračovat ve sběru,“ pobídl jsem s úsměvem své chráněnký.
„Už na vás nikdo šípy střílet nebude.“

„Ale co když na nás skočí?“ starala se Bjurša.

„Tak ho zase přišlápnu k zemi!“ slíbil jsem jí.

Vysypaly obsah košíků na podlahu mybraki a pro jistotu vystoupily na opačném boku. Ale přece se po ležícím chlapovi bázlivě ohlížely. Nedivil jsem se jim. Připadalo mi negalantní vystavovat je nebezpečí, když si sám sedím v suchu a teple, ale nešlo to jinak. Dámy se vyznaly ve sběru plodin, já v ovládnutí mybraki. Prohodit jsme si role prostě nemohli.

Plodů tu opravdu bylo tolik, že by byla škoda nechat je tu na keřích shnít a pracně hledat jinou tak vydatnou mýtinu. Jenže obě mé chráněnký se pořád ohlížely po chlapovi a pochopitelně se jim při tom česalo huř. Když se vracely k mybraki vysypávat plné koše, pořád se plaše ohlížely.

Jenže chlap se za celou tu dobu ani nehnul. Nespustil jsem z něho oči, ale role mrtvého brouka musela být pro něho hodně krušná. Vždyť už musel být na více místech přežžený!

Děvy mezitím otrhaly co se dalo, jen v okolí chlapa zůstaly křoviny netknuté. Ale v těchto místech bylo křoví trochu polehlé od přistávajícího mybraki a ovoce nejspíš potlučené. Nemělo asi cenu snažit se očesat všechno.

Nakonec mi to nedalo. Přistál jsem s mybraki bezprostředně vedle chlapa, seskočil jsem a pokusil jsem se ho otočit obličejem vzhůru.

Panebože, on snad byl doopravdy mrtvý! Nejenže nejevil žádné známky života, ale už se na něm projevovala ztuhlost! Že by si příručka k mybraki o té neškodnosti jen bájila?

Zkoumal jsem, jestli nemá nějaká zranění, ale nenašel jsem na jeho těle ani oděrku.

„Zemřel strachy!“ napověděla mi Babdi, která mé počínání spolu s Bjuršou sledovala z bezpečí mybraki.

Vytanulo mi z podvědomí, že něco takového možné je. Při náhlém úleku - a musí být opravdu pořádný - se do krve vyplaví příliš velké množství adrenalinu, až to zastaví srdce. Když může na leknutí zemřít člověk Homo Sapiens, proč by nemohli zemřít zdejší lidé! Jsme si přece podobní! A navíc, místní to znají také, Babdi to říkala jako hotovou věc.

Ale vždyť jsem ho nechtěl zabít, jen jsem ho chtěl trochu postrašit! Spolehl jsem se na dobrozdání Froilů, že se nemůže nic stát! Vědět to dopředu...

Na druhou stranu, ten chlap chtěl vraždit! Kdyby jeho šíp nezbrzdilo pletivo Bjuršina košíku, měla by ho v těle ona sama! Babdi zachránilo jen to, že se duchapřítomně shýbla. Ten chlap se chystal stát vrahem dvou zdejších žen, i když mu nikdy nic zlého neudělaly, to je nesporné. Mám snad litovat vraha?

Je mi jasné, kdyby se to dostalo před soud na Zemi, neměl bych to snadné. Ten chlap přece nikoho nezabil, i když se o to už snažil! Zato já jsem zcela jasně »použil nepřiměřenou obranu«. Navíc mě ten chlap vůbec neohrožoval... soudci na Zemi by mě poslali za mříže minimálně na

dvojmístný počet roků! Naštěstí sem pozemská jurisdikce nedosahuje! Ačkoliv - zdejší soudy by mě bezpochyby odsoudily k mimořádně kruté smrti, takže si zřejmě nevyberu. Jak kdysi vtipně poznamenal Francouz Pitaval, setkání s justicí je vždy katastrofou, ať je člověk vinen nebo ne!

Skončil jsem s pokusy o ožívování toho chlapa. Jednak už stejně bylo pozdě, jednak bylo pro vraha takové snahy škoda. Ani litovat bych ho neměl. On dal přece jasně najevo, že by nás také nelitoval! A jestli ho zabilo leknutí, pak to aspoň bylo nekrvavé, bezbolestné a rychlé.

Jasně nám to ale ukázalo, že nám zdejší lovci nejsou příliš nakloněni. Spíš naopak - budou se nás snažit na setkání zabít.

Musíme s tím tedy počítat.

----- Poznámky:
6 čest výjimkám, jako jsou třeba kudlanky

Nedorozumění

Při poslední návštěvě lesa jsme dosáhli bohaté sklizně.

Část ovoce jsme uložili na vrcholku hory, které Babdi říkala Cevalchy. Třicet metrů pod zasněženým vrcholem byla nepříliš hluboká jeskyně, spíš jen trochu hlubší výklenek, kam jsme mohli ukládat do sněhového poprašku hned nespotřebované potraviny, které by se v teple zkazily.

Kromě ovoce jsem ukořistil luk a toulec plný šípů.

Tamtomu lovcí už nebyl k ničemu, kdežto mě zajímaly jeho vlastnosti. Každá informace o zbraních možných nepřátel pro nás byla dobrá, což přehlušilo i mé výčitky svědomí. Pořád mi to ale nedalo spát. Chtěl jsem přece toho chlapa jen vystrašit, aby nás nechal na pokoji, ne ho zabít!

To Babdi s Bjuršou se žádnými výčitkami trápit nenechaly. Pravda, zatím nikoho nezabily, ale ty dvě považovaly smrt lovce za zaslouženou. Napadl nás a dostal, co mu patřilo.

Já jsem se konečně prokousal ke kapitolám popisu řízení hvězdných bran, nazývaných zde »slýky«. Už hledání toho jména byla pěkná detektivka. Hledat něco a nevědět, jak se to nazývá, je vždycky problém. Kdyby mi Michal řekl aspoň to jméno, nemusel bych strávit spousty hodin hledáním.

Nejhorší na tom bylo, že jsem se propracoval k návodu pro odborníky. A upřímně řečeno, na tohle jsem odborník rozhodně nebyl. Jenže »příručka amatéra« pro »slýky« tu nikde nebyla, lépe řečeno, zatím jsem na ni nenarazil. Ale což, zvládl jsem přece teorii jaderných reaktorů, proč bych nemohl zvládnout i tohle?

Jakmile jsem se však dostal ke správným kapitolám návodů, bylo to přece jen rychlejší. A tak jsem se postupně dozvěděl, jak je to s hvězdnými branami Froilů.

Můj první dojem byl silně zkreslený. Michal je ovládal lehce a snadno, takže jsem neočekával velké problémy s jejich řízením.

Ted' mi ale došlo, že to byl hodně falešný dojem. Ovládání hvězdných bran bylo složitější, než jsem si naivně představoval. Podstatně složitější než řízení mybraki a nadprostorových skoků »pchiš«. Že to na první pohled nijak složitě nevypadalo? Bylo to snadné, když jste měli předem vypracovaný program, ovládaný v ideálním případě jediným klíčovým

příkazem. Vlastně je tomu tak i v jiných případech a sám jsem měl nápad vylepšit si příkaz »pchiš« automatickým zahrnutím váhové kalibrace, což by řízení »pchiše« ještě více zjednodušilo. V mém případě, kdy jsem se jednou přemísťoval sám, jindy s Bjuršou a ještě jindy s Babdi, to znamenalo pokaždé nové a nové kalibrace, které jen zdržovaly. Vyplatilo se mi tedy sloučit obě funkce do jedné.

U hvězdných bran to bylo ještě složitější.

Vzpomněl jsem si na jednu atrakci pouťových strelnic. Šlo o střelbu do »kola štěstí«, což je rychle roztočený barevný kotouč. Střílí se šipkou, která se do dřevěného terče zasekne a po jeho zastavení kolotočář zhodnotí »výhru« podle zasažené barvy. Která to bude, to střelec v žádném případě neovlivní, neboť mu všechny barvy splynou do jedné špinavě bílé. Proto se přece této atrakci říká »kolo štěstí«! A to se rozumí, že výhry nebývají nic moc. Jednou jsem pozoroval kolotočáře, který na každou zaraženou barvu dával jako výhru vždy jen nejlacinější papírovou růži. Těch mívají kolotočáři vždycky největší zásoby.

Podle Froilů jsou hvězdné brány podobným »kolem štěstí«. Vesmír je obecně charakteristický cyklickými jevy, vznikajícími díky oběhu a rotaci planet. Mimoprostor je podle Froilů podobně cyklický a proto mu říkají »Vějíře«, neboť se zde různé světy stále střídají jako ty barevné pruhy »kola štěstí«. Strefit se do správné barvy je zde ale nutné, protože to znamená strefit se do správného světa. Bez znalosti tohoto mechanismu by šlo o čistou náhodu, do kterého světa se brána otevře a na počátku »Éry hvězdných bran« tomu tak skutečně bylo - cíl brány byl víceméně věcí náhody.

Froilům trvalo pár tisíciletí, než na tu náhodu vyžrali.

Později věnovali toto tajemství i jiným. Při svém zkoumání vesmírů a hledání fluorových světů tu a tam objevili i jiné bytosti nadané rozumem. Občas jim ušetřili úmorný a často i nebezpečný výzkum a naučili je s »vějíři« pracovat. Proč by ne? Světy našeho kyslíkového typu jim byly k ničemu a kyslíkovým bytostem se víc hodily. A naopak se časem stávalo, že kyslíkové bytosti při svých vlastních objevech narazily na fluorový svět a stejně nezištně jej nabídli Froilům. Taková spolupráce se pak vyplácela všem.

Jenže se mi zdálo, že nám pozemšťanům světili jen část toho tajemství a ještě jen nepatrné minimum. Proč Michal cestoval ze Země na Satuzyo přes dva jiné světy, když byl navíc jeden svět, Hórgo, pro lidi nebezpečný?

Spíš se zdá, že Michalova parta dostala neúplný návod, který dovoľoval přechod mezi omezeným množstvím paralelních vesmírů. Froilové možná počítali s tím, že zbytek návodu si lidé Země vyštrachají sami, vždyť jim všechno poctivě přeložili do pozemského jazyka. Jenže tím předpokládali, že se lidé ze Země na ten úkol vrhnou se zarputilostí buldoka, zatímco Michalova parta vynakládala většinu své energie na rozvoj osady Naděje.

Cákryš, nebudu nakonec v tomto oboru první?

Měl jsem však značnou nevýhodu. Mimo bádání a luštění tajemství vějířů jsem se musel věnovat naléhavějším věcem. Není snadné uhájít svůj vlastní život v nepřátelském světě, okořeněném starostí o dvě podobně postižené domorodky, které mi nejspíš ve výzkumech nepomohou. Na druhou stranu jsem neměl svědomí opustit je. V tomto světě by se brzy staly buď otrokyněmi, nebo ještě hůř, »višlegde« neboli hlavním chodem lidožroutské hostiny.

Existenční starosti jsem měl naštěstí poměrně krátkou část dne. Jakmile »mé dámy« nasbíraly, načesaly a vyhrabaly dostatek jídla, odletěli jsme na vrcholek hory Cevalchy, kde mě nechaly bez vyrušování bádání nad virtuální obrazovkou. Nerozuměly jí, ale právě to jim velelo nevyrušovat mě.

Co jsem si mohl přát víc?

Trvalo mi skoro deset dní, než jsem se odhodlal vyzkoušet si otevřít »slýky« neboli hvězdnou bránu. Měl to být první pokus, takže jsem neočekával, že by se mi podařilo spojit se s některým ze známých světů. Prostě jsem si chtěl jen tak vyzkoušet samotný mechanismus otevírání hvězdných bran. Ať je tam na druhé straně cokoli, nemínil jsem tam vstupovat. Mohlo by se mi stát, že pak nenajdu cestu zpátky a nestál jsem o to, abych si svoji situaci, už tak dost nepříjemnou, ještě zhoršil. Chapežad je svět lidožroutů, není zrovna vlídný, ale bylo mi jasné, že jiné světy mohou být na tom ještě hůř.

Co kdybych náhodou otevřel hvězdnou bránu do některého fluorového světa? To by způsobilo katastrofu na obou stranách, i když zaručeně větší na té straně, kde by byl v kritické chvíli nižší atmosférický tlak a kam by se tedy nahrnul jedovatý vzduch z druhé strany.

Co bych v takovém případě udělal?

Poznal bych to jistě velmi rychle a v každém případě bych bránu co nejrychleji zavřel. Horší by bylo, kdyby mě to ofouklo nebo nedejbože postříkalo fluorovodíkovým deštěm. V takovém případě by se brána musela

zavřít samočinně, ale pokud vím, pár minut to trvá a za tu dobu by mohla katastrofa zasáhnout pěkný kus mého okolí. Totéž by se stalo i na druhé straně, kdyby byl tlak vzduchu větší než tlak fluóru.

Řekl bych, že se Froilům mnohokrát podařilo otevřít bránu do jedovatého světa. Je sice pravda, že fluorových světů je mizivá menšina, ale nedivil bych se, kdyby všechny jejich první pokusy končily katastrofou. Div divoucí, že je to neodradilo!

Ale co... kdo nic nedělá, nic nezkazí, říkáme u nás.

Zadal jsem příkaz otevřít bránu, i když jsem věděl, že to je zcela určité krok do neznáma...

Uvidíme!

První, co mě udivilo, byla otevřená brána.

Nedoufal jsem, že se mi poštěstí otevřít nějakou bránu hned napoprvé. A druhé, podstatně větší překvapení bylo, že se svět za hvězdnou branou tak podobal Zemi, až jsem se otrásl.

Není to nakonec Země?

To bych jistě brzy zjistil, kdybych tam vešel a rozhlédl se. Ale to nebylo jen tak. Kdyby to Země nebyla, byl bych v cizím světě a navíc bych ani nevěděl, kde jsem. Věděl jsem, že udržet bránu otevřenou je s přibývajícím časem energeticky čím dál tím náročnější, takže rozumná doba otevření je do pěti minut. Jakmile se brána zavře, bude asi hodně obtížné otevřít ji znovu a vrátit se. Totiž - jak jsem se právě přesvědčil, otevřít bránu bude poměrně snadné, avšak otázkou je, do kterého světa ji otevřu podruhé. Náhoda je blbec! Být na druhé straně Země, nebyl by to takový problém, ale být tam nějaký neznámý svět...

Jenže rozhodnout jsem se musel v té časové tísní rychle. Do pěti minut, víc času jsem neměl.

„Dámy, držte se!“ otočil jsem se na své dvě spolucestující - a nařídil jsem »mybraki« proletět branou.

Stihl jsem to v poslední vteřině. Ve chvíli, kdy jsme vletli do modravě svítící brány, začaly její okraje prskat jiskrami a sotva jsme byli na druhé straně, brána prskla naposledy a zmizela.

Byli jsme na Zemi?

V okamžiku, kdy jsem se ohlížel po mizející bráně, jsem už věděl, že tohle naše milá Země není.

Před námi byly lesy, tak dojemně podobné pozemským, ale za námi, za branou, se do výšky vypínaly jakési obrovské stavby. Takové mrakodrapy v Čechách rozhodně nemáme, to byla jediná jistota, kterou jsem v této chvíli měl. No potěš koště! Takže jsem se svými dvěma chráněnkami vletěl do úplně cizího vesmíru. Ale na druhé straně jsem si oddychl. Existence mrakodrapů dávala naději, že zdejší bytosti mají rozvinutější civilizaci než je naše pozemská a tím spíš proti Chapežadu. A s civilizovanějšími lidmi se snad lépe domluvíme.

Bonusem zůstalo, že se »mybraki« pod námi nerozplynula. Takže jsme plynule přešli pod působnost zdejších »zgryjo« a opět se můžeme spolehnout na jejich ochranu. Můžeme se dovolávat na stav nouze a požadovat na místních obyvatelích pomoc, i když ji dostat můžeme i nemusíme. I na Zemi jsou státy, které vniknutí na své území hodnotí jako špionáž a krutě to trestají. Hodně států na Zemi už tresty smrti zrušilo, ale ty největší, které by měly být nejvyspělejší, je přesto pořád používají navzdory riziku, že občas - a bohužel dost často - opravují i nevinné.

Pro příklady nemusíme chodit daleko, že?

V každém případě jsme se museli starat, jak si opatřit něco k jídlu. Na zásoby na hoře Cevalchy jsme se spoléhat nemohli. Kdo ví, kde je teď hora Cevalchy i se světem Chapežadu?

Rozletěl jsem se nízkým letem nad zdejším lesem, ale po několika hodinách jsme nespatriili nic, co by nám mohlo posloužit jako potrava. Na rozdíl od světa Chapežadu nebyly zdejší lesy tak bohaté na různé jedlé plody. Možná bychom mohli ulovit nějaké lesní zvíře, měl jsem přece luk a šípy, ale tuhle možnost jsem si schovával až úplně na konec, kdyby nám hrozila smrt hladem. Tam to snad nedojde, utěšoval jsem se.

Lesy jsou tu tedy nehostinné, tím se více blíží pozemským. Na Zemi se na lesních mýtinách najdou aspoň nějaké lesní plody, ale spoléhat se na to nedá. A houby? S velkou pravděpodobností narazíte na houby nejedlé a dokonce i na jedovaté. Člověk má sbírat jen ty, které dobře zná - a tady jsme neznali žádné. Nezbylo nám než opustit ochranu lesů a poohlédnout se, čím se živí místní tvorové. Jenže tady už to tak snadné nebylo.

Brzy jsme objevili něco, co by se dalo nazvat pozemským pojmem »sad«. Byly to pravidelně rozmístěné keřiky, obsypané velkými modrými plody. To už byl večer a po celém dnu bez jídla jsme měli všichni ohromný hlad. Rozhodl jsem se tedy přistát na dosah toho sadu a zjistit jedlost plodů

na těch keřících. Chápal jsem sice, že je to krádež, ale omlouval jsem si to stavem krajní nouze. Nemáme zkrátka jiné východisko.

Přistáli jsme na kraji sadu a vypustil jsem »své dámy«, aby se podívaly po těch plodech. Šel bych s nimi, ale považoval jsem za rozumnější zůstat v pohotovosti v »mybraki« a hlídat, aby nás nic nepřekvapilo.

Ukázalo se, že to bylo správné rozhodnutí.

Babdi s Bjuršou se při trhání do košíků samy najedly, ale přitom pamatovaly i na mě. Jenže netrvalo dlouho a s bručivým tónem se k nám přihnalo jakési místní vozítko - nevelká, ze stran zploštěná kapka bez kol, vznášející se půl metru nad zemí. Uvnitř seděl zdejší... ale to stvoření se nedá nazvat člověkem. Snad ještě »Sapiens«, ale těžko »homo«. Obě Chapežadky, Babdi i Bjurša, se samozřejmě při česání ovoce ostražitě rozhlížely po okolí, takže se nedaly překvapit, ale jejich spěšný úprk do bezpečí »mybraki« se ukázal jako jediný správný.

Když vozítko bez kol doplulo až k nám, vyskočil z něho ten tvor a pustil se do nás. Nejspíš to byl majitel sadu a v tom případě jsem se mu chtěl omluvit a snažil bych se ho přesvědčit, že jsme neměli jiného východiska, jenže jsem se k tomu vůbec nedostal, ten tvor nás prostě předběhl.

Stačil jsem si ho trochu prohlédnout a musím potvrdit, že to ani náhodou nebyl zástupce rodu »homo«. »Zadní nohy« měl jako většina zvířat na Zemi, nejvíc byly podobné nohám šelem. Nejen my, lidé Země, ale i Hanumurové z Chapežadu chodí po zadních nohou a při chůzi došlapujeme patami na zem. Tihle mají paty tři čtvrtě metru nad zemí, takže krácejí po prstech. Nemají na nohou kopyta, ale obstojné drápy, asi jako naši psi. Rovněž jsou nepochybnými šelmami i podle zubů, mezi nimiž z horní i dolní čelisti vyčnívají velké špičáky, hlavu s plochým kočičím nosem jim zdobí špičaté liščí uši. Jejich přední končetiny se podobají opičím a také je podobně jako gorily používají při chůzi - opírají se o klouby prstů. Když se vztyčí, používají své přední končetiny jako ruce.

Nepochyboval jsem, že to jsou myslící, tedy »Sapiens«. Exemplář před námi byl vyšší než já i než Chapežadky, tělo měl buď holé, nebo jen s velice krátkou srstí, zato je měl oblečené do oděvu z jakési látky, ponechávající ruce od nadloktí a nohy od pat dolů volné - něco jako naše krátké rukávy a krátké kalhoty. To by samo o sobě nic neznamenalo, připomeňme si všelijaké kabátky, do kterých oblékáme naše domácí mazlíčky, jenže tenhle se od našich šelem odlišoval nejdůrazněji tím, že - mluvil.

Nerozuměl jsem mu sice ani slovo, ale byla to bezpochyby článkovaná řeč, sice s převahou sykavek, nicméně to byla řeč se vším všudy. I když podle jejího tónu jsme se očividně nestali jeho přáteli. Jak by se řeklo u nás, »štěkal na nás zuřivě«. Nedivil jsem se mu - chápal jsem, že nebude přátelsky rozprávět se zloději, ale spoléhal jsem se na to, že se s ním přece jen nakonec domluvíme.

Jak se brzy ukázalo, představoval jsem si to »jako Hurvínek válku«. Chtěl jsem ho nechat vymluvit, pak bych se pokusil porozumět jeho řeči, jak mi to celkem šlo v Chapežadu, ale tenhle tvor zřejmě neměl o jednání zájem.

Znenadání sáhl do svého vozidla a vytáhl předmět, který mi ze všeho nejvíc připomínal supermoderní automatickou pušku. Nebyla to puška v tom smyslu, že by střílela projektily, tedy kule nebo něco podobného špičatého, nicméně se ihned ukázalo, že je to také zbraň, jen trochu odlišného typu. Ten tvor ji popadl jako profesionální hrdlořez, opřel si ji o rameno a začal na nás střílet.

Ze setkání s Hanumury na Chapežadu jsem věděl, že šípy po silovém poli »mybraki« jen neškodně sklouzávají. Projektily z útočných pušek jsou sice rychlejší, takže mají vyšší průbojnou energii, nicméně silové pole je přinejmenším o dvě třídy silnější než kevlarové helmy a neprůstřelné vesty.

Tohle nestřílelo mechanickými projektily, což jsou vlastně šípy přetvořené do menší, těžší a tím průraznější podoby. Z této hračky létaly ohnivé paprsky a silové pole »mybraki« se pod tím ohnivým deštěm viditelně prohýbalo. Oheň je sice neprorazil, ale okamžitě nám bylo uvnitř horko jako v sauně.

To už bylo opravdu vážné. Zdejší »sadař« si svůj majeteček chránil opravdu důrazně a teplo, které silovým polem prosáklo, se stále více hromadilo.

Nebezpečí jsem naštěstí pochopil včas. Jestli ho nechám ještě chvílku střílet, upeče nás jako kuřata na grilu.

Mohl jsem si vybrat z dvojího. Buď se dát na útěk, nebo toho vrahouna - sice nás ještě nezabil, ale snažil se o to, takže si to označení plně zasloužil - zastavit. Napadlo mě, že vyspělejší tvor snad nezemře leknutím jako primitivní lovec Chapežadského lesa, takže jsem nasměroval »mybraki« přímo na něho.

Věděl jsem, že mu fyzicky neublíží, stejně jako nezpůsobilo ani škrábnutí tamtomu lovcovi. Neočekával jsem, že by se toho tak strašně

vydělil, aby ho zabil jeho vlastní adrenalin. Silové pole ho sice srazilo k zemi, ale pak se od něho odtahovalo stejně jako nedávno na Chapežadu.

S čím jsem ale nepočítal, bylo jeho zuřivé odhodlání zabít nás. Ten tvor ani při pádu nznak nepustil z rukou svou zbraň a - bohužel - ani její spoušť. Zevnitř jsem jasně viděl, jak kolem něho silové pole ustupuje, aby mu neublížilo, jenže nedokázalo zneškodnit oheň z jeho zbraně. Ten sice většinou sklouzával do stran, ale ve chvíli přímého fyzického kontaktu neměl jeho oheň kam uhnout, než přímo na střelce.

Zdvihl jsem rychle »mybraki« do výšky, také zbraň střelci nakonec vypadla z rukou, ale to už bylo pozdě. Z popáleného těla stoupaly proužky dýmu, tvor se ještě trochu hýbal, ale byly to už jen předsmrtné křeče.

To jsem přece nechtěl! Ani toho lovce na Chapežadu, ani zdejšího sadaře jsem zabít nechtěl! V obou případech jsem chtěl jen ukončit jejich útok proti nám. Věděl jsem dobře, že jim silové pole »mybraki« fyzicky neublíží! V obou případech si ale ublížili sami. Lovce na Chapežadu zabil jeho vlastní adrenalin, zdejšího sadaře jeho vlastní zbraň. Ani v jednom případě jsem se necítil vinen úmyslnou vraždou.

Ale ať jsem se cítil vinen nebo ne, kdo je přistižený nad mrtvolou, je automaticky považován za úkladného vraha. Policie všude ve světě jásá, když někoho chytí na takovém místě, i když se později ukáže, že byl nevinný jako lilie. A když i soudci soudí rychle, není popravenému nevina nic platná. Platí to na naší Zemi, platí to na Chapežadu a tady to nebude jiné.

Na Chapežadu jsem si z tanní justice nemusel dělat těžkou hlavu. Byla sice primitivní, odsoudit někoho k smrti tam bylo víc než snadné, což jsem mohl posoudit i sám na sobě, nicméně dary Froilů mi umožňovaly vzepřít se takovým soudům. Prostě na mě neměli patřičné donucovací prostředky.

Na Zemi by to bylo asi horší, i když překonat »mybraki« by byl pro pozemskou Policii a nejspíš i armádu hodně tvrdý oříšek. Policie na Zemi bývá krátká i na všemožné mafie, vybavené sice hůř, než co umožňuje »mybraki«, ale přitom lépe než prostředky místní Policie.

Tady to zatím vypadalo nejhůř. Pouhá ruční zbraň, použitá zdejším »sadařem«, nás citelně zasáhla i uvnitř »mybraki« a delší působení bylo podle mě nebezpečné. Když má něco tak účinného k obraně svého majetku kdejaký sadař, zdejší instituce bude mít jistě něco ještě účinnějšího a s tím už by nebyla žádná legrace.

Co se doporučuje na Zemi, když najdete někde v příkopu u cesty mrtvolu? Přivolat Policii bývá v mnoha případech ošidné, neboť pro Policii jste automaticky hlavním podezřelým. Stačí, aby policisté ignorovali důkazy, které jim jejich verzi narušují - a už se vezete. Někde jen do vězení, jinde před popravčí četou či na elektrické křeslo. Výhodnější je ničeho se nedotýkat a zmizet. Někdy ani to nepomůže, zejména když je poblíž nějaká z milionů sledovacích kamer, ale ve většině případů je tato taktika účinná. Když nemá Policie po ruce vhodného obětního beránka, přinutí ji to k zamyšlení, takže - občas - najde i pravého vraha.

Zkrátka jsem se rozhodl na příjezd zdejší Policie nečekat.

Jen tak mimochodem jsem svým Chapežadkám naznačil, že není rozumné zdržovat se poblíž mrtvoly, radši se tedy zvedneme a nízkým letem těsně nad korunami lesních stromů zmizíme co nejdál. Obě se mnou ihned vřele souhlasily. Možná uznávaly, že mám těžší prostředky než je obvyklé na Chapežadu, ale rozhodně jim i bez mého návrhu bylo bližší zmizet.

Zachoval jsem se tedy přesně tak, jak jsem jim naznačil. »Mybraki« se s námi zvedla a těsně nad korunami stromů mířila ke vzdáleným horám. Požádal jsem přitom obě Chapežadky, aby natrhané ovoce sesypaly do jednoho košíku. Obě se během trhání trochu najedly, ale teď jsme museli šetřit, takže mě nakrátko přešel i hlad. Teď se jen dostat nepozorovaně co nejdál!

A doufat, že tu nemají satelitní sledování, podobné našemu pozemskému, nebo nedejbože dokonalejšímu.

Zkrátka - kdo uteče, vyhraje!

Útěk z ráje

Nemám já ale smůlu?

Na Chapežadu to bylo jedno, tam mě odsoudili k sežrání už protože mě za tímto účelem »ulovili«. Soud se tam žádný nekonal a to, že jsem jim unikl - a vzal s sebou dvě další potenciální oběti - nebyla zásluha Chapežadů, přesněji Hanumurů. Prostě mě jen trochu podcenili, ale to by jejich soud neovlivnilo.

Na Zemi bych byl též v překérní situaci. Dovedu si docela plasticky představit tu obžalobu. Byl jsem přistížen při polním pychu - což je jen jinak označený druh krádeže - načež jsem při legálním pokusu o zadržení použil »nepřiměřenou obranu«. Že na mě majitel sadu střílel s úmyslem zabít? To před soudem nemohu dokázat, nemám přece žádné zranění. Že jsem mu vlastně vrátil oheň, určený pro mě? A to je přece ta nepřiměřená obrana!

»Přiměřená obrana« nesmí útočnickovi zkřivit ani vlásek!7

Nevím sice, v jakém stavu je zdejší justice, ale mohl bych posoudit stav zdejší techniky, která nepochybně převyšuje úroveň naší pozemské. Zdejší dopravní prostředky se pohybují plynuleji a rychleji i bez tradičních kol, zbraně nevymršťují hmotné střely, které mají za cíl devastovat protivníka převážně mechanicky. Jenže i na Zemi platí, čím vyšší je úroveň techniky, tím větší darebáci ji používají a tím mají čistší, nepoužívané svědomí. Čím vyspělejší civilizace, tím méně jde její justici o spravedlnost, ale tím víc slouží těm, kdo mají víc peněz na lepší právníky. Kdyby to mělo platit i ve vesmíru, nebyl bych už teď daleko od potupné popravky. Co teď?

Naštěstí snad i tady platí heslo: Kdo uteče, vyhraje! Mohu se stíhání zdejší Policie-nebo-co-tu-mají vyhnout prostě tím, že opustím jejich svět. Jsou tu přece stroje Froilů »zgryjo« a když mě tu poslouchá »mybraki«, poslechne mě snad i mezivesmírná brána »slýki«. Pryč odsud, dokud to jde!

»Mybraki« se vznášela nízko nad korunami strojů a hnala se rychlostí malého sportovního letadla směrem k horám. Musím se zaměřit na ovládání hvězdných bran »slýky«, umiňoval jsem si. Ale na to budu potřebovat klid, i kdyby to měl být klid o hladu.

Mou největší chybou bylo, že jsem úroveň zdejší civilizace přece jen značně podcenil.

K horám nebylo daleko, odhadem tak sto, plus minus deset kilometrů. Pro nás to byla cesta na dvacet minut letu. V horách jsem chtěl najít klidnější místo, kde bych se mohl naplno věnovat zkoumání programového vybavení »slýky«. Tak jako tak jsem byl odhodlaný opustit tento svět. Tady jsme si nemohli podobně jako na Chapežadu vyhledat klidné místo mimo dosah vládců. Šlo mi jen o krátký odklad, abychom nemuseli opouštět tento svět příliš nakvap skokem do neznáma.

Nečekal jsem, že nedoletíme ani k horám a již budeme čelit pronásledování představitelů zdejší moci. Na Zemi by Policie tak hbitě nezareagovala. Nějakou dobu by jistě trvalo, než by někdo objevil mrtvolu. Policie by pak hledala stopy na místě a protože jsme odletěli vzduchem, bylo stop málo. Pár otrhaných keřů, snad i nějaké stopy bosých nohou Babdi a Bjurši. I z nich by se zdejší policisté dozvěděli pár poznatků - například že v tom místě byli tvorové z jiného vesmíru. Po »mybraki« však stopy nezůstaly a o mně prakticky nemohl nikdo nic vědět.

Přesto jsme se - odhadem deset kilometrů od úpatí hor - stali stíhaným objektem.

Zjistil jsem, že nás dohání zdejší letadlo. Mělo barvu zdejší vegetace, ale proti obloze bylo dobře patrné. Uhnul jsem, jenže se ihned otočilo za námi a dalo nám tím najevo, že mu nepřekážíme v letu, ale že jde jmenovitě po nás.

Snaha zamaskovat »mybraki« barvami lesa pod námi neměla žádoucí efekt. Pronásledovatelé byli rychlejší, takže nás rychle doháněli. Co udělají, až se dostanou ještě blíž? Očekával jsem, že nám budou signalizovat, abychom zastavili a začnou pak s námi vyjednávat, ale pro jistotu jsem si připravil otevření brány do jiného vesmíru pro případ, že by zdejší bytosti jednat nechtěly.

Počítal jsem - bohužel - dobře.

Z kilometrové vzdálenosti zahájili naši pronásledovatelé ostrou palbu něčím podobným, jako na nás použil »sadař«, jenže mnohem silnějším kalibrem. Na povrchu naší »mybraki« vzplál oslňující oheň a zalila nás taková vlna horka, až se Chapežadkám začala škvařit srst, ožehlo mi to vlasy a kdybych něco takového předem neočekával, v několika vteřinách by v »mybraki« letěly jen tři upečené mrtvoly.

Víceméně podvědomě jsem prudce klesl k zemi. Prorazili jsme koruny stromů, které nás vzápětí přikryly, aby hned za námi vzplály, a za zoufalého

ječení obou Chapežadek jsem bez ohledu na přetrvávající oheň těsně nad zemí otevřel bránu »slýky«.

Naštěstí jsme letěli těsně nad vrcholky stromů, takže jsme neměli k zemi daleko. Hvězdné brány »slýky« se nedají otevírat kdekoliv, potřebují se »opřít« o pevný podklad, na vodě ani na bažině a tím méně ve vzduchu je neotevřete, ale tady v lese pod námi pevný podklad byl a »mybraki« hvězdnou branou proletěla do jiného světa a unikla ohni, kterým nás chtěli zničit.

Bylo to opět naslepo. Dosud jsem se nedostal k přesnému určení cílů hvězdných bran »slýky«, v té chvíli mi šlo jen o jedno - uniknout tomu ohni, dříve než nás zabije. A měl jsem dojem, že to bylo opravdu na poslední chvíli.

„Ticho!“ zařval jsem na obě nešťastné Chapežadky.

Vlastně měly na náрек nárok, ale byl jsem pro ně dostatečná autorita, aby na ten povel zmlkly.

„Musel jsem uletět tomu ohni!“ pokračoval jsem klidnějším hlasem, když obě umlkly. „Chtěli nás zabít ohněm, chápete?“

To samozřejmě věděly i beze mne, a tím víc chápaly, že nás brána »slýky« zachránila před upečením. Nemusel jsem se před nimi ospravedlňovat, že jsem s nimi zabloudil do dalšího světa. Byla to zkrátka jediná cesta k záchraně. Ale někdy je lépe odvést pozornost od těžkého problému k jinému problému, v dané chvíli podružnějšímu. Asi jako když dítě spadne z koloběžky a chystá se brečet pro naražené koleno, a vy jeho pozornost odvedete slovy: »Nestalo se něco koloběžce?«

„To nás chtěli upéct zaživa i s vnitřnostmi?“ vyjekla Babdi. „Vždyť bychom jim nemohli chutnat!“

Jako dítě, které se přestane zabývat natlučeným kolenem, aby se s plnou vážností začalo zaobírat »natlučenou« koloběžkou! Proboha, ona by se ještě starala o to, jestli někomu budeme nebo nebudeme chutnat!

Ve skutečnosti jsem byl rád, že se jejich pozornost stočila směrem, ze kterého nehrozil výbuch naprosté beznaděje. A ten by mohl nastat každým okamžikem.

Svět kolem nás byl totiž úplně ve tmě a »mybraki« dosedla na vrstvu jakéhosi sněhu.

Dostali jsme se na ledovou planetu.

Zůstat jsme tu samozřejmě nemohli, ale zdržet se natolik, abychom se dali trochu dohromady, na to byla i ta černá, ledová planeta dobrá. »Mybraki« nás spolehlivě chránila před nevlídným venkovním prostředím - uvnitř bylo pohodové teplo, svěží dýchatelný vzduch a mohli jsme si zapnout i vnitřní osvětlení, abychom nebyli úplně potmě.

Babdi s Bjuršou si navzájem provískaly kožíšky, aby se ujistily, že se jim až tak moc nestalo. Obě měly konečky každého chlupu trochu spečené, ale pach spálených vlasů brzy vyvanul. Část smradu jistě pocházela ode mne. Když jsem si rukou pročísl vlasy, zavířil mi kolem hlavy obláček prachu ze spálených vlasů. Filtry a ionizace vzduchu si s tím však rychle poradily. »Mybraki« dokáže plout i pod vodou a vzduch recykluje opravdu dlouho.

Jenže nám teď chyběly potraviny. Chapežadky sice něco natrhaly, původně to mělo být pro mě, ale já jsem to hned rozdělil na několik dílů, aby to vystačilo co nejdéle pro všechny.

A pak jsem se opět zabral do návodu ke »slýky«, protože to bylo jediné, co nás tři mohlo zachránit. Chapežadky tomu ovšem nerozuměly a dívaly se na moje snahy s respektem. Jistě jsem pro ně byl mocným kouzelníkem, i když mi zatím víc pokusů nevyšlo než abych utrpěl nějaký hmatatelný úspěch. Jediným úspěchem zatím bylo, že jsme byli všichni tři naživu a to byla nejdůležitější věc ve všech okolních vesmírech.

Pořád jsem ale doufal, že to dobře skončí...

Čím déle jsem studoval materiály Froilů, tím jsem měl větší obavy, že tohle jen tak nezvládnou.

Ano, mělo to svá pevná pravidla. Pravidla, která dovolovala otevřít neomylně jeden určitý svět a přeskočit všechny ostatní ze známého »vějíře«. Jenže pravidla byla příliš choulostivá. Změna jednoho parametru se dala vykompenzovat změnou jiného, takže do určitého světa vedlo více bran, každá s jiným nastavením. Je to jako kdybyste polohu některého místa na Zemi určovali podle zeměpisné šířky a délky, ovšem s tím, že například Praha je sice zhruba na padesátém stupni severní šířky a čtrnácti stupních východní délky, ale stejně dobře se může nacházet na dvanáctém stupni jižní šířky a osmdesátém stupni západní délky, pravdu má i ten, kdo ji hledá na šedesátém pátém stupni jižní šířky a sto pětadvacátém stupni západní délky anebo rovnou na jižním pólu.

Proto se asi říká, že »všechny cesty vedou do Říma«.

A navíc - vějířů je přece víc. Vždyť se říká, že jen vesmír a lidská hloupost jsou nekonečné! Einstein prý kdysi prohlásil, že u vesmíru si tím není zcela jistý, ale při pohledu na miliony hvězd na obloze se zdá, že byl tenkrát příliš geocentrický. Jisté je, že správné nastavení parametrů není v lidských silách. Sám se tedy dostanu pokaždé jinam a to ve většině případů tam, kam jsem se rozhodně dostat nechtěl. Froilové na tohle přišli už dávno a při objevování dalších a dalších vějířů postupovali tak, že vytvářeli strojovou databázi všech možných vazeb a ve chvíli potřeby jen sáhnou přímo do této databáze.

Vyžaduje to však znát indexy v databázi, to je příliš náročné na paměť na čísla, proto jsou některé - byť zdaleka ne všechny - položky databáze pojmenované. Kdo zná tato jména, je pánem vesmíru. Kdo však je nezná, nebo jich zná jen málo, může se po vějířích pohybovat jen obezřetně a často pouze oklikou přes několik světů, přesně tak, jak putoval Michal ze Země na Satuzyo.

Nejprve musel projít branou Země-Kentaurie, pak branou Kentaurie-Hórgo, kde se musel chovat obezřetně, protože ten svět obývaly nějaké velké a nebezpečné obludy, a až třetím světem od Země je Satuzyo, kde se nachází osada »Naděje«.

Výborně! Jenže v té logické konstrukci mi něco neštymuje. Proč by náš »stařešina« Michal znal od Froilů jen komplikovanou cestu do osady »Naděje«, když je jednodušší znát jediný index pro vazbu Země-Satuzyo bez té nebezpečné okliky?

Ne, tohle mi tam nesesedělo...

Zabral jsem se do dešifrování Froilské techniky hvězdných bran, jenže abych na to přišel, potřeboval bych víc času. A to bych tu musel být sám. Chapežadky mě respektovaly den. Jenže pak jsme dojedli poslední zbytky plodů a dál bychom byli o hladu. Už na konci prvního dne začaly obě reptat. A že je tu pořád černá tma a venku je mráz, tady nic k jídlu nenajdeme.

Nezbylo mi než jim ustoupit. Otevřel jsem - opět naslepo - hvězdnou bránu do dalšího světa a vletěl jsem tam do jásavého denního světla v naději, že to tam bude lepší.

Pravda, nebyl tam sníh. Ale nebyla tam ani pevnina, neboť brána se otevřela uprostřed místního oceánu. Opět mi to nesesedělo s návodem, který požadoval pro otevření brány pevnou zem, ale to zjevně nemuselo platit pro

opačnou stranu brány. Takže jsme se vynořili na hladině nekonečného oceánu, kde ve všech směrech byla jen šedomodrá vodní pláň.

Proti ledovému světu tu ovšem bylo horko. Zdejší slunce pražilo jako sklářská pec a když jsem opět ustoupil požadavku obou »děvčat« a rozevřel »mybraki« do podoby »kabrioletu«, jak to svého času nazýval Michal, pálilo ještě víc. Brzy jsem zjistil, že nejchladnější kolem nás je voda tohoto moře - ale zkusil jsem ji rukou a musel jsem ucuknout. Koupat se v ní nedalo. A nejen pro její teplotu - i když ani ta nebyla nijak osvěžující. Brzy jsme zjistili, že moře kolem je obydlené rybami. Nechápal jsem, jak mohou v té horké vodě vydržet a neudusit se, vždyť při té teplotě v ní bude rozpustnost kyslíku zanedbatelná, nicméně tu byly. A ne jenom malé sardinky, občas se poblíž nás objevily pravé obludy.

Rozhodl jsem se zkusit své štěstí v lukostřelbě a vyčíhl jsem si větší kousek, rybičku zvící dobrých pěti kilogramů. Tak zblízka by bylo umění nestrefit se a můj šíp samozřejmě rybu prostřelil skrz. A podařilo se mi hrábnout po konci šípu trčícím z vody, uchopit jej a rybu trhnutím vytáhnout.

Můj úspěch trochu kalil drobný nedostatek, že nemáme jak rybu upravit, takže nám nezbývá než sníst ji za syrova, ale nebylo to nepřekonatelné. Už moje babička měla úsloví, že nejlepším kuchařem na světě je hlad.

Povzbuzen tímto úspěchem zkusil jsem střelit šípem další rybu. Opět jsem si vyhlédl parádní kousek, ryba plavala tak těsně pod hladinou, že nebylo možné ji minout, jenže v okamžiku, kdy jsem hrábl rukou po šípu s nabodnutou rybou, sklapyly těsně před mou rukou tak obrovské čelisti, že jsem ještě pár vteřin viděl před očima mžitky.

Ne, nebyl to žralok. Ti mají sice též úžasné čelisti, ale jejich nos je dopředu přesahuje, kdežto tato obluda byla nejspíš kříženec žraloka a pirani, směrem dopředu nevyčníval žraločí nos, ale zuby ostré jako žiletky. Konec šípu, který mi zůstal v ruce, ufikly jako kdyby to bylo párátko a kdyby ta obluda scvakla svou pekelnou tlamu o kousek dál, spolkla by s ulovenou rybou i mou ruku.

Fuj, tomu říkám leknutí!

Chtěli jsme se aspoň pustit do ulovené ryby, jenže ani to nám nebylo dopřáno. Ryba se najednou přímo před našima očima nafoukla a začala smrdět. Jak by ne, v takovém vedru! S těžkým srdcem jsem ji hodil do

moře, kde se za ní ihned zavřela nejbližší nenasycená tlama, ale tím pádem jsme měli dál hlad. A ztrácet další šípy se mi nechtělo, neměli jsme jich tolik. Možná by to chtělo odletět jinam, kde se zrovna pod vodou netoulá žádná obluda, ale nejlepší by bylo tento svět opustit úplně...

Jenže v té chvíli se mi opět udělaly mžitky před očima. Ono se řekne - opustit! Jenže hvězdná brána »slýky« se dá otevřít jen když je »podepřená« pevnou zemí! Na vodě ji neotevřu - ale kde tady seženu pevnou zem? Kolem dokola byla jen pořádně horká voda s vodními příšerkami, ale ani náznak ostrova!

Nedá se dělat nic jiného, nějaký pevný bod tu musí být, řekl jsem si. Musím ho jen najít! Poslouchá mě tu »mybraki«, takže tu musí být »zgryjo« - stroje Froilů. Ve vodě by je těžko stavěli! A že tu není vidět žádná pevnina? Není i na Zemi spousta oceánů, kde plujete celé dny, aniž byste spatřili pevnou zem?

Jenže to teď znamená netrčet na místě a vyrazit hledat cestu z tohoto světa. A to zase znamená nezabývat se návody - jenže jak se to mám naučit? Kdyby mi aspoň ty dvě holky pomohly... pardon, dámy, já jsem přece holejší než ony...

Vzletěl jsem šikmo vzhůru abych viděl co nejdál a zamířil za sluncem. To by v tom byl rarach, abychom aspoň nějaký ostrov nenašli! Nařídil jsem svým děvám pozorovat oceán od obzoru k obzoru a hlásit každou nepravidelnost, i kdyby to byl jen příboj na útesech, které ani nevyčnívají nad hladinu.

Pustili jsme se tedy náhodně zvoleným směrem - vybral jsem si směr »za sluncem« neboli zdejší »západní« v dobré víře, že se mi prodlouží den - a zkusil jsem z »mybraki« vymáčknout maximální rychlost.

Jenže - k mému zděšení - »mybraki« sama od sebe prudce zabrzdila a klesla dolů, až jsem se na okamžik obával, že je to havarie a konec... naštěstí to nebyl volný pád, jen poněkud strmější klesání a neskončili jsme ve vlnách, ale zastavili jsme se dobrých dvacet metrů nad nimi. »Mybraki« mě však od té chvíle odmítala poslouchat a jen se volně vznášela nad vlnami.

Zase něco, co neznám!

Jenže jsem to znal, ale nepřišlo mi to hned na mysl. Bjurša si jako první všimla, že se v dálce objevila druhá »mybraki«. Kdo to ale mohl být, když

tady nejsou ani ostrovy? Vlastně - a mělo mě to napadnout dřív - to mohli být s největší pravděpodobností jen vládci systému »zgryjo« - Froilové!

A bylo to tak!

Druhá »mybraki« nalétla přímo na nás. Naše zprůhledněla, ale i druhá byla průhledná. Zblízka jsem uvnitř spatřil typickou postavu ve stříbrném »prezervativu«! Froil! Ale kromě něho tam byly ještě dvě další postavy, oblečené do oděvu z jakési látky, ruce od nadloktí a nohy od pat dolů volné - krátké rukávy, krátké kalhoty... až jsem se otrásl, jak mi to připomnělo obyvatele posledního obydlí světa, kteří se nás nepochybně pokusili zabít. Froilové měli pověst spravedlivých, těch bych se nebál. Ale ti druzí... proti těm jsem byl od začátku nastražený.

Obě »mybraki« se výškově vyrovnaly. Pak se naše rozevřela na pouhou plošinu - příkazem, který dal zjevně Froil. Tomu bych se beztak nemohl protivit, raději jsem prostě čekal. Obě plošiny se přiblížily ještě víc, až se dotkly a spojily v jednu větší, která se nad námi opět zavřela. To bych ani neuměl, ale Froil to dovedl s lehkostí pána a tvůrce. A takhle zblízka jsem si konečně všiml, že je to opět žena. Froilka, jako tenkrát v osadě Naděje.

„Tady jste!“ oslovila nás telepatii, takže jsem jí rozuměl, jenže k mému údivu jí zjevně rozuměly i Bjurša s Babdi, které telepatii neměly a se mnou se musely domlouvat řečí Chapežadu.

„Poznáváte je?“ obrátila se na své spolucestující.

„Ano, nepochybně jsou to oni!“ odvětil jeden z nich rovněž telepaticky a vyskočil na nohy. Že by to byli také přátelé Froilů?

„Jsou to oni, ti vrazi! Vydejte nám je!“ otočil se k Froilce.

A sakra! To nevypadá na přátelské setkání!

Soud Froilů

„Vyslechneme si snad i druhou verzi,“ naznačila mu Froilka rukou, aby se posadil. Bylo na něm znát, že si sedá neochotně, ale neodvážil se jí odporovat. Froilové tu měli zřejmě respekt.

„Tady obyvatelé světa Kycuzí si stěžují na hrubé porušení dohod,“ obrátila se pak na mě. „Podle nich jste zákeřně vtrhli do jejich světa, kradli jste v něm, což by byla maličkost, jenže vy jste zákeřně napadli a zabili Kycuze, který vám chtěl v krádeži bránit. A místo abyste se podrobili jejich spravedlnosti, odletěli jste branou »slýky«. Co mi na to můžete říci?“

Už jsem vlastně něco takového čekal. Od obyvatel Kycuzí se ten podraz dal čekat. Jejich pojetí »spravedlnosti« se mi vůbec nelíbilo. Dvakrát se nás pokusili zabít bez jakéhokoliv soudu, poprvé pro zcela malichernou příčinu. Teď nás naopak obvinili ze »zákeřného zabití«. Tak to přece nebylo! Utěšoval jsem se, že aspoň Froilové jsou spravedliví, tvrdil to o nich Michal i ostatní osadníci Naděje. V tom případě by se vyplatilo spolehnout se na pravdu a nic než pravdu. Mohlo to mít větší naději na spravedlivé řešení incidentu.

„Bylo by to hodně těžké obvinění, kdyby bylo pravdivé,“ odpověděl jsem opatrně. „Pravdivá je na tom jen část. A to ta, že jsme my tři byli po dlouhém bloudění hladem už tak zesláblí, že jsme si v prvním vhodném světě utrhli nějaké ovoce. Připouštím, že to bylo bez předchozí dohody s místními obyvateli a dá se to označit za krádež. Jen připomínám, že jsme se nacházeli ve stavu krajní nouze, což by - alespoň u nás - takové jednání omlouvalo. Domluva s místními lidmi opravdu nebyla možná. Neznám jejich řeč, takže jsme si navzájem nerozuměli ani slovo.“

„Kycuzí ovládají telepatii,“ upozornila mě Froilka.

„Kdyby na mě promluvili telepatii, rozuměli bychom jim,“ připustil jsem. „Jenže ti lidé telepatii nemluvili. Ten první na nás cosi křičel svým jazykem, který neznám, a pak se nás tři prostě pokusil zabít. V druhém případě na nás jejich letadlo zahájilo bez varování ničující palbu.“

„To není pravda!“ neudržel se Kycuz, který nás obvinil. „To ani nemůže být pravda! Napadli našeho občana Trijiha! Na místě zůstal mrtvý jen on, zákeřně spálený jejich zbraní! Podle našich zákonů je to úkladná vražda s nejpřísnější trestní sazbou!“

„Spálit jsme ho nemohli, nemáme takové zbraně,“ namítl jsem. „Máme lovecký luk a šípy k lovu ryb. Naopak, váš Trijih na nás zahájil palbu, jenže střílel příliš zblízka, oheň z jeho zbraně se odrazil od »mybraki«, takže se pan Trijih sežehl vlastní zbraní!“

„To vypadá věrohodně,“ přikývla Froilka. „Vidíte přece, že žádné zbraně nemají. To, čemu říkají »luk a šípy«, jsou jen kusy dřeva, těmi nikoho sežehnout nemohli. A připustili jste, že zbraň nalezená na místě činu patřila vašemu občanu Trijihovi.“

„Měli vrchovatě času, aby se těch doličných zbraní zbavili!“ namítl Kycuz. „Ale to se měli obhájit u našeho soudu! Místo toho se pokusili o útěk před spravedlností! To je přece naprosto jasné přiznání viny! Jaký jiný důkaz ještě chcete?“

„Spravedlnost nemůže začínat popravou!“ odpálil jsem ho. „Pravda je, že jsme jejich svět opustit chtěli, když nás už první tvor napadl s úmyslem vraždit. Máme víc zkušeností se světy, kde spravedlnost není spravedlivá. Svět Kycuzů je další v řadě. Místo aby nás někdo předvolal před soud, jejich letadlo na nás poslalo oheň tak silný, že pronikl dovnitř »mybraki«. Naštěstí ho povrch »mybraki« zeslabil natolik, že nás neupekl okamžitě a dříve než horko uvnitř dosáhlo vražedné úrovně, unikli jsme. Jestli jejich spravedlnost vypadá takhle, pak jsme uletěli oprávněně - alespoň podle našich zvyklostí.“

„To je další lež!“ vyskočil Kycuz.

„Teď zase vyslechnu vás,“ obrátila se k němu Froilka. „Tak, jak jsme to tady slyšeli, by to byla oboustranná vina.“

„Vyzývali jsme je desetkrát, aby se vzdali a následovali nás k našemu soudu!“ tvrdil Kycuz. „Když tyto výzvy ignorovali, co jiného než oheň jsme mohli použít?“

„Žádné výzvy jsme nezaznamenali,“ řekl jsem pevně.

„Tihle zločinci lžou každým slovem!“ rozkatil se Kycuz.

„Takže u vás nekradli?“ zastavila ho Froilka. „Měl byste snad uznat jejich přiznání, že trhali ve vašem světě ovoce.“

„Ale to se rozumí, že kradli!“ vybuchl Kycuz.

„V tom případě nelžou *každým slovem*,“ řekla Froilka. „Jak jste je vlastně vyzývali?“

„Rádiem, jak jinak?“ odvětil Kycuz.

„Mybraki nepřijímá radiové vlny,“ oznámila mu Froilka. „Neměli čím ty výzvy přijmout. Měli jste zkusit třeba světelnou signalizaci, i když ani to

by nebylo účinné, neznali vaše signály.“

„Ať je to jak chce, způsobili smrt našeho občana,“ trval na svém Kycuz. „To je porušení dohod, že k nám nebudete přicházet. Z naší strany dohody plníme. Přestali jsme hubit *Ehreny i chyrevy* za slib, že se do nás nebudete vměšovat. A teď jste na nás poslali zloděje, aby nás vykradli. Povídačkám o hladu nevěříme, i naši *chyrevové* si dovedou vymýšlet věrohodnější bajky.“

„Spletli jsme se,“ přiznal jsem. „Svět Kycuzů se tak podobá naší Zemi, že jsem už doufal, že jsme se strefili k nám. Jinak bychom sem ani nepřišli.“

„Kdy jste zjistili svůj omyl?“ zeptala se mě Froilka.

„Prakticky hned,“ přiznal jsem. „Bránu jsem otevřel do lesa podobného našim lesům. Ale když jsme se pak na místě rozhlédli, nemohli jsme na opačné straně přehlédnout stavby, jaké u nás nemáme. Jenže - teprve se učím zacházet se »slýky« a uznávám, ještě to pořádně neumím. Neumím se ani vrátit do světa, odkud jsme přišli. Ze světa Kycuzů jsme potom prchali nakvap, nestihal jsem to ani sledovat, natož abych vědomě určoval cíl cesty.“

„Proč se tedy pouštíš do »slýky«?“ zeptala se přísně Froilka. „To není nic pro začátečníky!“

„Protože musím,“ odvětil jsem. „Na Chapežad jsem přišel ve skupině, kde »slýky« obsluhovali jiní. Jenže nás tam napadli Hanumurové, moji krajané ustoupili, ale mě útočníci omráčili, takže jsem zůstal s holýma rukama mezi lidožrouty. Naštěstí jsem se krátce předtím krátce zabýval »bédretem«, podařilo se mi tedy vyvolat náповědu, podle ní jsem se naučil používat »pchiš«, »mybraki« a nakonec »slýky«. Při svém útěku jsem zachránil před snědením dvě Chapežadky, které tu jsou se mnou. Ty nemají žádnou vinu. Neznají telepatii, neumí ovládat »zgryjo«, beze mne by je tam už dávno zabili a snědli. Proto mě uznávají, věří mi, že si aspoň v něčem vím rady.“

„Právě ty dvě ale nejvíc kradly!“ namítl Kycuz.

„Poslal jsem je trhat ovoce,“ řekl jsem. „Sám jsem nemohl »mybraki« opustit. Ty dvě mě nemohou zastoupit, neumí to. Sám jsem pozoroval okolí a když jsem si všiml pana Trijiha, přivolal jsem své Chapežadky zpět a připravil se k odletu. Jak se ukázalo, uvažoval jsem správně. Trijih na nás zaútočil s úmyslem vraždit a bez ochrany »mybraki« by se mu to podařilo.“

„Snad mu takové fantazmagorie neuvěříte?“ vyjel si Kycuz na Froilku.

„Nejsou to fantazmagorie,“ řekla klidně Froilka. „Vyvolala jsem si obrazy. Asi to ještě nevíte, ale »mybraki« zaznamenává, co se dělo v blízkosti. A ty obrazy potvrzují slova obžalovaného. Neřekl nám sice všechno, ale co nám popsál, odehrálo se přesně tak, jak tvrdí.“

„Chcete snad tvrdit, že pan Trijiho sežehl sám sebe?“ vyjel si na ni ostře Kycuz.

„Pana Trijiha spálil jeho vlastní oheň,“ přisvědčila Froilka. „Obžalovaný tomu jen mírně dopomohl. Zřejmě si z neznalosti spletl směr a místo útěku vydal příkaz, aby se »mybraki« Trijihovi ještě více přiblížila. Ale kdyby Trijiho nedržel spoušť stisknutou, nic by se mu nestalo.“

„Ať je to jak chce, způsobili smrt našeho občana,“ opakoval Kycuz jako na kolovrátku. „To je porušení dohod. Z naší strany dohody plníme, takže nám hlavního viníka musíte vydat! Živého nebo mrtvého! Ty dvě možná jen kradly, ale smrt našeho občana si žádá spravedlivou odplatu! Dovoláváme se vašich slibů!“

„No, dobře,“ řekla Froilka. „My sliby plníme. Ale teď se musím poradit s Radou pro svět Kycuzí a s Radou pro svět Země. Počkejte si na jejich rozhodnutí.“

V té chvíli se kolem delegace Kycuzů zdvihla neprůhledná stěna. Oba Kycuzové, mluvčí i jeho mlčenlivý doprovod, tak byli jakoby uzavřeni v malé kabině.

„Promluvme si tedy spolu,“ obrátila se Froilka na mě. „Ti tři mají pravdu. Slíbili jsme jim nezasahovat do jejich světa, když oni přestanou vyvraždovat slabší tvory svého světa. Kdybych teď rozhodla spravedlivě, musela bych vás tři osvobodit, jenže to by si Kycuzové vyložili jako povel k vraždění Ehrenů a chyrevů. Ti jsou právě tak nevinní, takže by takový rozsudek byl ve svém důsledku nespravedlivý. Rozhodla jsem se proto vydat tě.“

Přiznám se, zbledl jsem. Tohle jsem opravdu nečekal.

„To ale nebude spravedlivé!“ namítl jsem nesměle.

„Nebude,“ přikývla.

„Takže budu obětní beránek,“ vzdychl jsem si s trochou hořkosti. Dovedl jsem si představit, co mě čeká. Chápal jsem, že když má na výběr jen ze dvou možností a obou špatných, zvolila aspoň menší zlo. Ale málo platné, mě samotného se to dotkne víc.

„Tak trochu,“ připustila.

„Jak - trochu?“ naježil jsem se. „Jestli jsem to pochopil správně, tihle... Kycuzové... mě chtějí zabít. Nezdá se mi, že by měli v úmyslu použít mírnější trest než smrt.“

„V tom máš pravdu,“ přikývla. „Kycuzové nejsou milosrdní tvorové. Ale nemusím tě vydat celého.“

„To jako, že by se spokojili třeba jen mou rukou?“ zeptal jsem se pořád ještě jízlivě.

„Poslyš, mám pro tebe návrh,“ začala opět mírněji. „Mohl bys vzít úřad našeho vyslance v Chapežadu. Chceš?“

„To přece předpokládá, že mě nevydáte Kycuzům,“ ušklíbl jsem se nedůvěřivě. „Nemůžete mě vydat na smrt a současně mi nabízet nějaký úřad!“

„Můžeme,“ ujistila mě Froilka. „Ve vašich světech to není obvyklé, ale my dokážeme vytvořit ze spirál dědičnosti jedince i jinak než zdlouhavou přirozenou cestou. Mám tady spirály dvou různých živočišných druhů. Ty jsi naneštěstí jeden, z tebe bych mohla vytvořit jen jedince zcela shodného s tebou. Možná by to stačilo, vydala bych Kycuzům jen tělo tvého dvojníka, jenže by si mohli všimnout, že to nejsi ty sám a považovali by to za podvod. Naštěstí tady mám dvě různé bytosti ze světa Chapežadu. Nebude tak těžké vytvořit jedince kombinací jejich spirál. Když dostaneš tělo obyvatele Chapežadu, můžeš se tam stát naším vyslancem. Já tvé současné tělo vydám Kycuzům, ale předtím je zaznamenám, abych ti je mohla po skončení tvé služby vyslance vrátit. Může to být za několik let, v příznivém případě i za desetiletí. Pak se do svého těla vrátíš - nebude ti vadit, že je umělé, nerozeznáš to. Bude přesně stejné jako v současné době, v podobě záznamu totiž nestárne. Budeš pokračovat tam, kde jsi dnes, jen... jen v trochu odlišné době. Bereš?“

„Chceš, abych dělal vyslance v Chapežadském těle?“ trochu se mi to nezdálo. „To bude problém. Ze dvou samic uděláš zase jen samici a ty jsou ve světě Chapežadu podřadné. Nebudou mě jako vyslance respektovat.“

„Chceš tedy tělo samce...“ usmála se Froilka. „Ani to pro mě není problém, rozdílové záznamy mám pro všechny dosavadní prozkoumané bytosti. Tvé Chapežadky tě teď vezmou mezi sebe, zakryjí tě před Kycuzi a bude to vyřešené. Kycuzové dostanou jen prázdné tělo - budou spokojeni a nebudou dělat naschvály. Bude to pro dobro všech. Získáš na tom jeden život navíc, i když v těle, na které si budeš muset rychle zvyknout. Myslím, že by to mohlo být i pro tebe lákavé. Bereš?“

Uvažoval jsem jen chvíli. Získám-li život navíc, nemusel by to být ztrátový podnik. Na Zemi nebudu nikomu chybět, nikdo mě tam nečeká, zato z tohoto kouká velice zajímavé a neobvyklé dobrodružství.

„Takhle, jak to říkáš, by to šlo,“ připustil jsem. „Beru to!“

V té chvíli se mi zatočila hlava a cítil jsem, že omdlévám...

Panebože, na co jsem to kývnul?

Otevřel jsem oči.

Světlo kolem mě bylo najednou nepřírozeně žluté, jako by nás místo slunce osvětlovala sodíková pouliční lampa. Vedle mě nehnutě leželo obrovské tělo jakéhosi člověka... proboha, to jsem přece já!

Froilka právě dokončila instruktáž obou Chapežadek. Také ty dvě byly najednou větší. Nebo ne? Zvedl jsem ruku a dal si ji před obličej, abych si ji mohl prohlédnout. Tahle chlupatá dlaň je teď opravdu moje?

„Lehni si tady do kouta,“ pobídla mě Froilka. „Jsi ve svém novém těle Chapežada... Bjurša s Babdi tě teď zakryjí, pod nimi se ztratíš, jen se nesmíš vrtět. Neobávám se, že by si tě Kycuzové všimli. Považují Chapežadky za podřadné, nebudou jim stát ani za pohled. Vydrž to do chvíle, než ty dva vrátím do jejich světa. Pak si řekneme, co dál...“

Řekl jsem přece, že to беру... musím v tom teď pokračovat!

Schoulil jsem se a Bjurša s Babdi si lehly tak, abych byl uprostřed pod nimi. Ano, tak mě snad Kycuzové neuvidí. Jenže ani já neuvidím, co se děje kolem mě! Nezbývá mi než věřit, že to Froilce vyjde přesně tak, jak to naplánovala. Mohu jen poslouchat o čem budou všichni hovořit... to mohu i kdybych si zacpal uši, tady se bude mluvit jen telepatíí...

„Snaž se aspoň, aby to netrvalo dlouho,“ poprosil jsem ji. Telepatie mi tedy funguje i v tomhle těle... to je jen dobře...

„Vyslechněte si tedy soud Froilů!“ oznámila Froilka nahlas. Vlastně... jaképak nahlas, řekla to telepatíí, takže zřejmě zrušila neprůhledné oddělení kabinky s Kycuzi. Klid, ticho, nehýbat se!

„Soud Froilů rozhodl vydat pachatele zločinu Kycuzům,“ pokračovala. „Musíme však rozlišit skutečné pachatele od těch, kteří neměli na zločin žádný vliv. Vydáme vám jen tělo bytosti, která všechno řídila - od »mybraki« po krádež a zabití vašeho občana. Bytosti, které tam byly s ním, neměly na průběh zločinu žádný vliv. I při krádeži jen plnily rozkazy, kterým se neodvážily vzepřít. Tyto bytosti vrátíme do jejich světa. Kycuzové se musí spokojit tělem skutečného pachatele.“

„Ale... ten bastard je snad mrtvý!“ vyjekl mluvčí Kycuzů.

„Chtěli jste ho vydat živého nebo mrtvého!“ připomněla mu Froilka. „Vzhledem k tomu, že se občan Trijiho skutečně sežehl vlastní zbraní, což považujeme na základě záznamů »mybraki« za prokázané, neodepřeli jsme pachateli poslední milost - chtěl být vydán jedině mrtvý. To jste však chtěli i vy, takže dostanete jeho tělo bez života. Domníváme se, že to vaší spravedlnosti vyhovuje, jinak byste to předem nepřipouštěli!“

„Není to úplně tak,“ ošíval se Kycuz. „Formulace »živého či mrtvého« znamená vydání »za každou cenu«...“

„V tom případě jste měli lépe volit slova svých požadavků,“ řekla Froilka tónem, nepřipouštějícím další diskusi.

„No dobře, řekli jsme to tak,“ připustil nechotně Kycuz. „Je tedy náš?“

„Je,“ přikývla Froilka. „Ještě okamžik - musím vás vrátit do vašeho světa. Trochu jsme se vzdálili od výchozího bodu, tak se ještě rozhodněte - chcete se vrátit přesně do místa, odkud jsme tuto cestu započali, nebo vám postačí bližší místo od současné polohy?“

„Pod námi je přece město Delasis!“ řekl druhý z Kycuzů, toho jsem ještě neslyšel promluvit, i když jen telepatii. „To by nám jistě stačilo! Nejlépe když nás vysadíte před velkou žlutou budovou, to je »lyknyom«, to bude ještě lepší než vracet se až do »pumrydaje«.“

„Vyhovím, to je maličkost,“ souhlasila Froilka.

»Mybraki« prudce klesla dolů, pak se zřejmě rozdělila na dvě, jedna část dosedla před žlutou budovu »lyknyomu« a tam se rozplynula, druhá část i s námi zůstala.

„Považujete tu záležitost za vyřízenou?“ zeptala se Froilka obou Kycuzů.

„Spravedlnost zvítězila!“ odvětil upjatě mluvčí Kycuzů.

„Takže to potvrzujete!“ převedla si jejich slova Froilka.

Pak se obrátila k nám, tedy ke mně, Bjurše a Babdi.

„A my si teď, už ve vašem světě Chapežad, pohovoříme,“ oznámila nám spokojeně.

Ano.

Chapežad je teď i můj svět!

=*=

Vyslanec Froilů

Ať jsem to probíral z kterékoliv strany, Hinjochi to snad ani nemohla vyřešit lépe.

Vlastně jsem ani víc Froilů neviděl. Hinjochi byla tenkrát na zdvořilostní návštěvě v osadě Naděje, teď zase řešila problémy ve světě Kycuzí. Buď byla vážně tak dobrá, že ji Froilové posílali všude, kde o něco šlo, nebo bylo v nejbližších světech Froilů tak málo, že to spadlo pokaždé jenom na ni.

Vytvořit životaschopného tvora jen na základě dvou spirál DNA, to je něco, o čem se naší pozemské vědě ani nezdá. Udělat toho tvora natolik slučitelného s lidmi, aby bylo možné do jeho hlavy přenést vědomí úplně odlišného tvora, to už chce smeknout aspoň brýle, když už nemáme klobouk. A vytvořit z DNA dvou samic samce, to je také něco, co se jen tak nevidí. Nevím sice, jak mají obyvatelé Chapežadu uspořádané chromozomy, ale podle mého mínění to zaslouží uznání.

Hinjochi mi pak během cesty vysvětlovala odlišnosti lidí Země od obyvatel Chapežadu. Některé znaky byly zřejmé hned. Menší vzrůst, hustá huňatá srst po celém těle, ale i v obličejí a čtyři prsty bez nehtů na ruce i na nohou, jako mají žáby, jenže chlupaté. Zvláště ty chlupaté dlaně mi vadily.

Naštěstí mě obě dvě Chapežadky od začátku považovaly za svého ochránce, jako předtím. Uměl jsem přece řídit »mybraki«! Hinjochi se mnou hovořila jako se sobě rovným (tak to možná ze strany Chapežadek vypadalo, to jen já jsem cítil, že úroveň pozemšťanů nesnese srovnání s úrovní Froilů). Pro Chapežadky jsem byl zkrátka »pan Někdo«, i když jsem teď byl vlastně »ze stejného těsta« jako ony. Měl jsem nad nimi trochu navrch co se týče technických vědomostí, ony by mě zase strčily do kapsy ve znalostech poměrů Chapežadu. Padly však mé obavy, co s nimi bude, až se vrátím na Zem. Bylo mi jasné, že teď se teprve nerozejdeme! To by mi svědomí nedovolilo! Co se dá dělat, stačil jsem si zvyknout na roli ochránce, budu v ní pokračovat.

Můj první úkol ve funkci vyslance Froilů vypadal na první pohled snadno, ve skutečnosti jsem kvůli tomu musel zvládnout některé - na Zemi neznámé - technologie Froilů. Hinjochi mi to ovšem usnadnila. Přiletěla

s námi do císařského města Piguzyňhu, drze vstoupila do císařského paláce, aby mě tam císaři Kšutputovi představila jako nového vyslance Froilů.

Musela při tom překonat odpor stráží i narychlo povolaneého vojska, neboť císař Kšutput o její návštěvu nestál a dal jí to jasně najevo, čímž ji donutil dát jemu ještě jasněji najevo, že vyslanec Froilů se jen tak odmrštit nenechá.

Návštěvu přitom započala velice zdvořile. Prošli jsme spolu spořádaně, jako většina příchozích, městskou branou a zastavili jsme se u nejbližšího ubytovacího domu - být to na Zemi, nazval bych to »hospoda«. To se rozumí, už od brány před námi prchal nebo se schovával každý, kdo Hinjochi spatřil. Přece jen vypadala ve své stříbrné »kůži« nezvykle, navíc byla mnohem vyšší než je průměrná výška obyvatel Chapežadu. Hodně na zdejší měšťany zapůsobilo, jak pouhým pokynem ruky otevřela městskou bránu, kterou se před ní strážní pokoušeli na poslední chvíli zavřít.

Pak jsme vešli do »hospody«. Hospodský se nás též marně snažil zadržet, Hinjochi pokynem ruky rozrazila vchodové dveře, až nebohého krčmáře přirazila ke stěně, pak vstoupila a my tři jsme rychle napochodovali za ní, neboť venku se začal sbírat dav, který si dal jako ambiciózní cíl naši likvidaci. Hinjochi nebrala na dav venku žádné ohledy, jen pověřila hospodského, aby běžel do císařského paláce a ohlásil, že do hodiny očekává přijetí u císaře.

„Nedivila bych se, kdyby místo toho císař vypsál odměnu za naše hlavy,“ řekla na to Babdi. Neřekla to však ustrašeně, bylo znát, že jí trochu otrnulo a považuje Hinjochi za neporazitelnou.

A nebyla daleko od pravdy!

Babdi samozřejmě reakci císaře Kšukputa odhadla naprosto přesně, neboť po chvilce čekání na nás naklusala četa strážných, vybavená dlouhými píkami. Většině Chapežadů by strach nahnali, ale na Froily to účinky nemělo.

„Pověz mi, co o nás řekl císař?“ zeptala se velitele stráže, ležícího bezmocně na podlaze krčmy před námi.

„Mám mu přinést vaše hlavy!“ sípěl strachem velitel, neboť si neuměl vysvětlit, co ho takovou silou tiskne k podlaze a proč nemůže pohnout ani prsty na rukou.

„My přece chceme předstoupit před císaře,“ řekla dobrácky Hinjochi. „Ale chceme s ním i mluvit a to by odřezané hlavy asi nemohly. Dobrá, zaveď nás k císaři!“

„To pak i já přijdu o hlavu!“ úpěl velitel stráží.

„Nikdo nepřijde o hlavu,“ řekla Hinjoči znenadání tvrdě. „Ale o tom si s císařem popovídám sama! Dovedeš nás k němu!“

„Nejde to!“ protestoval velitel. „Ani se nehnu! Nejde to!“

„Ale jde!“ opravila ho Hinjoči. Pohybem ruky ho postavila na nohy a postrčila ze dveří. Leknutím a hrůzou pod ním opět podklesly nohy, jenže Hinjoči ho nenechala upadnout. Zdvihla ho výš, až visel chvíli ve vzduchu a bezmocně hrabal nohami pod sebou, pak ho opatrně postavila na nohy.

Pochopil, že ho ani simulování nespasí.

„Jdeme k císaři!“ obrátila se pak na nás tři. „Nemusíte se ho bát, ani jeho pochopů. Takových zvládnou každou rukou tisíc.“

Prvních dvacet metrů musela před námi velitele stráží stále pošťuchovat, než konečně rezignoval a kráčel dál bez pobízení. Vedl nás do obrovského paláce na kopci nad městem, ale loudal se jako odsouzenec při poslední cestě na vlastní popravu.

Pověsti o našem pochodu na palác nás předběhly, takže nás císař očekával. Dvakrát se proti nám s hurónským řevem vyřítily ozbrojenci. Poprvé to byl menší oddíl, asi kolem dvaceti chlapů, ozbrojených mimo píkami a nějakými sečnými zbraněmi i luky a šípy. Pochopitelně jsem neočekával, že by Hinjoči zaskočili, spíš mě zajímalo, jak je vyřídí.

A nemýlil jsem se. Lukostřelci se nedaleko od nás zastavili, vyrovnali se do řady, napnuli své luky a zřejmě na povel všichni naráz vystřelili. Za jiných okolností by se ve mně krve nedořezal, ale teď jsem čekal v klidu, tak jako Hinjoči. Jen obě Chapežadky se roztráslly a obě se ke mně přitiskly, jako kdybych je mohl před tím smrtonosným deštěm šípů ochránit.

Hinjoči si však věděla rady. Zastavila se, dokonce položila zajatého velitele na zem, kde on zaujal polohu mrtvého brouka, ale i jeho obavy byly zbytečné. Tak jak byly šípy naráz vystřelené, všechny se naráz ve vzduchu zastavily. Okamžik jakoby nehybně visely, až pak začaly padat. Cestou dolů se díky svému opeření otočily hroty dolů a tak narazily na kamennou dlažbu ulice. Byl slyšet kovový cvakot, jak se jejich hroty lámaly o kámen.

„Tohle tě naučím,“ obrátila se ke mně Hinjoči spokojeně. „Je to snadné, vlastně je to jen jiné použití »voruzí«, z něhož jsou i naše »mybraki«. Zachází se s tím snadno, jako vaši sportovci zachází s tenisovými raketami, jenže nemáš tak malou plochu, ale můžeš si vyvolat desku přes celou ulici.“

„Co by se stalo, kdybys ty šípy odpinkla zpátky, jako naši tenisté míčky?“ zajímalo mě.

„Pole »voruzí« drobné předměty nezajímají,“ odvětila. „Asi by dolétly zpátky ke střelcům a nechtěla bych být potom na jejich místě. Pole je řízené tak, aby neublížilo živým bytostem, zachytíš tím zvíře nebo i člověka padající ze skály, i když ho rozprostřeš až na zemi. Samo poskočí do výšky, aby přibrzdění pádu nebylo tak prudké. Ale o předměty se nestarají. Všimla jsem si, že už víš, že »mybraki« lidem neublíží ani když na ně najedou a přitisknou je k zemi.“

„Je to v návodech,“ vzdychl jsem si. „Přitom už takhle dva lidé přišli o život.“

„Vím,“ řekla Hinjoči. „Viděla jsem záznamy. Ale ten první zemřel leknutím a strachem a druhý jen protože nepustil spoušť své zbraně. Taková nenávist si zaslouhovala trest, zejména když si ten trest zvolil sám. Kdyby nestřílel, žil by v klidu dál.“

Lučištníci zatím pochopili, že nemá smysl střílet šípy, které beztak nedoletí. Velitel jim nařídil hodit luky na záda a tasit meče. Jenže to dopadlo ještě hůř.

Naše cesta k císařskému paláci byla vroubená bezvládně ležícími strážemi, ke kterým se brzy přidali i jezdci na koních. Ty první přes nás Hinjoči přehodila - jistě pomocí »voruzí«, jak jinak? Když se však obrátili a hnali se na nás zezadu, znenadání prostě popadali s koní a koně sami před námi zastavili.

„To bylo »zmlešínó«,“ komentovala to Hinjoči. „Přimrazí jakéhokoliv tvora s vyšší nervovou soustavou... neúčinkuje to jen na prvoky, medúzy a jiné zaostalé tvory. Po několika minutách to samo odezní, nebezpečné je to jen když se zasažený tvor ocitne v situaci, kdy by ho zachránil jedině útěk, například při blížícím se ohni. Přimražený v té době není schopný žádné činnosti.“

Vzápětí to dokázala, když přimrazila lukostřelce, který na nás vystřelil ze střechy jednoho domu. Šíp se samozřejmě zastavil bezpečně daleko od nás, jenže střelec hned nasadil na tětivu další, takže Hinjoči nezbylo než ho přimrazit. Skutálel se po střeše až přepadl přes okraj, jenže těsně nad kamennou dlažbou ho něco neviditelného zachytilo, přibrzdilo a měkce složilo na zem, kde zůstal ležet jako všichni. Přimražení »zmlešínó« a pole »voruzí«, ukázka zneškodnění zákeřníka, aniž by mu Hinjoči zkřivila vlas na hlavě.

Císař Kšutput pozoroval náš příchod z okna svého paláce. Naštěstí nebyl úplně padlý na hlavu a včas pochopil, že silou nic nezmůže, ale jak mu to hlásil ten krčmář, mezitím zavřený do vězení? Strašlivé bytosti si s ním přece přišly jen pohovořit!

Místo stráží tedy poslal své sluhy, aby nás k němu přivedli. Vypadalo to skoro jako přátelské gesto, ale Hinjochi to nezmýlilo, takže ještě v paláci přimrazila několik zákeřných střelců, kteří na nás zjevně číhali. Schovávali se za látkovými závěsy, jeden byl dokonce ve velkém sudu. Hinjochi je přimrazila, ať byli kdekoliv, dva dokonce měkce zachytila, když se kutáleli se schodů.

„Musím ti ještě přidat »chožemi«,“ řekla zamyšleně. „Jinak by tě brzy zabili. Tohle není civilizovaný svět.“

Pomyslel jsem si, že i v civilizované společnosti lidé občas strojí jeden druhému úklady o život, jenže jsem si to asi pomyslel příliš nahlas, takže se Hinjochi trochu trpce usmála.

„Máš pravdu, ale ve *skutečně* civilizované společnosti se to neděje. Proto mezi civilizované nepočítáme ani Zemi, i když na ní místy nacházíme ostrůvky lidí, o kterých se to už říkat dá...“

Jednání s císařem bylo krátké a výsledné.

Hinjochi císaři vysvětlila, že bytosti z hvězd nemají zájem utopit jeho říši v krvi a zbavit ho moci. Požadují jen místo, kde by si mohly postavit rezidenci a bezpečný pohyb svých vyslanců po celém císařství. Tím se míní to, že císař nebude podnikat žádné mocenské kroky proti vyslancům, i kdyžby v rámci sebeobraně poškodili jeho majetek, případně i jeho lidi.

„Nemohu přece ručit za kdejaké lesní lapky!“ hájil se císař. „Vždycky se najdou rebelové, kteří drze vyhlašují, že proti nim nemůže nikdo nic podniknout.“

„Ti nám nevadí,“ ujistila ho Hinjochi. „Naši vyslanci se jim ubrání, ale nebudete se zastávat lapků, kdyby vznikla škoda jim.“

„To se přece rozumí samo sebou, že lapky chránit nechci!“ oddychl si císař.

„Nebudete se zastávat ani svých úředníků, kdyby se chovali jako lapkové!“ vymínila si ihned Hinjochi. „Vyslanci jim úmyslně neublíží, ale v sebeobraně mohou být tvrdí.“

„To jsem viděl!“ odvětil kysele císař. „Vaši cestu městem lemují mrtvolky mých stráží!“

„Viděl jste, jak padali?“ zeptala se ho Hinjoči, ale byla to jen řečnická otázka, odpověď si dala sama. „Neviděl jste už, jak se zvedali. Neleží tam a nejsou mrtví. Nikomu jsem neublížila, nepoužívám krvavé zbraně jako vy. Ale nebudeme se rozpakovat použít cokoliv, kdyby nás někdo se zlým úmyslem napadl.“

„Takže - jestli tomu správně rozumím - dokud vás nebude nikdo napadat, nemusí se vás bát?“ ujišťoval se opatrně císař.

„Přesně tak,“ přikývla Hinjoči. „Ale požadujeme ještě místo ve vašem městě, kde si můžeme postavit sídlo.“

„To nebude snadné,“ zarazil se císař. „Musíte přece vědět, že ve městě už na další palác není místo.“

„Dovolte nám zakoupit si nějaký dům, zbourat ho a postavit naše sídlo na jeho místě. Ujišťuji vás, že nám postačí i místo po nějaké chatrči. Nebudeme nikoho utiskovat a přitom se nebudeme ve svém domě mačkat.“

„Chcete postavit palác na místě malé chatrče?“ zarazil se císař. „To je tak trochu protimluv!“

„To nechte na nás,“ řekla Hinjoči. „Není to protimluv, sám uvidíte!“ ujistila ho.

„V tom případě vám nebudu bránit,“ slíbil císař, aniž tušil, co vlastně slibuje.

„Takže poslední maličkost,“ řekla Hinjoči. „Naši vyslanci nebudou vašimi poddanými. To znamená, nejenže nespádají pod vaše soudy, ale nebudete od nich požadovat žádné daně.“

„To se v takovém případě rozumí samo sebou,“ přikývl.

Byl spokojený, že Hinjoči požaduje tak málo. Bezpečnost pohybu, kterou si vyslanci zajistí sami - proč ne? Malou chatrč, kde se přesto nebude nikdo mačkat? To by byl zázrak, ale kdo to dokáže, tomu čest a sláva! Mohlo to přece dopadnout mnohem hůř! Císaři zůstane vláda i jeho majestát, císařský palác bude pořád největší stavba ve všech městech říše. Kdo si vedle něho všimne rezidence, zaujímající místo po nevelké chatrči? Zkrátka to bylo oboustranně výhodné jednání, obě strany věřily, že to pro ně dopadlo obře, nikdo neutrpí škodu.

Opouštěli jsme proto císařský palác v pohodě.

„Pomohu ti ještě s tou rezidencí,“ řekla Hinjoči, když jsme konečně vyšli z paláce. „Ale musíme pro ni najít místo.“

To byl ovšem trochu problém, neboť jsme se tu nevyznali. Teď ale přišla chvíle pro Babdi. Po krátké domluvě s Hinjoči a se mnou se od nás oddělila, předběhla nás a pokoušela se zavést hovor s některým z měšťanů. Pořád se nám ale držela na dohled, abychom ji mohli sledovat a případně i chránit - i když to by asi zůstalo na Hinjoči, já jsem tu byl pořád jen páte kolo u vozu.

Babdi však měla kuráž a jisté zkušenosti z dřívějšího, takže se rychle domluvila. Nejprve s jakýmsi měšťanem a po něm ještě s jakousi ženou, jejíž zvědavost byla větší než strach z cizinců. Jak se říká i na Zemi, žena ženě nejlépe porozumí a za chvíli nás Babdi dovedla na místo, kde stála chajda opravdu na sesypání.

„Bydlel tu jeden nádeník,“ referovala nám Babdi. „Loni prý ale zemřel a patří to teď jeho synovi, který má dům o dvě ulice dál a tady už bydlet nechce. Paní Fojeguzé nás tam zavede.“

Paní Fojeguzé to sice Babdi slíbila, ale to ještě nevěděla, že Babdi patří k nám. Když spatřila stříbrnou Hinjoči, nevěděla zda se má dát na útěk, ztuhnout, nebo se tvářit jako mrtvá. Babdi ji však nenechala utéci a jakoby nic si s ní začala povídat. Skončily to až před domem nádeníkova syna, kterého nám paní Fojeguzé ještě ochotně vyvolala před dům, abychom mohli vyjednat případnou koupi té ruiny.

Staral jsem se ovšem, čím za dům zaplatíme, ale Hinjoči si s tím nedělala hlavu. Když pan Graňro nadhodil sumu, Hinjoči mu prostě dala kožený váček, ve kterém něco cinkalo. Pan Graňro tam jen očkem nahlédl a aniž by se zdržoval počítáním, prohlásil obchod za uzavřený - spěchal, abychom si to nerozmysleli.

„Co to bylo?“ projevilo jsem aspoň dodatečně zvědavost.

„Podle dřívějšího průzkumu používají zdejší obyvatelé na směnu takové kulaté plíšky,“ odvětila Hinjoči. „Není problém je vyrobit synteticky. Nepoužíváme taková platidla rádi, ale někdy to prostě jinak nejde.“

Důležité bylo, že nám teď ta ruina patřila. Hinjoči navrhla vrátit se do hospody a dát si tam něco k jídlu, vidí nám na očích hlad, i když moje nové tělo ještě hlad nepocíťovalo a Chapežadky se mezitím stihly nakrmit jakýmsi ovocem.

Hospodský nás přivítal nevrle. Nedivil jsem se mu, kvůli nám strávil čtvrt dne v císařském vězení, ale pak ho císař v dobré náladě z »úspěšného vyjednávání« dal milostivě propustit. Měl by nám být vlastně vděčný za tu proměnu císařovy nálady, jenže krčmář věděl jen to, že se do toho vězení

dostal kvůli nám, takže byl pochopitelně naježený. Ne jako ježek, ale jako dikobraz. Otevřeně se nám však neodvážil postavit a omezil se na neškodné brblání.

„Jak dlouho tu hodláte zůstat?“ zeptal se mě. Byl jsem tu mezi třemi ženskými jediný muž, asi mě považoval za velitele.

„Jenom do večera,“ odpověděla mu za mě Hinjoči. „Večer bude stát nový dům vyslanectví a spát už budeme v něm.“

Krčmář vytřeštil oči, připadalo mu to nemožné, nebo aspoň krajně neproveditelné, jenže ani nepípl. Hinjoči měla respekt. Ale i mně to připadalo hodně na hraně možností.

„Opravdu je možné postavit dům za večer?“ zeptal jsem se jí telepaticky, aby to krčmář nevnímal.

„My domy nestavíme jako vy,“ pokrčila rameny. „Prostě si je natiskneme. Slyšela jsem, že s něčím podobným jste začali i vy, zatím jen v malém měřítku. My jsme trochu dál. Naše tiskárna »hidmor« tiskne rozsáhlé objekty, domy i paláce. Na projektování však nemáme čas, zvolila jsem proto standardní typový projekt »Avnogdyga«.“

Pravda, dnes už existují »tiskárny«, schopné »natisknout« co jim naprogramujete, ale natisknout celý dům? Na to se velice rád podívám, bude to jistě zajímavé.

Jenže do večera bylo ještě daleko. Přistihl jsem Hinjoči, jak se zasníla a nereagovala na mé dotazy. Došlo mi, že se nejspíš telepaticky spojuje s jinými Froily, takže stavba domu nebude jen její záležitost. Tím víc jsem byl zvědavější.

A tím víc mě překvapilo, když se Hinjoči najednou vytrhla z transu a obrátila se na nás.

„Zaplatíme dobrému muži útratu a jdeme domů.“

„Kam - domů?“ vyhrkla Babdi, ale jen mě tím o vteřinku předběhla, já byl zmatený úplně stejně.

„Ode dneška bude přece vaším domovem dům vyslanectví,“ upřesnila jí to Hinjoči. „Platím - a jdeme!“

Podala krčmáři menší kožený sáček s cinkajícím obsahem, až chudák úplně zkoprněl nad tou štědrostí - určitě v něm bylo mnohem víc peněz než jsme mohli za odpoledne utratit - a pak jsme spolu s ní vyšli z krčmy na ulici. Jenže po několika metrech jsem zůstal údivem stát.

Na místě naší ruiny stál neuvěřitelně vysoký skleněný válec, jehož vršek se ztrácel ve tmě.

„Jaký povrch by sis přál?“ obrátila se na mě Hinjoči. „Co by se ti nejmíc líbilo? Jen si, prosím tě, nevyber černou, ta působí příliš smutně.“

„Myslíš pokrýt povrch... nebo ho zbarvit jako »mybraki«?“ hádal jsem opatrně.

„Jako »mybraki«,“ souhlasila Hinjoči. „Kdyby to bylo jen na mně, dala bych na to bílou, ale bydlet v tom budete vy, určete si, jaká barva by se vám nejlépe líbila! Nebo chceš mít zrcadlový povrch? I to je možné!“

„Přidal bych se k bílé,“ řekl jsem a představil jsem si odstín v barvě slonoviny.

„Já taky,“ pípla nesměle Bjurša.

„Ani já nebudu proti,“ potvrdila Babdi.

Věž se vzápětí pokryla lesklou bílou barvou, ale ve tmě to bylo znát jen nepatrně.

„Tak pojd'te domů!“ vyzvala nás Hinjoči.

Dole se směrem do ulice neslyšně otevřela bílá vrata.

Slonovinová věž

Takže jsem vlastní stavbu, nebo jak to nazývala Hinjoči - natištění naší věže - na vlastní oči ani neviděl. Muselo to však být neuvěřitelně rychlé. Ta skleněná věž měla dole průměr pouhých pěti metrů a nebylo v ní vůbec nic - pouhá výtahová šachta, jak se brzy ukázalo. Vstoupili jsme a dveře se za námi zavřely. Zevnitř věž zůstala průhledná, viděli jsme, jak se na ulici obyvatelé města údivem zastavují a civí na tu záhadu, ale oni nás už neviděli.

Pak jsme se prudce rozjeli směrem vzhůru.

Zevnitř bylo vidět, že celá věž je jedna vysoká skleněná trubka, hladká zvenčí i zevnitř, bez jediného kazu a okénka - proč také, když zevnitř bylo vidět ven všude? Plošina výtahu s námi vyjela až nahoru a zastavila se. Zaujal mě materiál té věže. Sklo to docela určitě nebylo, to by se navzdory metrové tloušťce stěny zhroutilo vlastní vahou - napadlo mě, že by to mohl být diamant, ale diamant takových rozměrů? To jistě ne! Kromě toho, diamant je sice tvrdý, ale i křehký a tohle ani křehce nevypadalo. Buď jak buď, pocházelo to od Froilů a jistě to bylo prověřené.

Nahoře se skleněná trubka rozšířila jako klobouk obrovské houby. Byla tu dvě poměrně rozsáhlá patra, každé již rozdělené na menší místnosti. Stěny, podlaha i stropy byly všude průhledné, ale ty si určitě zabarvíme až podle skutečné potřeby.

„Tady budete bydlet,“ ukázala nám Hinjoči. „Máte tu tři zařízení ložnice a spoustu prázdných místností. Zařídíte si je jistě podle svého, až se Vojta naučí ovládat »hidmor«. Důležité je, že jste zde bezpeční před nástrahami lidí dole. Budete však muset mezi ně chodit, proto si, Vojto, dobře prostuduj heslo »chožemi«, aby vás jen tak nepřepadli. Lapkové nebo císařští strážní - mám dojem, že mezi nimi nebude velký rozdíl.“

„A co bude naše práce?“ staral jsem se.

„To vám přijdu říci později,“ řekla Hinjoči. „Teď se tady zabydlete, já se vrátím na svět Kycuzí, něco tam není v pořádku.“

„Pak mi přijď říci, co tam udělali s mým tělem,“ zvažněl jsem. „Anebo... anebo radši ne...“

„Teď se o své staré tělo nestarej!“ řekla Hinjoči přísně. „Je to za tebou, teď je tvůj svět Chapežad. Čím dřív se přizpůsobíš, tím lépe i pro tebe.“

A pro dnešek - dobrou noc a pořádně se na to vyspěte, budete to potřebovat..."

Dořekla - a zmizela.

Froilové to tak dělají...

Byl už opravdu večer, čas na spaní. Zabral jsem si pro sebe prostřední ložnici - byla v ní jen postel, ale nějaká divná. Jako by v ní byla plochá gumová láhev, pokrytá měkkou chlupatou dekou a naplněná vlažnou vodou. Vodní postel! Vyskytují se i na Zemi, ale příliš se neprosadily. Uvidíme, řekl jsem si. Obě krajní ložnice jsem přidělil Babdi a Bjurše. Symetricky to bude nejlepší, budou se obě cítit rovnocenné. Ukázal jsem jim též koupelnu. Průhledné stěny nám usnadnily orientaci, ale u koupelen a příslušenství je podle mého mínění třeba zachovávat soukromí, takže jsem stěny těch diskrétních místnůstek ihned nabarvil. Na bílo, jak jinak?

Jenže to mělo menší zádrhel. Přesněji - větší zádrhel.

Chapežadky neměly telepatii a nedovedly si otevřít žádné zdejší dveře. Abych jim nemusel otvírat i na záchod, nezbylo mi než nechat všechny potřebné dveře trvale otevřené. Soukromí na záchodě šlo pochopitelně k čertu, ale jinak to prostě nešlo.

Na bílo nabarvené stěny, ale dokořán otevřené dveře. Inu, život tropí hlouposti!

A pak jsme si vzájemně popřáli dobrou noc.

První noc ve skleněné věži! To teď bude náš domov tady, uprostřed nepříteli přátelského města. Napadlo mě, co asi řekne císař, až ráno naši věž spatří? Nezbude mu než uznat, že Hinjochi nepřeháněla. Náš dům si vystačil s půdorysem té bývalé chatrče, nikoho nebudeme utiskovat a nebudeme se mačkat. Nutný prostor zabíráme ve stometrové výši, což našim sousedům nebude vadit - i když na Zemi by se závistivci, zejména Američané, mohli soudit i o to, že na jejich pozemek vrháme stín. Císařský palác je pořád mnohem větší, nejen co do zabrané plochy, ale má dokonce čtyři patra proti našim dvěma, zato je máme až ve stometrové výši a na obě věže císařského paláce shlížíme shora. Nepotřebujeme přece pro každý den v roce jinou komnatu, postačí nám, když nás nikdo nebude zbytečně rušit.

Ráno jsem se vzbudil nečekaným š'ouchancem. Trhlo to se mnou, skoro jsem vyskočil, ale pak jsem zjistil, že vedle mě leží z jedné strany Babdi a z druhé Bjurša. Mým trhnutím se vzbudily a hned se začaly provinile omlouvat, že se v tom divném pelíšku samy bály. Zejména když

věděly, že je pod nimi příšerná hloubka! Nezbylo mi než jim to prominout, ale naznačil jsem jim, že se má člověk probouzet pokud možno sám, nanejvýš pomocí nějakého zvuku - myslel jsem tím budík. Tady už jsme v bezpečí, ale když jsme byli na útěku, mohlo takové nenadálé probuzení škodit. Při neurvalém buzení se do krve dostane větší množství adrenalinu a když je ho příliš... pamatujete se ještě, jak zemřel ten lovec? Není to tak dávno!

Při pohledu na ty dvě mě ale zamrzelo. Jsem na ně zbytečně tvrdý, to si nezasloužily. Vzpomněl jsem si, jak mě vlastními těly věrně zakrývaly před očima Kycuzů!

„Poslyšte, dámy,“ řekl jsem měkčeji. „Slyšely jste Hinjochi. Mám se nejprve naučit zacházet s »chožemi«, mělo by nás chránit před násilníky. Jistě uznáte, že to má přednost. Ale hned potom se dám do učení k vám dvěma. Potřebuji se naučit chovat se mezi vámi. Dokud jsem byl člověk z jiného světa, nepotřeboval jsem to tak nutně, teď jsem ale jedním z vás a jak to říkála Hinjochi? Čím dřív se vám přizpůsobím, tím lépe i pro mě. Když už máme žít spolu, musíme vytvořit dobrou spolupracující partu, jinak to nejde a nemáme šanci. Rozumíte?“

Kouzelné slovíčko »dámy« opět zaúčinkovalo. Obě roztály a jedna přes druhou se nabízely dělat mi učitelku zdejších zvyků. Byl jsem ovšem rozhodnutý převzít jen takové, se kterými bych mohl vnitřně souhlasit i jako člověk. Lidožroutství to nebude!

Pěkně mi to Hinjochi zavařila, uvažoval jsem. Pro ni to asi bylo jednodušší, ale mně tím kardinálně zkomplikovala život! Ale co se dá dělat! Když jsem se dal na vojnu, musím bojovat!

I když si to zatím neumím ani představit!

Kdyby mi Michal ukázal, jak zachází s branami, ušetřil by mi spoustu problémů. Nejspíš bych teď seděl na Satuzyo v osadě Naděje, usilovně bych se vzdělával a pořádal školení nováčků pro funkce »pchiš«. Hinjochi to udělala jinak. Naznačila mi, na co se mám zaměřit, a pak mě také nechala, ať na to přijdu sám. Jenže je obrovský rozdíl začínat od nápovědy k něčemu, když člověk ví, jak se ten jev nazývá!

A musím se přiznat, funkce »chožemi« za to stála! Zprvu to vypadalo, že jde o krátký pohled do budoucnosti dozvěděl jsem se, co se stane příští vteřinu nebo příštích pět minut, jenže vzápětí jsem se dozvěděl, že to

nemusí být pohled do budoucnosti, neboť mám možnost zasáhnout a »budoucnost« podle své vůle a potřeby pozměnit.

Při pohledu dolů do města jsem znenadání zpozoroval, jak z okna ve třetím patře jednoho domu vypadlo dítě. Pád z výšky na kamenné dláždění, rána, rychle se rozlévající kaluž krve, sbíhající se, ale už jen bezmocně přihlížející lidé... stop, »chožemi« deset vteřin zpět, příkaz rozprostřít pod tímto oknem ochrannou desku »voruzí«, pád dítěte z výšky, dopad na neviditelnou desku, která dítěti sama poskočí vstříc, aby ztlumila pád na snesitelné brzdění, sbíhající se lidé, hromadné oslavování zázraku... pochopitelně, tu desku nikdo neviděl a z dálky to vypadalo poněkud nepřírozně...

»Chožemi« je zkrátka něco úžasného, něco nevyčísitelného a s tímhle se nejspíš dá vydržet i v barbarském světě, jakým je dnes Chapežad! A po pravdě řečeno, hodilo by se to jistě i u nás na Zemi! Možnost předvídat události, byť jen pět minut dopředu, je přece k nezaplacení!

A to se samozřejmě musí oslavit!

Seděli jsme jako u poradního ohně, jenže bez ohně. Dali jsme si tři křesílka do trojúhelníku a poprosil jsem »milé dámy«, aby mi něco pověděly o životě na Chapežadu, o tom, jak se lidé k sobě chovají - či spíš, jak by se k sobě měli chovat. Připomněl jsem jim, že sice mám tělo Chapežada, ale nevyrostl jsem tady a dosud jsem žil v úplně odlišném světě. Samozřejmě to chápaly, ostatně se přiznaly, že to, jak jsem jim rostl přímo před očima, považovaly za hrozné kouzlo a kdyby v té chvíli měly kam utéci, rozhodně by se na to nedívaly. To já bych se na to díval zvědavě a rád, jenže jsem byl v té chvíli mimo provoz a probudil jsem se až když všechny děje dobehly do konce, takže jsem obdivoval už jen výsledek...

„Ale víš,“ přiznala Bjurša, „v tom starém těle jsi byl také na nás milý, hodný a zachránil jsi nás, jenže... ses až příliš podobal hadům... Ti jsou také tak holí... no, aspoň hlavu jsi neměl úplně hadí, ale jinak... kdybys nás nezachránil, nikdy bych se tě ani nedotkla, jak jsem se tě štítla!“

„A co ty, Babdi?“ obrátil jsem se na tu starší a rozumnější.

„Taky jsem se vždycky otrásla, když jsi nás přenášel těmi příšernými skoky,“ přiznala. „Na ty skoky bych si zvykla rychle, ale objímat hada... to rozhodně nebylo příjemné, i když to byla jediná možnost útěku od těch... lidožroutů...“

„A takhle se mě neštítíte?“ zeptal jsem se.

„Takhle jsi náš!“ roztála Bjurša. „Mladík jako lusk! Uvítala bych, kdybych se ti taky líbila. Mohl by sis mě vzít za ženu!“

„A ty?“ obrátil jsem se na Babdi.

„Já už jsem »přebytečná«,“ zesmutněla Babdi. „Tak akorát na sežrání. A nebýt tebe, už bych byla sežraná. Měl jsi přijít aspoň o osmdesát let dřív, to bych se ti ještě líbila!“

To už jsem věděl, že rok na Chapežadu trvá jako našich pět měsíců, takže údaje o počtu let musím dělit přinejmenším dvěma, spíš ještě víc. Zdejší lidé se prý dožívají sto padesáti, tedy zhruba jako u nás - samozřejmě bez započítání násilných smrtí. Jenže těch je zde na počet obyvatel mnohem víc a více než polovina lidí se teoretického věku dožití prostě nedožije. Mají tu jednoduchou metodu, jak se postarat o starší ženy - vyhlásí je za »přebytečné«, zabijí a snědí. Úžasný »penzijní systém«! Možná by se některým politikům na Zemi také zalíbil, je velice úsporný, nenákladný!

„Víte, mé dámy, já teď možná vypadám jako »mladík jako lusk«, jenže uvnitř jsem pořád ten... jak vy říkáte... had... Možná se vám teď líbím, jenže mně se víc líbí ženy našeho, tím myslím mého původního rodu. Takové, které se podobají hadům, víte?“

Očekával jsem velké zklamání a celkem mi to vyšlo. Obě dvě se na mě podívaly jako na úchyla - jak se někomu mohou líbit ženy holé jako had... ale po chvíli se nejprve Babdi a po ní i Bjurša zase začaly shovívavě usmívat.

„Vzpomeň si, jak ti to Hinjochi říkala!“ pobídla mě Babdi. „Nebylo to takhle? *»Čím dřív se přizpůsobíš, tím lépe i pro tebe.«* Ono ti nic jiného než přizpůsobení nezbude. Jen si hezky přiznej, která vaše ženská by o tebe stála, když vypadáš stejně jako my?“

To ale řála do živého. Podle Hinjochi bych tu měl takhle žít pár desítek let... pak mi - možná - vrátí mé původní tělo, které - taky jen možná - nezestárne, a budu se moci vrátit na Zem. Safra, jak bude v té době Země vypadat? Abych se nakonec nevrátil jen jako exponát do nějakého muzea! A navíc, těch pár desítek let - vlastně celý jeden zdejší život - budu muset žít v podobě chlupaté příšerky, obklopený stejnými bytostmi, jako jsem teď i já...

Pěkně mi to Hinjochi zavařila!

Jenže málo platné, zdejší lidé jsou pro mě příšerky, i když jsem teď jednou z nich. Dovedu si představit, že mi Babdi bude dělat poradkyni... a možná taky trochu hospodyňku. Bjurša je ale mladá, ta si jistě najde

nějakého zdejšího partnera, budu jí ho přát z celého srdce a můžeme se nerušeně přátelit, ale abych si ji vzal za ženu? A měli bychom spolu malé příšerky? Proboha, co bych s nimi dělal? A až se vrátím na Zem, abych čestně přiznal, že už jsem tady ženatý a mám tu potomstvo... To snad ne!

Ba ne! Lidožroutství a svatba pro mě zkrátka nejsou! I když mám teď chlupaté nejen tělo, ale i dlaně a obličej... být trochu větší, působil bych na Zemi jako vlkodlak. Na Chapežadu jsem vyslanec Froilů, jen dočasně změněný do podoby zdejších lidiček, abych mezi ně lépe zapadl. Ale jinak, zvláště uvnitř, jsem pořád Homo Sapiens - a jak se říká, »člověk, to zní hrdě«!

Takže musím chtě nechtě Bjuršiny naděje zklamat. Se mnou by to tak asi chytla! A co by dělala, až se změním zpátky v toho původního »hada«? Ještě že aspoň Babdi si nedělá naděje! Musím ji poprosit, aby to Bjurše nějak jemně a decentně vysvětlila...

„Nejvyšší čas změnit téma, dámy!“ řekl jsem už zase tak nenuceně jako předtím. „Povíte mi něco o zdejších profesích? Myslím tím, co tu kdo dělá a tak... Co se děje ve městě, ale také, jak to tady vypadá mimo města...“

Zaváhaly zcela zřetelně obě. Ale když jsem na změně tak trval, přešly obě na téma řemesla, služby, obchod a další.

Musím se přece ve zdejších lidech vyznat!

Chcete-li pochopit cizí, odlišnou civilizaci, musíte začít od toho, co je v ní shodného. Buď s naší současnou, nebo minulou, případně s nějakou jinou, kterou aspoň trochu znáte.

Tohle srovnání samozřejmě katastrofálně selže v případě úplně odlišných civilizací. Jak a v čem chcete srovnávat Froily? Víte, že je to civilizace značně pokročilá, je vysoce nad naší, ale to je asi tak všechno. Pak nastupují odlišnosti. Snadno pochopíte, že Froilové v našich světech chodí pokrytí stříbřitými blánami svých těžkých skafandrů. Těžké nejsou na váhu, ale na ochranné schopnosti, kde už nemáte s čím srovnávat. Ta tenká blána, kterou mají i přes oči, je zde chrání před žíravinami, které v opačném gardu - totiž když chrání naopak nás - vzbuzují respekt. Jen si pěkně uvědomte, že pouhé plivnutí Froilů prožere díru i do skla, a to pěkně za studena.

Srovnávejte, když pozemská civilizace mnohé pojmy vůbec nezná! „Vějíř“ je neumělý opis, přirovnávající vesmír k dámské pomůcce k ovívání vzduchem. Univerzální silové pole »voruzí« nemá pozemský ekvivalent,

přítom je Froilové používají naprosto běžně, asi jako my železný plech. My děláme automobily, lodě nebo letadla z různě nakrájených, vytvarovaných a pospojovaných plechů, Froilové z »voruzí«. Až na to, že nedělají specializované dopravní prostředky, protože »mybraki« pokrýje všechny potřeby a možnosti použití.

U Froilů nám zkrátka nezbyvá než konstatovat, že se jedná o nesmírně pokročilou civilizaci, která s námi - k našemu štěstí - jedná zatím dost shovívavě. Ovšem jestli mají Froilové nepěkné zkušenosti s ještě horšími civilizacemi, můžeme pro ně být, jak se říká, jako jednooký mezi slepými. A nejde o technickou úroveň. Kycuzí jsou podle mého mínění technicky pokročilejší než my, ale po morální stránce jsou horší i proti našim barbarům. A tím nemyslím primitivní národy! Nejhorší barbaři sedí pěkně v teple za ovládacími pulty zabijáckých dronů a jestli před odpálením raket nad něčím přemýšlejí, pak jedině jak by zabili co nejvíc lidí. To jsou barbaři podle Froilů.

A máme jich na Zemi nějak moc...

Civilizace na Chapežadu se mnohem lépe dala srovnávat s našimi pozemskými civilizacemi. Odhadoval jsem ji buď na starý Řím, nebo na Prahu z doby Rudolfa II, případně na Francii z dob Ludvíků. Se všemi měla něco společného a něco odlišného, ale to společné ji docela pěkně určovalo.

Podobnost se starým Římem byla v tom, že zde existovalo otroctví. Zkrátka si tu můžete koupit člověka a ten je od té chvíle vaším majetkem. Otrokářství kvetlo na Zemi i dlouho po zániku Říma. Ještě v devatenáctém století otroky nakupovali a prodávali Američané - i když tam se to týkalo »jen« těch »barevných«. Naposledy pěstovali otrokářství v jednadvacátém století Islámský stát a islámské hordy v Africe. Korán otroctví schvaluje - a co je v Koránu, je jistě dobré! Takže nám to není tak vzdálené, jak bychom si asi přáli.

Město Piguzuňh se starému Římu podobalo i poměrně dobře rozvinutou infrastrukturou. Vodu do města přivádělo šest dlouhých akvaduktů, prakticky na každém náměstí byla kašna, odtok běžných splašek byl vyřešený podzemními stokami.

Jinak jsem v městské organizaci nenašel nic, co by na Zemi neexistovalo už ve starém Římě. Starověký Řím měl možná propracovanější organizaci armády, jak tomu bývá u společností, které prakticky pořád válčí. Tady, jak jsem se dozvěděl, císařství už skoro dvě stě

padesát let žádnou válku nevedlo. I když zdejší rok je kratší než půl roku našeho, který národ na Zemi se může pochlubit sto čtyřiceti lety nepřetržitého míru?

Naše národy se spíš chlubí vítěznými válkami.

Je to velice příznačné.

Konečně úkol!

Zabydleli jsme se ve věži snadno a rychle a musel jsem také získat nějaké kontakty mezi lidmi. Při té příležitosti jsem si uložil několik desítek poloh do knihovny cílů »pchišů«. Získal jsem tak přístup do všech čtvrtí císařského hlavního města.

Problémy byly s Chapežadkami. Beze mne by byly na věži úplně bezmocné a kdyby se se mnou něco zlého stalo, nejspíš by dlouho nepřežily. Vždy jsem musel jednu z nich »dolů do města« doprovázet. Měli jsme k tomu více možných cest. Klasický výtah středem věže, »mybraki« z horní plošiny a nejrychlejší skok na cíl pomocí »pchiše«. Přitom jsem musel přenášenou objímat, což zejména Bjurša očividně vyhledávala, zřejmě jí nešlo jen o rychlé cestování, ale měla s tím i jiné postranní úmysly.

Vlastně to začalo těmi trvale dokořán otevřenými dveřmi. Tady ve věži nešly otevírat okna, ventilaci Froilové řešili jinak, tím pádem tu nemohl nastat průvan. Ovšem přístup do dalších částí věže zůstal pro Chapežadky zablokovaný. Neuměly si tam otevřít. Od chvíle, kdy se mi obě v noci nastěhovaly do postele, jsem se ve své ložnici prostě zavíral - a bylo to. Chvilku obě frflaly, ale nebylo jim to nic platné. Na oplátku jsem zase uznával soukromí jejich ložniček.

Poměrně krátký boj jsme spolu vedli o kapesníky. Nesnášel jsem, když jsem každou chvilku uklouzl po čerstvém smrkanci, zejména když jsme, jako všichni Chapežadé, chodili bosí, neměli jsme ani pantofle, bačkory nebo papuče. Nezbylo mi než vnutit Chapežadkám pozemské papírové kapesníky. Nebyly z pravého papíru a už vůbec ne ze Země, ale účel plnily. Vymyslel jsem pro ně kapsáře uvázané na šňůrce kolem pasu, kde je i se šňůrkou překryla delší srst, takže nebyly vůbec znát. Kromě kapesníků se tam daly nosit i mince. Bylo to výhodnější než váčky v nákupním košíku, kde po nich šli kapsáři.

Kapesníky byly vlastně první vlaštovka pozemské hygieny ve světě Chapežad - a nezůstalo jen při nich.

Cesta »do města« byla pro Chapežadky stejně složitá jako putování na severní pól - prostě byly ve všem odkázané na mě. A když jsme se »do města« vypravili, pak vždy jen ve dvojici.

Nejčastěji jsem »chodil do města« s Babdi. Obvykle jsme se spolu vypravili na trh, kde mi poskytovala vysvětlení ke všemu, co tam bylo k vidění - a nemusím zdůrazňovat, že trhy císařského města nebyly šedivé a nudné - a přitom jsme nakoupili, co bylo třeba. Kvůli vyvážení jsem nosil velký batoh na zádech jako protiváhu Babdi přenášené v objetí.

Hinjoči nám zanechala menší množství zdejších peněz, ale už jsem začal uvažovat o tom, jak peníze na nákup potravin získat jinou cestou než jejich natištěním. Napadlo mě zařídit si stavební firmu a stavět zájemcům domy. Po několika pokusech, které jsem podnikal v lesích daleko od města, jsem vytvořil projekt zvaný »typový dům«, který jsem začal zdejším zájemcům nabízet.

Spokojenost byla na obou stranách. My jsme získali platidlo na delší období, zájemci získali dům za poloviční cenu, přičemž dům byl z pevného a navíc nehořlavého materiálu. Ploché střechy umožňovaly buď založit na střeše zahrádku, nebo střechu využít k příjemnému posezení. Dům se nedal zapálit ani omylem, ani úmyslně. Problém byl s vodou a kanalizací, tam jsem se musel přizpůsobit zdejším zvyklostem - vodu přivést z nejbližší kašny, dešťovou vodu svést do městské stoky, hustší odpady do jímky, tak jak to je zde zvykem. Dalším problémem, kterého si však dost dlouho nikdo nevšiml, byla skutečnost, že naše domy byly jeden jako druhý. Přesně stejné půdorysy místností, stejný materiál na schodech, žádné dřevěné obložení stěn. Domy byly zkrátka jeden jako druhý, sekal jsem je jako Baťa cvičky. Jediné, co se dalo jakž takž měnit, bylo umístění oken - prostě stačilo v žádaném místě odškrabat z obou stran nátěr, pod nímž byly stěny průhledné.

Nespokojený byl jedině zdejší svaz stavitelů, nazývaný zde »ciosolukiv«, který v nás ihned odhalil nebezpečnou konkurenci. Jejich domy byly dražší, měly hořlavé střechy, ani stěny nebyly tak pevné. Navíc jsme dokázali postavit dům za jedinou noc a naše stavba sousedy nijak neobtěžovala - mnohde si jí ani nevšimli a byli překvapení, když zjistili, že se na tom prázdném místě objevil náš dům.

To se ví, mohli bychom stavět domy častěji, jenže to jsem si předem zakázal. Už takhle proti nám zdejší »cios« stavitelů marně protestoval u císaře, že jeho lidem bereme práci. Cechmistřovi, neboli Mistrovi »ciosu« jsem vzkázal, že bychom dokázali stavět domy noc co noc, ale neděláme to, protože nás současný výdělek uživí. My se s tím spokojíme, víc nechceme a doufáme, že mu to vysvětlení postačí.

Později si zdejší zedníci a stavební mistři všimli, jak si i na našich domech mohou vydělat. Podařilo se jim přesvědčovat lidi, aby si dali některé - podle Mistrů marnotratně velké - místnosti přepulit klasickou cihelnou přepážkou. Často s tím bylo spojené i přeškrabání oken, zkrátka kdo si chtěl vydělat, musel zapojit víc fantazie a přesvědčovacího talentu.

Jenže pak, po půl roce, se u nás opět objevila Hinjoči...

„Pěkně jste se tady zařídili!“ zhodnotila naše počínání, když se znenadání mezi námi zhmotnila v naší »klubovně«.

„To je dobře - nebo špatně?“ pokrčil jsem rameny.

„Zatím dobře,“ řekla. „Já jen... jestlipak si uvědomuješ, že stavíš zdejším lidem prakticky nedobytné pevnosti? Zřejmě na to sami ještě nepřišli, ale vaše domy nejsou zdejšími válečnými prostředky dobývatelné. Dveře tvých domů nevyvrátí ani nejtěžší beranidla, ani okna se nedají vyrazit. Dobyvatelé mohou přistavit žebříky a obsadit ploché střechy, ale dveře na střechy jsou stejně pevné jako ostatní a lidé v domě by za nimi byli v bezpečí.“

„Myslím si, že tady nic takového nehrozí,“ odvětil jsem. „Zdejší císařství se chlubí dvěma sty padesáti lety míru.“

„Zdejší císařství je jedna souvislá pevnina,“ řekla Hinjoči. „Předkové zdejšího císaře ji dobyli, obsadili a vyvraždili všechny, kdo se jim nepřátelsky postavili. Není odpor - nejsou války. Ale to je jen jedna ze tří velkých pevnin. Tady je mír, jenže na opačné straně Chapežadu války dosud nepřestaly.“

„Skoro si myslím, že jsi mě sem ustanovila schválně, abych tu neměl nic na práci,“ řekl jsem.

„Hádáš dobře,“ přikývla. „Tady je pevnina míru. Dodržuj se zdejším císařem příměří a budeš mít klid. Ale například tam, kde jsi na Chapežadu začínal a odkud jsou tvé společnice, tam se to zrovna teď mele... Mám tedy pro tebe první úkol. Dolet' se tam na to podívat a zažehnej to. Podle mého mínění postačí použitím pole »voruzí«. Už jsem tam byla dvakrát, dvakrát jsem s oběma stranami dohodla příměří, ale jakmile jsem zmizela, všichni se jen otřepali a příměří porušili. Domnívám se, že ty, jako jeden z nich, budeš mít paradoxně větší váhu. Ti, co tomu velí, ztratí jistotu, když zjistí, že mé prostředky může mít i Chapežad.“

Zauvažoval jsem. Měla zcela jistě pravdu. Facka od Froila může zabolet, ale facka od vlastního může navíc krutě ponížít. Zejména tam, kde

»hrdost a čest« vyžadují i od »višlegde«, které se chystají podřezat a sníst! A kde pohrdají ženskou, která začne na jatkách hrůzou ječet, když už vidí, že se ji chystají podříznout.

„Podívám se tam,“ slíbil jsem. „Ale mám k tobě prosbu. Můžeš dát telepatii některým mým známým? Například zdejším děvám? Víš přece, jak mě věrně schovávaly před Kycuzí! Tady na věži se jim vede dobře, ale neotevřou si žádné dveře, všechno pro ně musím zařizovat a kdybych je tu musel ponechat delší dobu, vedlo by se jim zle. Jsou na mně příliš závislé. Stačilo by mi, aby získaly telepatii a mohly se tu obsloužit samy. A možná by nebylo špatné dát telepatii i jiným Chapežadům. Mohli by za mě dohlížet na dodržování příměří kolem města Jurdyzu.“

„Jenže s telepatii jim dáš úžasnou moc,“ namítla Hinjoči. „Proto jsem přece pověřila vyslanectvím tebe! Očekávám, že své úkoly vyslance splníš bez prolévání krve. Dřív jsem dala telepatii i několika místním, ale všichni ji zneužili.“

„Telepatie sama o sobě nic neznamená,“ namítl jsem. „Měl jsem ji tady od začátku, ale bez dalších znalostí mi byla k ničemu. Uměl jsem jen »pchiš«, neuměl jsem použít »mybraki«, »voruzí«, o »chožemi« ani nemluvě. Naštěstí jsem uměl ještě na Zemi číst a hledat v nápovědě, bez té schopnosti bych neměl vůbec nic. Kdo dostane jen telepatii a pár primitivních návodů, ten si může aspoň otevřít zdejší dveře a pokud ho naučím »pchiš«, dokáže se skokem přemístit na místa, která mu zpřístupním. Bez návodů se nic víc nedozví a co nebude znát, toho nemůže zneužít!“

Hinjoči se zamyslela. Chvilí přemýšlela, to nevěstilo nic... nevím, zda dobrého či špatného, ale rozhodně nic jednoduchého.

„Můžeš mít pravdu,“ připustila po chvíli. „Dobrá, naučím tě dávat zdejším lidem telepatii. Ale to ti povídám - budeš sám za všechny ručit a kdyby toho někdo zneužil, osobně ho zneškodníš. Nevolám po ničí krvi, ale předem ti doporučím, nedávej zdejším lidem znalosti o »pchiši«. Musíš mít nad nimi vrch, abys je mohl zneškodnit bez krve. A funkce »pchiš« znemožní použít pro ně izolaci - nebo vězení - sám jistě dobře víš, jak snadno se prchá i z jateční klece. »Pchiš« si ponech pro sebe a navíc ti doporučím, postav si někde v lesích nedobytný dům bez dveří jako vězení. Jinak bychom si mohli jednou my dva nepříjemně popovídat o tvém osobním selhání. Rozumíš mi, že? Prolévat krev nesmí ani ti, koho si zvolíš za své spolupracovníky.“

„Rozumím,“ polkl jsem nepříjemný chuchvalec v hrdle. „Budu si muset setsakra dobře vybírat spolupracovníky!“

„Vybírej dobře,“ povzbudila mě. „Ale uvědom si, tohle je barbarský svět! Čest tu nechápou jako dodržování daného slova.“⁸

„Ještě jsem jiné světy než barbarské nepoznal,“ ujistil jsem ji. „Proti líbivým řečičkám mám imunitu už ze Země.“

„V tom případě máš šanci,“ připustila Hinjoči.

Pak mě - na ke všemu ochotné Babdi - naučila vybavovat telepatii zdejší lidičky. Na Satuzyo to přece uměli také, nemělo by to být tak hrozné tajemství.

Když se Babdi opět vzbudila - přípravná fáze totiž převede každého do bezvědomí - Hinjoči tu nebyla, podle svého zvyku se vypařila. A Babdi si teď mohla otevírat všechny zdejší dveře, jak jsem ji hned naučil.

„Já to chci umět taky!“ vyhrkla Bjurša.

„Tak si sem lehni, dostaneš to,“ řekl jsem.

Naučil jsem »své« Chapežadky jen nejnútnejší minimum, ale i to nám značně usnadnilo život. Skoky »pchiš« jsem prohlásil za příliš složité, což oběma stačilo, aby o nich dál neuvažovaly. Důležité bylo, že se Babdi mohla vypravit do města na trh sama, případně tam mohly šmejdit s Bjuršou, ale beze mne. Postačilo jim na to ovládnutí výtahu. Naučil jsem je přivolat si »mybraki«, jenže toho se obě trochu bály. Rychle se naučily ovládat »voruzi«. Zalíbilo se jim, že mohou odhodit dotěrné chlapy. Na tržišti bylo málo žen bez mužského doprovodu. Tady se považovalo za běžné chránit ženy před dotírajícími chlapy a naopak bylo běžné, že se chlapi tu a tam pokoušeli využít situace, aby ukázali svou »sílu«.

Babdi s Bjuršou se však brzy staly známé ve všech tržištích, kde se objevily. Nevyvedly je z míry ani party výrostků, kteří se na sex na tržišti vyloženě specializovali. Když se takové bandě podařilo některou ženu obklopit, neměla proti násilníkům šanci. Když ji trochu přidrželi pod krkem, aby nemohla křičet, nikdo si toho ani nevšiml. A protože neměla svědky, nemohla by uspět ani u soudu, kdyby se soudy ve městě Piguzynh stížnostmi žen vůbec zabývaly. Kde se taková parta objevila, nastal hromadný útěk všech žen bez odpovídajícího doprovodu. Všem se obvykle útěk nepodařil a gangy výrostků si z nich každodenně vybíraly svou daň. Bylo to pro ně snadné - proč by to nedělali?

Babdi byla postarší, po takových už tyhle gangy ani nešly. Ale Bjurša na ně brzy narazila - nebo spíš, jeden z těch gangů narazil na ni.

Když Bjurša zjistila, že jsou kolem ní samí mladí chlapi, v první chvíli nakrátko zpanikařila, zejména když její vlastní síla na ty trénované mladíky nestačila. Obklopili ji a povalili na zem - v té chvíli si však vzpomněla na »voruzí« a teprve nastal kolotoč! Zakrátko leželi všichni mladíci ve značně nepohodlných pozicích na zemi a jediná Bjurša stála nad nimi a udělovala jim kázání, jak by se měli chovat k ženám, nebýt takoví hulváti.

„...a nebudete ženským říkat »děvky«, ale »dámy«, jasné? Až vás tady uvidím příště, nebudu čekat, až si začnete, ale zametu vás do nejbližší žumpy,“ zakončila svůj dlouhý projev, přičemž mladíci, ležící tvářemi v hnijících odpadcích, které nepochybně urážely jejich aristokratické nosy, jen bezmocně kouleli očima.

Když je po chvíli přece jen pustila se slovy „A teď mažte!“, byla celá tržnice svědkem jejich neslavného útěku. Tato událost se brzy rozkřikla a Bjurša měla od té chvíle respekt jako žádná jiná.

Ani já jsem to však nemohl hodit za hlavu. Po tom střetnutí jsem je raději pár dní sledoval. A dobře jsem udělal. Hned druhý den nějaký chlap vrazil do Bjuršina těla dlouhý nůž. Vrátil jsem se pomocí »chožemi« zpátky v čase a prudce přistál. Právě včas. Chlap vytáhl dlouhý nůž a chystal se napadnout Bjuršu zezadu, takže by ho neodrazila. Pak se to ale začalo lišit. Chlap znenadání vzlétl do výšky a zarazil se o balkon nejbližšího domu, přičemž ho k balkonu něco zespodu silou přitisklo. Nedivil jsem se, že začal hýkat hrůzou, to opravdu přesáhlo jeho chápání. Neznámá síla ho pustila až když zahodil nůž, jenže pádem z balkonu si ke všemu zlomil nohu, takže už nebyl sto ve svém útoku pokračovat. Nepokračoval by asi tak jako tak, to co právě zažil, mu vzalo chuť vraždit.

Zajímavé bylo, jak rychle se tu objevili císařští strážníci. Bud' číhali za nejbližším rohem, nebo šli opravdu náhodou kolem, ale na křik postiženého chlapíka se objevili skoro ihned.

„Chyťte tu čarodějnici!“ ukazoval jim chlápek na Bjuršu.

„Nevěřte mu!“ přistoupil jsem ke strážným i já. „Císař nám na svou čest slíbil, že se nebude zastávat lapků a mordýřů! Tenhle mordýř chtěl nožem zabít Bjuršu, sekretářku vyslance Froilů.“

„Máte snad na to svědky?“ zeptal se mě velitel stráže.

„Svědectví předám soudci,“ ujistil jsem ho.

„Jen jestli to bude stačit!“ pochyboval velitel. „Víte, koho tady obviňujete? Tohle je Bindeš, syn císařského komořího!“

„Císařský komoří má tedy synáčka vrahounka?“ ušklíbl jsem se. „Nevadí! Předved'te nás k soudu!“

Velitel stráže už nic nenamítal a poslechl mě. Nepřikázal ani strážným použít pouta - já jsem přece sám navrhoval předvést k soudci a Bindeše se zlomenou nohou museli odnést, rozhodně nebyl schopný útěku. Mě zajímalo, jak se zachová soudce? Na jedné straně syn císařského komořího, na druhé vyslanec Froilů, mezitím pokus o vraždu Bjurši, která se ke mně připojila, jakmile zjistila, že tu jsem.

Nejbližší soudce nebyl z našeho případu nadšený. V první chvíli chtěl soud odbýt tím, že se vlastně nic nestalo. Jediné, co by se dalo brát jako újma, je Bindešova zlomená noha.

„Že se nic nestalo?“ zamračil jsem se. „Tenhle frajer vrazil do Bjurši nůž. To je vám málo?“

„Ale to se přece nestalo!“ mračil se soudce.

„Stalo,“ ujistil jsem ho. „Jenže my se můžeme vrátit v čase o něco zpátky a změnit budoucnost. Vrátil jsem čas a ve chvíli, kdy chtěl Bindeš vraždit, jsem ho zneškodnil. Považujte ale za prokázané, že vraždit chtěl a bez navracení času by vraždil. Měl byste s ním zacházet jako s vrahem.“

„Nechat podříznout syna císařského komořího kvůli nějaké ženské?“ otrásl se soudce.

„Tak za prvé - nejde o »nějakou ženskou«, ale o sekretářku vyslance Froilů!“ změřil jsem si ho přísně. „Sekretářka vyslance Froilů není »nějaká ženská«! Proti Froilům byste se neodvážil postavit - a nevím, jestli to víte, Froilové jsou většinou ženské, já jsem aspoň mužského Froila ještě neviděl. Za druhé, u syna císařského komořího přece nejde o podříznutí! Pochybovat o jeho úmyslu nemůžete, ale v dokončení zločinu jsem mu zabránil a nedokončený zločin by se měl posuzovat mírněji. Ani Froilové nemají rádi krvavé tresty. Což ho jenom veřejně zbičovat?“

„To ho ale strašně poníží!“ namítl soudce.

„Lépe ponížit než podříznout,“ mínil jsem. „Tady nejde jen o syna císařského komořího, ale o všechny, kdo by dostali chuť vraždit. Takových pět ran bičem na záda by to jistě vyřešilo!“

„Ale... zbičování je přece trest pro sluhy!“ namítl soudce.

„Vždyť říkám, lépe ponížit než podříznout“ trval jsem i já na svém. „A kdyby mu hanba nedovolovala vyjít mezi lidi, může se odstěhovat do

jiného města, kde ho neznají!“

„Vyhnanství má být také součástí trestu?“ zeptal se soudce.

„Ne - to nechte na něm,“ zavrtěl jsem hlavou. „Když se odstěhuje někam, kde ho neznají, nemusí se tam cítit ponížený. Je to tedy jen k jeho dobru, ale o tom ať si rozhodne on sám.“

A měl jsem soudce tam, kde jsem ho chtěl mít. Vyslanec Froilů je přece jen vyšší úroveň hierarchie než císařský služebník. Hodit celý případ za hlavu si netroufl, i když šlo »jen o ženskou«, ale trestat privilegovaného synáčka za vraždu obvyklým trestem podříznutí nechtěl. Tohle vypadalo přece jen mírněji.

Jediný, kdo měl důvod k nespokojenosti s rozsudkem, byl komořího syn Bindeš. Ta »čarodějnice« Bjurša vyvázla od soudu nejen bez trestu, ale dokonce jako poškozená! Pravda, ukázalo se, že ona tentokrát opravdu za nic nemůže, kouzla použil vyslanec Froilů, který má nad sebou ochrannou ruku císaře. Ale těch pět ran bičem, navíc veřejně, na tržišti! Nepředstavitelné! Sluhové sice dostávají i padesát ran, ale i tak...

Měl jsem o dalšího nepřítele víc...

Té noci jsem zapadl do postele jaksepatří utahaný. Nešlo jen o soud v Piguzyňhu, víc jsem se zapotil u Jurdyzu. Přišel jsem tam na poslední chvíli. Od jihu se k městu blížila vojska kmenů Erysabí, rozdělená na tři pochodové proudy. Všechny tři jsem zastavil pomocí »voruzí«, nařídil jsem jim otočit se a vrátit se na vlastní území.

Hinjoči tvrdila, že to udělala již několikrát. Tentokrát na mě velitelé Erysabí vyrukovali s požadavkem nechat je projednat situaci ve společné »Radě Statečných«, na což jsem přistoupil, pokud okamžitě zastaví pochod a utáboří se. Všechny tři velitele jsem ovšem musel ujistit, že se druhé dva proudy utáboří také, takže žádný z nich dnes ani zítra k městu Jurdyzu nedorazí.

Vyjednávání s nimi nebylo snadné, ale všechny tři armády se na noc utábořily a bylo jasné, že v noci nic nepodniknou. Takže jsem se mohl vrátit - jenže ve městě Piguzyňh už bylo nejen po půlnoci, ale vlastně už k ránu. Přece jen byl mezi oběma městy rozdíl několika zdejších časových pásem.

Zapadl jsem tedy do postele a vzápětí jsem spal, jako by mě do vody hodili - u vodní postele to ani nebylo liché přirovnání.

Snad poprvé od chvíle, kdy jsem se stal Chapežadem, jsem měl sny. A pěkně divoké! Nejdřív jsem se ve své lidské podobě setkal s bývalými

kamarády, především s Michalem, kterému jsem od plic vynadal za to, že mě na Chapežadu nechali na pospas zdejším lidožroutům. Pak - nevím jak, ale ve snu je přece možné všechno, jsem se jim pochlubil, jak jsem teď pěkně chlupatý, takže vlastně ani nepotřebuji oděv. Pak jsem si ale všiml, že se na mě všichni dívají jako na handicapovaného chudinku, což mě nabudilo, takže jsem jim oznámil, že jsem ve světě Chapežadu vyslancem Froilů se všemi potřebnými pravomocemi, bydlím ve Slonovinové věži v hlavním městě císařství Piguzyňh a mám od Froilů pověření i prostředky, jak zabráňovat zdejším válkám. To už mi teprve nic nevěřili, takže jsem si symbolicky odplivl a řekl jsem, že je mi v té chlupaté kůži možná lépe než předtím ve své původní holé.

Sen pak pokračoval ještě divoceji. Znenadání jsem byl zase zpátky v naší věži - ostatně, pomocí skoku »pchiš« by to nebylo nemožné ani ve skutečnosti - a tam jsem se svěřoval svým dvěma Chapežadkám, jak jsem se tady odcizil vlastním lidem! Ty dvě mě pochopitelně utěšovaly, nabízely mi hned nějaké sladké ovoce donesené z tržnice a Bjurša se mi ve snu chlubila, že si zakoupily velice příjemné voňavky, ať se také potěším...

Pochopitelně nešlo o pozemské voňavky, tyhle snad měly nejbliž k těžkým »duchám« z Ruska, ale abych jim udělal radost, čichl jsem si k nim.

Ze setkání s kamarády, i když proběhlo jen ve snu, jsem byl ale zklamaný. Vždyť by to tak nejspíš opravdu proběhlo!

Bylo mi jasné - už to nikdy nebude jako dřív...

----- Poznámky:

8 Jsem možná bestie, ale mám svou čest a budu se o ni soudit - politička Kristina Kočí poté, co podrazila své spolustraniky.

Mírotvůrce

K armádám před městem Jurdyz jsem dorazil právě včas.

»Rada Statečných« mezitím skončila rokování a protože jsem se jí nezúčastnil, došli »Stateční« k názoru, že to bude jako vždycky - Froilové udělali »Bu-bu-bu«, ale pak se objeví až když bude všechno dokonáno a nedá se to změnit.

V tom se ovšem přepočítali. Neuvědomili si, že nejednají s Froily, ale s jejich vyslancem, který sice také musí v noci spát, ale neodlétá do kdovíkolikátého vesmíru, takže se pochopitelně objeví dřív, než jejich armády město dobudou a podle válečného plánu vyvraždí.

Armádám se náhle postavily do cesty stejné nepřekonatelné zdi jako minule, jenže tentokrát nepřehrazovaly jen tři kupecké stezky, ale položily se jako souvislá zeď od obzoru k obzoru.

Armády se opět zastavily. Naletěl jsem nad čelo prostřední kolony a vyžádal si jednání s »Radou Statečných«. Ukázalo se, že se »Stateční« ještě nerozešli, ale jsou pohromadě ve velkém stanu, který se jejich vojíni již chystali balit na cestu.

„Tady jste!“ oslovil jsem je, když jsem svým »mybraki« stan nad jejich hlavami značně neurvale strhl.

Neměli kam utéci, ale možná právě proto se rozhodli vsadit na drzé čelo.

„Jestli jdeš teprve teď jednat, tak jdeš pozdě!“ oznámil mi sebevědomě jeden z hlavních »Statečných«. „Rada už dorokovala a její rozhodnutí je konečné a neodvolatelné.“

„Rada se zřejmě rozhodla neuposlechnout můj příkaz otočit se a vrátit se,“ odhadoval jsem jejich rozhodnutí, i když mi bylo jasné, jak se rozhodli, už podle dalšího směru pochodu armád.

„Tak jest!“ odsekl mi jejich mluvčí. „Poslechneme jedině Froily, ne jejich poskoka!“

„Můj příkaz byl příkazem Froilů!“ ujistil jsem je. „Tím jako kdybyste odmítli poslechnout je samotné. Froilové - ani já - to ale nemůžeme nechat bez trestu. Posad'te se!“

Poslednímu příkazu sice neporozuměli hned, ale pochopení je čekalo velice rychle. Celá »Rada Statečných« se znenadání vznesla do výšky, jako kdyby všichni stáli na obrovské skleněné desce. Díky zvednutým okrajům

z ní spadnout nemohli, ale pocit, že by mohla každým okamžikem prasknout a rozsypat je po vrcholcích hor pod námi, ochromil i ty největší hrdiny.

„Kam nás to unášíte?“ zmohl se konečně jeden na otázku.

„Domů,“ odvětil jsem. „Pocházíte z jižní pevniny, ne?“

„Pocházíme, ale ta je přece strašně daleko!“

„Jak můžete sami vidět, na vzdálenosti máme jiný pohled,“ ujistil jsem je. „Poznáváte aspoň město pod námi?“

Ukázal jsem jim na pohraniční město říše Erysabí, nad nímž jsme právě prolétali.

„To by mohl být Mlšijreb...“ hádal nesměle jeden Statečný. „Takže už jsme vlastně doma?“

„To ještě není cíl vaší cesty,“ zavrtěl jsem hlavou. „Cílem budou až nejjihnější útesy. Ani ty už nejsou daleko...“

Nejjihnější útesy byly brzy přímo před námi. Doletěl jsem na kamenitou plošinu mezi skalami, opatrně jsem přistál a vzápětí »skleněná deska« prskla a rozplynula se. Ti, kdo to nečekali, měli problém udržet se na nohou, většina jich upadla.

„Takže - páni Stateční!“ oslovil jsem je slavnostnějším hlasem. „Váš trest nebude nijak přísný. Jen se musíte pěšky dostat do obydlenějších končin - je to tak na dva dlouhé denní pochody - a kromě toho jsem vám odebral velení vaší loupežné výpravy. Když říkám »loupežné«, nesnažte se to zakrýt vznešenými pojmy! To se rozumí, že vás považuji za lapky, loupežníky a mordýře! Ničím to neomluvíte! Zůstanete pěkně doma a počkáte na návrat vašich vojáků, přizenu vám je jako stádo. Doufám aspoň, že se bez vašeho velení zachovají rozumně, nebudou dělat naschvály a poženou radostně domů. Jinak bych musel přitvrdit.“

„Jak můžete tak pohrdavě mluvit o tom, že naše bojovníky »poženete domů jako stádo«?“

„Protože je jako stádo poženu,“ řekl jsem trochu tvrději. „Umím bojovníky ocenit, když jsou odhodlaní bránit své rodiny a děti. Ne, když se vydají na loupežnou výpravu!“

Nechal jsem »Statečné«, aby se dál pohoršovali nad urážkou jejich »bojovníků«. Jejich argumenty mě nedojímaly. Obrátil jsem se zpátky k městu Jurdyz.

Když jsem tam doletěl, pořád se ještě nedohodli. Zmizela jim Rada Statečných - velení se chopili další nejvyšší velitelé v armádní hierarchii, ale nemohli se shodnout na dalším postupu. Vpřed to nešlo, stěny byly očividně nepřekonatelné, couvnout by nebylo dost »statečné«.

Objevit se uprostřed jejich stanu vypadalo neuvěřitelně drze a také to tak všichni chápali, zejména když jsem jim zopakoval svůj požadavek, aby se obrátili a vrátili se domů.

„Jak se opovažujete navrhnout našim bojovníkům něco tak zbabělého?“ obořil se na mě nejbližší Erysabí velitel, ozbrojený nebezpečně vypadající těžkou oboustrannou sekyrou. Ta sekyra mi paradoxně nebyla tak nebezpečná jako menší a rychlejší nože a dýky. Než by se pořádně rozmáchl, zneškodnil bych ho deskou »voruzí«, takže by se ke strašlivému úderu ani nedostal.

„Uposlechnout příkazy Froilů nepovažuji za zbabělé,“ řekl jsem klidně. „Froilové si přejí konec vašeho tažení, takže se ze svého ležení zvednete a jejich příkaz splníte. Protivit se Froilům by možná bylo statečné, ale byla by to statečnost nerozumného dítěte, které by se postavilo smečce rozzuřených »hudamů«. Ti by je pochopitelně roztrhali a to pak není statečnost, ale hloupost.“

„To by muselo jít opravdu o příkaz Froilů!“ namítl chlap.

„Myslíte si, že nejednám jejich jménem?“ usmál jsem se na něho. „Mám vám snad dokazovat, že jsem jejich vyslancem? Což vám nestačí, co jste do této chvíle viděli?“

„Nejstarší z nás podobné »vyslance« pamatují,“ řekl chlap se sekerou pohrdlivě. „Pak ale přišli praví Froilové a »vyslance« jejich moci zbavili. Kdo může zaručit, že nejsi jen další v řadě?“

Měl asi pravdu. Hinjoči přece tvrdila, že přede mnou »dala telepatii i několika místním, ale všichni ji zneužili«, takže jim tu moc musela opět odebrat. Provedla to prý tak, že je vysadila na pustý ostrov a zablokovala jim »mybraki«, aby se nemohli dostat do obydlených krajů. Mě by nejspíš čekalo totéž, kdybych se dal na špatnou cestu. Jak to ale mám dokázat těmhle lidem, kteří mi zjevně nevěří?

„A všimli jste si, co všichni předchozí vyslanci provedli, že je Froilové zbavili moci?“ zeptal jsem se jich.

Hodně bych se divil, kdyby to věděli - a nemýlil jsem se. Tahle otázka je zaskočila.

„A ty to víš?“ vyjel si na mě chlap se sekerou.

„Jistě,“ odvětil jsem sebevědomě. „Všichni udělali něco, co Froilové nesnášejí. Zachovali se totiž nespravedlivě, jakmile šlo o jejich rodné kmeny. Každý z dosavadních vyslanců slíbil jednat tak, aby naplnil spravedlnost, ale všem to vydrželo jen do chvíle, kdy šlo o jeho vlastní kmen. Potom začali všichni vlastním lidem nadřžovat a cizím kmenům pak nespravedlivě škodili.“

„A z kterého kmene jsi ty?“ vyjel si na mě chlap se sekerou.

„To je to!“ usmál jsem se. „Ze žádného. Já jsem se totiž na Chapežadu vůbec nenarodil. Žádný kmen není můj rodný. Takže žádnému nadřžovat nemohu a tedy nebudu.“

„To ti sice můžeme věřit, ale taky nemusíme,“ řekl chlap se sekerou. „To by mohl tvrdit každý!“

„Tvrdit může kdo chce, co chce,“ přikývl jsem. „Ale nikdo jiný než já tu neporoučí stěnám, schopným nejen zastavit postup bojovníků, ale také přitisknout je k zemi, aby se nemohli hnout.“

Jako ukázkou jsem přimáčkkl k zemi chlapa se sekerou. Prostě se znenadání složil na kamenitou zem, rozplácl se na ní jako žába a už se sám nezdvihl.

„A mohl bys tu ležet, dokud bys nezemřel hladem a žízní,“ komentoval jsem jeho marnou snahu vyprostit se. „Nebyla by to statečná smrt bojovníka! Ale teď dávejte pozor, vy ostatní! Je to příkaz Froilů - otočte se a vraťte se domů, dokud vám nabízím volný odchod se vším, co vám patří! Nechám vás teď přemýšlet o mém návrhu. Otočíte-li se a vyrazíte na cestu domů, nebudu vám už škodit. Budete-li tady ještě zítra, budete muset své věci odnést na svých zádech, seberu vám totiž jízdní i tažná zvířata a jestli vás tu najdu i pozítří, budete utíkat s holýma rukama, beze zbraní a bez zásob. Můžete pochybovat, zda je to skutečně příkaz Froilů, ale nepochybujte, že mě zdejší zdi poslouchají.“

Pokynul jsem směrem ke stěně. Vypínala se tu do šedesáti metrů výšky, šedá a nepřístupná. Mohla mít jakoukoliv barvu, to záleželo jen na mně, ale nechal jsem ji tmavošedou jako kámen.

Zed' se náhle vyvalila směrem k bojovníkům. Ne o mnoho, jen o dva metry, jenže v těch dvou metrech bylo několik desítek vysokých, vzrostlých stromů. Podél celé délky zdi se ozývalo praštění, jak pole »voruzí« stromy lámalo a hrnulo před sebou. Po dvou metrech se zed' zastavila a zkáza dále nepokračovala, ale pár desítek stromů i pak ještě dopadlo se zaduněním na zem.

Bojovníci instinktivně odskočili, i když koruny padajících stromů dopadaly ještě daleko od nich. Osud vyvrácených stromů napovídal, jak by asi dopadly snahy lidí zastavit postup zdi.

„Jak jsem řekl - odejdete-li ještě dnes, nebudu vám škodit,“ sliboval jsem jim. „Ale každý další odpor potlačím silou, o jaké se vám ani nezdá.“

„Táhni do pekla hned!“ vykřikl kdosi. Současně se ozvalo zadrnčení tětivy a metr přede mnou »zamrzl« ve vzduchu dlouhý černý šíp. Nepotřeboval jsem ani vracet čas, na tenhle útok jsem byl připravený od samého začátku. Hrábl jsem rukou před sebe a zachytil jsem šíp, dříve než by začal padat.

„Škoda šípu,“ řekl jsem, jakoby se nic nestalo. Současně jsem teatrálně pomalu šíp zlomil a teprve obě přelomené poloviny jsem nechal dopadnout.

„Proč myslíte, že se nechlubím krásně malovaným štítem, jako většina z vás?“ pokračoval jsem klidným hlasem, který tyto válečnický musel deptat víc než kdybych se začal rozčilovat.

„Protože štíty Froilů jsou lepší, i když nejsou tak nápadné,“ odpověděl jsem si sám. „Je velice naivní doufat, že je prostřelíte, když je vlastně ani nevidíte. Nevadí, ukážu vám je.“

Obalil jsem se bublinou »mybraki« a na okamžik jsem si ji obarvil stejným odstínem šedi, jako byla zeď před vojáky. Potom jsem však nechal pole »voruzí« opět zprůhlednět.

„Trvám na požadavku, abyste odešli,“ řekl jsem už potřetí. „Je to požadavek Froilů - i můj. Odejdete-li ještě dnes, nechám vás na pokoji. To není slib, to je poslední výstraha!“

Vznesl jsem se do výšky a zamířil směrem domů.

Uvidíme zítra!

Na vrcholu Slonovinové věže jsem se svými Chapežadkami uspořádal velkou debatu. Téma - rodina a vztahy uvnitř ní. Bylo to natolik vážné téma, že jsem se rozhodl neodkládat to na pozdější dobu.

„Jak je to s vámi v tomto směru?“ zeptal jsem se jich se vši vážností, aby se to nesnažily obrátit v nějaké nemístné žerty.

Děvy našťestí také zvážněly a Babdi se ujala slova jakožto nejzkušenější z nás tří.

Populace na Chapežadu není tak vyvážená jako populace na Zemi. Stabilně se zde totiž rodí víc děvčátek než chlapečků. Není to jen o pár zanedbatelných procent, dlouhodobé zkušenosti tvrdí, že děvčátek je

přibližně pětinasobek. Není to výsadou zdejších lidí, převaha samic je u většiny živočichů. Zřejmě je to někde zašmodrchané v chromozomech, platí to tak odedávna a nikoho proto ani nenapadne, že by to mohlo být jinak.

Různé zdejší národy tento nepoměr řeší různě. Je mi jasné, že za těchto podmínek se dá těžko očekávat monogamní rodina, na jaké jsme zvyklí v Evropě. Mnohoženství je prakticky jedinou možností, jak zachovat stabilitu. Převažující model rodiny je však skoro na každé pevnině jiný.

Nejvýhodnější rodiny jsou v císařství, kde jsme žili teď. Na tom jsem se shodli všichni tři. Zdejší rodinu tvoří muž, až šest víceméně rovnocenných manželek a jejich děti. Podle mě je to za daných podmínek ideální řešení. Bohužel to neznamená, že by se k ženám chovali jako k dámám a s patřičnou úctou, to by neměla Bjurša nepříjemnou zkušenost se sexuálními násilníky, ale přece jen to tu není nejhorší - mnoho chlapů se o své manželky a dcery jakž takž stará, například je nepouští na trhy samotné a i když s nimi nechodí sami, svěřují je do péče svých synů - což tady v Piguzynhu zpravidla stačí.

Ale osamocená žena to na trhu ani tady nemá snadné.

Pevnina, které vévodí město Jurdyz, zastává odlišný model rodinného života. Základem rodiny je muž, který vlastní všechny ostatní členy - ženy i děti. Je natolik jejich pánem, že má právo zabít každého člena své rodiny. Obvyklé je zde zabíjení dětí, které se narodí s nějakým handicapem, případně se stanou invalidními po nějakém úrazu. A manželky jsou obvykle zabíjené, jakmile se »vypotřebují« a stanou se »nadbytečnými«. Manžel je může zabít sám, nebo je může na tržišti prodat »na maso« jiným zájemcům. Přesně tak málem dopadla Babdi, když se stala »nadbytečnou«. Obchody s »jatečnými« ženami tam přesahují i do sousedních říší, jak málem na vlastní kůži zjistila i Bjurša.

Údajně nejhorší je to prý u kmenů Erysabí, odkud pochází i Bjurša. Tam se ženami kšeftují nejvíce a s nejmenšími ohledy. Rodina je tam neznámým pojmem, narození chlapce oslavují jako narození bojovníka, kdežto dcery tam berou jako přítěž. Tři ženy mají hodnotu jednoho tažného zvířete a často je tam jako tažná zvířata i používají. Jakmile tam synové pohlavně dospějí, jsou pro ně všechny ženy v domě sexuálními otrokyněmi a je jim jedno, zda právě znásilňují sestru, vlastní matku nebo babičku. Starší ženy mohou v takovém domě přežívat jen dokud jsou užitečné jako košíkářky nebo »vazačky sítí«.

Ani jsem se nedivil, že se v císařství oběma Chapežadkám líbilo ze všech míst na světě nejvíc.

A vlastně jsem se ani nedivil, když za mnou na závěr debaty přišly s žádostí, abych je do svého domu »oficiálně zaknihoval« jako své »manželky«...

Nezasloužily si to už dávno?

»Čekal jsem to, ale ne tak brzy!«

Údajně je to nápis na náhrobku na hřbitově v Anglii. Jistě, všichni to čekáme, nikdo nedoufá, že by mohl žít věčně, ale každému se zdá, že je to »ještě příliš brzy«. Pikantní na tom je, že nevíte, kdo pod tím náhrobkem leží. Jinoch v rozpuku mládí nebo osmdesátiletý stařec? Oběma se to může zdát »brzy«...

Ani já jsem nečekal, že na mě obě Chapežadky vyrukují tak brzy. Ne že bych jim neviděl až do ledví, tahle snaha jim koukala z očí snad od začátku, jakmile jsem vyměnil to »hadí« tělo Homo Sapiens za tělo Chapežada, ale přece jen jsem to nečekal tak brzy. V tomto světě je zvykem, že ženy jsou tu ušlápnuté a každý chlap by takový návrh považoval za vrchol drzosti.

„To myslíte vážně, milé dámy?“ zarazil jsem se, když mi to obě společně trochu zajíkově přednesly.

„Vždyť to tak chápou všichni v celém císařství!“ pokrčila rameny Babdi. „Nebo aspoň všichni v Piguzyňhu!“

„Vy nevíte, že nejsem Chapežad?“ změřil jsem si je přísně.

„Ale vždyť jsi!“ namítla Babdi. „Možná se uvnitř ještě cítíš jako v hadí kůži, ale už by sis mohl zvyknout, že jsi náš!“

„Víte přece, že mi Hinjochi slíbila návrat do »hadí« kůže,“ nedal jsem se. „Chlupatou kůži mám jen omezenou dobu, časem se vrátím do své původní. A to si pište, že se do ní vrátím rád!“

„Možná,“ připustila Babdi. „Ale v té chlupaté kůži budeš žít pár desítek let, Hinjochi to říkala. Proč nechceš žít jako my se vším všudy?“

„Tak se zkuste naopak vžít do mé situace,“ navrhl jsem jim. „Dobrá, budu tady žít pár desítek let, jak říkala Hinjochi. Mohu se tu zabydlet, ale nakonec tu všechno nechám a vrátím se do svého světa. Domů, chápete? A co tady zanechám? Zůstane tu po mně Slonovinová věž - budiž, někomu se bude jistě hodit. Když vám dvěma zajistím lepší život s někým zdejším, budu mít dobrý pocit, že jsem pro vás udělal, co jsem udělat mohl. Ale kdybych si vás vzal, vezmu vám možnost najít si někoho zdejšího,

rozumíte? Nic si odsud domů nevezmu, ani vás ne. Takže jde o to, jak vás tu zanechám. Jako zajištěné, vážené dámy, nebo jako vdovy? Víte přece, jak se i tady v císařství zachází s vdovami?“

„Víme,“ řekla Babdi vážně. „Ale není to úplně jisté. Jednak je možné, že se toho nedožijeme. Já jsem už dneska »nadbytečná« a Bjurša také nezůstane věčně mladá. A kdybys od nás odešel už napřesrok, třeba si to s Hinjochi dohodneš... my můžeme po tobě převzít Slonovinovou věž a být vyslankyně za tebe, nebo ne?“

Logiku to ovšem mělo. Jde o to, co by na to řekla Hinjochi. I když - Froilové ženám svěrují i velice obtížné funkce, Hinjochi je sama toho důkazem.

„A kromě toho...“ přidala se nesměle Bjurša, „opravdu tak toužíš vrátit se do své hadí kůže? Jen si to pěkně rozeber! Tvoji kamarádi o tebe nestojí! Nechali tě na pospas Hanumurům a od té doby se tu ani neobjevili. U nás jsi Pan Někdo, vyslanec Froilů! Uznává tě každý, přátelé i nepřátelé, dokonce i Froilka Hinjochi! Co ti tu chybí? Co tě odsud pořád žene? Víš přece, že i Hinjochi se zmiňovala o několika desetiletích! Nebude i pro tebe lepší žít mezi námi pěkně naplno, bez zábran?“

„Chci se vrátit,“ řekl jsem umíněně. „Nechci tady zanechat své potomky. Kdo se tady o ně bude starat, až odejdu?“

„Než odejdeš, uplyne dlouhá doba,“ řekla Bjurša. „Tvoji potomci vyrostou, osamostatní se a obejdou se bez tebe a bez tvé ochrany. Nebudeš je přece chránit věčně! Až se osamostatní, pak můžeš spokojeně odejít. Ať už se vrátíš do své hadí kůže, nebo odejdeš jako vážený vyslanec Froilů na vrcholu síly. Proč ne? Oboje přitom bude vypadat stejně - mrtvé chlupaté tělo tu necháš tak jako tak, ne? A pozůstalí budou truchlit, jak je tu zvykem. Kdo si vzpomene, že jsi odešel do svého původního světa?“

Herdek, i to má logiku, uvědomil jsem si.

„Mít tu rodinu má ještě jednu nevýhodu,“ nedal jsem se. „Kdo se mi neodváží postavit přímo, mohl by mě vydírat tím, že se zmocní vás nebo mých dětí.“

„To může už teď,“ podotkla Bjurša. „Ani nás bys nenechal na pospas únoscům, ale je otázka, kdo si na nás dvě troufne, když se pomocí »voruzí« ubráníme i samy.“

„»Voruzí« není spolehlivá obrana,“ připomenul jsem jim. „Neochrání vás proti bodnutí zezadu. Jeden už to zkusil.“

„Zkusil - ale jak dopadl?“ zasmála se Babdi. „Po veřejném výprasku se odstěhoval, aby si na něho pořád neukazovali!“

„Ostatně, tak významná osobnost, jakou je vyslanec Froilů, by ani neměla žít jako samotář,“ pokračovala Bjurša. „Nepůsobilo by to dobře na tvoji pověst.“

„A kdybys chtěl, mohl bys zachránit i víc »nadbytečných«,“ podotkla tišším hlasem Babdi. „To se rozumí, nesměl bys mít jen staré baby, to by se nesnášelo s tvou hodností, ale...“

Vzala to za úplně jiný konec. Abych tady zachraňoval staré, odložené baby! Nejsem proti charitě, ale jeden člověk ani nemůže napravit všechny nespravedlnosti světa.

„Měl bys mít aspoň šest žen!“ pokračovala Babdi. „A nejen staré baby, jako jsem já. Víš co? Seženeme ti »myrual«, že ti ho bude každý ve městě závidět!“

Myrual se tu říká místnostem pro ženy, pokud má dům pro ně vyčleněné místo. Přeneseně to jsou ženy pána domu, tedy něco jako německý fraucimor nebo arabský harém. To by mi tak ještě scházelo!

„To nejde,“ zarazil jsem jejich nadšení. „Kdybych měl víc žen než císař, získal bych jen dalšího nebezpečného nepřítele.“

„To bys jich musel mít víc než on,“ odfrkla si Bjurša. „Víš aspoň, kolik žen má císař? Osmačtyřicet! Tolik ti jich vnucovat nebudeme. Při tak velkém »myrualu« se na některé nedostane, jak je rok dlouhý.“

„Milé dámy!“ mávl jsem nad tím rukou. „Opravdu by vám nebylo milejší, kdybych pro vás našel pořádné chlapy ze zdejších volných mládenců? Byli by z vašeho rodu a neopustili by vás pro nějakou starou hadí kůži! Postarali by se o vás jistě lépe, zejména kdybych je zaměstnal jako své pomocníky.“

„Ale který z těch »volných mládenců« by se k nám choval jako k dámám?“ namítla Bjurša. „A který by si dobrovolně vzal za ženu »nadbytečnou« Babdi?“

„To mám za to, že se k vám chovám jako ke vznešeným dámám,“ vzdychl jsem si. „Nikdy jsem vás neuhodil a neuhodím, na to nemám národu. Ale nezdá se mi, že by tohle málo stačilo ke spokojenému životu.“

„My se budeme snažit!“ vyhrkla rychle Bjurša.

„Nikde na světě nenajdeš oddanější ženy!“ přidala se Babdi. „A jestli se ti opravdu nechce »oficiálně nás zaknihovat«, zkus to s námi zatím nanečisto. Uvidíš, že se ti to s námi bude líbit!“

„Opravdu!“ slibovala i Bjurša.

„Hele...“ pokračovala Babdi s trochu provinilým úsměvem. „Viš... my jsme se »zaknihováním« už tak nějak počítaly. Když to nejde, tak to nejde, aspoň ne hned. Ale přivedly jsme k nám už Elkírche... i když ji odmítneš jako ženu, mohla by aspoň nějakou dobu zůstat s námi? Víš, ona je vdova a jestli ji tady neukryjeme, čeká ji pohřební hostina za jejího muže, kde by byla ona hlavním jídlem... přece ji nevyhodíme na tu hostinu...?“

„Vy nejste dámy, vy jste advokátky!“ zaúpěl jsem. „Ještě jsme se nedohodli a vy už tohle!“

„Ani to jinak nešlo,“ řekla Babdi. „Stáhly jsme ji z pohřební káry, zabalily do »voruzí« a odnesly přímo z průvodu. Tou dobou už by ji pohřební hosté vařili v kotli a pekli na rožni.“

„Pěkní hosté!“ vzdychl jsem si. „Místo aby vdovu potěšili, sežrali by ji.“

„Tady se to tak dělá,“ pokrčila Babdi rameny. „Elkírche má obzvláštní smůlu. Její manžel ji teprve dnes koupil na trhu. Pak ji šel kvůli slevě na daních zaknihovat, dal si v krčmě »karioo«, zhulil se více než snesl, porval se s krčmářem a skončil s rozbitou hlavou. Byla jeho ženou sotva půl dne, no řekni, neměla smůlu?“

„To tedy měla,“ připustil jsem. „Kde ji máte?“

„Schovává se v mé ložnici,“ řekla Bjurša. „Bojí se vylézt.“

„Přiveďte ji sem,“ nařídil jsem jim. „Ať nejednáme o ní bez ní. A řekněte jí, ať se mě nebojí. Já ženské nežeru!“

Elkírche byla drobná zdejší dívenka, ustrašená a vyděšená. Nedivil jsem se. Manžel si ji dnes koupil na trhu - už to o něčem svědčilo. Aspoň že ji koupil jako manželku a ne »na jídlo«, jenže pak se porval a Elkírche by se na pekáči ocitla jako vdova. Pěkné vyhlídky pro mladou holku! Nedivil jsem se, že se na mě dívala jako na dalšího lidožrouta, i když jí obě Chapežadky ujišťovaly, že ve Slonovinové věži se nemá čeho bát. Jenže jí předtím slíbily, že bude další nevěstou pána věže a když teď zjistila, že ze svatby sejde, rozvzlykala se naplno. Znamenalo by to, že setrvá ve svém dosavadním nezáviděníhodném postavení vdovy, jen krůček od zahnutého podřezávacího nože na »ženy, drůbež a dobytek«.

Jenže s jejím srdceryvným pláčem jsem si nevěděl rady. Zač mě to trestá? Vždyť jí nic nedělám!

„Udělej něco, aby zmlkla!“ obrátil jsem se na Babdi. „Kdo má to bulení poslouchat?“

Netušil jsem ovšem, co Babdi udělá. Prostě se rozmáchla a vlepila dívence takovou facku, až se jí hlavička rozkymácela. Na Zemi by to strašlivě mlasklo, jenže tady to proběhlo tiše, ani chlupatá tvářička, ani Babdina dlaň plesknout nemohly. No jo, proto tu nikdo netleská! Tleskání v rukavicích nemá smysl.

Výsledek se ovšem dostavil. Elkírche okamžitě umlkla, jen se na Babdi vyčítavě zahleděla svýma úžasně zelenýma očima.

„Neslyšelas?“ okřikla ji Babdi tlumeně. „Máš mlčet!“

„Jinak to nešlo?“ podíval jsem se na Babdi vyčítavě i já.

„Možná by to šlo,“ připustila Babdi. „Ale tohle bylo určitě nejrychlejší!“

Měla pravdu, rychlé to tedy bylo, ale nerad bych viděl, aby se tu něco řešilo fackami. Musel jsem se proti tomu postavit hned v prvním případě.

„Mlátit se tu nebudete ani vy,“ řekl jsem rozhodně. „Jistě to půjde mírněji. Pěkně jste mi to zavařily. Zaprvé nemáte slibovat, co samy neovlivníte. Zadruhé - Elkírche tu samozřejmě zůstane a do města se nevrátí, takový podraz jí nemůžeme udělat. Ale jak si to vlastně představujete? Myslíte si, že vyslanec Froilů zachrání všechny vdovy v Chapežadu? Jistě, bylo by to krásné, ale není to ...trochu nadlidské?“

„Všechny nezachráníš, ale Elkírche bys měl,“ mínila Babdi.

„Podívej, jak se třese hrůzou!“ upozorňovala mě i Bjurša.

„Obávám se, že se tak přesvědčivě bude třást hrůzou každá vdova, kterou unesete z pohřební káry,“ řekl jsem. „Jenže na naší věži není dost místa pro tolik vdov, kolik se jich v tomhle městě každoročně podřeže a sní.“

Na Zemi se to dřív řešilo odchodem do kláštera, pomyslel jsem si. Škoda, že tady nemáme církve. Ale dalo by se zařídit, aby zdejší lidé začali uznávat podobnou instituci. Něco jako »Domov vdov«, kam nesmí vstoupit muž, ale kde mohou podobné případy najít azyl. Nemuselo by to přece být tak přísné jako kláštery u nás na Zemi. Mohlo by tu platit, že si někdo takovou »skorojeptišku« namluví a vezme. A i kdyby ne, život v klášteře by byl jistě lepší než je dnes osud vdov. Měl bych nad tím začít přemýšlet.

Ale co teď? Klášter, to je otázka budoucnosti. Elkírche je otázka dneška. A ty dvě mazané advokátky, Bjurša s Babdi, jsou také otázka až příliš současná.

„Víte co?“ rozhodl jsem se ustoupit jim. „Vymyslete, jak to co nejlépe provést.“

Skoro se mi chtělo dodat: »aby se vlk nažral a koza zůstala celá«, jenže tohle pořekadlo tady na Chapežadu neznali.

„Je otázka, zdali tomu »zaknihování« pomůže. Možná by opravdu bylo lepší zkusit to zpočátku »nanečisto«. Kdyby mě tu někdo nečekaně zabil - což není vyloučené ani u vyslance Froilů - byl by pro vás stav »sekretářky zabitého vyslance« přijatelnější než »vdovy po vyslanci«. Zkuste si to do večera promyslet. Večer budeme v debatě pokračovat, jenže si to zatím všichni necháme projít hlavou. Jste pro nebo máte něco proti?“

Byly zticha všechny tři. A mlčení je souhlas.

„Tak - a já teď poletím podívat se na armády Erysabí, které jsem zanechal před městem Jurdyz,“ řekl jsem už zase klidně.

Jako vyslanec Froilů mám přece své povinnosti.

Vrátil jsem se raději k armádám Erysabí, zanechaným u zdi před městem Jurdyz. Už z dálky jsem viděl, že bojovníky návrat domů ani nenapadl a rozhodli se prokázat svoji statečnost. Podle několika žebříků, trčících ze zdi až dole u její paty, jsem pochopil, že nejprve zkoušeli přistavit žebříky. Zed' se k nim však chovala velice poťouchle. Když o ni někdo žebřík opřel, žebřík se do ní pomalíčku vnořil, jako by byla z medu, až se nakonec na druhé straně úplně položil a ze zdi zůstal dole trčet jen jeho dolní konec. Vytáhnout »zamrzlý« žebřík ze zdi se však už nikomu nepodařilo a člověka zed' skrz nepustila. Žebříky byly tedy nepoužitelné.

Když to nešlo se žebříky, pokoušeli se podhrabat pode zdí tunel. Kutali už v hloubce skoro pěti metrů, aniž by tušili, že zed' sahá dolů stejně hluboko, jak je nahoře vysoká. Tím však nedbali mého včerejšího varování a bylo teď na mně splnit své vyhrůžky. Slíbil jsem jim přece, že odnesou své věci na vlastních hřbetech, pokud je tam ještě druhého dne zastihnu.

Nejrychlejší by asi bylo, kdybych všechna zvířata na místě natvrdo přimrazil, aby už nešlo je odmrazit. To by k nim ale bylo zbytečně kruté, rozhodl jsem se tedy pro obtížnější, ale určitě milosrdnější postup. Již na první pohled z výšky jsem zpozoroval, že mi to sami bojovníci značně usnadnili. Vozy byly vypřažené, bez tažných zvířat, jezdci seděli kolem ohňů a zvířata, pokud se nepásla kolem, polehávala na dosah od jezdců a vozů.

Vymyslel jsem to tedy jinak. Bleskurychle jsem sestavil nový programový postup: a) lokalizuj dole zvíře, b) obal je polem »voruzí«, c) zvedni je a slož na plošinu, podobnou té, na které jsem odnášel Radu Statečných, d) zvíře uvolni (spadnout nemůže díky zvýšeným okrajům plošiny), e) opakuj, dokud půjde úspěšně udělat ad a). Dělat to po jednom by bylo pomalé, dovolil jsem tedy deset paralelních průběhů.

To stačilo. Během čtyř minut byla všechna jízdni i tažná zvířata v kilometrové výšce, některá se přitom sice splašila, ale na plošině si nemohla ublížit. Počkal jsem ještě chvíli, ale když bylo jasné, že dole kromě bojovníků nezůstala ani noha, rozjel jsem se i se všemi zvířaty směrem k území Erysabí. Vyhlédl jsem si dostatečně rozsáhlou louku, aby na ní zvířata netrpěla hladem, než si je jejich majitelé opět rozeberou, načež jsem nechal velkou plošinu přistát, rozplynout se a zmizet.

Zvířata se rychle uklidnila a začala se dál klidně pást. Nic jiného tu beztak dělat nemohla.

Vrátil jsem se k bojovníkům u zdi, kde mezitím panoval pochopitelný zmatek.

„Varoval jsem vás, že všechny své věci potáhnete domů na vlastním hřbetě, když vás tu ještě dneska najdu?“ rozkřikl jsem se na bojovníky. „Mohl jsem vám roztrhat na kusy i vozy, ale jestli tady budete i zítra, budete odsud prchat o život i bez věcí!“

„Co jsi to vyvedl s našimi zvířaty?“ křikl na mě nenávistně jeden opěšalý jezdec.

„Nestarejte se o zvířata!“ napomenul jsem ho. „Dnes šlo jen o vaše zvířata, zítra půjde o vaše vlastní kůže!“

Byla to opravdu poslední výstraha a divil bych se, kdyby ji ani tentokrát včas nepochopili. Ale nečekal jsem, na čem se teď dohodnou. To mě bude zajímat až zítra. Doufám, že na mě zbude už jen úklid zdi, pár »zamrzlých« žebříků a pokojný návrat do mé Slonovinové věže.

Tahle válka opravdu skončí bez krve!

Klášter

Myšlenka ženského kláštera mě napadla a už mě nepustila. Čím déle jsem o ní přemýšlel, tím se mi zdála lepší. Ve zdejším světě Chapežadu kupodivu nevyznávali žádné náboženství. Kdysi jsem četl hlubokomyslný román, jehož hlavní myšlenkou bylo, že se lidé stávají myslícími tvory teprve tehdy, když začnou věřit na nadpřirozené jevy⁹. Takže i opice mohou být uznané za myslící, pokud uznávají nějaký nadpřirozený princip. Podle této definice byli obyvatelé Chapežadu pouhá nemyslící zvířata, i když stavěli města, znali písmo a některé abstrakce v matematice, směňovali zboží za peníze, císař měl přehled o daních a poplatnících - ale neměli bohy, náboženství a zejména církev.

Opravdu zajímavý svět! V některých směrech i sympatický!

Bohužel, chybějící církev zde bohatě nahrazovali jinými neřestmi. Třeba lidojedstvím a chováním k ženám. Tady měli dost námětů ke zlepšování. Ani ten klášter nesměl být založený na víře v cosi nadpřirozeného, jen to mělo být klasické azylové místo bez návaznosti na cokoliv jiného.

Bylo mi jasné, že tuhle instituci musím důkladně promyslet. Vlastní stavba kláštera nebude problém, ale ukotvit v myslích lidí právo žen na život bude těžší oříšek. Zejména - ale i s tím jsem musel počítat - když to budou bojkotovat i některé ženy. Tak jako odmítla záchranu z jateční klece chuděrka Zyruko, protože trvala na tom, že nechat se sežrat je čestnější než záchrana života.

Klášter je ovšem hudba budoucnosti, teď mám na krku dvě mazané ďáblovky advokátky a třetí chudinku vdovičku, která se pořád bojí sežrání, protože »tady se to tak dělá«.

A jak se zdá, neuhájím tady ani svůj celibát. Jednak »se to tady nedělá«, jednak »by se to nesnášelo s mou hodností«, ale za třetí, i deset let bez sexu by byl trest. Nikdo mi to tady nebude vyčítat, spíš by mi měli za zlé, kdybych »neochvějně trval na celibátu«. I když to podle zdejších zvyklostí znamená mnohoženství. Ale co, holky nejsou hádavé, nebudou mi vyčítat jedna druhou a když se k nim budu chovat jako k dámám, budou si jen libovat. A ženské kolem budou těm mým závidět, že je nemlátím, i to se tady totiž dělá. Na Zemi mě nikdo nečeká, nikomu nechybím, nikdo mi ani

tam nebude nic vyčítat. Nebude to podle mých původních představ, ale měl bych si zvykat, že nepůjde vždycky všechno po mém.

„Tak co, dámy?“ zahlaholil jsem, až to bylo slyšet po celém patře Slonovinové věže.

„Co bude dneska k večeři?“

Vyrojily se všechny tři z kuchyňky, kde připravovaly večeři. Starost o jídlo vzaly na sebe natrvalo, neboť - a nejspíš právem - odhadly mé kuchařské umění jako »život ohrožující«. Jídelní stůl v mžiku obložily miskami s jídlem, zřejmě svátečním, podle toho, jak hrdě všechno přinášely.

„Budeme si při jídle povídat,“ rozhodl jsem, i když mi bylo jisté, že by protestovaly, kdybych poradu odložil až po večeři.

„Začněte, co jste vymyslely?“ vyzval jsem je, když jsem jako první obřadně olízl lžící na znamení, že hostina začala.

„Vymyslely jsme to takto,“ začala rozšafně nejstarší Babdi. „Zaknihování může počkat, když se ti do toho nechce. Však sám pochopíš, že by to bylo lepší. Ale můžeme dělat, jako kdyby bylo všechno podle pravidel. Nikdo kromě nás nebude vědět, jak je to doopravdy a jestli nejsme zaknihování třeba u Froilů.“

„Takže předpokládáš, že vytvoříme rodinu,“ zkrátil jsem to, abych jí zabránil ve vychvalování výhod jejího návrhu.

„Myslíme si, že nebudeš proti, když si nás vezmeš všechny tři,“ řekla Babdi už bez okolků. „Dobře víš, že mám z vás všech největší zkušenosti, takže ti mohu kdykoliv sloužit radou. Bjurša a Elkírche jsou mladší, zato ti dají děti, kolik budeš chtít. Měl bys mít manželek víc, nejméně tak šest. Jenže ty jsi, nezlob se, úplný zajíc a v našem světě se neorientuješ. Proto ti nabízíme, že ti tři další ženy vybereme my. Pochopitelně jen když ti to nebude proti mysli, ale věřím, že naše rady budou dobré a nebudeš litovat.“

A sakra, pomyslel jsem si, holky by to vzaly pod taktovku, nestačil bych se divit. Ale to by asi neklapalo. Musím si zachovat aspoň nějakou volnost.

„Dobrá, беру váš návrh na vědomí,“ řekl jsem klidně. „Ale vy byste tím vyřešily jen situaci nás čtyř, možná časem sedmi. Ale teď poslouchejte vy mě. Napadlo mě založit v císařském městě »klášter«. To slovo pochází z našeho světa, proto musím vysvětlit, o čem by se jednalo.“

A přednesl jsem jim svou vizi domu, určeného pro všechny ženy, které nemají dostatečně pevný základ v rodině. Kam by se mohly uchýlit všechny

»přebytečné«, zavržené, případně i vdovy, kde by jim nehrozilo podřezání a snědení. Kam by muži nesměli vkročit bez pozvání, kde by neměli k těmto ženám žádná práva a kde by nesměli vyvolávat hádky a spory.

„Ty nás chceš poslat do toho... kláštera?“ vyhrkla Bjurša se stejným zklamáním, jaké číselo z očí i Babdi a Elkírche.

„Vás tři ne,“ řekl jsem rychle. „Vy už zůstanete tady, v naší věži. Váš návrh nezavrhuji, jen jsem vymyslel něco, co by mohlo vyřešit problém ne šesti žen, ale všech, které se ocitnou v takové situaci, jakou jste zažily i vy. Klášter zachrání desítky žen, které by skončily jako višlegde, oběti lidožroutských hostin. Pochopte, nemohu si vzít za ženy všechny, už protože by se to zajisté dotklo císařovy ješitnosti. Klášter je ale zachránit může.“

„To by ho museli uznávat i chlapi!“ pochybovala Babdi.

„Myslíte, že nebudou?“ podíval jsem se na ni s úsměvem. „Když to bude stejná věž jako naše a ženy uvnitř budou ovládat »voruzí« jako vy dvě? Pár hulvátů klepnou přes prsty a pak už je budou uznávat všichni!“

„Stejná věž jako naše?“ opakovala nevěřičně Babdi. „Bojím se, že to nedopadne dobře.“

„Myslíš, že ji nedokáží postavit?“ usmál jsem se na ni.

„O tom nepochybuji,“ mávla rukou. „Jestli chci ale o něčem pochybovat, pak je to císař. Už teď se dal slyšet, že naše věž je podraz na jeho majestátu. Je sice pravda, že nikoho neutiskujeme, neboť se věž rozvíjí do šířky až tak vysoko, že to nikomu nevadí, což si v první chvíli neuměl ani představit, ale naše věž je vyšší než císařský palác a už dnes ho mrzí, že dal své svolení ke stavbě. A když tohle říká o naší věži, umím si představit jeho stanovisko k druhé podobné stavbě.“

Kdyby měla pravdu, byla by to pro mě čára přes rozpočet. Ale bylo to tak logické, že to nejspíš pravda bude. Měl bych si už teď připravit něco jiného jako »Plán B«.

V každém případě jsem si šel objednat na zítřek audienci u císaře, jak je zde zvykem u členů vážených rodů. Odmítnout mě císař nemůže, jako vyslanec Froilů trvám na své váženosti.

Však už mě jistě něco napadne...

Slavnostní večeri jsme spořádali ke všeobecné spokojenosti a protože už venku byla tma, byl právě čas na spaní. Jenže jak se říká v Čechách, »není spaní jako spaní, ale s paní, to je správné spaní...«, děvy se nemínily rozejít

do svých ložnic. Přinejmenším obě starší, ne-li všechny tři, očekávaly hned po slavnostní večeři i slavnostní zahájení manželského života. Smířily se už s tím, že zaknihování počká, ale nemínily se smířovat s dalšími odklady.

Jenže i já jsem měl o tom vlastní představy a nemínil jsem se přizpůsobovat ve všem. Prohlásil jsem, že to nebude hromadná společenská událost a když už to musí být, bude se to odehrávat v uzavřené společnosti. O pořadí rozhodne los, na zbývající přijde řada příště a jsem ochotný dodržovat spravedlivé střídání.

Kupodivu i na to rychle přistoupily. Los vzápětí rozhodl, že první noc u mě stráví Elkírche. Bjurša hned řekla, že to vlastně dopadlo nejlépe - Elkírche potřebuje po vdovské zkušenosti vzpružit, aby se zbavila nočních můr, které by jí jinak jistě hrozily. Takže se zdálo, že se s tím všechny smířily. Uvítal bych, kdyby to bez hádek proběhlo pokaždé...

Babdi s Bjuršou nám tedy obřadně popřály »dobrou noc«, načež odešly do svých ložniček. A já jsem s »novomanželkou« Elkírche konečně osaměl. Zdála se mi teď droboučká, ještě menší než dosud. A přitom už to byla vdova, které hrozilo podřezání na pohřební hostinu.

„Nebudeš mě bít, že ne?“ zeptala se mě Elkírche.

„Bjurša s Babdi ti neřekly, kdo vlastně jsem?“ zeptal jsem se jí místo odpovědi.

„Řekly mi jenom, že jsi hrozně hodný chlap,“ pípla potichu. „A že ženské nebiješ. Ani mě ne?“

„Nebiju,“ přikývl jsem. „Ale neřekly ti to správně. Já totiž nejsem chlap, rozumíš? Ty dvě mě viděly v mé původní podobě a shodly se, že jsem něco jako had. Nepocházím z tohoto světa, v původní podobě jsem větší a mám holou kůži bez chlupů.“

„Ale nespokneš mě, že ne?“ odtáhla se trochu.

„Ženské nežeru,“ ujistil jsem ji. „Ani předtím, ani teď. Bití žen považuji za nectnost. Viděla jsi, jak jsem pokáral Babdi, když tě pleskla. Ale měla bys vědět, že se mnou není všechno tak, jak se ti to může zdát. Získal jsem tohle tělo nedávno, takže se ještě neumím chovat jako správný Chapežad. Rozumíš?“

„Až se to naučíš, budeš nás bít?“ zeptala se a dívala se na mě pátravým pohledem. Všiml jsem si opět, že má krásně zelené velké oči. Musím se podívat do očí i ostatním, umínil jsem si.

„Některé chování měnit nechci,“ ujistil jsem ji. „Nebudu bít ženy. A snad sis všimla, že vás tři oslovuji »dámy«. To oslovení znamená

»vznešené«. Pro mě jste a vždycky zůstanete »dámami«, v tom už se nezměním.“

„To by bylo dobře,“ oddychla si.

„Poslyš, už tě nějaký chlap zbil?“ zeptal jsem se jí.

„A jéje!“ vzdychla si. „Naposledy mě zmlátil manžel Trzot, než mu v krčmě rozbili hlavu. Jistě mám ještě modrá záda! Chceš je vidět?“

Otočila se ke mně zády a prohrábla si chlupy na zádech, aby mezi nimi byla vidět kůže. No, měla tam cosi jako modřiny.

„To nic, to se srovná,“ utěšoval jsem ji. „Se mnou ti žádné zbití nehrozí, já ženské nebiju.“

„To je dobře,“ pípla. „Mě vždycky někdo bije. »Fati« mi při bití často vyhrožoval, že mě prodá »na maso«, ale nakonec mě prodal jako nevěstu. Jenže to bylo skoro jedno. Manžel Trzot si nechal hned první den rozbít hlavu, takže jsem se stala vdovou, což je skoro jako kdyby mě »fati« prodal »na maso«.“

»Fati« znamená »otec« i »vládce myrualu«, zdejší obdoby harémů. Ve vztahu k Elkírche to byl asi otec, ovšem vyhrůžky, že ji prodá »na maso«, svědčily o jeho »otcovské lásce«. Kolik asi za dcerku dostal? A co »manžel«? Zmlátil ji hned první den, ta by to s ním schytala! Musím se děvčat zeptat, co znamená »karioo«.

„No jo, ale co teď s tebou?“ vzdychl jsem si.

„Budu ti dobrou manželkou,“ přisedla si blíž ke mně. „Jen mě, prosím, neprodávej!“

„Prodávání lidí nesnáším stejně jako bití!“ ujistil jsem ji. „Ale poslyš, nejsi na manželku trochu... trochu mladá? Kolik je ti vlastně let?“

„Šestadvacet,“ pípla.

Šestadvacet zdejších let... zdejší rok trvá pět našich měsíců, šestadvacet krát pět děleno dvanácti... to je něco přes deset let.

„Není to trochu málo?“ podivil jsem se trochu okázaleji než by snad bylo třeba.

„Není,“ zavrtěla hlavou. „I pětadvacet stačí. »Fati« nechtěl o mém věku lhát, jako ti, co prodávají dcery už dvacetileté.“

Dvacet let? To je... to je méně než našich devět. Tomu by se na Zemi říkalo »pedofilie«. Dá se namítnout, že u Chapežadek se to počítá jinak. Jsou jiný živočišný druh, třeba dospívají rychle, ale i tak... Elkírche nevypadá jako zralá ženská, opravdu je to malá, chlupatá holčička. Jenže je

i vdova, zachráněná z pohřební káry... Musím se zeptat na věk Bjurši. Jedině Babdi je beze vší pochyby dost stará.

„A opravdu si už troufáš na sex?“ zeptal jsem se jí přímo.

„Proč ne?“ odvětila. „Bratr Eruos to se mnou dělal od mých dvanácti, teď už mi je šestadvacet!“

No jo, vzdychl jsem si, tady platí, že mužský potomek má nárok na sex se všemi ženami harému včetně vlastních sester. Na Chapežadu je sympatické, že nemají církve, ale je tu spousta věcí, které ten dojem nutně kazí. Otázkou je, co z toho je horší.

„A co tvůj manžel Trzot?“ zeptal jsem se jí, i když jsem cítil, že je to trochu netaktní a že by jí to nemuselo být příjemné.

„Ten se mnou ještě nic nestihl,“ pokrčila ramínky. „Z trhu mě zavedl rovnou na úřad »moršít«, po zaknihování mě dovedl do krčmy, kde se tak zhulil, až se motal - nejprve zmlátil mě, potom se začal sápat i na jiné, až mu krčmář nakonec rozbil hlavu. A pak už to bylo opravdu zlé...“

„Bylo to zlé, ale dobře to dopadlo,“ řekl jsem. „Tady ti bití, prodej ani podříznutí nehrozí. Já jen zjišťuji, jestli jsi opravdu tak chtivá sexu. Připomenu ti, že jsem ještě nedávno byl úplně jiný tvor, Bjurša s Babdi mě přirovnaly k hadu, a naše zvyky ohledně sexu jsou úplně jiné. Zkrátka - ještě to neumím.“

Usoudil jsem, že bude lepší přiznat, že jsem na Chapežadu v sexu začátečník a nechat se poučovat nedospělou holčičkou, než hrát si na sexuálního machra a vzápětí se krutě ztrapnit. Asi jsem se měl nejprve zavřít do pracovny s Babdi a dát se od ní poučit, ale na to jsem měl myslet dřív.

„Vždyť to nic není,“ ujišťovala mě Elkírche. „Pojď si to radši rovnou vyzkoušet. Uvidíš, že se ti to bude líbit!“

Popadla mě za ruku a táhla k posteli. Odpor neměl smysl, ta dívka zřejmě ví, co chce.

„Eruos vždycky začínal tak, že si mě položil na postel a pak jsme se spolu chvíli jen tak mazlili,“ pokračovala.

Napodobil jsem tedy jejího brášku a utěšoval jsem se aspoň tím, že nepácháme incest, jako on se sestrou. Otázkou bylo, zda na Chapežadu incest vůbec odlišovali. Zdálo se mi, že jim je to úplně jedno.

A náhle jsme byli v sobě, až Elkírche nadšeně vzdychala.

Dlouho jsme pak oddechovali, než jsme se opět rozpojili.

„Jsi mnohem lepší než brácha!“ zašeptala mi do ucha.

Byla to asi nezasloužená pochvala...

----- Poznámky:

9 Jean Bruller (Vercors): Nepřirozená zvířata

Audience

Ráno u snídani se Bjurša s Babdi vrhly na Elkírche, aby jim řekla, jak dopadla v noci.

„Nádhera, dámy!“ řekla Elkírche. „Máte se nač těšit!“

Zamračil jsem se na ni a pokusil jsem se ji zarazit.

„Má to být soukromá věc těch dvou!“ napomenul jsem ji.

„Ale proč?“ udělala na mě Elkírche nechápavý kukuč. „Na tom přece není nic špatného, vždyť tě chválím!“

„U nás je to vždycky soukromá věc těch dvou,“ ujistil jsem je. „Nikomu dalšímu do toho nic není.“

„No jo, ale pokud jsem to správně pochopila, jste v rodině jenom dva,“ opáčila Babdi. „A děti necháváte mimo, rodinný sex jako kdyby pro ně vůbec nebyl.“

„To je nutné opatření, aby se zamezilo...“ jenže teď jsem najednou neměl potřebný výraz. Jak se v řeči Chapežadu popíše *»degenerace«*? Zkoušel jsem to popsat, ale pořád jsem narážel na nepochopení. Nakonec jsem to vzdal a rozhodl jsem se obrátit se na porovnávací slovníky. Nejprve na česko-froilský a potom na froilsko-chapežadský. Člověk si zkrátka musí vědět rady, jenže si to vyžádá víc času, takže to pro dnešek odložíme.

Na dnešek mám jiný program.

Jdu na audienci k císaři, sjednat stavbu kláštera pro ženské, ohrožené zdejšími lidožroutskými zvyky.

A protože Babdi přišla s pochybnostmi, že nám císař povolí stavbu druhé věže, mám hned dva náhradní plány.

Plán »B« - věž se nebude vypínat do výšky nad věže paláců, ale do hloubky. Bude to vlastně obrácená věž, otočená dolů. To by přece císaři nemuselo vadit, vždyť nahore bude nad zemí vyčnívat jen nevelká, nenápadná chajda.

Kdyby však císaři vadilo i to, nastoupí plán »C« - klášter si postavím někde v zapadlém koutě císařství, nejlépe v horách, pak bude v hlavním městě Piguzyňh opravdu jen malá chajda, jenže propojená s klášteřem dvojicí stacionárních teleportů »pchoš«, které se, na rozdíl od »pchiš«, nedají použít mimo zabudované místo, takže se prakticky nedají zneužít.

Císař se ve vztahu ke mně cítil trochu nejistě. Nedivil jsem se. Věděl, že za mnou stojí Froilové a o těch už věděl dost na to, aby se jim neodvážil odporovat, natož postavit. Mě asi považoval za menší kalibr než Hinjoči, nicméně i se mnou jednal opatrně. Nebyl si jistý, zejména když se do města Piguzuňh brzy doneslo, jak dopadla válečná výprava Erysabí proti městu Jurdyz. Nejvíc všechny udivilo, že se Erysabí obrátili na útěk bez rozhodující bitvy. Nepřišli o žádné muže a dokonce ani o jedno zvíře, přesto prchli jako zajíci. Co je ale mohlo tak vyděsit? Bojovníci Erysabí o příčinách svého útěku pochopitelně mlčeli, což dalo příležitost vzniknout různým fámám.

Jedno bylo jisté. Armádu Erysabí zastavil vyslanec Froilů. Proto jsem se nedivil císařově opatrnosti.

Čemu jsem se však divil, byla jeho umíněnost. Přednesl jsem mu klidným hlasem žádost o povolení postavit v císařském městě klášter pro »zavržené ženy«, ale nedokončil jsem ani svoji ideu, ani jsem nezačal rozvíjet důvody, které mě k této žádosti vedly, císař mě bez okolků přerušil a prohlásil, že si nepřeje další monumentální stavby, jako je naše Slonovinová věž.

Opáčil jsem, že klášter nebude žádná monumentální stavba. Naopak, bude menší než většina budov města. Jenže císař už byl v ráži a prohlásil, že si nepřeje, abych ve městě stavěl třeba jen kurník na drůbež.

„To musí přestat!“ rozčiloval se. „Všechny domy, které jste zatím postavili, mají jednu nectnost. Můj »pinnuk« pro vojenské otázky mi oznámil, že tyto domy jsou tak pevné, že se ani nedají dobývat!“

„To by snad měla být jejich výhoda,“ namítl jsem. „Takové domy by mohly vytvořit hráz všem dobyvatelům.“

„Město Piguzuňh už dvě stě padesát let nikdo nedobýval!“ utrl se na mě císař. „Přepadnout císařství si nepřátelé netroufají. Ale nedobytné domy přímo v hlavním městě by se mohly snadno změnit v ohniska odporu proti mně!“

„Toho se nikdo neodváží nejméně dalších dvě stě padesát let,“ řekl jsem, abych ho uklidnil. „Víte, proč ty domy stavím? Protože i já musím z něčeho žít. Mohl bych se nechat vydržovat Froily, ale nechci být na nich závislý úplně ve všem. Proto jsem si v Piguzuňhi poctivě vydělal nějaké peníze tím, že jsem postavil pár domů. Ne více, než co jsem potřeboval na provoz vyslanectví. Uznal to i cech stavitelů - a ten měl jistě větší důvod k obavám z mé konkurence. Že jsou ty domy nedobytné? Je sice pravda, že

stavím z lepších materiálů a stavby Froilů víc vydrží. Ale aby byly nedobytné, musely by být nezávislé na svém okolí - a to nejsou, obyvatelé v nich musí přece z něčeho žít. Když je oblehnete, brzy je vyhladovíte. Kdybyste oblehl Slonovinovou věž, to by bylo jiné, tam byste narazil. Donutil byste mě požádat o pomoc Froily a ti by mě podpořili. To se ale netýká měšťanů. Ti musí být věrní svému císaři, stejně jako já musím být věrný Froilům.“

„To chápu, tak je to v dohodě s Froily,“ připustil neochotně císař. „Jiný způsob získávání peněz nemáte?“

„Mohl bych si dát od Froilů posílat hotové zlatáky,“ přikývl jsem. „Považuji ale za lepší, když si peníze poctivě vydělám tady. Mohl bych vám nabídnout třeba přestavbu městských hradeb na nedobytné, ale tu byste mi musel poctivě zaplatit. Zdá se mi lepší, když mi stejně poctivě zaplatí měšťané. Dostanou za své poctivé peníze poctivé domy a spokojenost je na obou stranách.“

Snad jsem rozptýlil císařovy obavy z nedobytných ohnisek odporu přímo v jeho hlavním městě, stejně jako jsem neopomněl zdůraznit poctivost těch staveb, nicméně to neznamenalo, že si teď padneme do náruče.

„Říkej si co chceš, ale žádný klášter v hlavním městě stát nebude!“ prohlásil císař - a bylo jasné, že je to jeho poslední slovo. „Zamítá se a basta!“

„Dobře, беру návrh zpět,“ ustoupil jsem. „Klášter nemusí mít honosnou budovu. Když na to přijde, mohu těm »zavrženým ženám« poskytovat útulek i ve své věži. Konec konců, jistě víte, že tam mám se svolením Froilů pár žen už od samého začátku.“

„O tom jsem slyšel,“ řekl císař. „I o jakýchsi konfliktech se spořádanými měšťany. Slyšel jsem i o potupném bičování jistého mladého měšťana...“

„V tom případě se tyto zvěsti donesly do císařského paláce překroucené, až je to k nevíře,“ odvětil jsem. „To zbičování byl regulérní trest, právoplatně vyneseny soudem. Ten »spořádaný mladý měšťan« se pokusil zabít moji sekretářku a donutil mě zasáhnout. Byl to tedy spor toho měšťana a mě, soudce na moji přímluvu zmírnil trest za pokus o vraždu na pět ran bičem, takže mladý, nadějný měšťan zůstal naživu. Já opravdu nemám rád popravu. Bylo by dobré, kdyby si »mladí nadějní měšťané« zvykli nechávat mé ženské na pokoji. Výchova dobré sekretářky nebo

i kuchařky není snadná. Musí se mi přizpůsobit ohledně mých odlišných zvyklostí. Vyplácí se tedy svěřit jim prostředky Froilů, aby se mohly bránit.“

„Dáváte snad ženským zbraně?“ zamračil se císař.

„To ne, jen některé prostředky Froilů. Asi jsou pro útočníky nepříjemné, ale ženské nikoho nezabijí. Samy na nikoho neútočí, kdo je nechá na pokoji, nemusí se jich bát.“

„To je těžké,“ vzdychl si císař. „Jak je ti měšťané rozeznají od obyčejných ženských?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „A co kdyby si ti měšťané všímali jenom svých vlastních žen? Těch, co bezpečně znají?“

„A nemohl byste si ty svoje něčím odlišit?“ navrhl císař.

„Myslíte... třeba aby mé ženské nosily na trh zásadně bílé košíky? To nepomůže, stačí, aby košík odložily...“

Škoda, že je v tomto světě odlišný oděv nesmyslem...

„Navíc bude na trhu ženských s bílými košíky plno,“ namítl císař. „Chce to vymyslet nějaké jiné odlišení.“

„Co třeba aby si mé ženské sepnuly chlupy na hlavě bílým provázkem nebo sponkou?“ navrhl jsem. „Taková bílá šošolka na hlavě se na rozdíl od košíku jen tak nepřehlédne.“

„To by - možná - šlo,“ ustoupil císař.

„Můžeme se dohodnout,“ nabídl jsem mu. „Dejte vyhlásit, že ženské s bílou šošolkou na hlavě nesmí nikdo obtěžovat. Když to budou měšťané dodržovat, žádné konflikty nebudou a nastane všeobecná spokojenost. Počítejte ale s tím, že časem převezmu těch »zavržených žen« pod ochranu víc. Prakticky každou, která o mou ochranu požádá. Vám tím přece žádná škoda nevznikne. Pokud vím, ženy daně neplatí.“

„Tím však vznikne značná škoda majitelům jatečných žen,“ namítl císař. „Když jim utečou, nedostanou za ně peníze.“

„Jsem ochotný jejich požadavky jednorázově odškodnit,“ přistoupil jsem na náhradu. „Navrhuji předat bývalému majiteli za každou ženu jednu ovci. V současnosti je to odpovídající cena, pokud se nemýlím.“

„Také se dají očekávat stížnosti řezníků-podřezávačů na znevážení a poškozování jejich cechu!“ pokračoval císař.

„Proč?“ zahrál jsem nechápavého. „To je takový problém nahradit ženské maso dobytčím? Když nebudou »jatečné ženy«, uživí se chovem dobytka více farmářů. Není to naopak přínos?“

„To bude další problém,“ pokrčil rameny císař. „Venkovské usedlosti trpí často nájezdy lupičů. Dobytek se před lupiči špatně schovává, takže chovem dobytka podpoříme hlavně lupiče.“

„Nechci moc radit,“ opáčil jsem, „ale v jiných provinciích považují lupiče za škůdce bez nároku na pohřeb hodný bojovníků. V provincii Jurdyz loupežníky podřezávají stejně jako nadbytečné ženy. Můžete se spolehnout, že se lupičů zastávat nebudu. Než je spotřebujete, doroste dobytek a lidé nenásilně přejdou na dobytčí maso. Proč ne?“

„Ženské maso je jemnější než maso dobytka!“ namítl císař.

Takže i on si občas dopřál lidožroutské hostiny? Asi bych to neměl posuzovat tak přísně. Ženy tu prodávají na maso, ve městě kvete cech řezníků-podřezávačů, proč by si císař nemohl dopřát pořádný vídeňský řízek z mladého telecího... vlastně ženského či dokonce dívčího masíčka? I když začnu zachraňovat ženské po desítkách, pro císaře se jemňoučký dívčí řízek vždycky najde!

Měl jsem co dělat, abych nevybuchl, ale ovládl jsem se.

„Záleží na úpravě,“ vrtěl jsem hlavou. „Erysabí mají úsloví, že dobrý kuchař uvaří do měkka i prkno, zatímco špatný kuchař uklohní prkno i z jehněčího. Nemám kuchaře, ale moje kuchařky si s dobytčím masem poradí vždy skvěle. Všem nám chutná.“

„Cože?“ zděsil se císař. „Snad ve Slonovinové věži nejedí ženské i maso?“

„Jedí, proč ne?“ opáčil jsem. „Bylo by nemístně drahé vařit zvlášť mužská a zvlášť ženská jídla. Podle návrhu Froilů jsem to zkrátka sjednotil. Vaření je pak rychlejší a bez problémů.“

Nebylo to sice podle návrhu Froilů, ti nám do toho nerýpali, ale na sjednocení mužských a ženských jídel si Bjurša s Babdi rády a rychle zvykly, i když se zpočátku upejply jíst se mnou ta »mužská« jídla, především maso. Babdi dříve, dokud ji její pán »nevyřadil«, se zabývala pracemi v kuchyni a měl jsem podezření, že pilně ochutnávala i jídla, která pak pánovi domu servírovala. Bjurša si na to zvykla rychle a věřil jsem, že se přidala i Elkírche.

Císaře to však, jak se zdálo, pohoršovalo.

„Neslýchané!“ chytal se za hlavu. „Aby ženy pojídaly maso jiných žen, to je přímo zvrhlost!“

„Není, nemějte starosti,“ řekl jsem. „Pro vyslanectví ženské maso zásadně nekupujeme. Jen ovčí a dobytčí. V císařství to není obvyklé, ale

když si uvědomíte, že pocházím z provincie, kde platí jiné zvyky, ani vám to nepřijde divné.“

„Nemohli si Froilové zvolit za vyslance někoho zdejšího?“ bědoval císař.

„Už se stalo, jak se stalo,“ pokrčil jsem rameny. „Jsme tedy domluvení? Když si ho nepřejete, nebudu klášter stavět. Umístím »zavržené ženy« pod ochranu Slonovinové věže, však my se tam nějak vejdem! Vy přijmete jako skutečnost, že »zavržené ženy« budou pod mou ochranou - tedy vlastně pod ochranou Froilů. Za každou, o kterou se přihlásí její původní majitel, zaplatím cenu jedné ovce. Vy zato dáte vyhlásit, aby »spořádaní mladí měšťané« nechávali na pokoji »jeptišky«, což budou ženské označené bílou šošolkou na hlavě. A spokojenost může být na všech stranách.“

„Dám to sepsat,“ souhlasil císař. „Ať je to na »masichi«.“

»Masichi« byl zdejší papír. Vlastně to nebyl papír, výrobou se spíš podobal papyru, byl pevnější než papír i než pergamen, ale úlohu uchovávání smluv a dokumentů plnil.

A přesně tam jsem to chtěl mít...

Ještě toho dopoledne obešli město císařovi hlasatelé, aby rozhlásili naši dohodu. Ženy a dívky s bílou šošolkou na hlavě se mají považovat za »jeptišky«, což znamená, že jsou pod ochranou Froilů a kdo je bude obtěžovat, musí počítat s nepříjemnostmi. Naopak ať nepočítá s ochranou císaře, stráží a soudů. Obtěžování »jeptišek« je zkrátka »na vlastní nebezpečí« a pokud se u toho objeví strážní, mají povinnost zakročit ve prospěch »jeptišek«.

„Bjuršo, skoč s Elkírche na trh,“ vyzval jsem své nejmladší »chráněnkyně«. „Udělejte si každá na hlavě pěkný culík zavázaný bílou stužkou a kdyby se vás někdo ptal, co to znamená, směle mu řekněte, že je to podle císařského ohlášení.“

Problém byl, kde sehnat bílou stužku, když tu do této chvíle nebyly žádné stužky zapotřebí, ale vyřešili jsme to nabarvením obyčejného provázku na bílo, barva už se sehnat dala. Babdi jim pomáhala uplést na hlavě krátký copánek, ale sama s nimi nešla.

Měl jsem pro ni jinou činnost.

„Kdybys měl na mě chuť, jsem ti kdykoli k ruce...“ nabídla se mi ochotně.

„Dnes má na mě nárok Bjurša,“ připomněl jsem jí.

„Ta má právě »neplodné dny«, kdy to ženy bolí,“ pokrčila rameny Babdi. „Možná by uvítala, kdybys ji právě v těchto dnech vynechal. Víš, spravedlnost je vítaná, ale někdy může i bolet...“

Zdá se, že i tady nemají ženy před sebou tajnosti...

„Možná máš pravdu,“ připustil jsem. „Neměl bych to raději nechat na vás? Třeba byste se mezi sebou lépe shodly.“

„To se ví, že bychom to uvítaly,“ souhlasila. „Není to však obvyklé. Sex určuje odjakživa muž a ženy se mu vždy podřizují.“

„Možná je to tak zde, na Chapežadu,“ neodporoval jsem jí. „U nás je to spravedlivější. Víš co? Dohodni se sama s Bjuršou, která večer přijdete. Nechám to na vás. U nás má žena nárok na sex, když jí nejvíc vyhovuje.“

Někdy je to naopak, pomyslel jsem si, některé ženské určují chlapům sex takovým způsobem, že si ho chlapi hledají i jinde. To tady na Chapežadu není. Nejsou tu ani »vykřičené domy«, zato jsou tu tlupy »spořádaných mladých měšťanů«, kteří se vydávají na lov »málo hlídaných žen« do tržnic. Pochopitelně jsou i tady velké rozdíly. Některí muži se musí víc ohánět, aby sebe a rodinu uživili, takže nemají čas doprovázet ženy na trh, jiní mají dost času i na »sexuální lovy«.

Každý systém má zřejmě své výhody i nevýhody.

Pro Babdi jsem pro dnešek určil zajímavější činnost. Měla se posadit do základů Slonovinové věže, kde jsem jí vytvořil malé okénko. Měla zde hlídat, kdyby přišla některá žena z města hledat u nás azyl. Takové by měla vpustit dovnitř a případně je dopravit »výtahem« nahoru. Očekával jsem, že to Bjurša s Elkírche ženám ve městě správně podají - že nárok na azyl mají nejen současné »jeptišky«, ale že azyl bude pro všechny, které se začínají cítit na hraně nebezpečí prodání řezníkům-podřezávačům.

Možná tu bude docela nával...

Hledal jsem pomocí srovnávacích slovníků, jak je to tady na Chapežadu s degenerací z příbuzenských svazků. Výsledek byl pro mě šokující. Na Chapežadu degeneraci neznali, ale nebylo to z důvodů neznalosti skutečností. Degenerace zde totiž neexistuje.

Froilové věděli, že na Zemi působí příbuzenská plemenitba degenerativní procesy. Klasickým příkladem je evropská šlechta. Výjimkou je jediný hmyzí kmen, který se příbuzensky neomezeně rozmnožuje bez těchto projevů. Pro vědce na Zemi je to záhada. Co se však na Zemi týká

jediného hmyzího kmene, je všude jinde ve vesmíru normální a tedy povolený způsob rozmnožování.

Froilové přičítají vinu za pozemskou anomálii opakovaným atomovým válkám. Nejstarší z nich způsobily vyhynutí civilizace dinosauroidů, poslední znamenala zkázu Atlantidy, uvržení Země do doby kamenné a další fatální poničení pozemského genofondu. Samoopravné vlastnosti DNA, jinde ve vesmíru bezchybné, jsou dnes na Zemi v tak dezolátním stavu, že příbuzenská plemenitba postihuje degenerací celé národy. Marně se to vlády pokoušejí zatajovat, marné jsou pokusy vylepšit geny dovozem dětí odjinud. Byl by to krok správným směrem, kdyby přišel před dvěma tisíci lety. Dnes už je pozdě.

Na Chapežadu se obyvatelé nebezpečím degenerace vinou incestu nezabývají. Není proč. Kdybych to vlastně bral důsledně, byl bych v incestu už s Babdi a Bjuršou - vždyť mě podle nich Hinjochi stvořila! Tady si však mohu oddychnout - nic z toho nehrozí. Má to i jiné dobré vlastnosti. Chapežadé neznají extrém. Všichni mají chlupy žlutohnědé barvy, všichni mají průměrnou velikost s nevelkými rozdíly mezi robustními muži a drobnějšími ženami, nejsou tu obři ani trpaslíci. Jediné, v čem se liší, je barva očí. Ale to je dané tím, že interferenční vlastnosti oční duhovky značně zveličují i nepatrné odchylky v tloušťce barevné vrstvičky. Je tu jakási podobnost s barvami motýlích křídel. Chapežadé se nejvíce odlišují barvou očí. Vždy to jsou syté barvy, nikdo nemá oči neutrálně šedé ani nevýrazně hnědé. Babdi má oči šmolkově modré, Elkírche smaragdově zelené, Bjurša rubínově červené a já mám v zrcadle oči jásavě okrově žluté. Také na císaři mě zaujaly jeho nádherné fialové oči.

Byl by to příznak krásy, kdyby to neměli všichni. Takhle je to jejich jediný výrazně odlišující prvek.

Nu což, zase jsem o něco chytřejší...

Hospodyně

Prvního dne přišlo do Slonovinové věže hledat azyl šest žen ve věku »nadbytečných«. Ty už opravdu počítaly hodiny do dne, kdy je manželé prodají řezníkům.

Nazítří se ke Slonovinové věži přihrnulo šestašedesát žen různého věku. Všechny si na hlavě naaranžovaly bílou šošolku, některé se dokonce jen natplaly vápnem. U nás si musely hlavy pracně umýt, žíravé vápno by na kůži trvale nesnesly.

Sedmdesát žen Slonovinová věž slupla jako malinu, ale do budoucna by zdejší prostory nemusely stačit. Musel jsem se včas podívat po jiném řešení.

Obletěl jsem celé císařství - v »mybraki« to nebyl problém stihnout za den - a vyhlédl jsem si vhodné místo pro »klášter«. Jen jsem mu tak přestal říkat - císař si klášter nepřeje, postavím si tedy »zemědělskou usedlost«, proti ní snad námitky nebudou.

Usedlost měla mít dvě části. Větší se podobala Slonovinové věži, jenže zanořené do strmého skalního štítu. Vyčnívající část se podobala zasklenému balkonu, trčícímu ve výšce dobrých sto metrů. Hlouběji ve skále byly nevelké ložnice, v balkonové části byla jídelna a společenské místnosti, kde měly »jeptišky« trávit většinu času. Balkonová část byla na první pohled nedobytná, ale pokud ji nepřijde očmouchávat císařův poradce »pinnuk«, nikoho to ani nenapadne. A kde není žalobce, nebude ani soudce.

Druhou částí byla klasická venkovská usedlost, postavená na dohled od společného »Skalního domu«. Od jiných okolních venkovských staveb se lišila především materiálem, který jí dával stejnou nedobytnost, jako ostatním stavbám natištěným metodou Froilů. Byla tu menší obytná část, propojená s neobvykle velkou sýpkou a se stájemi pro dobytek a ovce. Když se uzavřou všechna vrata, je celý komplex opravdu nedobytný, ať už by ho obléhali zdejší lapkové, nebo císařská armáda. Na rozdíl od měšťanských domů by byla venkovská usedlost na dlouhou dobu potravinově soběstačná, takže nepřipadalo v úvahu ani její vyhladovění. Chtěl jsem tu konstrukci nabídnout i jiným sedlákům v okolí. Odolnost proti bandám lapků by je měla nalákat, aby se novotě nevzpírali.

Ted' šlo o to, kdo tady bude hospodařit.

Stavbu »Skalního domu« jsem stihl dřív, než počet obyvatel Slonovinové věže přesáhl dvě stě. Takové množství by zde nebylo dlouhodobě únosné, ale pro »Skalní dům« to ani zdaleka vrchol nebyl. Důležité bylo, že se tam z města Piguzyňh dostala většina žen, ohrožených »nadbytečností« a prodejem do pravomoci cechu řezníků-podřezávačů. V císařském městě zbyly jen mladé ženy, které se »nadbytečností« ještě necítily ohrožené.

Což byl, jak se ukázalo, krutý omyl. Lidožroutské zvyky se jen tak odstranit nepodařilo, měly kočičí život. Zaúřadovala totiž »neviditelná ruka trhu«. Řezníci zvedli ceny, klecové káry se hned rozjely na nákup »jatečných žen« do širokého okolí a díky vysoké cenové nabídce se do města vracely přeplněné staršími i mladšími ženami. Řezníci dokázali zdvihnout nabídku »ženského masa« z nuly téměř na dřívější úroveň.

Očekával jsem, že si císař neodepře chutné řízky z mladých děvčat, ale nemile mě překvapil počet dalších labužníků ve městě.

Marně jsem nabízel řezníkům místo žen ovce, které jsem horko těžko nakupoval po celém císařství. Porušil jsem dokonce své předsevzetí a natiskl si metodou Froilů zlatáky, abych mohl ovce kupovat draž, než jsem je později řezníkům nabízel.

Ani o dotované ovce však nebyl zájem.

Jak mi jeden z cechu řezníků-podřezávačů otevřeně vmetl do tváře, »ženské maso je přece jemnější« a ať si ty ovce zabalím a odnesu, on dodává i císaři, takže chce jen prvotřídní maso.

Dobrá, zřejmě chcete válku.

Problémem je, že Hinjochi vyžaduje, aby moje zásahy byly bez krveprolívání. Zatím jsem ten požadavek splnil, ale u řezníků jsem měl velkou chuť některého z nich trochu přidusit. A co jen trochu! Chlapa, který mě vyhodil i s ovce, protože podle něho je »ženské maso jemnější«, toho bych nejraději pověsil za krk na nejbližší větev. Bez krveprolití bohužel znamená i bez věšení, ani jed není povolen. Snad jedině kdyby někdo zemřel strachy, jako tenkrát ten lovec? Nebo kdyby na mě vystřelil něco tak drsného, jako ten farmář, kterého zabila jeho vlastní zbraň? Jenže to byly souhry šťastných či nešťastných náhod. Musím vymyslet něco, co pomůže systémově.

A včera bylo pozdě!

K mé smůle mě hned nenapadalo, co s řezníky a s celou tou bandou lidožroutů. Vina samozřejmě nebyla jen na straně řezníků, kteří nebohé ženy vraždili. Stejná vina byla na straně konzumentů lidského masa i na straně těch, kdo řezníkům ženy bez skrupulí prodali. Bez poptávky by nemohla být nabídka a naopak. Tenhle řetězec rozbít bude těžký oříšek! Zejména když ani císař Kšutput není nestranný, neboť i on si rád dopřává lidské maso.

Předně jsem musel zachráněné ženy zabezpečit a naučit je soběstačnosti. Nebylo by únosné trvale je zásobovat. Pověřil jsem Bjuršu a Babdi, aby mezi ženami našly bývalé venkovanky, které mohou mít nějaké povědomí o hospodaření. Nepočítal jsem s tím, že se mi trochu stydlivě přihlásí i Bjurša, ale nepohrdl jsem ani jejími znalostmi.

Potíž byla, že v téhle civilizaci všechno dělali muži. Ženám přisuzovali úlohu kuchařek, uklízeček, nanejvýš košíkárek a když je zaměstnávali na poli, pak jen jako tažná zvířata - tři ženy místo jedné šavlozubé krávy. Jenže při zátěži tohoto druhu se ženské o polních pracích mnoho nenaučily.

Naštěstí se ve dvou stovkách žen našlo několik chytřejších, které se na poli vyznaly. Převedel jsem je do usedlosti a dal jsem jim k ruce několik městských žen, aby se to i ony naučily.

Pochopitelně jsem nehodlal ženy zapřahovat do pluhů. Na to jsem vybral několik mladších a kurážnějších, pomohl jsem jim k telepatii a otevřel jsem ve »Skalním domě« »autoškolu«, aby se naučily ovládat »mybraki«. Zbývalo »vytisknout« pluchy, sekačky a jiné stroje a polnohospodářské práce zmechanizovat, aby nebyly pracné jako jinde v Chapežadu. Ženské jsou tu útlejší než naše, ale ovládat stroje jim nedělalo problémy. Důležité bylo, že věděly, proč to dělají. Ve Skalním domě se nemusí bát lidožroutů. Žádná tu neskončí na rožni ani v kotli. Když prokáží, že se dokáží uživit samy, nebudou k tomu muže potřebovat. Časem se s nimi zase dají dohromady, ale na úplně jiném základě, bez jejich nadvlády a zotročování.

Brzy jsem mohl zahájit provoz prvního hospodářství s čistě ženskými pracovnicemi. Chapežadky virtuózně řídily »mybraki«, většina polních prací ležela na nich. Říkal jsem jim s úsměvem »naše traktoristky« - a brzy si tak říkaly i samy. Ani jim nevadilo, že to slovo vlastně na Chapežad nepatří.

Slonovinová věž měla teď spojení dvěma trvalými teleporty typu »pchoš« se Skalním domem a ten spojovaly pevné teleporty s »usedlostí«.

V důsledku to bylo lepší, než kdyby byl »klášter« na dohled od Slonovinové věže, ale bez spojení. Pak by se dalo mezi nimi přecházet jen přes město, což pořád ještě nebylo a nejspíš jen tak nebude úplně bezpečné.

»Mybraki« měly kromě úlohy zemědělských strojů také roli automobilů a letadel. Parta žen pořádala dlouhé výlety do lesů na lesní plody. Bylo to vítané zpestření. Stačilo, aby »mybraki« řídila jedna z nich, ta pak ze vzduchu hlídala, aby ženské neohrožovala divoká zvěř ani divocí lovci. Z výprav do lesů se »sběračky« vždy vracely s plnými koši. Jiné se pak zabývaly sušením a konzervací plodů, až všechno končilo u kuchařek.

»Skalní dům« byl zkrátka sídlem úspěšného zemědělského a lesního družstva, kde bylo dost práce pro všechny a zahálka tam žádnou ani nenapadla.

Samostatnou otázkou byly ve »Skalním domě« děti.

Několik žen k nám uteklo již s pěkně zakulacenými bříšky, takže se ve »Skalním domě« brzy narodilo i několik dětí. S tím jsem původně nepočítal, domníval jsem se, že se tu děti objeví až když se ženy opět dají dohromady s »lépe vychovanými« chlapy, ale když už tu nějaké děti byly, bylo nutné se o ně postarat.

Na tom jsem si chtěl nechat záležet. Podle mého mínění byl největší problém světa Chapežad ve výchově dětí. Jakmile byli chlapečkové vychováváni k nadvládě, zvykli si dívkami pohrdat a to byl vlastně první krok k lidožroutství. Tak by to už rozhodně nemělo pokračovat!

Uspořádal jsem tedy s dámami velkou konferenci o dětech. Samozřejmě mi šlo především o výchovu. Měl jsem výhodu, že mě tu všechny uznávaly jako vyslance Froilů, ale brzy jsme se dostali do tvrdých sporů ohledně dalšího postupu.

Opřel jsem se názoru pokračovat ve výchově dětí jako dřív. Podle mě by to vedlo k obnovení vlády mužů se všemi dnešními zápory. Požadoval jsem společnou výchovu chlapečků a dívenek bez jejich oddělování. Mělo to však své zádrhele.

„Může snad učitelka napomínat i chlapy?“

„Proč ne, kdyby nedávali pozor?“ pokrčil jsem rameny. „Ve škole má učitel právo napomínat žáky, v práci má vedoucí právo hodnotit své podřízené. Když bude vedoucí nebo učitelkou žena, bude mít právo nad svými svěřenci i ona.“

„Ale co když to muži nebudou chtít uznávat?“

„Pak mohou být ze Skalního domu i vyloučeni,“ řekl jsem. „Tady bude místo jen pro ty, kdo budou uznávat spravedlnost.“

„A to budou vyloučeni i se svými ženami a dětmi?“

„To právě ne,“ řekl jsem. „Vyloučen může být jen ten, kdo se opakovaně nesnáší s ostatními. Ale pak odsud odejde sám.“

„To by ale mohl být hodně krutý trest!“

„Pro ty, kdo si ho zaslouží, bude.“

Riusurtuz

„Dámy ve »Skalním domě« mají už teď zásoby, o jakých se chlapům ve městě ani nezdá,“ přišla mi referovat Babdi, když jsem ji tam vyslal na kontrolu, jestli je tam všude pořádek.

„Budeme ty zásoby potřebovat,“ přikývl jsem spokojeně.

„Mají jich tam možná na tři roky, to je víc, než kolik mohou spotřebovat,“ namítala Babdi.

„Budeme je potřebovat,“ opakoval jsem.

„Zamýšlíš zvýšit počty žen na trojnásobek?“ optala se mě opatrně. „To by možná odpovídalo.“

„Ne,“ řekl jsem. „Ty zásoby budou pro chlapy.“

„Cože?“ vyskočila nesouhlasně. „Chceš tam natahat nějaké chlapy? A obnovit lidožroutství?“

„To ne,“ řekl jsem. „Ti chlapi tam nebudou vládnout.“

„Kdybych tě neznala, napadlo by mě, že chceš zapřáhnout chlapy do chomoutů, jako to dělali oni se ženskými,“ řekla Babdi. „Jenže to ti vůbec není podobné. Co tam budou ti chlapi dělat?“

„Nic,“ řekl jsem. „Budou tam sedět, ležet, možná se budou procházet, ale nic jiného. Dámy si přece vystačí i bez nich, ne?“

„Určitě budu proti!“ řekla Babdi. „Tohle se mi vůbec, ale vůbec nelíbí! Páni tam budou sedět, tloustnout, nechají se od nás obskakovat - a divila bych se, kdyby je nenapadlo obnovit tradici lidožroutských hostin!“

„To je opravdu nenapadne,“ ujišťoval jsem ji. „Budou tam totiž za mřížemi a jíst budou jen »pecugíbe«.“

„To jako myslíš, že my ženské budeme jíst chlapy?“

„To ne,“ odvětil jsem. „Jsem zásadně proti pojídání lidí. Ale nejsem proti, aby na vlastní kůži zažili hrůzu, kterou dnes působí ženám. Jen ať si myslí, že budou hlavním chodem nějaké nóbl hostiny - proto přece i oni krmili ženské tím kořeněným hnusem! Nemusí dojít až k podříznutí, stačí, když si to budou myslet.“

„Hinjochi ti zakázala prolévání krve, že?“

„Zabíjení lidí se mi hnusilo i bez Hinjochina zákazu,“ řekl jsem. „Samozřejmě něco proti těm řezníkům udělat musím, jinak budou ženské podřezávat dál. Nemá smysl před nimi zachraňovat ženské z města

a dovolit jim dovážet si oběti z venkova. Musím proti tomu něco udělat. Pro jednotlivce by to bylo nadlidské, ale doufám, že mi v tom pomůžete.“

„Jestli ti jde o to, udělat na ty necity bu-bu-bu, jsem pro,“ roztála pochopením. „Jestli to má být tak silné bu-bu-bu, aby se hrůzou počůrali, jsem dvojnásob pro.“

„Tak skoč do Skalního domu a udělej tam nábor bachařek,“ požádal jsem ji.

Ovšemže jsem jí musel blíže popsat, co budou mít bachařky na práci. Budou uvězněné muže zásobovat, neboli násypkami jim doplňovat koryta kaší »pecugíbe«, aby netrpěli hlad. Kdo se sám rozhodne pro hladovku, ať nejí. Když nad plným korytem umře hladu, protože »pecugíbe« bojkotuje, je to jeho věc. Dvojitě mříže budou vězně držet v celách a znemožní jim zmocnit se některé ženy. Bachařky nebudou používat vůči vězňům násilí, smí ovšem komentovat vězeňskou stravu během doplňování koryt ve smyslu, že je třeba, aby byli správně »okořenění«. Samozřejmě by nebylo taktické prozradit jim, že jim žádné podřezání nehrozí. Jen ať se pěkně smaží ve vlastním sádle!

A to se rozumí, že vězení nebude bezprostředně spojené ani se Skalním domem, ani se Slonovinovou věží. Rozhodl jsem se umístit je pod zem, takže nebude záležet na jeho skutečné poloze. Rokle »Riusurtuz« byla dál ve skalách než Skalní dům, který ze skalního masivu vyčníval do zemědělské pláň. Umístit do skály objekt - ani jsem mu neříkal »dům« - byla otázka odpoledne, kdy jsem musel vyřešit nestandardní vnitřní vybavení.

Věznice měla dvě části, oddělené dvojitými mřížemi.

Menší byla pro »bachařky« neboli dozorkyně. Tady byla jen nevelká místnost pro odpočinek. Přístup ze Slonovinové věže byl dvojicí pevných teleportů »pchoš«, které však byly schované »za rohem«, aby na ně vězni neviděli.

Větší část za dvojitou mříží byla určená pro vězně. Musím se přiznat, že jsem si na budoucích vězních trochu smlsl. Byly zde jen menší cely bez dveří, obklopující poněkud větší společnou jídelnu. Ani zde, ani v celách nebylo žádné velké pohodlí. Lůžka v celách byla poměrně tvrdá, v jídelně bylo jediné velké společné koryto, plněné pomocí násypky, aby vězňové nemohli skrz mříže dosáhnout na »bachařky«. Vedle koryta plněného nechutnou kaší z hmyzu »pecugíbe« byl koš s miskami ze skleněného materiálu Froilů, kterým se dá bez účinku mlátit o kamennou podlahu, aby

si mohl každý nabrat kolik sní a odklidit se od koryta, kde pro tolik chlapů opravdu nebylo místo. Stranou bylo umývací koryto s ventily na vodu k mytí misek. Aby voda netekla pořád naplno, měly ventily časové zpoždění - na jedno stisknutí tekla voda jen chvíli. Mimo misek se tu mohli mýt i sami vězňové - pohodlí tu ale rozhodně neměli, neboť jsem zastáncem názoru, že kriminál je za trest a nemá to být rekreace.

Přístup do části pro vězně byl jednosměrným teleportem »pchoš«, kterým se vězení nedá opustit. V tom prostoru jsem měl i několik cílových bodů pro »pchiše«, ale ty jsem mohl používat jen já. Byly tu ještě mřížové dveře, kterými jsme chtěli propouštět vězně na svobodu - ovšem teprve až vězení splní svůj účel. Jenže ty byly zajištěné těžkými závorami a zámky, aby se nedaly snadno otevírat.

»Riusurtuz« bylo zkrátka vězení, proti němuž byly pověstné pozemské věznice děravé jako cedník.

Z »Riusurtuzu« se zkrátka utíkat nebude...

Jako prvního jsem do vězení odnesl řezníka-podřezávače, který mě nedávno vyhodil, když jsem mu místo žen nabízel na porážku ovce. Měl jsem na něho pifku pro jeho naprostou otrlost k utrpení porážených žen. Řezníci-podřezávači byli otrlí všichni a dalo se to pochopit. Kdo se dal na toto řemeslo, musel si jistou otrlost vypěstovat, tak jako to kdysi bývalo u řemesla katovského. Scénka z »Veselých paniček Pardubických«, kde manžel katovky nesnášel krev, patří samozřejmě do říše veselých pohádek.

Prvního řezníka jsem do Riusurtuzu odnesl přímým skokem do »vězeňské jídelny«, kde jsem ho trochu předčasně pustil, takže ztratil rovnováhu a ztěžka dosedl na kamennou podlahu.

„Co to bylo?“ vysypal ze sebe udiveně.

„Co by bylo?“ odvětil jsem. „Únos.“

„Odkdy vyslanec Froilů unáší poctivé měšťany?“ zeptal se mě zamračeně. „Chcete snad výkupné?“

„Žádné výkupné nechci!“ řekl jsem. „Ale vzpomeňte si na naše poslední setkání! Tvrdil jsem, že podřezávání žen je zločin a místo žen jsem nabízel ovce. Nejprve jednu ovci za jednu ženu, pak dvě ovce za ženu. Sklidil jsem výsměch, protože »ženy mají jemnější maso než ovce«. Dobrá, poučil jsem se. Muži mají stejně jemné maso jako ženy. Počkáte si tu tedy nějaký čas a budete se živit kaší »pecugíbe«, nic jiného tu k jídlu není a nebude.

Nechte si chutnat, aby i vaše maso získalo tu »jemnou kořeněnou chuť«, tak žádanou na císařském dvoře.“

„Snad mě nechcete podřezat?!“ vybuchl náhlým poznáním. „Sám to přece považujete za zločin!“

„Za zločin považuji podřezávání nevinných žen,“ souhlasil jsem. „Podřezávání zločinců už takový zločin není. Tomu se dá totiž říkat »poprava«, neboli »zacházení-po-právu«. Nabízel jsem všem řezníkům místo žen ovce, odmítli jste je. Pocítíte tedy ostří podřezávacího nože na vlastním krku. Jistě se shodnete, že je pro vás velká čest nechat se sníst císařem. Jestli vás utěší, že je to rychlé, myslete si to, usnadní vám to čekání. A teď se pusťte do »pecugíbe«, brzy tu bude jedlíků plno, nenechám podřezávat ženy ani jinými řezníky. Brzy se tu setkáte všichni, vy členové cechu řezníků-podřezávačů. A zatím - dobrou chuť!“

„To nemůžete udělat!“ začal křičet řezník. „S císařem se dobře znám! Ten to nedovolí!“

„Zná jen svého dodavatele masa,“ odvětil jsem pohrdavě. „Zvykne si rychle na jiného. Ne, já to nebudu, vyslanec Froilů se nesníží do postavení dodavatele masa, ale myslím si, že ani císař nerozezná řízek z vaší kýty od řízku z mladé dívky. Bude mít stejnou úpravu a hlavně správně kořeněnou chuť, kterou císař jistě ocení i u vašeho masa. Pecugíbe máme z vašeho skladu, tam žádný rozdíl nebude.“

„Císař to pozná!“ tvrdil řezník. „Zaručeně to pozná a pak se začne shánět po svém dobrém dodavateli!“

„I kdyby to poznal a začal se po vás shánět, v té chvíli už budete snědený!“ řekl jsem.

„Néé! To nemůžete!“ ječel řezník-podřezávač.

Víc jsem ale neslyšel. Zmizel jsem skokem »pchiš« zpět do jeho řeznictví. Čekalo tam ve dvou »jatečních klecích« na svou porážku jedenáct mladých děvčat, dovezených v noci z venkova. Když jsem se vedle klecí objevil, odskočily poplašeně co nejdál, ale mě se bát nemusely. Klidně jsem v držáku na stěně zažehl osvětlovací pochoděň a obrátil se k nim.

„Milé dámy!“ oslovil jsem je. „»Dámy« - to znamená ženy, kterých si můžeme vážit. Předpokládám, že už víte, kde se právě nacházíte. Kdybyste to nevěděly, jste v kleci řeznictví, kde byste brzy skončily v podobě naporcovaného masa. Jak vidím, moc vás to nerozhodilo, takže už to víte. Přidám vám k tomu tedy dovětek. Které z vás se nelíbí konec u řezníka, mám pro vás jinou nabídku. Otevřu vám průchod do jiného domu, plného

žen, které již utekly buďto od řezníků, nebo krátce předtím, než je jejich pán stihl řezníkům prodat. Skalní dům je před řezníky bezpečný, tam vám nic nehrozí. Chcete-li se zachránit, vstupte do dveří, co se před vámi právě objevily. Nebojte se toho bílého dýmu, kterým jsou vyplněné, není to dým a nebude vás nutit ke kašli. Za ním na vás čeká nový život. Vejděte tam. Takových jako vy je tam už hodně, jistě se s nimi shodnete.“

Obával jsem se hlavně toho, že by některé z nich mohly být načichlé vidinou »čestného osudu všude«, jako fúrie Zyruko ve městě Jurdyz, odkud jsem unesl Babdi a Bjuršu. Dodnes nechápu, proč tam dobrovolně zůstala. Bohužel, měla smůlu.

Naštěstí z těchto žen žádná nesdílela touhu dát se »čestně« podříznout. Postupně, ale poměrně rychle se ztrácely ve vířícím dýmu, jaký vzniká v místě rozhraní teleportu »pchoš«. Zakrátko byly obě klece prázdné a »vítací výbor« ve Skalním domě měl po delší době práci - zařadit novicky mezi »jeptišky«.

Tak - a teď to zopakovat se všemi řeznictvími v Piguzuynhu!

Určitě je už nejvyšší čas!

Náhlé zmizení všech řezníků-podřezávačů způsobilo kolaps ve městě Piguzuynh. V celém městě zbyli jen tři řezníci, jenže ti se nezabývali podřezáváním žen, specializovali se na ovce, dobytek, »ižépyná«, vzdáleně podobné našim vepřům, drůbež a ryby. Těch jsem si pochopitelně nevšímal.

Poptávka po mase žen nebyla uspokojená. Dva měšťané se zkusili osvědčit v roli podřezávačů, když nabízeli v tržnici draze maso svých manželek, jenže oba zmizeli tak nenadále, že si nikdo nedokázal uvědomit, jak se to vlastně stalo.

»Jeptišky« s bílými šošolkami na hlavách šířily mezi lidmi šeptandu, že je to trest za nemravné podřezávání žen. A protože byly pod ochranou Froilů, nebo aspoň jejich vyslance, nikdo je za to neztrestal a šeptanda o nemravnosti pojídání žen se šířila dál.

Během dne stejně záhadně zmizela i jedna parta »mladých nadějných měšťanů«, kteří se již chystali povyrazit na úkor jedné mladé dívčiny. Zatímco ji dva drželi a další kolem »dělali zed'«, najednou ta »zed'« začala znenadání mizet, až na místě nezůstali ani »mladí měšťané«, ani jejich oběť. Pochopitelně nezamizeli na stejné místo. »Měšťané« se nenadále objevili ve vězení Riusurtuz, jejich oběť mezi ženami ve Skalním domě.

Pokoušely se jí tam přesvědčit, že se jí mezi nimi povede lépe a aby se domů už ani nevracela, jenže dívka to odmítla.

„To přece nemůžu tátovi a sestřám udělat!“ tvrdila.

„Sestrám? Dejme tomu, ale proč »fati«?“ divily se, proč jí tak záleží na nějakém chlapovi.

„Protože táta nemá dědice, tak musí dělat sám, abysme měli co jíst. Náš táta je náhodou zlatý chlap!“

Nevěřily jí to a to odpoledne jsem se to od Bjurši dozvěděl i já. Okamžitě jsem se tam vypravil pohovořit si s tou dívkou a hned po prvních slovech mi bylo jasné, že si nevymýšlí.

„Tak, milé dámy,“ obrátil jsem se pak na všechny, „vážně chcete tvrdit, že takoví chlapi neexistují?“

„Všichni chlapi jsou svině!“ ozvalo se.

„Já taky?“ podíval jsem se tím směrem. „Vždyť dělám vše co se dá, aby se to změnilo!“

„Ty jsi prý předělaný had!“ vmetla mi do tváře jedna z těch novějších. „Tak nemluv za naše tyrany!“

„Nemluvím za tyrany!“ odpálil jsem ji. „Mluvím za slušné chlapy. Možná nejsou mezi tyrany vidět, ale jak se zdá, pár jich ve městě bude. A myslím, že otec téhle dívky je jeden z nich. Víte co? Upravte té dívce na hlavě slušivou bílou šošolku, vezmu ji zpátky do města. Šošolka ji bude chránit v ulicích a na trhu, ale řekl bych, že doma ji ani nepotřebuje.“

„Ale... já přece nejsem jeptiška?“ namítla dívka.

„A proč by měly nosit šošolku jen jeptišky?“ řekl jsem.

Některé odběhly pro bílý provázek, měly ho tu všude dost. Ale jiné začaly nesouhlasně brblat. Ne nahlas, ale zaslechl jsem to. Nechtěly připustit, že by některý táta měl své dcery rád.

Neměl jsem dát Skalnímu domu raději jméno »Děvín«?

Jistěže ne. Měl jsem jiné plány.

Když jsem se někdy, když jsem nemohl hned usnout, nad sebou zamýšlel, vycházelo mi, že jsem vlastně šťastný člověk.

Co jsem byl na Zemi? Možná odborník, ale jeden z milionů, takže nic moc. Žil jsem o samotě jako jezevec, pořád v nebezpečí, že budu nezaměstnaný, i když jsem se domníval, že nejsem jako odborník úplně tuctový. Stačilo, aby se položila firma, která mě zaměstnávala a na to jsem neměl nejmenší vliv.

Co jsem byl na Satuzyo? Nováček, přijatý sice rovněž jako odborník, ale na něco diametrálně odlišného než na to, co měli na Satuzyo. Měl jsem sice naději, že se rychle zapracuji i do nového systému, což jsem nakonec na Chapežadu dokázal, nicméně když výprava z Chapežadu neslavně prchala, po mně neštěkl ani pes a nikomu jsem nestál za snahu zjistit, jestli jsem naživu. Prostě mě odepsali a bylo to.

Tady jsem byl vážený vyslanec Froilů, takže se mnou jednal i zdejší císař s velkým respektem. Zkusil si na mě dupnout během jednání o stavbě kláštera, ale když jsem mu formálně ustoupil, už se ani nenamáhal zjišťovat, jestli si místo kláštera kdesi daleko od Piguzyňhu nestavím Skalní dům a pak i nedobytinou zemědělskou usedlost. Neodvážil se mi však nařídít zbourání Slonovinové věže a neprotestoval, když mu po hlavním městě moje »jeptišky« šířily názory, které by jindy trestal jako kacířské.

Zabíjení žen je trestuhodná nemravnost - kdyby tohle hlásal někdo přede mnou, ukřičeli by ho a kdoví, jestli by někomu nestál za úspěšný soudní proces. Vyslanec Froilů byl ale osoba, která si mohla dovolit ještě víc. Po městě se šušovalo, že stojím za všemi zmizelými řezníky. Je vysoce pravděpodobné, že mě při únosech vidělo i více lidí. Nevšímal jsem si početných rodin těch holomků a nechával jsem je na pokoji. Když se nejstarší synové řezníků ujali »zdeděného« kšeftu, nechal jsem je, aby v něm pokračovali - jen s vyloučením ženského masa. Neskrýval jsem, že o zmizení jejich otců leccos vím a všechny jsem včas varoval. Podřezávání žen považuji za těžký zločin hodný těžkého trestu.

Někteří z nových řezníků mi snad dokonce byli vděční. Už jim nejspíš jejich »fati« překážel a byli rádi, že se osamostatnili. A že jen s vyloučením nejatraktivnějšího zboží? Důležité přece bylo, že »tohle prase chcíplo všem«, a především sousedům!

Je možné, že někteří synové velkořezníků se přece jen cítili poškození. Ale pokud si šli stěžovat k soudu, dozvěděli se, že ani císař nemůže soudit vyslance Froilů. A byla to pravda, jenže ani to neznamenal, že si mohu dělat úplně všechno, co mě napadne. Nade mnou byl soud Froilů, mocnější, než všechny spojené soudy celého světa Chapežad. Jenže Froilové ode mne chtěli jen abych se snažil udržovat na celém Chapežadu mezi lidmi mír a přitom dodržoval zásadu neprolévat krev. A přitom Hinjochi nevdali ti dva, kteří kvůli mně zemřeli už předtím. Jeden zemřel hrůzou - a přiznám se, měl jsem k tomu nakročeno i u zdejších řezníků - druhý zemřel, protože jeho touha zabít mě byla silnější než jeho vlastní pud sebezáchovy. Kdyby

včas pustil spoušť své zbraně, žil by dodnes. A dalo se tedy čekat, že by mi podobné případy prošly i teď. I když jsem neočekával, že by některý řezník zemřel hrůzou - na to byli všichni příliš otrlí.

Ve světě Chapežadu jsem byl tedy »první po Froilech«, což znamená nad ostatními vládci.

Co jsem si mohl přát víc?

Ve svém soukromém životě jsem si také nemohl stěžovat. Pravda, těla Chapežadů byla slabší než u Homo Sapiens, úroveň zdejší společnosti byla kdesi na úrovni pozemského středověku, ale fyzicky slabší tu byli všichni a ze Země mi též zůstala znalost jiu-jitsu, což tu působilo mnohdy až nepřirozeně. Dokázal jsem praštit o zem i s očividně silnějšími kolohnáty, kteří se nestačili divit, jak je to možné.

Babdi, Bjurša a Elkírche prosluly brzy tím, že vyzvíдалy ve městě Piguzyňh všechny novinky a většinu mi pochopitelně hned zatepla vyslepičily. Však si myslím, že roznášení tajemství patří k ženám obecně. Nejen na Chapežadu, ale i na Zemi.

Některé novinky mě přitom docela zaujaly.

Například to, že si některé Chapežadky začaly samy česat na hlavě šošolky vyztužené bílými provázky, i když mezi naše »jeptišky« nepatřily. Mělo to svůj praktický a podle mě přijatelný důvod. Ženy a dívky s bílými šošolkami na hlavě nikdo na ulicích ani na trhu neobtěžoval.

Mé tři »vyzvědačky« se pokusily tyhle »jeptišky-amatérky« oslovit. Dokonce jim nabídly přestěhovat se do Skalního domu, kde je takových plno. Jenže se dočkaly odmítnutí. Tyhle »dámy« se cítily ve městě pod bílými šošolkami bezpečnější, ale nic víc si nepřály. Podle jedné z nich jim to dokonce navrhl manžel. Mohl pak syny lépe soustředit na řemeslo místo na hlídání žen na trhu, což se projevilo na vyšší produktivitě, vyšších výdělcích a lepším zajištění celé rodiny - včetně žen.

Tak, jak mi to Bjurša večer referovala, se mi zdálo, že i ve městě existují rodiny, kde muž není tyranem a vládcem, ale stará se o blaho všech včetně žen. V takové rodině byli muži ženám partnery, vzájemně si vycházeli vstříc a spokojené ženy neviděly žádný důvod utíkat. Babdi tvrdila, že to bude pozůstatek dávných dob, kdy si podle pověstí muži žen vážili. A vlastně to byl můj nejbližší cíl - dosáhnout opět toho stavu, i kdyby byl jen vysněný ve starých bájích.

Mám tedy konkrétní cíl.

Takže - do toho!

Lámání chleba

Výslechem nových přírůstků jsem se dozvěděl podrobnosti, nad kterými jsem jen skřípal zubama.

Nešlo o výslechy jako před kriminalisty, prostě jsem si jen od srdce popovídal s novickami, poptal se na jejich původ i na jejich dosavadní zkušenosti. Většinou u toho byly Babdi a Bjurša. Snažily se odvést pozornost novicек od skutečnosti, že mluví s vyslancem Froilů, a zkoušely obracet debatu do srdečného tónu. Jinak by měly novicky přede mnou zeď nezaslouženého respektu a těžko bych se něco dozvěděl. Byl jsem ve Skalním domě jediný muž a navíc jsem tu byl jen občas na návštěvě.

Jenže to často srdečně prostě nešlo. Už protože se jednalo o ženy, prodané řezníkům. Ty nepocházely z rodin, kde *muž není tyranem a vládcem, ale stará se o blaho všech včetně žen*. Jejich »fati« býval typický orientální despota, pán nad životem a smrtí všech ostatních členů rodiny včetně vlastních synů. Jen despotové prodávali ženy řezníkům »na maso«, když řezníci nasadili trochu vyšší ceny.

Když se však podařilo tyto ženy - a mnohdy teprve dívky - rozpovídat, vycházely najevo otřesné případy.

Někteří »fati« se místo na chov dobytka specializovali na »chov jatečných žen«. Jejich domy byly do jisté míry pevnosti, odkud se nedalo uniknout. Těhotenství »chovných žen« zde »fati« přepočítávali na ceny masa u řezníků, proto jich měli obvykle víc a starali se, aby ženy po narození dětí opět co nejdřív otěhotněly. Na Chapežadu zřejmě ženy otěhotní snadněji než na Zemi, takže tyto domy byly charakteristické tím, že ženy v nich byly setrvale v různém stupni těhotenství.

Otrlost těchto »výrobců jatečního masa« byla taková, že se nezastavila ani u žen. »Fati« si obvykle pořídil dva syny, aby mu ve »výrobě« pomáhali. Musel si je vychovat k obrazu svému, ale vyplatili se mu, měl v nich věrné a ochotné hlídače a pomocníky. Při takové »nadprodukcí« však ženy rodily nejen další dcery, ale i chlapce. Tihle »fati« prodávali řezníkům i »nadbytečné« chlapce, jenže zabitě a vyvržené, aby se nedalo rozpoznat jejich pohlaví.

Dětské masíčko je přece ze všech nejjemnější!

V té chvíli mi bliklo hlavou děsivé poznání.

„Nevíte náhodou, kterému řezníkovi váš »fati« dětské maso nejčastěji prodával?“ zeptal jsem se dvou dívek, které mi zajílavě o těchto hrůzách vyprávěly.

A mé podezření se potvrdilo.

Proto si byl řezník-podřezávač a výhradní dodavatel masa do císařské kuchyně tak jistý, že císař maso z jeho kýty bezpečně odliší od dosavadních dodávek!

Císař si pochutnával na nejjemnějším, dětském masíčku!

No... neodběhl jsem někam stranou zvracet.

Ale chtělo se mi.

Ráno jsem se rozhodl uspořádat další sněm Skalního domu, s účastí všech tamních žen. Přivolali jsme i ženy ze zemědělské usedlosti, abychom nejednali bez nich.

„Jak jistě víte, Vojta postavil někde v těchto skalách veliké vězení,“ zahájila Babdi debatu. „Není povolené císařem, jenže se nedá ani zjistit, dokud v něm člověk není. V současné době v něm jsou převážně řezníci-podřezávači, kteří nás ženy dříve porcovali na maso. Vojta je tam přenesl a my je tam krmíme kaší pecugíbe, aby si mysleli, že je chceme také podříznout.“

„Nikdy bych je nejedla!“ ozvalo se ze shromážděných žen.

„A to já zase ano!“ nesouhlasila s ní jiná.

„Dost řečí, ještě jsem nedomluvila!“ okřikla je Babdi. „Jíst chlapy samozřejmě nebudeme. Navíc by to bylo proti vůli Froilů. Vojta může dělat i zázraky pod podmínkou, že nepoteče krev.“

„No tak je uškrtneme!“ ozvalo se ze shromáždění.

„Já jsem pro utopení!“ přidala se jiná.

„Pověsit na strom za krk jako lapky,“ trvala na svém další.

„Já bych je napatlala blátem a upekla!“ vymýšlela si jiná. „Bláto žárem ztvdne a když se sloupne, vezme s sebou i chlupy. Dělá se to tak s krysami »dlofa«. Ušetříš si tím i stahování z kůže a když nemá téci krev, bylo by to úplně ideální!“

„Nepoteče krev - to znamená, že nikdo nepřijde o život,“ doplnila rychle Babdi. „Zatím Vojta nikoho nezabil a nezabije. Bylo by to proti Froilům a proti nim přece nepůjdeme.“

„Nač je tedy do vězení zavíral?“ zeptala se zklamaně jiná.

„Aby je odnaučil podřezávat nás, ženské,“ odvětila Babdi. „Jen ať si sami prožijí hrůzu čekání za mřížemi, až je někdo silou vytáhne pod zahnutý podřezávací nůž! Jen ať si myslí, že musí jíst pecugíbe, aby měli »správně okořeněné maso«! Až dostanou milost s tím, že ji mohou dostat jen jedinkrát za život a příště už ne, vrátí se do města, ale už je nenapadne, že je ženské maso lepší než ovčí! A pokud je to napadne, jistě si včas vzpomenou na tu hrůzu, když tady čekali a z hladu baštili pecugíbe!“

„Chcete je pouštět zpátky do města?“ ozvalo se z davu.

„Ano - ale až po takové hrůze, jaká je zlomí,“ řekla Babdi.

Potom ženám vysvětlila, jak jsem si to představoval již od samého začátku.

„Potřebujeme na to ale dobrovolnice,“ dokončila svou řeč. „Musí to být ženské silné a nebojácné a musí vypadat odhodlaně, aby jim chlapi uvěřili, že to není legrace, ale že skutečně nastává jejich poslední hodinka!“

Když skončila, vypukl mezi ženskými delší šum. Ale pak se začaly hlásit první dobrovolnice. A některé vypadaly opravdu tak odhodlaně, že bych se jim nechtěl dostat do rukou...

Bude to sice jen divadlo, ale pro aktéry to bude horror...

Debata ve společné »jidelně« nabírala na obrátkách. Chlapi si z cel přitáhli pohovky, rozložili je do kruhu, rozsadili se jako ve velkém sále radnice a debatovali.

„Tohle přece nemůže císař nechat bez trestu!“ opakoval pořád jeden z nich, ten nejaktivnější. „Říkejte si co chcete, tohle by nemělo projít ani Froilům! I kdyby byli stokrát silnější než my! My jsme tady doma a oni jsou vetřelci! My si musíme určit, jak se budeme chovat. Co nám do toho mají co mluvit?“

Jiní však byli skeptičtější.

„Co udělal císař, když se tu znenadání objevila ta bílá věž?“ argumentoval jiný, umírněnější. „Vyhlásil, že se mu to nelíbí, ale co proti tomu udělal? Nic, vůbec nic! Froilové mu prý slíbili, že jim stačí místo, kde byla předtím stará chajda, a že se tam přesto nebudou tísnit a hlavně, nebudou utiskovat sousedy. A splnili to, i když jen díky tomu klobouku nahoře. Naše starodávné město Piguzyňh teď z dálky vypadá, jako kdyby tu rostla obří houba, ale Froilové sousedy neutiskují, podmínky splnili - a císař mlčí.“

„Kdyby císař opravdu chtěl, však by si už něco našel,“ trval na svém ten aktivnější. „Když se tak na sebe podíváme, jsme tady z cechu řeznického všichni. No tak ne, ale skoro všichni. To se ve městě muselo strašlivým způsobem projevit! Po celém městě lidi neseženou maso na oběd! To už by císaře mělo rozhoupat k tomu, aby začal něco dělat!“

„Ale co?“ namítl umírněnější. „Kdo ví, kam nás ten grázl vyslanec unesl? Tady víme jen jedno - věznice je postavená pod zemí. Stěny jsou sice z té průhledné cizácké hmoty, ale za nimi je vidět čistá, jednolitá skála! Takový kvalitní kámen se ve městě ani v okolí nikdy nenacházel! Takže ani nevíme, kde jsme!“

„Tím spíš musí být císaři jasné, kdo za tím vězí!“ rozohnil se aktivista. „Šuškal se po městě už dlouho, že vyslanec Froilů podniká podezřelé kroky ve městě i daleko od nás. Neslyšeli jste o neslavném konci výpravy Erysabí do provincie Jurdyz? Kdo z vás zná trochu Erysabí, ten mi musí potvrdit, že to jsou hodně drsní válečníci. A tvrdilo se, že je náš vyslanec Froilů zahnal na útěk bez jediné bitvy! Prý neztratili ani muže a přece utíkali jako zajíci! Co příšerného museli spatřit, aby se dali na útěk?“

„Co příšerného musel spatřit císař, aby si od vyslance Froilů nechat takhle diktovat?“ dodal pomalu ten umírněnější.

„Jo, nesudme ho, když nic nevíme!“ přidal se další. „Mělo by nám stačit, jak jsme se ocitli tady! Já si například vůbec nic nepamatuji. V jedné chvíli jsem byl otočený ke svému špalku, kde jsem se chystal odseknout porci masa pro souseda Gondeho, ale než jsem sáhl po sekáčku, zapotácel jsem se a byl jsem tady. Tady jste mě nikdo neviděli přicházet a vsadím se, že mě nikdo neviděl z mého krámků odcházet. Nikdo nepopře, že jsem tu, ale nebylo to samo sebou!“

V té chvíli se však od oddělené části vyhrazené bachařům či spíše bachařkám ozval nezvyklý hluk. Zpoza rohu se začaly rojit bachařky. Jedna - dvě... šest... klidně, beze spěchu přistoupily ke mříži, dvě z nich odemkly těžké zámky, další odstranila závoru, aby společně otevřely těžké mřížové dveře a vstoupily do části vyhrazené vězňům.

„Chlapi! Je jich jen šest! Na ně!“ zavelel aktivista řezník.

Byl to statečný povel, ale zůstalo jen u povelu. Znenadání na všechny dolehlo cosi měkkého, poddajného, ale přitom velice silného a než se stačili polekat, leželi všichni na kamenné podlaze rozcapení jako žáby a to měkké je silou tlačilo k podlaze, že se nikdo nemohl ani hnout.

Bachařky postupovaly pomalým krokem halou, bezmocně ležící chlapy pohrdavě překračovaly a přitom se nad nimi klidně radily, až se z toho chlapům ježila srst po celém těle.

„Co tenhle?“ ukazovala jedna na řezníka aktivistu. „Ten by snad stačil, ne?“

„Je moc tlustý,“ namítla jiná.

„A už taky starý,“ přidala se další. „Koukejte po mladších!“

Překročily ho jako nějaký kámen v cestě a kráčely dál.

„Hele, tenhle je určitě mlad'ounek!“ ukázala ta vpravo na jednoho z »nadějných mladých měšťanů«, ležícího mezi řezníky.

„Ten by mohl být nejměkčí!“ souhlasila jiná.

„No jo, ale nejmladší jsou tu nejkratší dobu,“ namítla jiná. „Nebude ještě dostatečně prokořeněný!“

„To ještě nebude žádný,“ mínila opět ta vpředu. „Dokořenit se dají až na stole!“

„Tak co, bereme ho?“ zeptala se ta vlevo.

„Bereme!“ souhlasila ta vpředu. „Pojďte ho chňapnout, ať se moc nevzpírá!“

K ležícímu »mladému měšťanovi« se sklonily dvě opravdu silné ženské. Když ženská tahá celý život pluh namísto dobytčete, má nutně svaly jako kulturista. V nastalém tichu bylo slyšet, jak mladíkovi hrůzou cvakají zuby. Pak jiná bachařka cosi udělala. Těžká síla v té chvíli mladíka na okamžik pustila, ale dříve než se stačil vzchopit, popadly ho ty dvě za ruce a zkroutily mu je, takže se sice postavil na nohy, ale celý ohnutý do předklonu.

„Dobrý, jdeme!“ kvitovala to spokojeně velící bachařka.

Všechny se otočily a touže cestou zamířily k otevřené mříži, velící bachařka byla teď naopak poslední.

„Chlapi!“ zaječel mladík. „Ty baby mě snad opravdu chtějí sežrat! To mi nikdo nepomůžete?“

„Pomohli by, kdyby se dokázali zvednout,“ odpověděla mu velící bachařka jedovatě. „Jen klidně pojď, nebude tě to ani bolet! Až dostaneš palicí do hlavy, bude ti už všechno jedno.“

Mladík sebou začal vší silou škubat, jenže ty dvě, které ho vedly na popravu, byly silnější a navíc ho držely zkrouceného, takže se neměl oč opřít. Vedly ho, bezmocně klopýtajícího, přes stejně bezmocně ležící chlapy, které bachařky překračovaly, ale mladík o ně zakopával a šlapal po

nich. Bylo znát, že je »voruzí« před okopáváním trochu chrání, ale příjemné jim to jistě nebylo.

„Nechte mě!“ křičel mladík. „Nic jsem neprovedl! Přece mě nemůžete jen tak sežrat!“

„Můžeme,“ podotkla k tomu klidně bachařka, jedna z těch dvou, která ho držela za ruku a kroutila ho přitom do předklonu. „Ale myslí si, že nemůžeme, třeba ti to pomůže. A nevzpírej se tolik, máš to marný, já zkrotím i bůvola »fyzura«!“

„Nechte mě!“ ječel mladík. „Pomóc!“

„Ten uřvaný *višlegde* nesnese podřezání hrdě,“ prohlásila hlavní žalárnice opovržlivě. „To zas bude jekot! Máš být hrdý na to, že tě bude jíst samotný císař!“

Řekla to, jako kdyby měl teď hrdě zmlknout a považovat to, co mu hrozí, za čest. Bjurša, neboť právě ona to byla, ohodnotila mladíka slovy řezníka ve městě Jurdyz, poté když podřízl jejich nešťastnou společnici Ošgo. Mladík to ovšem nevěděl a proto mu to znělo nelítostně, takže začal ječet úplně neartikulovaně. Brzy se za ním začala táhnout podlouhlá nažloutlá loužička, jak přestal při té hrůze ovládat vlastní svěrače.

Ječel, i když ho protáhly zamřížovanými dveřmi a vedly ho za roh. Tam se ozval tupý úder a jekot zmlkl jako když utne.

Bjurša ještě s jednou mezitím pevně uzavřela a zamkla mřížové dveře a odblokovala pole »voruzí«, dosud držící všechny chlapy v poloze vleže na kamenné podlaze. Chlapi vyskočili, ale na jakoukoliv jejich protiakci bylo v té chvíli pozdě. Bylo jich o jednoho méně a co se s chybějícím stalo, to si mohli jen - ke své hrůze velice plasticky - představovat.

Bachařky odešly a nastalo ticho. Jen nažloutlá loužička od středu jídelny až ke mřížovým dveřím zůstala jako němý svědek toho, co se tu dělo.

„Hele - von se snad strachy počůral!“ ukázal na ni jeden chlap z těch bližších.

„Uvidíme, až vytáhnou tebe,“ umlčel ho jiný. „Jestli se taky jen počůráš, nebo rovnou posereš!“

„Ty bestie nás opravdu chtějí podřezat!“ zmohl se krátkou větu tlustý řezník, zdvihající se vedle řeznického aktivisty.

„Fakt to tak vypadá,“ souhlasil další.

Ostatní - mlčeli. Co dodat...

Krmiči vepřů

To se rozumí, že jsme toho »nadějného mladého měšťana« nepodřízli! Jeho jekot umkl jen v Riusurtuzu, protože s ním ženy vstoupily do teleportu a místo ve vězení ječel dál ve Slonovinové věži. Navíc tam jedna z bachařek v té chvíli udeřila připravenou dřevěnou palicí do velkého špalku, což vydalo zvuk, jako kdyby nebohého mladíka omráčila. Horrorové divadlo měly zkrátka děvy připravené do detailů. A budou ho opakovat a ti nejhorší půjdou až nakonec, aby si toho horroru užili nejmíckrát.

Dobře jim tak!

Ječícího mládence mi přivedly do velkého sálu.

„Zmlkni už!“ poručil jsem mu nevlídně.

Překvapilo ho to natolik, že opravdu zmlkl. Díval se, zda nemám v ruce zahnutý podřezávací nůž, který v průběhu věků získal optimální tvar, váhu i účinky. Jenže já jsem žádný nůž v ruce neměl a obě ruce jsem měl na kolenou, takže jsem nůž nemohl držet ani za zády.

„Tak se podívej, chlapče,“ začal jsem pěkně zeširoka. „Proč jsi tady? Protože vaše parta skončila ve věznici pro nepřipustné obtěžování žen ve městě. Co k tomu můžeš dodat?“

„Jaképak nepřipustné obtěžování?“ opáčil mladík. „Nedělo se nic nenormálního. Prostě jsme si chtěli trochu zašpásovat!“

Promluvil jsem na něho vlídně a jemu se moc rychle vrátilo sebevědomí. Začal se mnou mluvit s hrdotí v hlase. Příliš rychle zapomněl, jak se ani ne před minutou ve vězení Riusurtuz strachy počůral.

„Trochu zašpásovat?“ parodoval jsem jeho poslední slova. „Proč jste si nešpásovali každý doma? Proč jste si k tomu našli úplně cizí ženskou, kterou jste vlastně ani neznali?“

„Tak se to přece dělá odjakživa,“ opáčil. „Každá žena bez mužského doprovodu je děvka a patří tomu, kdo na ni kývne.“

„A hled'me!“ chytil jsem se toho. „A každý mladíček bez otcovského doprovodu patří tomu, kdo si ho podřízne! To by se ti také líbilo?“

„Ale to přece nejde!“ namítal mladík. „To by byla vražda! Já jsem chlap!“

„A kolik máš doma sester?“ zeptal jsem se ho.

„Osm,“ vyhrkl mladíček. „Proč to chceš vědět?“

„Proč si nezašpásuješ s nimi?“

„Co je v domě, není pro mě!“ odsekl.

„A proč nepomáháš otci v řemesle?“ zeptal jsem se ho.

„Jaképak řemeslo?“ kohoutil se hoch. „Můj otec je vážený soudce! Nepotřebuje mou pomoc!“

„A hled'me!“ došlo mi. „Chlapeček je ze zlaté mládeže!“

„Co mi říkáš »chlapeček«?“ naježil se mladík. „Nevypadáš o nic starší!“

„V tom se hodně mýlíš,“ ujistil jsem ho. „S mými životními zkušenostmi by ses srovnávat nemohl. Já už mám jeden život za sebou, tohle tělo je mé druhé. Nediv se, je to možné, proto jsem vyslancem Froilů. Nebudu ti ani vykládat, jaké vědní obory znám ze svého dřívějšího života, tady se nic takového neuplatní. U nás se dá na soudce vystudovat i za rok10, ale na můj obor potřebuješ více než deset zdejších let a nedá se to ošidit. Mimochodem, čím se vlastně živíš?“

„Jsem syn soudce!“ opáčil mladík hrdě.

„To už jsem slyšel. Ptám se tě, čím se živíš?“

„Syn soudce se nemusí starat!“ odvětil mladík. „»Fati« už má tolik peněz, že se to ani za dva životy nedá utratit!“

„To snad ne!“ zamračil jsem se. „Soudci mají pod císařem dobrý plat, ale tolik...“

„Kdo má dost prachů, spravedlnost si rád koupí!“ ležérně odvětil mladík.

Aha! Takže fotřík je starý korupčník! Musím si popovídat s císařem, jaké to má soudce... Třeba se bude divit, třeba ne, bude to tak jako tak zajímavý pohovor. Jenže je otázka, co s tím císař udělá, i když soudci patří pod jeho pravomoc.

„Setkal jsem se už s jedním císařským soudcem,“ řekl jsem pomalu. „Ale ten soudil spravedlivě.“

„Ale jo, jsou i takoví pitomci!“ souhlasil mladík.

No jistě, soudce, který nebere od bohatých úplatky a soudí spravedlivě, je u těchhle »pitomec«. Budu si to pamatovat...

„Jak myslíš,“ pokrčil jsem rameny. „Vrátíme se tedy k tomu obtěžování neznámých dívků. Chceš mi tvrdit, že je to normální, já to ale za normální nepovažuji. Co s tím uděláme?“

„Dejte mě k soudu!“ vyhrkl mladík sebevědomě.

„Ke tvému otci?“ odfrkl jsem pohrdlivě. „Tomu bys ani nemusel platit, že? To by ale nebylo spravedlivé. Měl bych tě dát k jinému soudci,

nemyslíš? Nejlépe k nějakému pitomci, který by to rozsoudil spravedlivě.“

„Já mám peněz dost!“ holedbal se mladík.

Zřejmě vyznával zásadu mafiána Al Caponeho, že *úplatek není věcí cti, ale jedině otázkou výše sumy*. Zkrátka že uplatit se dá každý, jen je třeba na to mít.

„Vážně?“ sehrál jsem překvapeného. „Tak zaplat’!“

„Musíte mě ale pustit domů,“ kladl si ihned podmínku.

„A než dojdeš domů, zapomeneš se vrátit,“ podotkl jsem. „Zaplat’ buď hned a tady, nebo si ty peníze nech!“

„Nenosím přece peníze s sebou!“ namítal. „Váček s penězi na šňůrce na krku vábí lapky jako sladký koláč vosy »sepažchu«.“

„Bez peněz máš ale smůlu!“ řekl jsem. „Takže to uzavřeme. Ty té dívce zaplatíš odškodné. Ne z otcových peněz, pěkně si na to sám vyděláš. Pošlu tě do naší zemědělské usedlosti a tamní dámy ti přidělí práci - třeba jako krmiče vepřů »ižépyná«, to bys mohl při své inteligenci zvládnout.“

„Ženské aby mi přidělovaly práci?“ vybuchl mladík. „Mně, synu soudce? Nesmysl! Baby já poslouchat nebudu!“

„Dá se to zařídít tak, že každý den, kdy nebudeš mít vepře nakrmené, dostaneš na záda dvacet ran bičem.“

„Snad ne od těch bab?“ vyprskl pohrdavě.

„To se rozumí, že od těch dam!“ ujistil jsem ho. „Zřejmě se spoléháš na to, že ženy jsou na Chapežadu slabší než muži. Jistě, obecně to platí. Městské slečinky, ale i městské dámy nejsou tak silné jako městští chlapi. Venkovanky zpravidla taktéž nestačí na trénované venkovany. Ale když se má popasovat městský floutek s trénovanou venkovankou... Přivedly tě sem jen dvě, ale neměl jsi na ně sílu!“

„To jako... že by mě ty baby dokázaly třeba i zbičovat?“ nevěřičně lapal po dechu.

„Jistě,“ přitakal jsem. „Ty dámy jsou zvyklé krotit buvoly »fyzury«. Kdyby ses dostal do zápasu s »fyzurem«, nevyvázl bys bez přeražených kostí. A když ty dámy zkrotí »fyzury«, budou to mít s tebou snadnější. Za první prozahálený den dostaneš tolik ran bičem, že si pak tři dny nesedneš a budeš spát jen na břicho. Uvidí se, jestli se odvážíš dál zahálet.“

„V té... farmě... není žádný chlap?“ chystal se této poslední možnosti, kde by snad mohl čekat zastání.

„Jestli myslíš trénované zemědělce, ti tam opravdu nejsou,“ řekl jsem. „Jen ty a dámy - jenže vytrénované venkovské dámy, které se nebojí ani

práce, ani »fyzurů«, ani městských floutků.“

„Já ale protestuji! To je nelidské!“ přešel opět do fňukání.

„Když to zvládají ženské...“ pokrčil jsem rameny, „...přece jsi chlap, ne?“

„Ale stejně protestuji!“ trval na svém tvrdohlavě.

„Protestuj!“ souhlasil jsem s ním. „Ale pro jistotu koukej, ať máš nakrmené vepře »ižěpyná«. Nebo si nesedneš!“

Pak jsem se obrátil k venkovankám.

„Vezměte si ho. Je váš.“

Ze šesti »mladých nadějných měšťanů« se domů vrátil jen jeden. Skalní dům měl v té době tři zemědělské usedlosti. Přidělil jsem jim jednoho nebo dva »měšťany« ve funkci krmičů prasat. Nehrozilo, že by některou ženu »okouzlili« a svedli. Byly tam jen dámy z venkova, většinou zvyklé tvrdé práci, takže jim práce na polích připadaly směšně snadné. Bylo tu mechanizované orání, setí i sklizeň, ženy se nezapřahaly do chomoutů, ale v pohodlí řídily »traktor-mybraki«. Mechanizoval jsem jim i chlévy, aby si nestěžovaly, naopak byly nadšené, jak je to hospodaření snadné.

Pro městské ženy to ovšem tak snadné nebylo. Trénované venkovanky pořád ještě nepřicházely o trénink. Občas tam krotily »fyzury«, jindy musely dohnat vidlemi, co nebylo dostatečně zmechanizované. Umožňovalo jim to likvidovat všechny pokusy »městských floutků« o revoluci venkova. Muži zde v zemědělství nárok na vedoucí úlohu neměli.

Jen jednoho jsem se rozhodl pustit domů. Neoblomilo mě, že brečel. Uznal jsem, že s ostatními chodil po městě jen protože je vedl jeho starší bratr, kterého teď naše hospodyně zaučovaly do funkce krmiče vepřů. Jako mladší jen »dělal zeď« a bratr ho nikdy nepustil, aby si s chycenou ženskou také »užil«. Zkrátka byl u té bandy šikanovaným poskokem. K jeho štěstí mu to potvrdila jedna jejich oběť, která dnes žila ve Skalním domě. Rozhodl jsem tedy, že hrůza z chystaného podřezání splnila účel a byla v jeho případě dostatečným trestem. Hoch se vrátí domů s tím, že při příštím provinění dopadne hůř. Milost dostane každý jen jednou za život.

Řekl bych, že ten už se k žádné partě nepřidá.

Další várka osvobozených žen přišla do Skalního domu opět z venkova. Tentokrát to byly ženy z chovatelských farem na »produkcii ženského masa«. K těm, které jejich »vlastníci« prodali už dřív, přibýly zbývající.

Nechal jsem osvobozené ženy popsat »domy hrůzy« co nejpřesněji a pak jsem je jen s nejzkušenějšími ženami dobyl. Muže - tyrany jsem rovnou přenesl do Riusurtuzu, ženy, rozdělené na »plemenné« a »vykrmované« jsem odstěhoval do Skalního domu, kde se jich ujal již zaběhaný »uvítací výbor«, aby je seznámil s »ostrovem ženské svobody«.

Samozřejmě se tam ocitlo i větší množství těhotných, jak se u těchto farem dalo čekat. To však nepředstavovalo problémy. Ve Skalním domě byly již dobře zavedené jesle, pro starší děti měli školku. Z »dobytých« farem jsme získali i ještě starší děti, takže nám nezbylo než otevřít i školu.

Tím jsme do Skalního domu museli přijmout i první muže. Do té chvíle tam byli mužského rodu jen děti, malí chlapečci.

Ve městě Piguzyňh bylo několik škol pro synky bohatých měšťanů, do některých však chodili i žáci z méně zámožných rodin. Když jsem víceméně mezi řečí projevil zájem zjistit, jak to v některé té škole chodí, přihlásila se mi mladičká dívka Fregde. Kamarádila se totiž s Viniožem, klukem, který chodil do jedné ze škol. Fregde ho přemluvila, aby do školy pronesl kameru a díky tomu jsme získali o škole přehled.

Zorganizovat rozhovor s jednotlivými učiteli bylo snadné. V měšťanské škole bylo patnáct učitelů. Šest z nich zaujal nápad založit školu, kde by vyučovali nejen chlapce, ale i dívky. Od nich jsem získal spojení s učiteli z jiných škol, kteří by též měli zájem.

Povolání učitele zřejmě není lukrativní nikde ve vesmíru, kde je civilizace na nízké úrovni. Chapežad a Země si zde nemají co vyčítat. Jak jsem pochopil, úroveň školství na Chapežadu je srovnatelná s Čechami obrozenecké doby - až na to, že zde chybí soupeření mezi němčinou a češtinou. Ale jinak je to podobné.

Učitel je tu jen takový lepší žebrák.

Mělo to výhodu v tom, že učitelé nejednali o platu. Beztak dodnes učili za deputát - malou komůrku a jídlo. To mohli dostat ve Skalním domě také, dokonce v lepší kvalitě.

Malichernostmi jako je začátek a konec školního roku jsme se také nezdržovali. Učitele jsme prostě uvedli do školy, dostali kromě oné slíbené komůrky i třídu se žáky a mohli hned začít.

Trochu jsem se obával, jak je přijme dosavadní osazenstvo Skalního domu. Některé ženy zde byly na muže nabroušené jako žiletky, ale ukázalo se, že učitele přijaly poměrně dobře. Tohle přece nebyli žádní tyrani, žádní

»macho«. Vždyť učitelé, až na jednoho, neměli ani ženy! A ta jedna učitelská manželka, když se dostala do Skalního domu, si svého muže nemohla vynachválit, jak je na ni milý, jen mu musí sehnat ještě druhou ženu, aby na něho nebyla sama.

V té chvíli ostatní, které se nacházely poblíž, zavětrily svou příležitost. Dvě se hned daly s učitelovou do řeči a vyptávaly se jí na podrobnosti, ostatní aspoň pozorně poslouchaly.

Výsledek se brzy dostavil.

Do deseti dnů měli všichni muži - učitelé nejméně po třech ženách a tím pádem jim muselo kolektivní velení Skalního domu uvolnit jiné místnosti, aby měly nové rodiny odpovídající úroveň. Nebudou přece přespávat v garsonkách, ke všemu někdy od sebe vzdálených, ale mají nárok na rodinné byty, které prozatím ležely ladem v dosud nepoužitém zadním traktu třetího patra. Určil jsem je pro rodiny, které však v dosavadní historii Skalního domu ještě nebyly. Plánoval jsem je na pozdější dobu - a ta zřejmě nastala.

První rodinné byty dostaly tedy rodiny učitelů.

A učitelé nezklamali. Ukazovali všem okolo dnes a denně, že muži nemusí být jen nebezpeční tyraní a usurpátoři. Zkrátka - že to s některými muži jde, jen jich je zatím málo. A naopak rychle ubývalo těch, které by pro muže měly jen uškrcení, utopení, pověšení na strom za krk nebo upečení v peci.

Nemusí být přece každý hodný mužský bývalý had!

Císař

Řezníci-podřezávači ve věznici Riusurtuz usuzovali špatně, když se spoléhali na chaos, jaký nastane v Piguzyňhu po jejich zmizení. Masné krámy svou činnost nepřerušily. Ve většině je za své otce převzali synové. Byli již zaučení, takže řemeslo zvládli. Řezníci si za tovaryše zásadně brali své syny. Ti nejotrlejší, kteří by nejspíš pokračovali ve »zpracování ženského masa«, zmizeli v Riusurtuzu se svými otci, ale v tom případě je zastoupili mladší tovaryši - obvykle mladší synové. A ti už obvykle byli rádi, že v podřezávání žen pokračovat nemusí. To už chtělo neskutečně velkou otrlost, kterou často řezníci sdíleli jen se svými nejstaršími syny, předurčenými k převzetí živnosti.

Císař samozřejmě poznal, že dostává maso »jiné kvality«, ale vysvětloval si to spíš tím, že synové řemeslo otců nezvládli a je jen otázkou času, kdy se to doučí. Zatím si zvykal na jehněčí řízky - nakonec i na Zemi byl telecí vídeňský řízek oblíbeným jídlem habsburského císaře.

Jeho problém byl, že nevěděl o Skalním domě ani o jiných přidružených objektech. Domníval se, že se všechno odehrává jen ve Slonovinové věži. A ta, i když vypadala impozantně, neměla nekonečné rozměry. Dvě stě žen by se do ní vešlo jen kdyby byly natěsnané jedna na druhé. Přitom se nějak dozvěděl, že tam jsou pro potřeby žen jesle, školka i škola. Jak se tam vejdou, bylo mu záhadou, ale nepovažoval to za svůj problém, za něco, v čem by se měl a mohl angažovat.

Jediné, kde trochu zavětril, bylo to, že z obchodů zmizelo »ženské maso«. Jeho se to zatím netýkalo. Proč by se měl zajímat o problémy svých kuchařů, když měl své jemné masíčko na stole i nadále? Nedošlo mu, že není dětské, ale jehněčí. Někdo z jeho poradců, neboli »pinnuků« ho však upozornil na nové nebezpečí. Když lidé nebudou nadbytečné ženy porážet, musí jejich počet zcela zákonitě stoupat. Už teď je jich trojnásobně víc než mužů. A ty ženské samozřejmě spotřebovávají víc a víc jídla, přičemž se nepodílí ani na hospodaření, ani na řemeslech. Ale nejhorší je, že ženské neplatí daně! Naopak mají muži, kteří si na krk uvázali žen víc, daně nižší. Kdyby počty žen stoupaly, ohrozí to císařskou pokladnu a zejména stabilitu hospodářství říše. Měl by se pokusit zjistit, proč se nový vyslanec Froilů žen zastává a jestli v tom není přímo úmysl rozvrátit říši.

Musí na to jít ale chytře, aby vyslanec předčasně nepoplašil a nevaroval ho. Vyslanec má za sebou Froily a to jsou po čertech nebezpeční protivníci. Příímá akce proti nim je předem odsouzená k nezdaru - jak nedávno prokázali Erysabí.

Tak se stalo, že na vrata Slonovinové věže zabušil císařský biřic, aby mi doručil císařské pozvání na nová jednání.

Stálá služba v patě Slonovinové věže, ustanovená zejména kvůli ženám na útěku, hledajícím azyl, biřici otevřela spodní vrata a převzala jeho vzkaz.

„Vyslanec na zítřejší jednání určitě přijde,“ ujistila ho. „Má vlastní důvody proč mluvit s císařem.“

Biřic spokojeně odešel a já jsem si musel udělat čas na nové odpolední jednání s císařem.

Bude jistě zajímavé.

Vstup do císařského paláce střežila jeho garda, či co to bylo za speciální jednotku. Zaujalo mě, že gardisté měli tasené meče, či spíše šavle, protože byly zahnuté. Drželi je čepelemi vpřed, jílcem ve výši brady. Všichni byli oblečení v kůžích nepřátel. Vlastně je to trochu, i když asi nepatrně chrání, napadlo mě. Jestli jsou ty kůže patřičně ztvrdlé, mohou sloužit jako slabší brnění.

Ve vratech se mě ujal jakýsi úředník - snad bych mu mohl říkat »ceremoniář«. Vedl mě dovnitř, i když jinam než minule. To ale bylo normální, císař neměl jen jediný »přijímací salón«, střídal je podle nálady.

Najednou jsem uslyšel zadrnčení tětiny a vzápětí jsem ucítil strašlivou bolest v zádech a v hrudi. A když jsem sklopil zrak, spatřil jsem hrot šípu, trčícího z mé hrudi i s kusem dřevce.

Zastřelen zezadu! pomyslel jsem si, ale dříve než bych se tou bolestí zhroutil, stačil jsem telepaticky vyslat příkaz:

»Chožemi - pět vteřin zpět!«

V té chvíli bolest jako šlehnutím bičem přestala. Trochu jsem se zapotácel, ale rovnováhu jsem neztratil. Krácel jsem po dřevěné podlaze, byl jsem o dva metry zpátky a měl jsem jen pět vteřin, abych změnil svou budoucnost.

Teď už ten lukostřelec natahuje tětinu, uvědomil jsem si.

Prudce jsem se otočil a položil jsem za sebou ode zdi ke zdi stěnu z pole »voruzí«.

Ozvalo se zadrnčení tětiny a v té chvíli přímo přede mnou zůstal ve vzduchu viset dlouhý šíp. Pak teprve začal, nejprve pomalu, pak rychleji padat na dřevěnou podlahu. To byl ten šíp, co by mě bez zásahu »chožemi« zabil!

Ceremoniář se úlekem zastavil a ohlédl. Také on spatřil šíp, pomalu padající k zemi. V té chvíli se ale ozvalo druhé zadrnčení a druhý šíp se jen tak ve vzduchu zabrzdil opět kousek ode mne.

To už jsem ale viděl, že šípy vyletují z nevelkého otvoru ve stěně. Tam tedy stojí ten zákeřník!

Namísto stěny roztažené ode zdi ke zdi jsem přiklopil jen ten otvor. Naprogramovat jednoduchý kvádr jsem zvládl obratem a »tiskárna Froilů hidmor« otvor ve zdi zazdila svou nerozbitnou skleněnou hmotou.

A máš po střeleckém tréninku, pomyslel jsem si škodolibě. Ale do smíchu mi nebylo. Nepochyboval jsem, že mi to couvnutí o pět vteřin zachránilo život. A ten střelec je vlastně zákeřný vrah! I když mu plán nevyšel, bez »chožemi« bych byl mrtvola!

„Císař se nebojí chodit po tak nebezpečném paláci?“ zeptal jsem se zkoprnělého ceremoniáře.

„To je... to je neslýchané!“ vykoktal ceremoniář.

„Neslýchané, ale je to skutečnost!“ řekl jsem. Shýbl jsem se a zdvihl z podlahy ty dva šípy. „Císaře to jistě bude zajímat.“

Ceremoniář však stál jako vyřezávaná socha.

„No co je?“ pobídl jsem ho. „Necháme snad císaře čekat?“

Až teď se ceremoniář vzpamatoval. Otočil se a vykročil dál, opět o dva kroky přede mnou.

Naštěstí už k císaři nebylo daleko, prošli jsme už jen dvě další komnaty. Má ty vrahy nějak nablízku, pomyslel jsem si.

Pro jistotu jsem si uložil ve více místnostech do knihovny cílů skoku »pchiš« pomocí »nojtygba« další cíl.

To kdybych se sem někdy chtěl vrátit...

Audience začala skoro normálně. Ceremoniář mě oslavným tónem ohlásil, já jsem podle audienčního předpisu poklekl na levé koleno - to je u všech barbarských civilizací stejné, že se před vladařem musí všichni aspoň trochu ponížít.

„Co to ale máte v ruce?“ zeptal se mě přísně císař. „Nikommu není dovoleno nosit do těchto míst zbraně! Šíp bez luku sice není plnohodnotná

zbraň, ale přece jen...“

„Nenosím do paláce šípy,“ odpověděl jsem mu. „Ani žádné nepoužívám. Tyto šípy na mě někdo zezadu vystřelil tři komnaty odsud. Nepředpokládám, že by to bylo na tvůj rozkaz, ale máš v paláci vrahy! Zastřelit vyslance Froilů je jasné porušení dohod! A navíc nečestně - zezadu.“

„Dej mi je!“ natáhl ke mně císař ruku.

Musel jsem se zvednout a pokročit o pár kroků k němu, abych mu mohl šípy podat opeřením k němu. Vzal si oba a chvíli si je pečlivě prohlížel, zejména zbarvení opeření.

„To jsou barvy gardy pinnuka Blétjiče,“ řekl potom. „To mi bude muset Blétjič vysvětlit. Nebylo to na můj rozkaz, naopak.“

„Buď máš příliš horlivé gardisty, když to dělají bez příkazu, nebo to dělají proti tvým příkazům, pak bych to nazval vzpourou. Ale to už si vyřídím sám. Jen podotknu, že jsem se ve městě setkal s velice bohatými soudci, kteří nesoudí podle tvých zákonů, ale podle toho, jak je kdo uplatí. Takové soudce bych na tvém místě tvrdě ztrestal. Šíří o tobě pověst nespravedlivého vládce.“

„To jsou závažná obvinění!“ řekl císař.

„O těch šípech ti to může potvrdit tvůj ceremoniář,“ řekl jsem klidně. „Ale ti soudci... nemám čas zjišťovat, kteří pobírají úplatky a podle nich soudí, vím jen, že spravedlivým pohrdavě říkají »pitomci«. Máš tedy část soudců pitomců, protože neberou úplatky, a část chytrolínů, kteří nadmíru bohatnou. Celý soudní systém má však pachut' nespravedlivého.“

„Dám to vyšetřit,“ slíbil císař. „Doslechlo se mi, že se příliš zajímáš o obchody s ženským masem. Jako by ti vadily. Proč?“

„Vadí mi,“ řekl jsem naplno. „Pocházím z jiných krajů - ale to už víš. U nás se k ženám chováme ohleduplněji. Vraždu ženy soudy trestají stejně jako vraždu muže.“

„Co pak ale děláte s nadbytečnými ženami?“ zeptal se mě císař. „Když nebudou řezníci nadbytečné ženy podřezávat, budou jejich počty stoupat. Ženské budou samozřejmě spotřebovávat víc a víc jídla. Kde pro ně tolik jídla sháníte?“

„My nerozlišujeme ženská a mužská jídla,“ řekl jsem. „Pak je i to shánění jídla jednodušší.“

„Ženské se nepodílí ani na hospodaření, ani na řemeslech. A neplatí daně! Naopak mají muži, kteří si na krk uvázali žen víc, daně nižší.“

Stoupající počty žen by takhle brzy ohrozily císařskou pokladnu.“

„Vaše chyba,“ řekl jsem. „Proč tak odlišujete muže od žen? U nás platí daně i ženy, proč také ne, když jsou schopné vydělat si na daně i na živobytí. Slevy na daních máme také, ale na děti, ne na ženy. Děti si nevydělávají.“

„Myslíš, že u lidí projde zavést daně ženám?“ vrtěl hlavou císař. „To je nesmysl!“

„Nesmysl je to tam, kde ženy nevydělávají,“ souhlasil jsem s ním. „Nejprve by bylo nutné zajistit, aby si vydělávaly. Dělam právě takový malý pokus. Nechávám ženy na venkově hospodařit místo chlapů. A ženy se tam nejen samy užíví, ale pomáhají mi nést náklady vyslanectví. Od té doby jsem v Piguzuňhu nepostavil ani jeden dům - ostatně sis to ani nepřál, jen jsem ti vyhověl. Ale nepotřebuji si teď přivydelávat stavbami.“

„A ženy tě užíví?“ podíval se na mě císař podezřívavě.

„Nejen mě,“ přikývl jsem. „Užíví i několik desítek mužů, které jsem unesl - klidně to přiznám - abych ukončil podřezávání žen. Nikoho jsem totiž nezabil, jen je držím ve své věznici.“

„Nepřeji si na území své říše žádné soukromé věznice!“ nadskočil císař.

„Však ji také na území své říše nenajdeš,“ ujistil jsem ho.

Vyznělo to jako kdyby to vězení bylo někde mimo císařství, ve skutečnosti jsem jen podtrhoval skutečnost, že se nedá objevit běžnými prostředky Chapežadů.

„Takže tvrdíš, že nějaké ženy užíví sebe, vyslanectví a ještě několik desítek mužů,“ vychladl včas císař. „Přitom neplatí daně. To přece není správné.“

„Není,“ přisvědčil jsem. „Ale když vypíšeš daně i pro ženy, nebude to spravedlivé pro tu většinu žen, které na sebe nemohou vydělávat, protože jim to zdejší systém neumožňuje.“

„Jak bys to tedy řešil ty?“ obrátil se na mě císař vychytrale.

„Je více možností,“ odvětil jsem. „První - zrušit podřízení žen mužům, dát ženám možnost vydělávat si a až potom je zdanit. Jenže to se asi lidem líbit nebude, zejména mužům. Jiná možnost je nedanit ženy pod ochranou Froilů. To odpovídá současnému stavu i dohodám. Jako třetí možnost bych uvažoval zdanit místo venkovských mužů jejich usedlosti. Jenže většina usedlostí žije převážně vnitřním životem, navenek se neprojevuje. Zdanit se dají jen rozdíly mezi příjmy a vydáním, to však bude u usedlostí menší než současné daně pro muže.“

„A kterou možnost bys volil ty?“

„Jednoznačně první,“ řekl jsem. „Zrušit podřízenost žen, dát ženám možnost vydělávat a pak je zdanit. Kdyby to záviselo na mně, zavedl bych to na území celého císařství. I kdyby to mělo trvat několik desítek let.“

„To u lidí neprojde,“ mínil císař. „Škoda! Mohlo by to být docela zajímavé.“

„Připomenu starodávné pověsti, které se tradují na různých místech tohoto světa,“ nedal jsem se. „Ty pověsti říkají, že dřív se muži k ženám chovali jinak, lépe. Vlastně asi tak, jako v našich krajích. Později se díky vlivu barbarů Erysabí zavedl skoro všude nechutný zvyk podřezávání nepřátel, zejména žen. Nepřátelé se časem smířili, podřezávání žen zůstalo. Je to však pozůstatek barbarských zvyků a zákaz podřezávání žen by jen vrátil původní stav, neovlivněný barbary. Vždyť je to ostuda tohoto světa!“

„Něco takového se říká,“ připustil nechotně císař. „Ale to jsou jen pověsti... vždyť by to tak ani nešlo...“

„U nás to tak zůstalo,“ připomněl jsem mu. „Takže to někde jde. Tady se lidé - a zejména muži - s těmi barbarskými zvyky smířili a na původní stav zapoměli, takže se jim to zdá nemožné. Ale to je jen otázka zvyku. Já tvrdím, že podřezávání žen je velký a trestuhodný zločin a podle toho i jednám. Toť vše.“

„Jenže jste z města unesl výkvět řezníků!“ vyčetl mi císař.

„Jenže na město to nemělo skoro žádný vliv,“ vrátil jsem mu to. „Maso se prodává dál, jen místo ženského se prodává ovčí nebo dobytčí, ale jde to také.“

„Jenže ti unesení platili řádně daně!“ namítl ještě.

„Jenže řemeslo po nich převzali jiní, obvykle synové, kteří teď platí daně místo svých otců.“

„Jenže nejdražší položku, ženské maso, neprodává nikdo.“

„Jenže místo ženského masa se více prodává ovčí a dobytčí, celková spotřeba masa ani neklesla! Z hlediska řezníků se mnoho nezměnilo, ale z hlediska žen je to takový obrat k lepšímu, že si to nemohou vynachválit. A až se podaří ženy zaměstnat a časem budou platit i daně, mohlo by to být výhodnější pro všechny.“

Ne, nenechal jsem se ukecat nebo zahnat do kouta nějakým argumentem. Naopak císař měl pocit, že obhajuje neobhajitelné.

Skončili jsme nakonec kompromisem. Já jsem slíbil, že se pokusím vrátit unesené chlapy z vězení domů. Nu což, pokud mi všichni uznají, že

podřezávání žen je zločin a milost mohou za to dostat jen jednou za život, snad by to už šlo. Vráť se do svých pořád ještě prosperujících řeznictví, možná převezmou od synů zpět otěže, ale současně s tím převezmou řeznictví, kde se již ženské maso neprodává a nemá tedy smysl to obnovovat.

Císař naopak slíbil, že se podívá nejen po vrahovi, který po mně střílel, ale prověří i úplatnost soudců. K tomu vrahovi jsem ještě podotkl, že sám střelec nebude tak zajímavý, těžko to má ze své hlavy a pravý viník je ten, kdo mu tu vraždu nařídil. A hlavně ten si zaslouhuje trest.

Cítil jsem, že svoji část dohod mohu bez problémů splnit.

Uvidíme!

Nový typ soužití

Dlouho byly ve Skalním domě jedinými obyvatelkami ženy osvobozené buď přímo u řezníků, nebo z farem specializovaných k »výrobě ženského masa«. Obě tyto profese jsem považoval za největší ostudu Chapežadu a podle toho jsem se k nim choval. Ať mi to nikdo nevyčítá, ale řezník-podřezávač je tak otrlé řemeslo, jako býval na Zemi kat. A ti, kdo ženy »produkovali na maso«? Já jsem to považoval za totéž.

Farmy »na ženy« jsem nemilosrdně likvidoval v tak velkém okruhu od hlavního města Piguzyňhu, aby nebyly dosažitelné za tři dny cesty na nejrychlejším jízdním zvířeti »řižyči«. Upřímně řečeno, dál se ani nevyskytovaly, byly jen v dosahu měst, kde byl největší odbyt na »ženské maso«.

A pravděpodobně to nebylo všechno. Nedokázal jsem takto postihnout případy, kdy si někteří soukromníci uspořádali hostinu »z vlastních zásob«. To půjde řešit až se mezi lidmi ukotví zásada nepřipustnosti jakýchkoliv vražd. Nejen mužů, ale i žen a dětí. Ale blažilo mě, že se díky šeptandě osvobozených žen, které se pod ochranou bílých šošolek čím dál jistěji odvažovaly do města Piguzyňh, šířilo povědomí o nemravnosti lidožroutství.

Trochu mi dělaly starosti ženské, které se ve Skalním domě zaměřily na něco nebezpečně podobného feminismu. Vadily mi řečičky o tom, že všichni muži jsou bestie a zasluhovali by jen podřezat ve spánku, uškrtit, utopit, pověsit za krk na strom nebo upéci v peci.

Učitelé mi v tom úžasně pomohli. Nezklamali a předvedli se v nejlepším světle. Jen jich bylo málo. Usmyslel jsem si proto dát příležitost ve Skalním domě i jiným »hodným« chlapům. Jistě se v císařském městě nějakí najdou! A neuškodí ani rozhlédnout se i po venkově.

Budu nad tím přemýšlet.

Sojata měla mezi mými ženami přednost v sexu, aby stihla svou - snad poslední - příležitost mít a vychovat své vlastní dítě. Ostatní s tím souhlasily. Nenapadlo je brblat, že je odstrkují.

Chapežadky jsou zkrátka jako ženy úžasné.

Může to být tím, že měly donedávna postavení otrokyň? Není nakonec omyl snažit se zavést v tomto světě rovnoprávnost žen? Nehrozí tu efekt

kyvadla v podobě radikálního feminismu?

Umínil jsem si, že tomu včas zabráním.

Rovnoprávnost žen, přinejmenším v podobě zákazu jejich zabíjení a pojídání, považuji za potřebnou a důležitou. Dosavadní otrokářský systém je podle mého mínění koncentrované zlo, tomu jsem se musel postavit, i když jsem se tím postavil proti zdejším zavedeným zvykům.

Když už mám tělo Chapežada, měl bych se zařadit do zdejší civilizace. Ale to přece neznamená, že musím páchat stejné zlo, jaké tady dosud většina mužů bez výčitek svědomí páchala! Mám přece jiné pojetí dobra než lidožrouti! Integrovat se do tak kruté společnosti není ctnost, ale spoluvina!

Musel jsem se zamyslet nad přinášáním dobra do existující společnosti. Je to aspoň omluvitelné, natož oprávněné? Má smysl vnučovat dobro lidem, kteří o to vůbec nestojí?

Pohled na hemžení žen ve Skalním domě mi dával jakési zadostiučinění. Ano, to je mé dílo. Tyto ženy by byly povražděné, rozporcované a snědené. Zeptejte se kterékoliv z nich, jestli zásah v jejich prospěch byl dobrý nebo špatný, dostanete jednoznačnou odpověď. Když však půjdete se stejnou otázkou do Riusurtuzu, dostanete přesně opačnou odpověď. Dobro pro jednoho je čistým zlem pro druhého. Je to něco jako dilema policisty. Když vyznává zásadu »nečinit bližnímu to, co bych sám nechtěl snášet«, nesměl by nikoho pokutovat. Sám přece také nechce platit pokuty! Jenže piráty pokutovat musí, jinak bude poškozovat ostatní řidiče, které silniční piráti ohrožují! Nebo ať si hledá jiné zaměstnání. Některá povolání zkrátka vyžadují povinnost provinilce trestat.

Mohu tvrdit, že mě do funkce vyslance ustanovili Froilové. Tím mi zadali i povinnost zabraňovat válkám, protože války jsou nejhorší zlo. Dali mi k tomu prostředky, dovolující zahnat na útěk zdejší armády, ale neuložili mi vymýtit lidožroutství ani otroctví. To jsem si uložil sám i s používáním prostředků Froilů. Myslím si, že se Froilům nebude jevit můj soukromý úkol jako chyba.

Kromě učitelů jsem poslal do Skalního domu ještě několik dalších mužů. Rozhodující bylo, jak se chovali ke svým ženám. Většinou se s laskavějším přístupem k ženám skrývali, jinak by se brzy stali terčem posměchu sousedů. Jak tvrdila Babdi, byly to asi zbytky starých časů, kdy se muži k ženám chovali slušněji.

Kromě slušnějšího chování k ženám mívali i jiné přednosti. Téměř vždy to byli řemeslníci, na venkově i sedláci. Synové těch rodin velice často přebírali řemeslo po otcích, často to byly rody s dlouhou tradicí. Ženy v těchto rodinách byly spíš pomocnice než otrokyně a samy by do Skalního domu nešly, neboť se doma cítily dostatečně užitečné a oceňované.

Nebyl mezi nimi ani jeden obchodník a ani jeden krčmář - ta povolání by sice mohla dát ženám uspokojení v roli pomocnic, jenže u těchto lidí převažoval příliš vlastnický postoj k ženám. Tito muži zřejmě všechno včetně žen přepočítávali na peníze. Nu což, půjde to pomaleji, ale vytrvale.

Věnoval jsem se teď nejvíc synkům z rodin řemeslníků. Na přednášky jsem vítal všechny, jenže velká část zájemců a zejména zájemkyň brzy odpadla. Buď to považovali za těžké k pochopení, nebo - a to spíš - v tom neviděli smysl a s ním i přínos. Jak jsem čekal, zůstala většina synků řemeslníků, pár synků sedláků a také několik dívek, které to přece jen zaujalo.

Jednalo se o »bédret«, jednotný programovací jazyk Froilů, se zvláštním zřetelem na programování »hidmorů«, prostorových tiskáren Froilů. Předpokládal jsem, že jejich používání způsobí kvalitativní skok zdejší civilizace, i kdyby moji učedníci vyráběli totéž, co dosavadní řemeslníci, jen v mírně odlišném provedení.

Smůla byla v tom, že se všichni museli nejprve prokousat nezáživnou teorií. Jenže bez ní by nemohli »hidmory« efektivně používat. Každá profese má své základy, bez nichž to sice někdy zdánlivě jde, ale při některé příležitosti dojde ke konfliktu, který bez teorie nevysvětlíte. I v Egyptě spadla během stavby pyramida, jejíž stavitelé ji chtěli postavit hodně strmou, až překročili meze pevnosti použitého kamene. Základy byly nutnost, potřebovali je stejně stavitelé domů, dříve zedníci, jako výrobci nákladních vozů pro dopravu mezi městem a venkovem, dříve koláři - i když těm ubývala práce, tak jak dopravu začaly přebírat »mybraki«.

Byly však obory, do kterých jsem nezasahoval, neboť jsem sám neměl potřebné znalosti. Například zemědělci - pomohl jsem jim (s využitím vynálezu bratranců Veverkových) zmechanizovat orání, sklizeň a vymyslet pár drobností do stájí, ale tam mé chabé zemědělské znalosti končily a nezbylo mi než se spolehnout na zdejší současné odborníky, i když jejich úroveň kolísala někde na hranici středověku a novověku.

V každém případě jsem na svět Chapežad přinášel pokrok, projevující se zčásti snížením pracnosti, zčásti zvýšením výnosů. Chapežadé to naštěstí

pochopili a mé reformy většinou uvítali.

A přes některé zemědělské usedlosti šířili pokrok i dál.

Lapkové

Nepochyboval jsem, že mám na Chapežadu plno nepřátel, kteří by uvítali, kdybych jakýmkoliv způsobem zmizel. Vystřelený šíp v císařském paláci byl toho jasným důkazem, ale to byla jistě jen špička ledovce. Mnoho lidí by mě také rádo odstranilo, jen si na to netroufali. Nebylo divu - všem nástrahám jsem unikal tak hladce, až to budilo hrůzu. Nejvíce zmatku v hlavách zdejších lidí napáchaly fámy. Například - co tak příšerného spatřili známí tvrdí válečníci Erysabí, že se dali bez boje na útěk?

A přitom většina lidí neznala podrobnosti, odrazovaly by je ještě více. Netušili například, že mě nezabil šíp trčící z mé hrudi - navenek to však opravdu vypadalo, jako kdybych vrátil čas. Což je sice nesmysl, ale kdybych neznal pravdu, také bych si to říkal!

Když se dali zahnat na útěk i tvrdí válečníci Erysabí, kdo by ještě doufal v úspěch jakékoliv jiné válečné výpravy? Zkrátka ti, kdo by jinak mohli získat zásluku na vpád k sousedům, ztráceli na to chuť pod dojmem úspěšně se šířících fám.

Když se mě císař přímo zeptal, čím jsem zahnal Erysabí, jen jsem mu na půl úst odpověděl, že by tomu stejně neuvěřil, kdyby nebyl na jejich místě. Vlastně jsem mu nic neřekl, jen jsem ještě víc podepřel slibně rozkošatěnou fámou.

A přitom jsem si ani nemusel vymýšlet.

Doufám, že pravdivě vyšetří, koho napadla myšlenka zabít vyslance Froilů. Ten chlap s lukem to není, ten jen plnil rozkaz. Ale kdo mu takový rozkaz dal? Nějaká šedá eminence v pozadí? Musel to být někdo, kdo se cítil jistý. Střílel nevelkým otvorem ve stěně, abych proti němu nemohl nic dělat. Vymyšlené to bylo asi dobře, ale jen na zdejší úrovni.

Na Froily to nestačilo.

Fámy měly tu výhodu, že pro mě pracovaly skoro zdarma. Ale bylo mi jasné, že to stačit nebude. Lidé totiž zapomínají. Jak dlouho potrvá, než se dnes zastrašení válečníci oklepou a řeknou si, to musel být nějaký nesmysl, to přece není možné! Nesměl jsem »usnout na vavřínech« a starat se jen o Skalní dům. Musel jsem si dary Froilů zasloužit!

Dámy ze Skalního domu našťastí věděly o chlapech, kteří se k ženám chovali jako ve starých bájích - já bych řekl »normálně«. Dostal jsem už

více návrhů vzít tyhle dobráky do Skalního domu, kde by se o ně dámy velice rády podělily. Jenže já jsem tyto muže potřeboval víc.

Bral jsem si je do Slonovinové věže po jednom. Jednotlivě jsem si se všemi popovídal, abych zjistil, co v nich doopravdy je. A když jsem vycítil, že se v nich dámy nespletly a opravdu jsou to rovní chlapi, dal jsem jim nabídku. Budou se mnou spolupracovat a dostanou za to některé vymoženosti Froilů, o jakých se jim až dosud ani nesnilo.

Představoval jsem si to následovně. Tito chlapi se rozjedou po okolních zemích. Kde to půjde, tam se usadí, pokud možno na dosah nějakého města. Peníze dostanou podle potřeby, tak aby si mohli koupit dostatek pozemků k založení středně velkého statku. O stavbu se starat nemusí, já jim postavím nedobytnou usedlost, jaká jejich rodinám zajistí bezpečí před lapky a jinou chátrou. Pro hospodářské práce dostanou podobnou mechanizaci, jakou mají usedlosti spravované ženami Skalního domu, ulehčí jim to hodně práce. Mohou si vzít za manželky pár zkušených »traktoristek«, ale tyto schopnosti dostanou i oni sami. Klíčem je totiž telepatie. Mohou ji využívat nejen k řízení »mybraki« a přídavných strojů, ale i k dálkové komunikaci. Nejen s »traktoristkami« a s rodinou, ale i se mnou. Postačí, když povedou kroniku všeho, co se bude dít v okolí jejich usedlostí i ve městě. A kdyby některý zpozoroval cokoliv, co smrdí válkou, ať mě zavolá a já už se o to postarám.

Pro získání zkušeností se měli na nějakou dobu zapojit do některé naší současné usedlosti, kde však nebudou hospodáři, ale budou plnit příkazy současných velitelek. Až pak se rozhodnou, zda přijmou moji nabídku, nebo raději zůstanou ve Skalním domě a budou dál pracovat v některé dosavadní usedlosti.

Čekal jsem, že většina chlapů tu nabídku přijme. Vyhlídka na život ve vlastní usedlosti, vybavené jako ty, které patřily pod Skalní dům, ale být tam svým vlastním pánem, vypadala lákavě. Jenže se ukázalo, že jsem chlapy špatně odhadl. Většinou se brzy prosadili i v současných usedlostech. A rozhodně ne jako krmiči vepřů. Chlapi z venkova měli znalosti o hospodaření, o pěstování rostlin i o chovu zvířat. Stávalo se, že jim dosavadní velitelky odevzdávaly své pravomoci dobrovolně, vždy na »valné hromadě usedlosti«, kde se na velitelce musely shodnout všechny, jak jsem to požadoval. Jenže skoro vždycky to všechny schválily.

Chlapi se nestávali majiteli, jen správci usedlostí. Nevadilo jim to. Obklopení bandou pomocnic, cítili se tak skvěle, že když došlo na moji

nabídku, odmítali ji. Zůstávali raději jako správci, kteří mají na starosti bezchybný chod hospodářství, ale netoužili být jejich majitelem s povinností špiona pro vyslance Froilů.

Do role špionů jsem získal jen tři. Aby pokryli co nejvíc prostoru, chystal jsem se rozhodit je po různých pevninách. Menší problém byl, že lidé tam mluvili místními jazyky nebo nářečím. Proto jsem pro tyhle chlapy vymyslel odlišný úkol. Měli mít roli bohatých obchodníků, kteří se nechtějí usadit, jen krátkou dobu v každém navštíveném městě pobýt, prodat část zboží - které by si podle potřeby »natiskli«. Přitom by oťukávali místní lidi. Když objeví chlapy »laskavé ke svým ženám«, pokusí se získat je jako špiony-rezidenty, kteří nebudou nápadní odlišným jazykem. Sami pak potáhnou dál.

Sít informátorů jsem nutně potřeboval. Nebylo by v silách jednoho člověka vartovat nad rozsáhlými pevninami a zjišťovat, zda se v nich neděje něco nepřístojného. Po svých špionech jsem nechtěl, aby zrazovali své národy. Neměli za úkol shromažďovat strategické údaje, neměli by otevírat brány hradeb nepřátelům. Chtěl jsem po nich jen jedno - ohlásit mi, kdyby se v jejich okolí chystala válka. Nic víc - ale tato činnost se nedala nazvat zradou vlastního národa, takže bylo poměrně snadné místní lidi získávat. Nabízel jsem jim přece za to lákavé výhody. Pro zemědělce to byla stavba nedobytné usedlosti, pro městské řemeslníky možnost používat tiskárnu Froilů »hidmor« k výrobě svých produktů.

Bude ovšem nějakou dobu trvat, než se taková síť vytvoří. Ale to mi tolik nevadilo. Času mám přece dost - celý zdejší život.

Však já to přece zámáknou!

Císař Kšutput se kdysi letmo zmínil o tom, že venkovské usedlosti trpí často nájezdy lupičů. Bylo to v době, kdy jsem před ním vychvaloval maso z dobytka před masem žen. Tvrdil mi, že se dobytek před lupiči špatně schovává a chov dobytka nejvíce podpoří lupiče.

Zdalo se mi to jako špatná výmluva, ale nedalo se vyloučit, že se po císařství pohybuje i několik band, specializovaných na loupeže, zejména na venkově. Císař sice tvrdil, že proti nim občas podniká trestné výpravy, ale též přiznal, že uspokojující výsledky nemívají. Lupiči se před císařskou trestnou výpravou vždy uklidí do hor a po odjezdu císařských v loupení pokračují.

Jedna taková banda přepadla naši usedlost »U průsmyku«, nacházející se na okraji hor. Bandité se nečekaně přiřítli na svých jízdách zvířatech a očividně měli v úmyslu odehnat do hor celé stádo dobytka z krajní pastviny. Dříve by se jim to bezpochyby podařilo, ale to by museli napadnout jinou usedlost než naši.

Honačky, doprovázející stádo na »mybraki«, zpozorovaly příjezd lapků z dálky. Telepaticky to ihned ohlásily do Skalního domu a odtud se ta zpráva během téže minuty donesla až ke mně.

„Babdi, pojd' se mnou!“ vyzval jsem nejstarší manželku, aby mě následovala.

Prvním teleportem »pchoš« jsme přilétli do Skalního domu, druhým do usedlosti »U průsmyku«, neboť všechny zemědělské usedlosti měly trvalé spojení se Skalním domem. Tam jsme však museli předsnout na »mybraki« a s jednou místní »traktoristkou« jsme zamířili lapkům vstříc.

Ne, nebylo to rovnocenné utkání...

Bandité byli dobře vyzbrojení proti běžným zemědělcům, ale jejich dlouhé luky a šípy byly zcela neškodné proti »mybraki«. Přijížděli na velice rychlých šavlozubých pološelmách řížyčích, na dálku připomínajících koně bez kopyt, jenže těmi se nemohli měřit s »mybraki«, dosahujícími téměř rychlosti zvuku.

Přilétli jsme k našim honačkám ve chvíli, kdy lapkové ještě nezpozorovali, že tu není něco v pořádku. Byli ještě kilometr od nich a na tu vzdálenost nemohli neviditelné »mybraki« rozpoznat. Pokud si všimli našich honaček, považovali je nejspíš za dva pěší honáky, se kterými by byli jistě brzy hotoví.

„Jé - vyslanec!“ vykřikla radostně jedna z honaček.

„Přestupte si k nám!“ vyzval jsem je, když jsme »mybraki« vyrovnali vedle sebe. Mezi shora otevřenými »mybraki« se dá tak snadno přestoupit, jako ze člunu na jiný člun. Pak se »mybraki« honaček prostě rozplynulo - beztak to nebylo nic víc než správně vytvarované silové pole »voruzí«. A obě honačky, připravující se na útok na lapky, mi velice ochotně předaly velení i iniciativu.

Správně tušily, že se mnou bude ten tanec jiný.

A podle všeho i zajímavější.

Staří Gallové měli ve svých pověstech a mýtech báji, které se velice báli. Tvrdili, že se jim jednoho dne zřítí na hlavy obloha. Nikdo nespočítá,

kolik obětí obloze přinášeli, aby je pro všechny bohy ještě ušetřila...

Jestli měl teď někdo pocit, že mu padá obloha na hlavu, pak to byla tahle banda lapků. Jenže na rozdíl od bájí starých Gallů to dnes byla nepříjemně krutá skutečnost.

Nejprve jsem nad lapky stvořil skoro kilometrovou bublinu »voruzí«. V první chvíli byla neviditelná, ale hned jsem ji potáhl polozrcadlem, aby se na slunci leskla a aby byla viditelná zevnitř. Rižyče to okamžitě zastavilo, začali se před tou neznámou stěnou vzpínat a plašit, až dva lapkové spadli ze sedel. Okamžik zůstali ležet, než popadli dech, vyskočili na nohy a začali chytat a tišit své splašené komoně.

Marně.

Původně kilometrová bublina se začala prudce zmenšovat. Zmenšovala nejen svůj průměr, ale hlavně výšku. Původně sahala kamsi do oblak, ale brzy by se u okrajů vzpřímeně nepostavila ani kočka. Ani ve středu nezůstával nadbytek prostoru. Blyštivá blána shodila jezdce ze sedel a nedovolila jim opět nasednout. Rižyčové se nedali uchlácholit, ale na nějaké vzpínání neměli nad sebou volno. Při vyskakování bušili do blány svými těly, ale zastavit její pád se jim nepodařilo. Srazila rižyče nejprve do kolen, pak je rozplácla na zemi a zavalila je i s jejich hrůzou šilíci jezdci.

Trvalo to sotva dvě minuty. Po této době ležela před námi na travnaté pláni stometrová lesknoucí se blána, z níž vyčnívaly podivné hrby - osamělé balvany, jednotlivá křoviska, rižyčové i jezdci, přitisknutí pevně k trávě, až se nemohli ani pohnout.

„Hotovo!“ řekl jsem. „Půjdeme si pro ně.“

Chůze po bublině »voruzí« nepatrně připomínala chůzi po mokřím ledě. Zajímavé. Povrch »mybraki« neklouže, i když je to stejné silové pole. Musím se na tu protismykovou úpravu podívat. Kdybych před nepřítelem uklouzl a švihl sebou, ztratil by přede mnou potřebný respekt. Ačkoliv - nevadilo by to, nebudu si přece hrát na boha, jen ať protivníci vědí, že jsme stejní lidé jako oni!

Uvolnil jsem oblast kolem nejbližšího lapky, ale on se nějak neměl ke vstávání.

„Kdo je váš velitel?“ zeptal jsem se ho suše. „S kým mohu vyjednávat?“

„Tamhle - Gpyt!“ ukázal mi nepříliš ochotně lapka.

Kdyby projevil víc ochoty, možná bych ho jen odzbrojil, ale po té nenávistně zabručené větvičce jsem ho raději opět přišpendlil i s jeho

zbraněmi pod pole »voruzí«.

„Ty jsi ten Gypyt?“ oslovil jsem označeného velitele lapků, když jsem ho uvolnil zpod »voruzí«.

„Jak to děláš, bastarde?“ vyskočil chlap.

Strhl s ramene svůj dlouhý luk a v neuvěřitelně krátké době na mě vystřelil dva šípy. Teprve pak se zarazil. Viděl, jak oba šípy přede mnou zabrzdily a bezmocně padly na zem, pokrytou lesklou blánou. Pochopil, že si z jeho vzteku, ani z jeho šípů nic nedělám.

„Posad' se!“ vyzval jsem ho. „Muži mají při vyjednávání sedět!11“

Sám jsem si za sebou vytvořil z pole »voruzí« nízký hrbolek ve funkci sedačky a klidně jsem si na ni sedl.

„Chcípni, bastarde!“ křikl na mě místo toho vůdce lapků.

Odhodil luk, vytrhl od pasu metrovou zahnutou šavli a vrhl se na mě. Nedostal se však ani do poloviny vzdálenosti, když měl dojem, že vrazil obličejem do něčeho neviditelného, zpočátku ještě poddajného, co však velice rychle ztvrdlo a odhodilo ho to nazpět takovou silou, až se neudržel na nohou. Dopadl na zadek, ale když chtěl opět vyskočit na nohy, narazil hlavou do další, opět neviditelné pružné desky přímo nad ním. Jemně ho přitlačila zpět k zemi a nezbylo mu než zůstat přede mnou sedět, i když se mu to vůbec nezamlouvalo.

„Jak to děláš, ty bastarde?“ zopakoval svou první otázku, jen trochu méně vztekle než předtím. Pochopil, že si s ním mohu dělat cokoli mě napadne, ale pořád odmítal uznat svou porážku.

„Slyšel jsi, mizero, někdy o Froilech?“ zeptal jsem se ho na oplátku. „Ano nebo ne?“

„Myslíš ty stříbrné holé obludy?“ odvětil nenávistně.

„Takže slyšel,“ kvitoval jsem to spokojeně. „Snad jsi také zaslechl, že dovedou věci, které nikdo na Chapežadu nedokáže?“

„To jsem slyšel,“ souhlasil neochotně.

„Pak ti sdělím důležitou novinku,“ řekl jsem. „Jsem jejich vyslancem na Chapežadu a dovedu totéž co oni. A vy jste mými zajatci. Místo provazů vás poutám neviditelnými pouty a z vašich zbraní si nedělám vůbec nic, takže vám je ani nemusím odebírat. Chápeš?“

„Ty jsi zradil Hanumury!“ odplivl si přede mnou okázale. „To se nemáš čím chlubit!“

„Nezradil jsem,“ ujistil jsem ho. „Původně jsem člověk z jiného světa. Ti, co mě viděli v mé původní kůži, říkali, že jsem holý jako had. Nemohu

zrazovat Hanumury, když nejsem zdejší a mám jen zdejší tělo. Ale snažím se jednat tak, abych se za to nemusel stydět ani před svými, ani před zdejšími, ani před Froily. Ale co vy? Ozbrojená banda na loupežné výpravě! Možná nikoho nezrazujete, ale lupičským řemeslem se můžete vychloubat leda mezi stejnými lumpy. Kde máte vlastně domov?“

„To bys chtěl vědět, co?“ hodil po mně jedovatou otázku. „Já ale nezrazuji!“

„Nezrazuj!“ schválil jsem mu to. „Ale nejsi ani obchodník, ani řemeslník. Tady jsi očividně na loupeži. A lupiči nemají nárok na ctihodný pohřeb. Císař nám slíbil, že se lapků zastávat nebude, nebude mu vadit, když vaším masem nakrmíme naše vyhladovělé hudamy.“

„Nakrmte tedy ty své hudamy!“ odsekl vztekle.

Vytáhl od pasu další kudlu, tentokrát kratší, a odborným pohybem si prořízl hrdlo.

»Chožemi - deset vteřin zpět!« poručil jsem telepaticky.

„To bys chtěl vědět, co?“ hodil po mně Gypyt opět tu svou jedovatou otázku. „Já ale nezrazuji!“

„Nezrazuj!“ schválil jsem mu to. „Ale nejsi ani obchodník, ani řemeslník. Tady jsi očividně na loupeži. A lupiči nemají nárok na ctihodný pohřeb. Císař se lapků zastávat nebude a nebude mu vadit, když vaším masem nakrmíme naše vyhladovělé hudamy.“

„Nakrmte tedy ty své hudamy!“ odsekl vztekle.

Sáhl opět k pasu pro další kudlu, jenže jeho ruku zastavila pružná deska pole »voruzí«. Byl jsem již ve střehu a v sebevraždě jsem mu včas zabránil.

„Tak snadné to nebudeš mít!“ řekl jsem.

Nevelkou neviditelnou plackou jsem ho srazil tváří k zemi. Vstal jsem ze sedačky, došel k němu, prohmatl ho a odebral jsem mu zbraně. Kromě luku, šípů, šavle a nože, o kterých jsem věděl, měl u sebe v oděvu dvě další dýky. Aha, došlo mi, proto bojovníci nosí kůže svých nepřátel! Není to kvůli zimě, ani jako brnění, ani jako odznak hodnosti! Kůže jim slouží místo batohu, především na zbraně! Po hmatu jsem zjistil, že je ta kůže sepnutá několika bronzovými sponkami. Rozepnul jsem je a kůži z něho stáhl bez ohledu na Gypytovy hlasité a vzteklé protesty.

„Lapkům nepřísluší pocty bojovníků!“ komentoval jsem to. „Nojtygba »Lapkové«!“

Tím jsem si uložil současnou polohu do knihovny cílů pro skoky »pchiš«. Zezadu jsem trhnutím postavil lapku na nohy, pak jsem ho objal -

a zanechal ho v »přijímací« místnůstce ve vězení Riusurtuz. Dalším příkazem jsem se vrátil zpět. Kdo by právě v té chvíli mrkl, nejspíš by si udiveně protíral oči. Zdálo by se mu, že se lapka prostě rozplynul.

Zbraně i s kůží jsem nechal na místě a klidně jsem přešel k dalšímu lapkovi. I toho jsem nejprve uvolnil a posadil se proti němu, ale když se mě stejně jako jeho náčelník pokusil zastřelit šípem, i toho jsem musel posadit násilím.

„Už bys měl vědět, že zbraněmi ničeho nedosáhneš!“ vyčetl jsem mu. „S vaším vůdcem nebyla kloudná řeč. Buď vstřícnější, jinak skončíš tam, co on.“

„Co jsi s ním provedl, bastarde?“ vyštěkl na mě lapka.

„Poslal jsem ho do vězení,“ řekl jsem po pravdě. „Věř mi, že mu tam není dobře. K jídlu tam všichni mají jen pecugíbe.“

„Pecugíbe je žrádlo pro višlegde!“ odsekl.

„Správně!“ pochválil jsem jeho postřeh. „Až se tam ocitneš, taky to budeš žrát. Tam totiž nic jiného není.“

„To je urážka bojovníků!“ vykřikl.

„Žádné bojovníky tu nevidím!“ odpálil jsem ho. „Jen bandu sprostých lapků. A těm nepřísluší pocty bojovníků! Císař nám dal právo bránit se proti lapkům po našem způsobu, takže se můžete všichni ocitnout ve vězení s pecugíbe, když nebudete jevit chuť vyjednávat. Já tu chuť mám, ale moje trpělivost má své meze!“

„O čem chceš vyjednávat, bastarde?“ utrl se na mě.

„Třeba o tom, že mě budete všichni zdvořile titulovat »pane vyslanče«,“ opáčil jsem.

„To se načekáš!“ vyprskl.

„Já na tom titulu tolik netrám,“ ujistil jsem ho. „Ale kdo mě nazve »bastardem«, koleduje si o vězení s pecugíbe. Zeptám se tě stejně jako pana Gypyta: Kde máte vlastně domov?“

„My nezrazujeme!“ odvětil hrdě lapka.

„Bojíte se, že tam vtrhneme, co?“ opáčil jsem. „Nesud'te nás podle sebe, nejsme lapkové. Můžeme se dohodnout i na tom, že vás teď odvezeme domů. Ale k tomu musíme vědět, kde to vlastně je, nemyslíš?“

„Nebylo by jednodušší, kdybyste nás nechali odjet?“

„Jednodušší by to bylo,“ přikývl jsem. „Ale vy byste se pak za nejbližší skálou otočili a přišli byste znovu. Ba ne! Odvezeme vás domů, ale bez

rižyčů a beze zbraní, abyste se nemohli jen tak vrátit. Bude to část vašeho trestu za loupení. Za loupení musí být trest, spravedlnost si to vyžaduje.“

„Rižyčové jsou naši druhové v boji!“ namítl lapka hrdě.

„Rižyčové by sami nikdy neloupili,“ odrazil jsem ho. „Těm se bude víc líbit u nás.“

„Vyděrači!“

„Trestu za loupež říkáte vydírání?“ řekl jsem s úsměvem. „A to ještě není všechno! Spravedlivý trest musí být takový, aby po něm loupežník netoužil pokračovat v loupení!“

„Hodíte nás hudamům?“

„Proč?“ opáčil jsem. „Trest může být i takový, že při něm nepoteče krev a přece bude dostatečně účinný. Na to ale musím vědět, kam vás máme odvézt. Jinak poputujete do klecí fjomochů našeho vězení. Vyberte si!“

Nastalo poněkud delší ticho. Lapka přemýšlel. Zradit nebo nezradit? A je vůbec zrada přiznat, odkud přišli? Chtějí je odvézt domů, nebo jen vyzvídají, kde to je? Jsou jen čtyři, vlastně je to jen jeden, ostatní jsou ženské! Ale ten jeden tvrdí, že je vyslanec Froilů a to jsou strašné mrchy! Ostatně je to znát už na tom, jak záhadně je zajali! Dovezou je domů na káře, bez rižyčů... To zas bude ostuda! I když... jestli si je troufnou dovézt až do města, neměl by být problém poštvat na ně měšťany! Zbraň tam má každý!

„Jsme z města Bamira z provincie Čecalg,“ změkl trochu.

„Víte, kde to je?“ obrátil jsem se na Babdi a honačky, které spolu během vyjednávání živě, byť tlumeně diskutovaly.

„To město neznám,“ přiznala Babdi.

„My taky ne,“ přidala se jedna z honaček.

„Nevadí, zaveď nás tam,“ řekl jsem k lapkovi. Pak jsem se obrátil na dámy.

„Umí některá z vás stříhat ovce?“ zeptal jsem se jich.

Obě honačky se mi ihned přihlásily.

„Nasedněte na »mybraki« a dojeďte si pro nůžky na stříhání ovcí,“ pobídl jsem je. „Postačí jedny. Ale přiberte k nim pořádný bič. Umíte s ním, doufám, zacházet?“

„Umíme, ale bič ani nepotřebujeme,“ ujistila mě odvážnější honačka.

„Když krávy zaháníme s »mybraki«, jde to i bez biče.“

„Nevadí, jistě tam nějaký máte, vezměte si hned dva,“ řekl jsem.

„A jedte, ať se nezdržujeme!“

Děvy si vytvořily »mybraki«, nasedly a odletěly. Lapkové na ně jen třeštili oči.

„My dva si vyrobíme vězeňské letadlo,“ obrátil jsem se na Babdi s úsměvem.

Musel jsem trochu přemýšlet a chvílku sestavovat příkaz. Pak před námi vyvstalo poněkud nezvyklé »mybraki«. Mělo dvě části - vpředu menší, vzadu větší. Něco jako autobus s oddělenou budkou pro řidiče. Zadní část byla zatím bez střechy, ale s dosti vysokými stěnami, než aby je někdo přelezl nebo přeskočil.

„Sedni si dovnitř a ke každému lapkovi pomalu zacouvej!“ pobídl jsem Babdi.

Babdi byla zkušená pilotka a ihned pochopila, co od ní chci. Během čtvrt hodiny jsem do větší části »letadla« naházel vrchem všechny členy bandy lapků. Pak jsem na okamžik zmizel a vrátil jsem se s velitelem bandy Gypytem.

„Poděkuj svému spolubanditovi za ochotu jednat se mnou o vašem návratu domů!“ napomenul jsem ho, než jsem ho vhodil do »mybraki« za jeho kumpány.

Meritím se přihnalo několik »mybraki«, plně obsazených zvědavými venkovankami. Vedly je obě honačky a přivezly nejen dvoje nůžky, ale i pět nebo šest dlouhých bičů.

„Je vás nějak moc,“ posteskl jsem si. „Můžete se některé postarat o dobytek i o rižyče?“

Čtyři se uvolily starat se o rižyče. Očividně se na ta zvířata těšily, zatím v usedlostech žádní nebyli. Nebyla to tažná zvířata, ale jízdní. Nevadí, zavedeme si jejich chov. Napadlo mě naučit na nich jezdit dámy a občas si někde uspořádat Velkou Pardubickou. O diváky jsem se nebál, těch bude spousta a proč si odříkat tuhle zábavu? Že je jízda na rižyčích vyhrazena pouze bojovníkům? Na tom přece čerta starého záleží!

Ale i tak jsem musel zvětšit kabinu »vězeňského letadla« na trojnásobek, abychom se dovnitř všichni vešli. Netrvalo to dlouho a podivný »airbus« vzletěl. Vpředu v kabině vedle mě seděl lapka, který projevil ochotu dovést mě k nim domů. Ohromeně sledoval, jak rychle proletíme, kudy oni dřív jeli celé dlouhé dny.

Rusové by tomu řekli: nědalěkó! Jenže to u nich znamená i tři sta kilometrů, ale neuletěli jsme méně, spíš více, když lapka poznal na obzoru věže rodného města.

To se ví, když jsme dosedli doprostřed velkého náměstí, byl to pěkný poprask. Lidičky pod námi nejprve ozlomvaz prchali do všech bočních ulic a uliček a nechali na okraji náměstí i prodejní stánky se zbožím, ale když se nic zlého nedělo, začali z bočních uliček opatrně vyhlížet a nakonec se na náměstí vrátili. Nejprve se tam odvážili majitelé stánků, jistě jim bylo líto nechat tam zboží bez dozoru, ale po nich se začínali nenápadně trousit i další.

Já jsem mezitím transformoval »mybraki« z »věžeňského autobusu« na »vyvýšené lešení s pódiem a klecí«. V kleci přitom pořád byli vězňové. Některým už trochu otrnulo a začali zdravit své spoluměšťany, jako kdyby ta klec byla nějaké pocta.

Nemohli se více mýlit...

Ovšem pod dojmem toho, že se jejich lapkům nic neděje, začalo se náměstí plnit daleko rychleji, i když se diváci od našeho »lešení« drželi z opatrnosti dost daleko.

Škoda, že jsem se na tohle předem nepřipravil lépe! Chyběl mi megafon a neměl jsem čas si jej obstarat. Musel jsem vystačit s kornoutem ve funkci hlásné trouby, ten jsem si dal »natisknout« velice rychle.

„Vážení měšťané!“ oslovil jsem shromáždění.

Řady diváků ihned poplašeně couvly o několik kroků, ale když se pak nic nedělo, zase se vrátily.

„Vaši sousedé vyrazili na loupežnou výpravu k císařskému městu Piguzyňh. Jejich výprava však nebyla úspěšná. Nedobyli si žádnou kořist, naopak přišli o rížeče, zbraně i o své cenné kůže. Jejich trest skončí až tady. Dívejte se!“

„Dámy, která umíte stříhat ovce?“ obrátil jsem se k děvám, napjatě sledujícím, co se bude dít.

Přihlásilo se mi jich víc, ale vybral jsem honačky, které byly s námi od začátku lovu lapků.

Dvě jiné vyvedly z klece, která se jim na okamžik otevřela, prvního vzpouzejícího se lapku. Přivedly ho podle mých pokynů do středu »lešení«, kde již stál stůl z černě zbarveného »voruzí«, představující »popravčí špalek«.

Lapka sebou cukal jak mohl. Netušil, co se chystá, ale viděl ten neznámý popravčí nástroj a vzpouzel se. Nebylo mu to však nic platné. Dvě »vytrénované traktoristky« ho položily břichem na stůl a obličejem dolů.

Vzápětí ho dva kruhy pole »voruzí« objaly za hlavu a za nohy, takže se nemohl ani hnout.

„Tak - kde jste s těmi nůžkami?“ obrátil jsem se nahlas na venkovanky. „Ostříhejte ho jako ovci! Postačí to, co je otočené nahoru, tedy hřbet a zadek!“

Venkovanky to pochopily a hned se do lapky pustily. Ten sice začal nadávat a proklínat je, ale nebylo mu to nic platné.

Zakrátko neměl na hřbetě a na zadku ani pramínek srsti, jen holou, bledou kůži. A ke všemu ta pohana, že ho stříhaly jako ovci ženy! Od mužů by to snad snesl, ale takhle?

Což ovšem nebyl ani zdaleka konec. Když na popravčím špalku svítlo do dále jeho holé pozadí, dal jsem pokyn, aby děvy s nůžkami poodstoupily a »práce« se chopily dvě honačky s biči. A teprve pak nastala ta pravá pohana! Lapka řval bolestí, nadával a proklínal je, ale holky se pěkně střídaly - první, druhá, první, druhá, a delikventovi na zadku a na zádech naskakovaly červené pruhy od těžkých honáckých bičů.

Po dvaceti ranách jsem soudil, že by to stačilo. Dívky s biči odstoupily, já jsem uvolnil neviditelná pouta. Zpráskaného lapku jsem pak popadl deskou pole »voruzí«, nadzvedl ho a snesl dolů pod lešení před zevlující dav.

Když mi pak dole sliboval neskutečnou pomstu, věřil jsem, že by ji opravdu rád splnil. Jenže k tomu neměl příležitost. Na lešení vyskočit ani vylézt nedokázal a pod lešením byl stále na očích celého města. A když pochopil, že ctihodní měšťané jeho nenávisť ke mně nesdílejí a že mu někteří diváci tu pohanu snad i od srdce přejí, zpanikařil úplně. Vyzrazil jako smyslů zbavený pryč z náměstí do jedné boční uličky. Diváci se před ním sami ochotně rozestupovali, ale když prchal a zezadu všem svítil jeho pruhovaný červený holý zadek, někdo za ním zakřičel cosi posměšného, co jsem v davovém smíchu ani nerozpoznal.

Ten teď nevyjde z domu, dokud mu srst nedoroste!

Další lapkové už věděli, co je čeká, a mohli se na to předem morálně připravit. Je jen otázka, zda to pro ně bylo ulehčení nebo zostření trestu.

Pak to už šlo »samospádem«. Děvy už věděly, co se od nich čeká a dávaly si záležet. Každý zbitý utíkal, jako by mu za patami hořelo, dav se zčásti bavil, z větší části se ale pohoršoval. Bylo to přece strašlivé zneuctění bojovníků! Ke všemu od ženštin, které by se jich správně měly bát!

Nerozhodlo, že to byli podle mých slov darebáci. Byli to však zdejší darebáci a nemalá část davu to nesla nepříjemně.

Když se dal na útěk domů poslední, dvanáctý, jinak vůdce bandy Gypyt (jako velitel nedostal dvacet, ale pětadvacet bičem), ještě jsem se obrátil k davu s posledním vysvětlením.

„Tak dopadne každý dopadený lupič!“ vyvolával jsem.

Připadal jsem si jako kat Mydlář po popravě sedmadvaceti českých pánů toho roku po bitvě na Bílé Hoře, ale přece jen tady byly podstatné rozdíly.

Lapků bylo jen dvanáct, při popravě nepadaly hlavy, ale jen rány bičem na holé pozadí a nebylo to za vzpouru proti císaři, ale za loupež. I za ni čekala dřív loupežníky šibenice.

Po provedené exekuci jsem přeměnil »mybraki« do tvaru běžného mikrobusu a nabral směr ke Skalnímu domu.

„Doufám, že se tihle u nás už nikdy neobjeví,“ řekla Babdi.

„A já doufám, že se pověst o tom rozšíří i mezi ostatní tlupy lapků a že se po tomhle u nás neobjeví žádná,“ dodal jsem.

A ani to nevypadalo bláznivě.

----- Poznámky:

11 Toto pravidlo se přepisuje důvěřivému náčelníkovi Apačů Vinnetouovi...

Rodina

Krátce po střetnutí s lapky mi dámy připravily další parádní překvápko. Přivedly mi další nevěstu.

Na Chapežadu nemá monogamie šanci. Je tu tak příšerná převaha žen, že náš pozemský model rodiny - muž, žena a děti - tady prostě nemůže existovat. I když tady snižovali nepoměr mezi muži a ženami tím nejhorším možným způsobem - vražděním a pojídáním »nadbytečných« žen, pořád jich tu na jednoho muže připadalo pět až osm. Při klasické křesťanské monogamii by bylo čtyři až sedm z nich nadbytečných, taková společnost by nemohla být stabilní. Polygamie byla zkrátka nutnost a i já jsem pochopil, že nesmím v tomto směru vyčínat.

K prvním dvěma manželkám - Babdi a Bjurše - jsem brzy přibral další. Elkírche jsem nemohl odmítnout, protože jí hrozilo, že ji příbuzní jako vdovu snědí. Jakž takž bezpečná byla jen u nás ve Slonovinové věži, nebo ve Skalním domě. Sojatu jsem nemohl odmrštit, mohla by prošvihnout poslední příležitost mít konečně dítě, které nikdo neprodá »na maso« a Fejargu mi vnutily, prý aby mohla díky mému vlivu prosadit spoustu svých nápadů.

Budiž, ale když přišly s nápadem, abych si vzal i šestou ženu, postavil jsem se proti tomu.

„A co kdybyste mě jednou nechaly vybrat si nějakou sám?“ napadl jsem je. „Proč mi dohazujete ženské, které neznám?“

„Tak za prvé, Gytchy znáš!“ tvrdila mi Babdi. „Byla s námi trestat lapky, stříhala je jako ovce. Za druhé tě obdivuje a s námi by se snesla. A za třetí, když tě necháme vybírat si podle tvého, nevybereš si žádnou.“

V tom měla asi pravdu. Další zdejší ženy mě nezajímaly, už jsem jich měl pět a to bylo podle mě až až. Nejsem přece muslim - ostatně i ti mají nanejvýš čtyři. Ne že by žádný křesťan neměl nikdy šest žen, ale ne všechny najednou, nanejvýš postupně!

Jenže Gytchy... vzpomínal jsem si chvatně na ty honačky... Musela to být jedna z nich. Jenže obě byly z hospodářství, kdoví, jestli dřív netahaly pluh, působily na mě jako kulturistky. Vzít si takovou... na zdejší poměry kredenciózní... ačkoliv ani to není to správné slovo, to se hodí spíš na ty tlusté, kdežto Gytchy měla asi blíž ke zdejšímu modelu Herkula. Ta by se

mnou brzy zamávala! Že mě obdivuje? Takových je plný Skalní dům! Jak dlouho by jí to ale vydrželo?

„Proč zrovna Gytchy?“ zeptal jsem se jich.

„A taky by se od tebe chtěla všechno naučit,“ přihodila na váhu Babdi další argument.

„To by chtěly všechny!“ odvětil jsem. „Proto přece pořádám ve Skalním domě kursy zacházení s »mybraki« a s »voruzí«. Jí ty kursy nestačí?“

„Jenže ty tam učíš jen všeobecná pravidla,“ nesouhlasila se mnou Babdi. „Gytchy chce jít s tebou do skutečných akcí!“

„Vojto... Vojtine...“ orodovala za Gytchy i Bjurša.

„Ach jo!“ vzdychl jsem si. „Kde ji máte?“

Co dodat? »Ach jo« je univerzální povzdech, použitelný při jakékoliv nemilé příležitosti, jako jsou přírodní a automobilové katastrofy, zemětřesení, nebo když dítě za hrozného rachotu shodí v obchodě pracně sestavenou pyramidu nablýskaných konzerv...

Ach jo!

Gytchy čekala v předsíni u teleportů do Skalního domu, dál se zatím neodvážila. Slonovinová věž byla pro většinu obyvatel Skalního domu něčím posvátným, i když skrz ni musely vždycky projít, když se jim zachtělo na trh do Piguzyňhu. Dohodli jsme se, že do hlavního města nebudou létat na »mybraki«, ale při takové cestě prošly vždy jen od teleportů k výtahu, aby vycházely jakoby nic z paty věže dole. Bylo to nenápadnější než provokovat létající bublinou. Kadeřnictví, zajišťující bílé šošolky na hlavách, ovšem bylo ve Skalním domě, kde si i mé dámy čas od času nechávaly upravit účes. Musím podotknout, že pozemské dámy věnují svým vlasům neporovnatelně větší péči.

Na Chapežadu nevládne mezi ženami tak silná konkurence jako na Zemi. Vdát se je tady mnohem vítanější než být prodána »na maso«, ale vdavkami se tu žena dostane jen z jedné rodiny do jiné a málokdy se přitom její postavení zlepší. Snahou žen je vdát se za »laskavého chlapa«, který své ženy nebije, nevyhrožuje jim prodejem »na maso« řezníkovi, zaměstnává je typickou domácí prací bez velkých nároků a nezapřahá je místo dobytčat do pluhů, jak je zvykem na venkově.

Jsou to přece »jenom« ženské...

Hlavou rodiny je na Chapežadu vždy muž. Podléhají mu všichni členové jeho rodiny včetně synů, kteří však mají jakožto budoucí dědici přece jen snadnější postavení. Muž může mít tolik manželek a dětí, kolik

jich uživí. Velmožové a panovníci mívají často více než stočlenný harém - to bývalo i na Zemi, kde takový přebytek žen není a ženy, které si některý vládce harému zabere pro sebe, chybí mužům, na které se nedostanou. Starověcí vládci na Zemi měli proto kromě harémů i eunuchy, čímž ten nepoměr aspoň částečně vyrovnávali.

Ideálem muslimů je proto ráj se sedmdesáti pannami, což je pro drtivou většinu nedostupný sen. S touto vidinou se ochotněji stávají i »mučedníky«.

Naše rodina by měla být nejspokojenější na Chapežadu. Proto jsem nechápal, proč mé dámy trvají na jejím rozšíření. Já bych nejraději držel stav, jaký je.

Dámy však měly jiný názor.

Gytchy se přede mnou červenala jako školačka, až to bylo znát i skrz jemnou srst jejího obličejce. Ale měla u mě hned dva body navíc. Kolik je na Zemi dívek, které se ještě umí červenat? Stála tady beze slov, povzbuzovaná všemi mými ženami. A očividně nevěděla, co má říci.

„Mé dámy říkají, že chceš mezi ně?“ začal jsem, abych jí to trochu usnadnil.

„Chci,“ přikývla plaše, ani se to k jejímu kulturistickému tělu nehodilo. „Tvoje dámy říkají, že toho znáš tisíckrát víc, než co nám vykládáš na kursech. Prý se po večerech zabýváš čtením na zdi a pak někdy sakruješ, že se ti něco nepovedlo. Chtěla bych to taky umět. Třeba bych ti pak mohla pomáhat.“

„To asi bude problém,“ řekl jsem. „Jistěže znám mnohem víc, než co vám přednáším. Ale za tím je hodně dlouhé učení. Ve svém prvním životě jsem strávil učením... přes padesát zdejších roků. To opravdu jen tak nedohoníš.“

„Aspoň bych to zkusila...“ pokoušela se mě přemluvit.

„Další problém je, kdy,“ řekl jsem. „Asi ti mé ženy aspoň naznačily, že studuji po večerech...“

„Já se přizpůsobím,“ trvala na svém.

„Já to vzdávám,“ řekl jsem. „Ona se nedá odradit. Dobře, vezmeme ji. Ale to vám povídám, tím už to musí skončit! Jestli mi přivedete ještě jednu, pak se nejprve dohodněte, která z vás za ni přestane patřit k rodině a přejde do Skalního domu k těm, co tam jsou bez mužů. Jasně?“

Vytřeštily na mě krásná barevná kukadla všechny, Gytchy nevyjímaje. Mimochodem - měla krásně stříbrné oči a možná už pro ně jsem naposledy

ustoupil.

Přinejmenším jsem si myslel, že naposledy...

Mám tedy šest žen. Babdi, Bjuršu, Elkírche, Fejargu, Sojatu a teď i Gytchy. Panebože! Nejhorší je, že mi to už ani nevadí! Anebo je to nejlepší?

Tenhle svět má svá plus i minus. Nejkrutějším mínusem je zdejší otrokářský systém ve vztazích k ženám, ještě umocněný lidožroutstvím. Ale kdyby se tohle podařilo odstranit, bylo by tu mnohem lépe. Když si to ale promyslím, víc mínusů proti Zemi tu není. Otrokářství ve vztahu k ženám přitom na Zemi provozuje miliarda muslimů a dá se pochybovat, že se u nás podařilo úplně vymýtit i lidožroutství. Velkým plusem je, že na Chapežadu není žádné náboženství ani nenasytné církve. Zdejší soudci jsou sice hodně zkorumpovaní, ale tím se od pozemských neliší. Jsou zde sice menší a větší vladařové, ale kde na Zemi nejsou?

Srstnatá pokrývka těl Chapežadů má rovněž své výhody i nevýhody. Chybí tu průmysl oděvů a obuvi, i když vzhledem ke stupni zdejšího rozvoje by se jednalo o řemeslnou malovýrobu. Chybí zde řemesla jako krejčí, švec, koželuh, tkadlec, na polích neroste len. Zemědělci chovají ovce, ale ovčí vlnu používají jen na výrobu chlupatých dek do lůžek - na jedněch leží a stejnými dekami se přikrývají, a pak ještě pro tepelně izolační vrstvy do domů. Pěstují zde rostliny podobné konopí na výrobu provazů, sítí a různých popruhů, ale proti pozemským spotřebám látek na oděvy je to zanedbatelné.

Žít se tu zkrátka dá.

Rozmístit špiony po všech pevninách byl skvělý tah, jenže měl i své nevýhody. S těmi chlapy byly stále problémy. Můžete jim desetkrát klást na srdce, aby se chovali nenápadně, oni si musí uspokojovat svoje EGO. A žvanivý, vyzývavě se chovající špion, to je opravdu protimluv. A kdyby jeden, ale chovala se tak skoro polovina špionů. Dozvídal jsem se to - jak jinak - od žen. Ty zase nepovědí jenom to, co samy nevědí. Ale několikrát jsem musel vyměnit špiony mezi sousedními městy, aby ti profláknutí zmizeli lidem s očí. Samozřejmě s důrazným ponaučením, že »to bylo opravdu naposledy« a »příště to dopadne hůř«. A myslím si, že si místní obyvatelé pokaždé oddychli, že majitel usedlost prodal lepšímu kupci a odstěhoval se - i když ten druhý se v sousedním městě předtím choval podobně, ne-li úplně stejně.

Výhodou ale je, že se dozvím o každé počínající válce ještě dřív, než vypukne. Chlapi si zvykli nahlásit mi každé větší rojení bojovníků. Pokud je to kvůli bojovým hrám, mhnu nad nimi oči, i když se při nich tu a tam pár nadšenců zraní. Na Zemi jsme také měli rytířské turnaje, to se dá tolerovat. Zato jsem zastavil už čtyři války, ještě než pořádně začaly, toho si opravdu cením. Proto mě sem přece Froilové ustanovili. Škoda, že se tu od té doby neobjevili. Nebo aspoň Hinjoči! Měl bych na ni milion otázek, jistě na ně zná odpověď.

Například - na Chapežadu téměř neznají nemoci. Nejspíš za tím vězí lepší stav DNA všech zdejších živočichů, ale nemoci jsem tu ještě neviděl ani u zvířat, ani u lidí. Úrazy ano, ty tu jsou poměrně časté. Ale když už žijeme ve středověku, měly by tu být i morové rány a podobná »potěšení«. A zatím nic, dokonce ani banální nachlazení nebo chřipka. Opravdu těžce jsem prosazoval zásady hygieny. Jak lidem vysvětlit, proč se mají mýt, když tu nejsou nemoci? Kdyby nebylo úrazů a násilných úmrtí, umírali by lidé opravdu jen sešlostí věkem.

Jo - a občas se tu umírá na jedy. Houby jsou ovšem prevíti. Znamená to nejíst je, dokud si člověk není jistý, že jsou jedlé. Ale když někdo jedovaté houby usuší a rozemele na prach, získá vražedný prostředek srovnatelný se zdejšími zbraněmi. Párkrát jsem byl nakupovat na městském trhu, ale když jsem přinesl hlávku něčeho, co se podobalo našemu salátu, Babdi mi nákup zkontrolovala a zjistila, že někdo mezi listy hlávky nasypal jemný hnědý prášek. A ovšem, byly to houby, jak jinak. Babdi tvrdila, že by ta hlávka zabila i nosorožce.

Někdo si mě tam tedy musel vyčíhat. Přímo si netroufal, luky, šípy ani nože mě nezaskočí, ale houby jsou větší ráže! No, aspoň jsem věděl, že mě ve městě někdo nemá rád. Nedivil jsem se tomu. Přínejmenším na mě měli pífku řezníci! Postupně jsme je vraceli do města, lehčí případy dříve, nejtěžší až nakonec. Děvy každému připravily jeho osobní horror, který se pokaždé opakoval téměř stejně, snad jen s tím rozdílem, že ti poslední to opravdu měli nejtěžší. Jednak viděli, jak před nimi postupně vyvádíme jejich předchůdce a pokaždé to vypadalo jako na podřezání. Děvy si daly záležet, aby jim nic neprozradily, takže si všichni mysleli, že ti před nimi, co se už zpátky za mříže nevrátili, skončili v tratolišti krve na řeznickém podřezávacím špalku. Vyvádění chlapíci tropili srdceryvné scény, chytali se mříží, prosili a ječeli, ale nebylo jim to nic platné, děvy je vždy vyvedly a těsně před teleportem, než zmizeli ve Slonovinové věži a jekot umlkl,

jedna bouchla pokaždé palicí do podlahy, což vydalo zvuk, jako kdyby chlapa omráčila.

Divadlo pokračovalo u mě soudem, ale většinou to skončilo mírným trestem ve výši jedné sezóny funkce krmičů prasat. Hrůza z podřezání byla vždycky nejhorší. Při soudu jsem jim neopomněl zdůraznit, že to, co prožili, připravovali dříve nevinným ženám, takže to byla jen malá splátka, navíc »s dobrým koncem«. Vždyť se jim až tak mnoho nestalo! A nakonec - i já jsem si užil čekání v kleci fjomochů a mnoho nechybělo, abych skončil na řeznickém špalku místo chuděrky Ošgo. Stačilo by, aby si mě vybrali místo ní, když jsem ještě nebyl na útěk připravený.

Ovšemže každý spravedlivě potrestaný darebák chápe svůj trest jako křivdu, představuje si za ni ohromnou pomstu a někteří se ji dokonce pokusí uskutečnit. Ti odvážnější to zkusí přímo, nožem, mečem nebo aspoň zpoza rohu, šípem. Ti zákeřnější si na to opatří sušené houby. Nemám to zkrátka snadné.

Ale to jsem tušil od začátku, ne?

Když jsem se poslední dobou občas přitočil k Bjurše, abych jí pohladil břicho, pokaždé strašně zrudla. A Sojata ode mě takové něžnosti vyložene odmítala. Vysvětlil jsem sice svým dámám, že na Zemi je to projev náklonnosti, kterým muž ženě naznačuje svou úctu, když má být matkou, ale tady se to nedělo. Tohle musím zlomit, říkal jsem si v duchu. Muži se musí naučit vážit si matek, ne jimi pohrdat. A pokračoval jsem v tom. To by v tom byl rohatý, aby se to nezměnilo!

Všimly si toho mé dámy, po nich ženské ve Skalním domě. A protože si na mě netroufaly s přímým dotazem, musela jim to pracně vysvětlovat Babdi. A uznávám jí, snažila se. A dvojnásob jí musím uznat, že byla úspěšná.

Nejprve to převzali učitelé, kteří ve Skalním domě bydleli. A protože někteří už také čekali radostnou událost, začali se po mně opičít. Což k tomuto slovu sedělo, neboť jsme jako opičky vypadali všichni, nicméně když už to začalo a přišlo to o příchut' *faux pas*, pak nic nestálo v cestě rozšíření toho gesta i do města. Naše dámy s bílou šošolkou na hlavě se přece jen ve městě častěji dostaly do řeči s dámami bez šošolek a občas i s ošošolkovanými dámami, které nepatřily do Skalního domu, ale nosily tu ozdobu čistě z praktického hlediska, neboť na ženy se šošolkou na hlavě si ve městě nikdo netroufal. A dámy si novinky předávaly. O to mi přece šlo!

Potřeboval jsem dostat mezi lidi úctu, kterou si ženy zaslouhovaly. Terorem na řeznicích jsem zmírnil nejhorší pohrdání jejich života, teď jsem potřeboval další pokroky.

Císařské hlavní město Piguzyňh pozvolna měnilo postoj k ženám. Nejvíce to vynikalo v porovnání s jinými městy císařství, kam jsem zatím nedosáhl. Nejde zkrátka všechno najednou, mám na to celý život.

Uvidíme!

A tak nastal čas prvního porodu ve Slonovinové věži!

Ne že by jich ve Skalním domě nebylo pár už předtím, ale ve Slonovinové věži měl být první. A pro mě to měl být okamžik, kdy jistým způsobem překročím vlastní Rubikon a budu mít tady na Chapežadu vlastní potomky. Chápal jsem to jako závazek.

V kritickou chvíli mě však dámy vyhnaly. I když je muž na Chapežadu pánem nad životem a smrtí každého člena rodiny, má to jednu jedinou výjimku. Porod si vedou ženy samy a mužům je k němu vstup přísně zakázán. Upřímně řečeno, bude to i tím, že zdejší muži nejeví o tuto událost zájem. Nevím proč, ale asi jim to nepřipadá dost atraktivní. Jejich škoda - ale v tomto případě to byla i moje škoda. Dámy mě k tomu prostě nepustily a prát jsem se s nimi kvůli tomu přece nemohl.

Babdi mi to zdůvodňovala tím, že když muž vidí a slyší, co se při tom děje, mají to horší oba, muž i žena. A proto se tomu muži na Chapežadu sami vyhýbají. Oponoval jsem jí tvrzením, že u nás... ale zarazila mě poznámkou, že u hadů je to určitě jinak. Což je zcela neprůstředný argument, takže jsem to nakonec vzdal.

Jenže když se dítě narodilo, bez reptání mi ten chlupatý mokrá uzlíček přinesly, abych si je mohl pochovat, ale pak je zase odnesly matce, aby je nakrmila. Na Zemi se, co já vím, alespoň v našich krajích, novorozeně hned po narození koupe, tady to ale není zvykem, beztoho by je nebylo do čeho po koupání zabalit. Dítě se dá matce nakrmit, ona si je přikryje vlastními chlupy a tak je vlastním tělem zahřívá. Proto asi mají Chapežadky na hrudi ten převislý pruh z dlouhých chlupů. Větší děti se prý nosí na zádech, ale k tomu se musí samy udržet. Za matčiny chlupy, jak jinak?

Takže i já tu mám dítě a měl bych být na ně pyšný, i když vypadá jako opička. Ale tak vypadám i já. Je to moje dítě.

Zdůrazňuji - dítě. Teď totiž ještě nikdo neví, jestli je to syn nebo dcera. Pravděpodobnější je dcera, ale jisté to není. Skutečné pohlaví dítěte se

dozvíím nejdřív tak za půl roku, do té doby je to prostě dítě. I jméno dostane až pak, protože teď ještě nikdo neví, má-li nárok na mužské nebo ženské jméno.

Mám tu tedy bezejmenné dítě. Ale je bezpochyby moje.
Moje a Bjurši.

=*=

Císařův hněv

Na vrata Slonovinové věže opět po delší době zabušil biřic, přinášející císařské pozvání k jednání. Stálá služba na vrátnici Slonovinové věže mu otevřela vrata a převzala jeho vzkaz.

„Ano, vyslanec určitě tento večer přijde,“ ujistila ho.

Biřic spokojeně odešel a já jsem marně hádal, jaký důvod to pozvání císař vlastně má. Poslední dobou se ve městě ani jinde v jeho říši neudál žádný incident. Rozprášení armády Velkého Hýta, který si usmyslel připojit ke své říši sousední vévodství, se neodehrálo na zdejší pevnině, takže se to císaře vůbec netýkalo. Ne že bych neměl problémy, musel jsem umravňovat některé své špiony-rezidenty, ale nic z toho nebylo tady v císařství.

Takže jsem se opět vypravil na audienci. Je mým zvykem, že si cizí kůži jako nosič zbraní neoblékám, neměl jsem s sebou nic. Je to jednodušší i pro císařovu ochranku - nemusí se obávat nějaké dobře ukryté dýky. Jen císař není úplně nahý, má na sobě přinejmenším dvě kůže svých nepřátel. Budiž mu přány! A v této chvíli je mi jedno, jestli v nich má dobře ukrytou dýku. Kdyby ji chtěl použít, mám přece »chožemi«. Možnost »vrátit si čas« je obrovská výhoda.

Vstup do císařského paláce jako vždy střežila jeho garda, či co to bylo, kupodivu měli zahnuté šavle otočené k zemi. Asi bych se měl zajímat, co to znamená.

Ve vratech se mě opět ujal ceremoniář a bez okolků mě vedl k císaři. Pochopitelně jinak než minule, císař jako obvykle své »přijímací salóny« střídal.

Tentokrát mě nikdo na životě neohrožoval, zato mě čekalo velice chladné přivítání.

„Porušuješ dohody!“ obvinil mě císař nerudně.

„Nejsem si vědom žádného případu,“ odvětil jsem klidně.

„Připomenu ti to,“ pokračoval císař.

„Prosím,“ vybídl jsem ho, aby mi to přednesl.

„Pokud si to dobře pamatují, dohodli jsme se, že nebudeš stavět žádný »klášter pro zavržené ženy«. A teď se dozvídám, že jsi ho přece jen postavil!“

„Slíbil jsem, že žádný klášter stavět nebudu, natož ve městě Piguzuňh,“ řekl jsem klidně. „Nepřál sis, abych ve městě postavil třeba jen kůlnu. Ale

to jsem neporušil. Ve městě Piguzyňh mám jen Slonovinovou věž, tu mi postavila ještě Froilka Hinjoči, nic víc tu přece není. Musel jsem »zavrženým ženám« poskytnout ochranu ve Slonovinové věži a tak tomu také je.“

„Slyšel jsem, že ty ženy žijí v klášteře!“ trval na svém císař. „Nazývají ho »Skalní dům« a je prý z něho úchvatná vyhlídka. Je to pravda nebo ne?“

„Do jisté míry to pravda je,“ připustil jsem. „Ale to, čemu ty ženy říkají „Skalní dům“, je integrální část Slonovinové věže. To ale těžko vysvětlím lidem, kteří nemají ponětí o teleportech. Nezlob se na mě, ale na Chapežadu nejsou učenci, kteří by vůbec něco z toho chápali, zkroucený prostor je na ně příliš složitá věda. A neučení lidé teprve nic nepochopí. Všimni si ale, že ženy ze »Skalního domu«, když jdou na trh, vycházejí do města branou ze Slonovinové věže. Takže je jasné, že tam také bydlí. Jen mají jinou vyhlídku než na město, to je vše.“

„To je jen jedna stížnost,“ řekl císař. „Druhá se ale také týká tvých »zavržených žen«. Vyhlásil jsem, že ženy s bílou šošolkou na hlavě nesmí nikdo obtěžovat. Jenže se ukázalo, že dnes, když někdo vstoupí do Piguzyňhu, nepotká jinou ženu než se šošolkou na hlavě. Tak jak je to tedy? Nechceš mi snad tvrdit, že jsi zatím převzal do ochrany všechny ženy z Piguzyňhu!“

„To ne,“ odvětil jsem. „Ženy pod mou ochranou nosí bílé šošolky z vlasů přesně podle dohody. Mají ve Skalním domě na to »kadeřnice«, neboli ženy, které jim ty šošolky upravují. Nemohu za to, jestli si podobné šošolky pořídily i jiné ženy v Piguzyňhu, aby měly pokoj od obtěžování. Stvořit to znamená je jednoduché, takže to dokáže každá. Ale to už není moje chyba, já dohlížím jen na to, aby bez šošolky nešla do města žádná z těch mých. Ty si hlídám. Ostatní ženy ve městě mě nezajímají.“

„To je možné,“ připustil s povzdechem císař. „Budeme tedy muset vymyslet jiné označení.“

„Můžeme,“ přivolil jsem. „Ale je otázka, zda nové označení nebudou do týdne nosit všechny ženy ve městě.“

„Takže by to vlastně nic nevyřešilo,“ došlo i císaři. „A co takhle tu šošolkovskou ochranu prostě zrušit?“

„Můžeme to zkusit,“ přistoupil jsem na to. „Zajistím, aby se naše ženy přestaly odlišovat. Bude to mít ale jednu nepříjemnou nevýhodu. Když frajeři narazí při svém »špásování« na ženy pod mou ochranou, dostanou od

nich pořádný výprask. Neslyšel jsi ještě o výprasku lapků ve městě Bamira z provincie Čecalg?“

„O těch sem přišly divné zvěsti, ale to budou jen pomluvy,“ mínil císař. „Nebo připustíš, že by ženské ostříhaly lapky dohola jako ovce a do krve spráskaly biči? To přece není myslitelné!“

„No, skutečnost je pochopitelně jiná,“ přitakal jsem mu. „Já jsem to viděl a musím říci, docela mě to pobavilo. Samozřejmě je neostříhaly úplně, jen jim vystříhaly srst na zádech a na zadku. A nespráskaly je do krve, žádná krev tam netekla. Jen jim těmi biči záda i zadky notně zmalovaly. Co bys ale dělal s lapky, kdyby přepadli tvé císařské statky?“

„Kdyby přepadli mé statky, předhodil bych je asi hladovým »hudamům«,“ odvětil císař. „Ale lapkové dobře vědí, že nesmí na mé statky sáhnout, jinak je čeká hodně bolestivá smrt!“

„Jsi si tím jistý?“ zkusil jsem ho naviklat.

„To se ví!“ odvětil. „Mám dohodu s Buzaudem, který těm lapkům rozkazuje, že moje statky z nájezdů vynechá.“

A hledme, došlo mi. Císař má tajnou dohodu s lapky! Proto je nechává »pokojně loupit«! Škoda vzniklá loupežemi poddaným ho nezajímá, hlavně když se vyhnou nájezdům na jeho majetek! Vždyť je to skoro jako spoluvina!

„A nešlo by dohodu změnit tak, že nebudou loupit vůbec?“ navrhl jsem mu bezelstně, i když jsem věděl, že ji nepřijme.

„I lapkové přece chtějí nějak žít!“ omlouval je císař.

Jistě, pomyslel jsem si. I vrahové mají nezadatelná práva, dokonce i právo vraždit. Sakra, jestli tohle bylo na Zemi kdysi ve středověku běžné, byl by středověk ještě horší, než jsem si dosud myslel. Ale co středověk! I dnes mají na Zemi vrahové větší práva než ostatní občané! Breivik má v cele televizi, ale stěžuje si, že to fešácké vězení nepřípustně omezuje jeho práva! Kdyby dostával při každém výročí jeho vražedného řádění za každou oběť jednu ránu bičem, bylo by to sice spravedlivé, ale bylo by to pošlapání jeho práv. Takhle je to zřejmě podle »lidských práv« v pořádku, zato dostává pořádně *na brusel* spravedlnost. Je to už delší dobu, co jsem na internetu četl názor jakéhosi českého právníka, že mají na »přiměřený zisk« právo i zloději. Potěšpámbu, být to soudce!

„No tak těm lapkům vzkažte, že při příštím nájezdu na naše lidi nedostanou jen bičem na záda, ale dopadnou mnohem hůř,“ řekl jsem zamračeně.

„Jakým právem je ale chcete trestat?“ vyjel si nečekaně na mě císař. „Nad svými poddanými mám právo já a soudy, které pro mě pracují! Vám nepřísluší právo trestat! Co vám dává tu drzost mluvit o spravedlnosti? Vy nezákonní samozvanci!“

„Právo na důslednou obranu nám dali Froilové,“ řekl jsem ještě zamračeněji. „Mimochodem, jak je možné, že císařští soudci soudí podle toho, kolik jim kdo zaplatí, místo podle zákonů?“

„Soudci musí být nezávislí!“ řekl císař pyšně. „Kdybych je omezoval a šikanoval, prohlásili by mě za diktátora.“

No jo, porovnal jsem si to v duchu s poměry na Zemi, kde se říká v podstatě totéž. Soudci musí být nezávislí! Jenže pak se stane, že v »nepochybně demokratické« zemi »nezávislý« soudce osvobodí vraha, který zabijáckým předmětem zákeřně a zezadu zabil člověka, uzná mu to navzdory svědectví přihlížejících lidí i zdravému rozumu jako »nutnou sebeobranu«¹² - a »nedá se s tím nic dělat«, soudce přece musí zůstat »nezávislý« a zpochybňovat rozsudek je protiprávní... A když se takové případy běžně stávají v »demokratické« Británii, což teprve v Asii nebo v Africe!

Na Chapežadu vládl podle mě pořád ještě středověk. Ale ve srovnání se Zemí je velká otázka, kde je to horší. Technicky je samozřejmě Země neporovnatelně vpředu, ale morálně? O tom by se dalo velice úspěšně pochybovat, i se započítáním otrokářského jednání se ženami - na Zemi přitom obvyklém u muslimů - či se zdejšími lidožroutstvím, které na některých místech dodnes bují i na Zemi.

„Do císařských soudů se nevměšuji,“ řekl jsem suše. „Jsou přece tvoje. Ale když se podívám nestranně na jejich nezávislost, vidím hodně důvodů k nápravě. Soudci mají být nezávislí v tom smyslu, aby se nenechali nátlakem ovlivňovat k nespravedlivým rozsudkům, ale nesmí být nezávislí na zákonech nebo na zdravém rozumu. Soudce, který soudí podle úplatků, soudí zpravidla proti spravedlnosti a měl by skončit. Soudci jsou čistě tvoje vizitka, ale nepůsobí na mě spravedlivě. Naštěstí Hinjochi mně a mým lidem vyjednala nezávislost i na tvých soudech, jinak bych musel proti nim zasáhnout. Mám právo na obranu nejen proti násilí, ale i proti nespravedlivým soudům.“

„Ty jsi vlastně sprostý diktátor!“ mračil se císař. „Přisuzuješ si větší práva než mám já! To je nepřípustné!“

„Zato musím jednat spravedlivě,“ řekl jsem. „Nejsem tady zdaleka nejvyšší, nade mnou jsou silnější i spravedlivější Froilové a ti by mi nespravedlivé jednání neodpustili. Kdo je v tomto světě nad tebou? Vlastně nikdo. Měl bys sám více dbát o spravedlnost, aby se lidem ve tvém císařství vedlo dobře. Když necháváš soudit nespravedlivé soudce, nevidí tvoji poddaní jako spravedlivého ani tebe. Mimochodem oprávněně. Soudci jsou vizitkou vladařů!“

Všude ve vesmíru, chtělo se mi dodat. I na Zemi!

„Froilové, Froilové!“ opakoval císař hněvivě. „Pořád se na ně odvoláváš. Přitom jsou to cizinci a nebojím se říci - vetřelci! Není ti hanba, přidávat se k nim proti vlastním? Ty ani necítíš tu neodpustitelnou zradu všech Chapežadů?“

„Necítím,“ opáčil jsem. „Nemohu zradit Chapežady, jsem původně člověk z jiného světa. Mám jen zdejší tělo, ale Chapežad nejsem. A snažím se jednat tak, abych se za to nemusel stydět. Ani před Chapežady, ani před svým národem, ani před Froily.“

„Mluvíš nějak divně,“ zarazil se císař. „Ale jestli si myslíš, že ti na to skočím, pak se mýlíš.“

„Nemusíš na nic skákat,“ ušklíbl jsem se trochu. „Náš vztah je přece daný. Jsem vyslanec Froilů, žiji ve tvém městě Piguzyňh, kde mám od Froilů úkol zabraňovat válkám. Což zatím plním, to je všechno. Nesmím tě svrhnout, dokud sám nezačneš válku. Ty to víš, proto žádnou nepřipravuješ, ostatně by to šlo ztěžka, když ti tato pevnina patří celá. Přepadení jiných pevnin by vyžadovalo válečné loďstvo, které nemáš. Náš vztah musí být proto - celkem logicky - neutrální. Co chceš víc?“

„Chci, aby ses přestal míchat do mého císařství, především v Piguzyňhu!“ žádal císař. „Nepochopím, jakou souvislost mělo zabraňování válkám s tvým zásahem proti rezníkům! Lapkové... no budiž... jestli napadali vaše ženské... ale vždyť ani to není v pořádku! Co tam tvé ženské měly co dělat?“

„Máme tam tři statky,“ řekl jsem.

„Jak to?“ ještě víc se zamračil.

„Jednoduše,“ řekl jsem. „I já si musím peníze nějak vydělat. Nechci se živit loupežemi. Když jsi mi zakázal stavět ve městě domy, dal jsem se na statkáře. A nebyl to špatný nápad, statky mají docela slušné výnosy. Přidávám do toho své znalosti, ženy nadšení a jde to. Neprodávám na maso ženy, ale vepře. Než abych ohrožené ženy vydržoval a krmil, zásobují se

samy a přebytky prodávají na trhu. Není to tak snadné jako stavba domů, ale díky ženám netrpím nouzí ani já. Zájem o vepřové je velký a statky mi vzkvétají jedna radost.“

„Nedal jsem ti na to povolení!“ namítl císař.

„Odkdy je nutné povolení na založení hospodářství mimo hlavní město?“ podivil jsem se. „Poslyš, ustoupil jsem ti v otázce kláštera a řekl jsem, že ty ženy ubytuji ve Slonovinové věži. Což jsem splnil, ovšem do viditelné části by se nevešly, využívám tedy i jejího »prodloužení« v podobě »Skalního domu«. Ustoupil jsem ti v tom, že jsem zastavil stavby v Piguzyňhu, i když mi přinášely poměrně slušný příjem. Ale potřetí už ti neustoupím.“

Císař si mě změřil vražedným pohledem.

„Co kdybych tě teď dal tady v mém paláci zatknout?“ začal výhrůžně. „Třeba za tyhle řeči...“

„Mám pro tebe radu,“ odvětil jsem klidně. „Rozmysli si to ještě včas, dokud můžeš. Uvědom si, bylo by to porušení dohody s Froily. A to by mi dalo právo na obranu i proti tobě. Raději ani nechtěj vědět, co by to znamenalo!“

„Chceš mi vyhrožovat?“ naježil se císař ještě víc.

„Ani ne,“ řekl jsem. „Jen ti připomínám dohodu s Froily, podle které na mě nemáš nárok. To já bych naopak získal důvod k sebeobraně. Která - jak víš - může občas bolet. Jako ty lapky, kterým ženy pořádně zmalovaly holá, potupně ostříhaná záda.“

„Vždyť jsi je ani nezabil!“

„Podmínkou Froilů je, že nebudu na Chapežadu prolévat krev,“ přiznal jsem. „Nikoho jsem tu ještě nezabil. Občas pouštím na delikventy hrůzu, ale nezabím. Ten příkaz mi hodně svazuje ruce... naštěstí jsou i tresty horší než smrt. Třeba hrůza z čekání na smrt, která nakonec nepříjde. Může to být i čekání ve vězení, kam nepronikne ani paprsek světla. Kde vězně oslní i svíčka, kterou uvidí jen jednou do roka. Kde se zblázní z vody, pomalu na něho kapající ze stropu. Tohle může trvat roky a bude to i horší než smrt. Ty opravdu drsné prostředky si schovávám pro dareby, kteří by si zasloužili ne jednu, ale tisíc smrtí. Až je propustím, dokonale zničené na těle i na duchu, mohou své utrpení zvěstovat darebákům, kteří jsou ještě na svobodě. Aby je pouhé líčení mého vězení odradilo od dalšího páchání zla. Co je proti tomu ostříhání zadku a zmalování bičem?“

„Jsi obluda!“ urazil se císař.

„Viděl jsi někdy hrůzu v očích žen, trpělivě čekajících na své podřezání?“ opáčil jsem. „To se ve tvé říši dělo denně. A tu hrůzu neprožívali jen darebáci, ale nevinné ženy a dokonce i děti! Krmili je pecugíbe, aby jejich maso bylo »správně kořeněné«! To jsem naštěstí zarazil, prozatím jen v Piguzyňhu, ale spíš bych já mohl tvrdit, že vy jste obludy! I ty sám jsi přece jedl lidské maso! Možná jsi nevěděl, co jíš, ale pochvaloval sis, jak je to dětské masíčko jemné! Kdo z nás dvou je tady větší obluda?“

„Takhle mě ještě nikdo neurazil!“ vybuchl císař. „Nechával jsem některé popravít za mnohem menší vinu!“

„Poprava za urážku?“ opáčil jsem. „Taky pěkná obludnost! Nikdo se ti pak neodváží říci, jak jsi nespravedlivý, ale myslí si to jistě všichni - a plným právem!“

„Myslím, že bude potřeba vypovědět dohody s Froily,“ řekl císař. „Tohle už přesahuje všechny meze!“

„Poruš je!“ pobídl jsem ho. „Dodáš mi důvod, abych tě sesadil. Takhle to nesmím udělat, ale stačí málo!“

„Divím se jen tvé drzosti!“ řekl císař. „Urážet mě v mém vlastním paláci! Kde tě mám prakticky v hrsti! Nepomyslel jsi na to, že mi stačí pokyn a byl bys mrtvý?“

„To si jen myslíš,“ uklidňoval jsem ho. „Už jednou tu na mě někdo spáchal atentát. Jestlipak jsi to aspoň vyšetřil? Nejspíš ne, ale je mi to upřímně jedno. Nebojím se atentátů, nemají naději na úspěch. Možná by bylo nejlepší, kdybys k nějakému dal povel ty sám. Obrazně řečeno, rozvázalo by mi to ruce.“

Císař chvíli vypadal, jako kdyby se už už chystal dát takový povel skrytým střelcům, ale pak se trochu uklidnil.

„To je právě to, co neudělám,“ řekl. „To by se ti hodilo! Ale budu si na tebe stěžovat Froilům, až se tu zase objeví. Požádám je, aby k nám dali jiného vyslance. Ty překračuješ své pravomoci. Dali ti za úkol zabraňovat válkám, ale ty tady terorizuješ města i venkov. Jeden chlap si u mě stěžoval, že chlapům nepřiznáváš žádná práva, všechno je tam jen pro ženské! Chlapi tam prý krmí vepře »ižépyná«, taková potupa! Všude jinde krmí vepře ženy, je to jejich odvěká práce, jen u vás je to naopak! To musí přestat!“

„Kdo si to na mě stěžoval?“ zajímal jsem se.

„Nějaký chlap, prozrazovat ho nebudu,“ řekl císař vyhybavě a zjevně se sám na sebe mrzel, že tuhle věc prořekl.

Takže má císař ve Skalním domě někoho, kdo si u něho na mě stěžoval... dobře že to vím. Někdo z těch, kdo mají přístup do venkovských hospodářství. Učitelé to zřejmě nebudou... některý ze sedláků by u vepřů zase rád viděl ženy... Pravda je, že jsem dával k vepřům delikventy za trest. Aha, to je to »upírání práva«! Ale tím císař přiznal, že ví o našich statcích! Když jsem mu řekl, že je tam máme, dělal, jako že o nich neví...

Ale strašit mě Froily? To se císaři povedlo!

„Jednej, jak myslíš,“ pokrčil jsem rameny. „Příchodu Froilů se nebojím. Asi to nevíš, ale oni si umí vyvolat obrazy minulých událostí. Až si budeš stěžovat, podívají se do minulosti a opravdu bych se divil, kdyby se nechali ošálit.“

„Obrazy minulých... událostí?“ zarazil se. „To jde? A už ses s tím někdy setkal?“

„Nesetkal jsem se s tím v Chapežadu, ale ve světě Kycuzí,“ řekl jsem. „Křivě mě tam obvinili z vraždy. Hinjoči se však na tu kritickou chvíli podívala a hned zjistila, že mě obvinili neprávem. Pak mi jako odškodné nabídla místo vyslance v Chapežadu.“

Neřekl jsem, že mě vlastně těm darebákům vydala, ale proč bych dělal císaři radost?

„Takže se podívá, co jsi tady vyváděl s řezníky a tak...“ požadoval císař upřesnění.

„Podívá,“ přikývl jsem. „A nejspíš mě i pochválí. Nikoho jsem tady nezabil a zachránil jsem před smrtí stovky žen. To by Hinjoči mohla ocenit.“

„I když to byly jen ženské?“

„Hinjoči je také ženská,“ připomněl jsem mu.

„Tak jí přeju, aby taky chtěla!“ řekl císař.

„Řekl bych, že ji tvé přání rozesměje,“ usmál jsem se. „Ale já bych si hodně rozmýšlel rozzlobit si éFroily!“

„Třeba si toho nevšimne!“ snažil se to honem uhrát do autu.

„Ve chvíli, kdy si na mě začneš stěžovat, donutíš ji, aby se přesvědčila o pravdě,“ varoval jsem ho. „Pak si toho ale všimne, jakože jedna a jedna jsou dvě. Už jsi to přece řekl!“

„Takže je to vlastně jedno,“ řekl císař po krátkém přemítání. „Tak to budu raději, abys chtěla i ty! A to hned!“

Došlo mi, že se rozhodl mě zde na místě zabít. Další čekání nemělo smysl, čekal bych jen na své vrahy.

»Chožemi deset vteřin zpět!« pomyslel jsem si.

„Třeba si toho nevšimne!“ opakoval císař - vlastně ne, řekl to jen jednou, to jsem se jen vrátil zpátky v čase.

„Ve chvíli, kdy si na mě začneš stěžovat, sama se přesvědčí o pravdě,“ varoval jsem ho. „Nebude - i pro tebe - lépe nechat to zahrabané v minulosti?“

Tentokrát císař přemýšlel déle. Pochopitelně, nabídl jsem mu jiné východisko než otevřenou válku. Teď jde o to, jestli už je pevně rozhodnutý, nebo se dá ještě přesvědčit, že válka nemusí být výhodná...

„Vždyť je to vlastně jedno,“ řekl císař po delším přemítání. „Nejlépe bude, když chcípneš hned teď!“

»Chožemi deset vteřin zpět!« pomyslel jsem si.

„Třeba si toho nevšimne!“ opakoval potřetí císař, i když to ve skutečnosti řekl jen jednou.

„Jak myslíš,“ změnil jsem úplně taktiku. „Vidím, že ses už pevně rozhodl mě zabít, ale tomu se mohu jen útrpně zasmát. Tak se tedy dívej!“

»Pchiš pracovna!« pomyslel jsem si.

To jsem zvědav, jak si to teď bude vysvětlovat, říkal jsem si, když jsem se opět usazoval do svého pohodlného křesílka.

Zmizel jsem mu, ani nestačil mrknout.

Uvidíme, co si z toho vybere.

----- Poznámky:

12 V Británii vrah zezadu zabil Čecha úderem železného řetězu, soudce to uznal jako »nutnou obranu« a osvobodil ho...

Každé oko jiné

Byl jsem vlastně rád, že je právě léto. Chapežad je teplejší svět než Země, sníh tu neznají a léto se od zimy liší jen nepatrně - odhadnu to na maximálně dvacet Celsia od špičky do špičky. Průměrná teplota v létě je tu třicet, v zimě deset, oboje nad nulou, takže sníh a led je tu jen na pólech a na horách nad čtyři tisíce metrů výšky.

Možná i to svým dílem přispělo k tomu, že se Chapežadé nenaučili oblékat. Homo Sapiens na mnoha místech Země vydrží i bez oděvu, případně s oděvem v podobě krátké sukýnky z trávy, ale ne všude. Přece jen jsou u nás místa, kde to bez oděvu prostě nejde. Vezměte si takové Eskymáky!

Zajímavé je, že v subtropických až tropických oblastech na Chapežadu vznikly tak rozvinuté říše. Chybí tu textilní a obuvní výroba, ale jinak je společnost na Chapežadu poměrně na úrovni. Mají tu kovy, vozy mají kola - například Indiáni v Americe nikdy kolo nevnalezli! Bohudík tu ještě neobjevili střelný prach, války se tu vedou chladnými zbraněmi, meči - či spíš šavlemi, píkami, luky a šípy, největším válečným strojem je tu prak. Mají tu papír, byť trochu tvrdší, a knihy. Jenže tu nevznikla klasická literatura a to ani náboženská - ostatně tu není žádné náboženství, za což říkám jako ateista »bohudík«. Je ovšem smutné, že jediné knihy tu jsou matriky, používané hlavně bernákem k výběru daní.

Chapežadé mají vůbec chudou kulturu. Nepěstují hudbu ani zpěv - upřímně řečeno, tomu se nedivím, oni nemají ani hlas, ani trochu hudební sluch. Nestaví si sochy a nemalují obrazy. Jediné, co tu aspiruje na titul »umění«, je architektura. V tom se opravdu vyžívají. Ve městech nejsou zvláštností pětipodlažní domy, i na venkově staví nápaditě. Poměrně střídme používají dřevo. Stropy domů jsou téměř vždy klenuté, podlahy dlážděné a střechy domů jsou ploché, pokryté dlažbou. Má to výhodu, kterou jim musí města na Zemi jen tiše závidět - nejsou tu časté požáry. Městské domy jsou nehořlavé a na venkově mohou hořet jediné zásoby, ale díky nehořlavým střechám stodol a sýpek dochází k požárům jen velmi zřídka. Pak ovšem obvykle stodola či sýpka vyhoří do základů, neboť Chapežadé se ohně nenaučili hasit. S požáry stohů mají ostatně problémy i profesionální hasiči na Zemi.

Požáry jsou však výjimečné a ještě jsem se s nimi nesešel. Vím o nich jen ze vzpomínek zdejších starších lidí, jeden požár například zažila i Babdi.

Ale musím se opět vrátit ke zdejšímu podnebí. Díky tomu v těchto krajích nosí děti zásadně matky. Zpočátku na hrudi, kde je vlastní srstí zakrývají a zahřívají, později na zádech. Otcové se o děti obvykle starají až v pozdějším věku, kdy je potřebují naučit svému řemeslu, aby si zajistili pokračování rodu v dědicích.

Díky Babdi jsem si u svých žen vymohl výjimku - staral jsem se o maličké od začátku. A Babdi jakožto nejvyšší zdejší ženská autorita mě v tom podporovala.

„Jen ať si i on děti užije!“ argumentovala nejčastěji.

Bjurša také nebyla proti, takže jsem měl naše dítě v náručí denně aspoň na chvíli. Doufal jsem, že užitek bude všeobecný. Jednak jsem se naučil zacházet se zdejším dítětem - a nebylo to úplně jednoduché, měl jsem naštěstí dobrou učitelku Babdi. Za druhé jsem mohl udržet vztah s Bjuršou, neboť i ona viděla, že mám o naše dítě upřímný zájem, za třetí to mělo jistě dobrý vliv i na ostatní ženy, zpočátku hodně udivené, že se jako chlap chci zabývat miminem. A konečně za čtvrté jsem rychle získal krásný vztah s dítětem, které se rychle naučilo, že jsem jako jeho druhá máma.

A pak se narodilo dítě Sojatě. Naštěstí už si trochu zvykla na můj zájem o dítě Bjurši, takže se ani moc nebránila, když jsem ji požádal o zapůjčení děčka kvůli pochování. Jenom mě důrazně nabádala, ať je nevzbudím, že právě krásně spí.

Ujistil jsem ji, že už to s dětmi trochu umím a převzal jsem je od ní do své náruče. Jenže - co čert nechtěl - dítě se v té chvíli probudilo a otevřelo očička. Podíval jsem se na ně a velice mě to překvapilo.

Naše dítě mělo - každé očičko jiné barvy. Levé žluté mohlo být po mně, ale pravé mělo tak jásavou a zářivou ultramarínovou barvu, jakou jsem ještě na Chapežadu neviděl.

Ještě víc mě však překvapila Sojata. Zaječela, jako kdyby jí někdo zapálil srst, skočila po mně, dítě mi vytrhla a utíkala s ním do své ložnice.

„Co jí je?“ podíval jsem se udiveně na Babdi.

„To jsi neměl vidět,“ mračila se Babdi. „Bojí se o ně, nediv se. Děti s dvojí barvou očí jsou velice vzácné. My totiž věříme, že přinášejí smůlu, takže bývají první na řadě, když jde o řezníka na »nucený výsek«. A víš

přece, jak toužebně si je Sojata na tobě vyškemrala. A teď by o ně měla přijít? Když je její poslední?“

„Hloupost!“ řekl jsem. „Já na tohle nevěřím. Nemyslím si, že to dítě přinese někomu smůlu a nedovolím, aby mu kdokoliv ve Slonovinové věži ubližoval. Poslyš, Babdi, dokážeš Sojatu co možná nejrychleji uklidnit? Opakuji - děti s tak **krásnými** očima nikomu smůlu nepřinášejí a kdo by mu chtěl ublížit, bude muset nejprve zabít mě, protože já je také nedám!“

A poslal jsem Babdi za Sojatou, aby ji přesvědčila, že se mě nesmí bát, protože budu od této chvíle na straně toho dítěte i její.

Babdi odešla, ale ostatní ženy se na mě od té chvíle dívaly udiveně a snad i ustrašeně. Že by se toho dítěte bály?

A já jsem si do této chvíle liboval, že na Chapežadu žádné náboženství není! A přitom tady mají úplně stejný základ všech náboženství, jako je tomu i na Zemi!

Pověry!

Naštěstí i Sojata pochopila, že jsem jiný než většina chlapů v Chapežadu a že jsem fakticky na její straně a na straně jejího dítěte. Ale byli jsme tady jen čtyři. Sojata, já, Babdi a ze všech ostatních žen jen Bjurša - asi protože se už jen ona dokázala vžít do postavení Sojaty. Ostatní se dívaly ostražitě, nedůvěřivě a kdo ví, možná i nepřátelsky. Dítě s rozdílnými očima bylo pro zdejší lidi příznak neštěstí.

Postavil jsem se té pověře plnou vahou své zdejší autority hned od počátku, ale nebylo to ani vyrovnané. Autoritu jsem zde měl bezpochyby vysokou, jenže pověra byla hluboce zakořeněná a nevzdávala se.

Pozměnil jsem algoritmus otevírání dveří u ložnice Sojaty, aby se otevřely jedině na příkaz její, můj a Babdi. Obdobně jsem upravil dveře u ložnice Bjurši. Tak by měly být naše děti chráněné před nepřátelstvím zdejších žen aspoň do doby, než tu pitomou pověru překonám. Uznával jsem jen jedno - ty dvě rozdílné oči skutečně přinášely smůlu, ovšem jen jejich majitelům, kterého brzy po narození čekal »nucený výsek«. A to se musí změnit!

Byla to další komplikace ve chvíli, kdy jsem si znepřátelil císaře a mohl jsem očekávat podrazy i z jeho strany.

To opravdu nebylo dobré!

Pro jistotu jsem ve Skalním domě vyhlásil nutnost omezit na nějakou dobu cesty na trh, než se ukáže, jestli je císařův hněv zaměřený jen na mě

nebo na veškeré obyvatelstvo Skalního domu a Slonovinové věže. To první bych uvítal, protože já se ve městě Piguzyňh tak jako tak objevuji málokdy, to druhé však, bohužel, bude podle všeho pravděpodobnější.

Budeme to muset otestovat, ale to se dá dělat jen tím, že na trh pošlu malou skupinku, budu ji sledovat a případné atentáty na ně rušit pomocí »chožemi«, což vypadá reálně. Dvojici ohlídám snadno, případně i ochráním, kdyby šlo do tuhého. Ale ohlídat se dá jen jedna dvojice, nejvýš trojice, rozhodně ne, kdyby po tržnici běhalo celé ošoškované hejno. Teď jde hlavně o to, jak se na to budou všechny dámy dívat. Buď logicky - to jest, nepohodl jsem se s císařem a tohle je důsledek, nebo nelogicky - může za to »ten spratek« s dvoubarevnýma očima.

No, nebude to jednoduché!

Ráno mě požádala o důvěrný rozhovor Elkírche. Nebylo by správné odmrštit ji, když jsem neměl na práci nic důležitějšího. Její otázka byla opravdu naléhavá.

„Opravdu věříš, že ty dvoubarevné oči nepřináší neštěstí?“

„Přinášely,“ přikývl jsem. „Ale jen těm dětem. Nebo jsi snad slyšela, že někde žije někdo s tak odlišnýma očima?“

Elkírche chvíli vzpomínala.

„Neslyšela,“ řekla po chvíli. „Ale o dětech s těma očima jsem slyšela mnohokrát, že nosí neštěstí.“

„Žádné z nich zřejmě dlouho nežilo,“ řekl jsem, „protože je lidé podřezali ještě jako malé. Přinášely ty oči smůlu? Těm dětem určitě. A snad ještě jejich nebohým matkám, které jistě své děti upřímně oplakaly. Ale můžeš si vzpomenout, komu dalšímu ty oči přinesly neštěstí? Podle mě nikomu. Otcům to nejspíš bylo jedno, pokud se ochotně toho podřezávání sami neúčastnili.“

„Tak proč se od tebe císař po narození toho děčka tak náhle odvrátil?“

„To nebylo náhle,“ ujistil jsem ji. „Při mé minulé návštěvě císařského paláce, tedy v době, kdy jste mi Sojatu přivedly, se mě tam snažil zabít jakýsi najatý vrah. Řekl jsem to císaři a doporučil mu, aby to vyšetřil. Císař dokonce podle barev šípů poznal, kdo je za tím pokusem o vraždu, ale nic proti tomu neudělal. Už tehdy jsem mohl mít smůlu - a dítě by za ni rozhodně nemohlo. Takže ani dnes za nic nemůže. Rozuměj, císař se cítí mou přítomností ohrožený. Jsem pod ochranou Froilů a kdybych se postavil proti němu, dopadlo by to špatně s ním, ne se mnou. A císař to ví. Proto se

proti mně otevřeně postavil. Doufá, že mě zabije, dříve než sem zase přijdou Froilové.“

„Proč ho tedy nezabiješ?“ vyhrkla.

„Protože si to Froilové nepřejí. Musím se snažit vycházet s lidmi bez prolévání krve. Přiznávám, je to těžší než kdybych své nepřátele rovnou zabíjel. Ale jde to i bez krve, aspoň zatím.“

„Myslela jsem, že jsou Froilové rozumnější,“ vzdychla si.

„Ale tenhle přístup je opravdu rozumnější, než když se věci řeší tím jednoduchým krveproléváním,“ zastal jsem se jich.

„Nevím,“ otrásla se. „Ale budu s vámi taky chránit to dítě, když za nic nemůže...“

„Dobře děláš,“ pochválil jsem ji. „Až budeš mít sama dítě, pochopíš to ještě lépe.“

Mám tedy dalšího stoupence. A budu si muset promluvit se všemi zbývajícími členy své »košaté rodiny«.

Musíme přece táhnout spolu!

Mezi obyvatelkami i obyvateli Skalního domu se rozšířila zpráva, že ve Slonovinové věži je dítě s dvoubarevnýma očima. Když jsem se tam byl podívat, vystoupil proti mně místní »petiční výbor« s dotazem, co je na tom pravdy a jestli ano, co s tím budu dělat, abych na Skalní dům nepřivolal neštěstí.

Zapírání nemělo smysl, taková skutečnost se nedá dlouho utajovat. Když jsem se rozhodl postavit se pověře čelem, nebudu se vykrucovat jako školáček s mičudou před rozbitým oknem.

„Ano, ve Slonovinové věži máme dítě s různě zbarvenýma očima,“ řekl jsem. „Je to moje dítě a je tedy pod mou ochranou. Na rozdíl od některých pověřčivých bab si nemyslím, že by tohle nevinné dítě přinášelo někomu neštěstí a i kdyby, dítě se nachází ve Slonovinové věži, takže se to Skalního domu vůbec netýká.“

„Jenže Skalní dům je přece se Slonovinovou věží spojený!“ namítla nejráznější oponentka.

„Chcete to spojení zrušit?“ zeptal jsem se jí. „Pak byste ale ztratily spojení do města Piguzynh. Jak potom chcete navštěvovat městské trhy?“

„Tam teď stejně nesmíme,“ odvětila poněkud kysele žena. „Ten fracek nám začal neštěstí přinášet, sotva se narodil!“

„To dáváte dohromady věci, které spolu nesouvisejí,“ opáčil jsem. „Roztržka s císařem je mnohem starší. Už při mé předchozí návštěvě císařského paláce se mě tam někdo pokusil zabít. Neměl úspěch - jak vidíte, pořád ještě žiju - ale císař ten incident odmítl vyšetřit, takže jsem získal dojem, že ten neúspěšný pokus byl jeho dílem. Dítě tenkrát nebylo na světě, takže vůbec nemohlo neštěstí přinést. To snad pochopíte!“

„Ale vypadá to tak!“ namítla žena.

„Nevypadá!“ nepřipustil jsem té pověře ani stín pravdy. „Je to nesmysl! Spor s císařem s dítětem rozhodně nesouvisí. A kdo si to myslí, ignoruje skutečnost. Na to dítě by se dalo svést všechno, co se kde ve světě nepodaří, ale tím tomu děcku jen škodíte. Měli byste se stydět!“

„Nikdo se ho přece ani nedotkl!“ odvětila zamračeně.

„Vytváříte o něm pověsti, že škodí!“ zaútočil jsem trochu na ni, i když jen opatrně. „Jen se narodilo, už byste mu přičítaly vše nepříjemné. Nezakrývám roztržku s císařem, ale ta je starší než to dítě, takže s ním nemá nejmenší souvislost. Ale vy je tu sprostě pomlouváte, jako kdyby mohlo za všechny problémy. Nechápete, že mu tím škodíte? To dítě vám neškodí, jen vy jemu!“

„Ale kdyby tu to dítě nebylo...“ začala opět něco rozvíjet, ale nenechal jsem ji to dokončit.

„Kdyby tu to dítě nebylo, nebo kdyby mělo oči normální, císař by byl úplně stejně nebezpečný, protože to už se táhne déle než si myslíte. Spojovat to s úplně nevinným dítětem považuji za hloupost - to v lepším případě - anebo za darebáctví, pokud si to někdo vymyslel jen proto, aby mu škodil,“ rozohnil jsem se.

„Takže si to dítě ve Slonovinové věži necháte?“ zeptala se žena na závěr, aniž by dala najevo, že mé argumenty přijala.

„Je to mé dítě!“ ujistil jsem ji. „Byl bych darebák, kdybych se o ně nestaral! To přece musíte pochopit!“

„Jak myslíte!“ odvětila suše.

»Petiční výbor«, šest ženských a jeden chlap, se pak otočili a bez pozdravu zamířili do společné jídelny, kde už na výsledek jednání čekala zhruba stovka obyvatel Skalního domu. Nenechal jsem je ale odejít samotné a připojil jsem se k nim, takže jsme do jídelny vešli současně.

Nenechám je přece informovat ty čekající jednostranně!

Jídelna dlouho připomínala kotel, kde to vře klokotem.

Jako jsem nepřesvědčil »petiční výbor«, nepřesvědčil jsem ani tyto ženy. I když mezi nimi bylo pár chlapů, ženy byly beze všech pochyb nejhlučnější.

Nejmírnější postup, který mi navrhovaly, bylo, abych svému dítěti jedno oko - nezáleží na tom, které - vypíchl. Přestaly by být dvě rozdílné a neštěstí by to snad - podle nich - zapudilo.

Jenže většině žen by ani to nestačilo. Podle jedné sufražetky není chyba v očích, ale v dítěti samotném. Na očích se to jen včas projeví, aby bylo možné zlo vymýtit včas, dříve než přeroste do nesnesitelné míry.

Předhazovanou roztržku s císařem jsem ovšem odkázal do říše pohádek, protože ta začala nejen dávno předtím, než se děcko narodilo, ale dokonce předtím, než jsem jeho matku prvně spatřil. Jenže místo aby ženy viděly chybu v císaři, pořád ji podstrkovaly nevinné tvářičce Sojatina a mého dítěte. Ustoupily by jen v tom, že to bude naše smůla, když si je ve Slonovinové věži necháme, ale pak bude podle nich nutné zničit spojení mezi Slonovinovou věží a Skalním domem.

V tom jsem už byl ochotnější ustoupit.

„Má to ale jednu nevýhodu,“ tvrdil jsem. „Ztratíte nejkratší cestu do města na trh.“

To je trochu zarazilo. Trhu by se nerady vzdaly. Nakrátko se to ještě dalo snést, ale nadlouho...

„A nešlo by ty »mlžné dveře« propojit do jiného domu ve městě?“ napadlo - kupodivu správně - jednoho chlapa.

„Šlo by to,“ přikývl jsem. „Ale ne do domů, které ve městě stojí. Teleport vyžaduje pevné ukotvení. Potíž je, že císař zakázal stavět ve městě další domy po našem způsobu a já jsem mu slíbil, že už ve městě nic takového nepostavím. A splnit ten slib musím, i když pro mě není výhodný.“

„Vždyť takových domů je ve městě spousta!“ namítl chlap, který předtím navrhoval přemístit teleport jinam. „Což takhle se dohodnout s některým majitelem, aby nám svůj dům prodal?“

To by, pravda, všechno usnadnilo.

„Jak myslíte!“ řekl jsem. „Vezme si někdo na starost jednat s majiteli těch domů?“

„Já některé znám!“ přihlásil se opět ten chlap.

„Dobrá, zajdi tam a vyjednej to,“ navrhl jsem mu. „Jak se jmenuješ?“

„Vlýkja,“ odvětil chlap. „Donedávna sedlák.“

„Vezmi si to tedy na starost,“ přidělil jsem mu to jako úkol. „Ty se do města bát nemusíš, na chlapa si nikdo netroufne. Můžeš za ten dům slíbit, kolik si majitel řekne. Peněz máme dost.“

„Tak já to tedy vezmu,“ sliboval Vlýkja.

„Dobře, já tam potom ty teleporty přepnu,“ slíbil jsem i já...

Kupodivu šlo všechno jako na drátkách. Dohodli jsme se s majitelem jednoho domu, obchodníkem Chšebdou, že teleporty ze Skalního domu zavedu do atria jeho domku. Odtud už bylo na městský trh co by kamenem dohodil. Ale první skupinky žen jsem pro jistotu sledoval. Vznášel jsem se tři sta metrů nad městem a pozoroval je shora dalekohledem. Kdyby hrozilo nebezpečí, mohl bych je z města vyvézt, v nouzi i pomocí »chožemi«.

Nic se však nedělo. Dámy v pohodě došly na trh, nakoupily si co potřebovaly a bez problémů se vrátily. Nikdo si jich nevšiml. Šošolky hrdě nosila většina žen a mezi nimi se ztratily. Kdyby to znamenalo, že se císař zalekl a rozhodl se raději ustoupit, bylo by to v nejlepším pořádku. Nebudeme si škodit, tak to má být.

Ještě dřív, než jsem přepojil teleporty ze Slonovinové věže do atria domku obchodníka Chšebda, stihl jsem si pohovořit se všemi svými ženami. Gytchy se k Sojatě přidala hned a Fejargu jsem nakonec také přesvědčil. Znamenalo to, že naše rodina, která teď obývala Slonovinovou věž jako jediná, drží opět pohromadě. V této chvíli to byl pro mě ostrov jistoty. Znamenalo to mimo jiné i to, že Slonovinovou věží přestala procházet procesí štěbetajících žen, spěchajících od teleportů k výtahu a naopak.

Slonovinovou věž zachvátilo ticho, rušené jen občas pláčem dvou malých dětí, Bjurši a Sojaty - pořád ještě bezejmenných...

Ale to byly radostné zvuky.

Drsné probuzení

Chapežadské děti nejsou balené do zavinovaček, nemají ani košilky, dupačky a dokonce ani plínky. Nic z toho ani nepotřebují. Jakmile po narození oschnou, jejich přilehlá srst se nakadeří, aby jim nebyla zima. Zajímavě matky řeší chybějící plínky. Kdykoliv dítě strne a jakoby se napne, přidrží je nad keramickou nádobkou - nočníčkem. Dítě se tak od nejútlejšího věku učí používat zdejší záchod. Roční děti už se pokoušejí postavit a před druhým rokem již poměrně dobře chodí. Musím ovšem připomenout, že zdejší rok trvá pozemských pět měsíců, z toho vyplývá, že Chapežadské děti jsou rychlejší a samostatnější než děti Homo Sapiens.

Kromě toho je matky už koncem druhého zdejšího roku učí mluvit. I to zvládají rychleji. Málo platné, těšil jsem se z toho.

Ve Slonovinové věži nastala pohoda. Přestala tu procházet procesí nákupů chtivých žen ze Skalního domu, z vyhlídkových pokojů byl nádherný výhled na město Piguzyňh i s impozantním císařským palácem, z naší výšky jsme obhlédli všechny hradby. Císařské město Piguzyňh má odhadem asi šedesát tisíc obyvatel, na Zemi by to bylo sotva okresní město, proti hlavním městům Země je vlastně malé.

Na celém Chapežadu žije odhadem pět milionů lidí - je to příjemný rozdíl proti přeplněné Zemi! Říše císaře Kšutputa může mít tak milion, jsou tu proto obrovské lesy i velké travnaté pláně. Padesát kilometrů od Skalního domu nebyly jiné usedlosti než naše, mohli jsme se dál směle rozšiřovat aniž bychom narazili na dřívější vlastníky zdejší půdy.

Oficiálně patřila veškerá půda císaři, což znamenalo, že si jí každý zemědělec smí vzít tolik, kolik jí stihne obdělat. Nájem se z půdy neplatí, daně se vyměřují podle počtu mužských hlav, jsou stejné na venkově jako ve městě a nepředstavují neúnosnou zátěž. Hinjochi pro mě a mé lidi vymohla osvobození od daní, ale ani jejich placení by pro nás nebyl problém. Rozhodl jsem se raději dobrovolně platit daně za měšťany zaměstnané jako »krmiči vepřů«, ovšem jen do vypršení trestu, kdy je vrátím do původního bydliště ve městě nebo na venkově. Posílal jsem daně císařskému finančnímu úřadu i po nepříteli přátelském rozchodu s císařem.

Jen ať vidí, že mu nechci škodit!

Na všech třech větších a dvou menších pevninách se rychle rozkřiklo, že Froilové ztrestají každého, kdo si začne válku. Proto mi asi nikdo z mých špiónů nehlásil žádná podezření na přípravy válečných výprav. Odstrašující pověst Froilů udržovala Chapežad v míru, nemusel jsem ani hnout prstem.

Tím víc jsem se mohl věnovat vlastním záležitostem. Začal jsem Piguzyňhem a přibíral jsem další a další města. Předcházela mě pověst ochránce vdov a zastánce žen a také trestající ruky pro řezníky-podřezávače, kteří neukončí obchod s ženským masem. Má skleněná »mybraki« začala být pověstná a protože létala tiše, občas jsem z dálky slyšel poplašné zvony, jak mě městské hlídky spatřily přilétat a varovaly řezníky, aby přede mnou stačili uklidit nedovolené »zboží«. Bylo jim to málo platné, v každém městě se našlo dost žen, které to na ně prozradily.

Osvědčila se mi zásada nejprve si s viníkem promluvit po dobrém. Když slíbil, že už nikdy na žádnou ženu nevztáhne ruku, natož nůž, spokojil jsem se s tím a odcházel jsem v míru.

Kdo ale ten slib porušil, nemohl už počítat se shovívavostí. Pak ho čekalo vězení Riusurtuz. Pro obzvlášť otrlé jsem nedávno postavil vězení Zárem a to tak, jak jsem nedávno strašil císaře. Tenkrát jsem ani příliš nepřeháněl. Nejhorší bylo čekání na smrt, i když ta nakonec nepříjde, jenže ve vězení, kam nepronikne paprsek světla a kde na vězně ze stropu pomalu kape voda, před kterou se nikam neschová. Nehodlal jsem je tam držet celé roky, to by bylo opravdu horší než smrt. Propustím je dřív, ale zničené na těle i na duchu, aby to zvěstovali darebákům, kteří jsou zatím na svobodě. Tak jsem to řekl císaři - aby pouhé líčení toho vězení odradilo ostatní od páchání zla, především od násilí na ženách.

Musím přiznat, brzy se vyrojily i pověsti, které přeháněly ještě víc. A ty byly ještě účinnější. Když se ke mně donesly, jen jsem se ušklíbl. To by v tom byl rarach, abych to lidožroutství z Chapežadu nevyhnal!

O pohrdání ženami nemluvě!

Uprostřed noci mě vzbudil zoufale naléhavý hlas.

»Vojto! Pomoc! Oni nás vraždí!«

Kolem bylo ticho, ten hlas byl jenom v telepatii. Tím nebyl méně důležitý. Rychle jsem si naladil telepatii na ten hlas.

»Kde?« zeptal jsem se stručně.

»Ve Skalním domě!« dostal jsem odpověď. »Jsou tu vojáci, zabíjejí...«

Náhly konec na mě působil jako elektrická jiskra. Vyskočil jsem z postele a poručil: »Pchiš Skalní-dům-hala«!

Objevil jsem se v koutě vstupní haly Skalního domu, ale než jsem se stačil pořádně rozhlédnout, pocítil jsem strašnou bolest a z hrudi mi trčel dlouhý opeřený šíp.

»Chožemi pět vteřin zpět!« zaúpěl jsem z posledních sil.

Ležel jsem opět ve své posteli ve Slonovinové věži a hlavou mi znělo: »Ve Skalním domě! Jsou tu vojáci, zabíjejí...«

Tohle není planý poplach, uvědomil jsem si.

»Pchiš Skalní-dům-záchod«! Poručil jsem si jinak než prve. Kdybych se objevil tam co prve, zabili by mě dřív než bych se stačil rozhlédnout. Jenže záchod, kde jsem měl uloženou polohu »nojtygba«, byl hned vedle haly. Pozor na to!

Otevřel jsem dveře a pohlédl opatrně do haly. Ano, bylo to tak! Hala byla plná císařských vojáků, v rukou luky nebo tasené šavle - a brodili se v krvi, neboť tu porůznu na zemi ležely mrtvé či teprve umírající ženy.

Okamžitě jsem všechny překryl plackou »voruzí«, která je srazila k zemi, aby se nemohli ani hnout.

„Darebáci!“ rozkřikl jsem se. „Kdo je sem vpustil?“

Jenže v té chvíli se na opačném konci haly kdosi vztyčil, pak se postavil další, pak další dva. A pak - pak mi náhle z hrudi trčely hned dva dlouhé opeřené šípy.

»Chožemi deset vteřin zpět!« pomyslel jsem si.

Ležel jsem opět ve své posteli ve Slonovinové věži a hlavou mi znělo: »Ve Skalním domě! Jsou tu vojáci, zabíjejí...«

To už mi bylo jasné, že je zle! Ve Skalním domě byli nejen vojáci, ale také někdo, kdo je uvolňoval, když jsem je přitiskl na podlahu, takže jim opět umožnil střílet. Je to horší než jsem čekal. Kromě císařských vojáků tam proti mně stojí někdo, kdo zradil Skalní dům! Někdo, komu jsem dal telepatii, aby si mohl otvírat dveře ve Skalním domě, ale který odkoukal, jak se dá odblokovat placka »voruzí«! A který dál vojákům pomáhá, i když už se tam všichni brodí v krvi!

Tohle chce větší kalibr než placku »voruzí«!

»Pchiš Skalní-dům-záchod«! Poručil jsem. Kdybych se teď objevil na prvním místě, zabili by mě. Na druhém místě jsem měl pár vteřin k dobru. Ale ne víc než jednu, možná dvě...

Otevřel jsem dveře, pohlédl do haly a císařské vojáky v ní překryl plackou »voruzí«, která je srazila k zemi, aby se nemohli ani hnout. Jenže tím to nemohlo skončit. Spatřil jsem, jak se na opačném konci haly kdosi vztyčuje.

»Zmlešínó!« poručil jsem.

Příkaz pro přimražení zde nikdo neznal, použil jsem ho poprvé. Vztyčená postava se pomalu složila zpět na zakrvácenou podlahu, spolu s ní ještě dva další, jenže ti dva byli »jen« císařští vojáci, kdežto ta postava vzadu byl - zrádce, který nás prodal.

Skočil jsem k němu a poznal jsem ho. Sedlák Vlákja, který nám sjednal přemístění teleportů do domku obchodníka Chšebda.

Ty hade!

„Pchiš Zárem-kobky!“ poručil jsem, jakmile jsem ho objal. Ještě že mám »pchiš« již dávno upravený na samočinné vyvážení! Teď by mě příšerně zdržovalo, kdybych musel váhu po každém skoku nastavovat příkazem!

Stál jsem s Vlákjou na konci dlouhé chodby, osvětlené světlem vycházejícím ze stropu, s řadou dveří po obou stranách. Musel jsem ho nadnášet, byl bezvládný jako pytel brambor. Jedny dveře jsem si otevřel a chlapa jsem vtáhl do tmavé kobky. Světlo sem vnikalo jen z osvětlené chodby, tady strop nesvítil. Až dveře zavřu, bude tu tma jako v pytli. Položil jsem Vlákju na mokrou kamennou podlahu. Zamrkal na mě vztekle. Jednou, dvakrát...

„Až ti přimražení za chvíli samo přejde, můžeš přemýšlet o své zradě,“ řekl jsem mu jedovatě.

Přimražení nemá dlouhé trvání, ale bohatě stačilo. Vlákja nedokázal vydat ani telepatický příkaz, ale moje slova už vnímal. Bude mít tady o čem přemýšlet! A hodně dlouho!

Zabouchl jsem za ním dveře, které zevnitř neměly kliku. Tím pádem se ocitl v naprosté tmě. Tyhle masívní dveře se nedají otvírat telepaticky. Vězení »Zárem« jsem postavil podle popisu, který měl odstrašovat. Teď mělo svého prvního vězně...

Skokem jsem se vrátil do haly Skalního domu, právě včas, abych zachytil dva přimražené císařské vojáky, které ten had Vlákja již uvolnil zpod placky »voruzí«. Ještě se nemohli zcela volně pohybovat, takže jsem je celkem snadno odzbrojil a odnesl do méně drsného vězení Riusurtuz.

Také bestie, ale vraždili »jen« na rozkaz a ten podraz rozhodně sami nezosnovali.

Ale i na ně dojde!

Poté co jsem odnesl druhého císařského vojáka a vrátil jsem se pro zbývající, čekalo mě v hale další nepříjemné překvapení.

V hale byla zřejmě jen malá část císařských. Ostatní se již rozlezli po celém Skalním domě, ale teď objevili spolubojovníky, připlácnuté k podlaze, což správně pochopili jako napadení. Kým? Pole »voruzí« tu ovládaly dokonce i ženy, jenže Vlýkja jim do této chvíle každé použití »voruzí« odblokoval. Stačilo mu uvolnit dva až tři lučištníky, aby zastřelili toho, kdo se vojákům postavil. Celkově tak císařští postupovali bez vážnějšího odporu a za nimi zůstávaly kaluže krve a mrtvé ženy, které se je marně pokoušely zastavit.

Můj pokus o zastavení císařských byl úspěšný teprve když jsem vyřídil zrádce Vlýkju. Ale když jsem se vrátil do haly, byla už zase plná vojáků a i když jsem je opět znehybnil, někdo je opět začal uvolňovat.

Zrádci tedy byli nejméně dva - může jich být i víc. To už bylo na pováženou!

Podruhé jsem použil přimražení. Uvolnění lučištníci ztuhli, ale včas jsem si všiml, že se vzápětí uvolnili další. Přimražení, neboli »zmlešínó«, zřejmě nemělo vliv na vojáky sevřené blánou »voruzí«, která je sice znehybňovala, ale na druhou stranu účinně chránila před přimražením.

Jak je to ale možné? Přimrazil jsem dva, tři další vstávali. Přimrazil jsem i ty tři, ale vstávali další dva. Co je tohle za noční můru? Už už jsem se odhodlával využít taktický ústup skokem »pchiš« do Slonovinové věže, abych si rozmyslel další postup, když mě to napadlo. Zřejmě jsem spolu s císařskými »přioplácl« i druhého zrádce. Jenže ten je chytřejší než pan Vlýkja, místo aby vstal sám, přednostně uvolňuje ozbrojence, aby mě vyřídili. Pod blánou mu není přimražení nebezpečné a zůstává mi neznámý.

A skoro současně mě napadlo poměrně jednoduché řešení této nepříjemné situace. Odblokoval jsem naráz všechny, ale dříve než vstali, skosil jsem je přimražením. Padli všichni a už se nikdo nezvedal. Tak se na ně musí!

Mělo to však jednu nevýhodu. Přimražení se poměrně brzy samo zruší, odezní. A odnést do Riusurtuzu všechny vojáky jistě potrvá déle. Riskuji, že mě při některém návratu přivítá smrtící salva šípů. Jeden i dva šípy se dají

přežít, přinejmenším do doby, než vyšlu telepatický příkaz »chožemi«. Ale kdyby mě prostřílelo více šípů, nebo kdyby se mi někdo strefil šípem do hlavy, měli by nejspíš před sebou hned mrtvolu, po které tak toužili.

A vracet se v čase teď také moc nemohu. Když jsem odnesl zrádce do »Záremu«, vrátil by se s časem i on. A odnášet ho tam znovu a znovu by byla jednak práce hodná legendárního Sisyfa, jednak hrozilo nebezpečí, že on při některém opakování nějakou náhodou udělá něco, čím mi vyklouzne.

Musím tedy odnést nejprve druhého zrádce. Znamená to co nejrychleji ho najít, dříve než se vzpamatuje. Čím bych ho mohl odlišit od vojáků? Zbraně? Může je mít i on. Kůže nepřítel jako brnění? To může mít i on. A odlišit ho musím, jinak bych nemohl vojáky zavírat do vězení Riusurtuz, kde se dají telepaticky otevřít mříže! Ještě by všechnu tu chamrad' vypustil na svobodu!

Jak jsem tak přejížděl očima po ležících, znenadání jsem jednoho poznal. Ano, byl to on! Kupec Chšebda, majitel pevného »tištěného« domu, který tak ochotně souhlasil s umístěním našich teleportů do jeho atria! A kterému jsem za jeho ochotu zaplatil mimo peněz i telepatií, aby se mohl na dálku domluvit s Vlýkjou! A ti dva vpustili do Skalního domu císařskou armádu!

Kupec Chšebda byl těžší, sotva jsem ho vlekl. Jen pojď, holoubku! Budeš sedět se svým kumpánem v temnici »Záremu«! Pro jistotu jsem přitiskl vojáky k podlaze polem »voruzí«, aby nemohli škodit, až na ně přestane účinkovat přimražení - až se sem vrátím, pěkně jednoho po druhém odnesu do Riusurtuzu!

A pak - sečteme, co vyvedli! A bude toho hodně!

A někdo za to šeredně zaplatí!

----- Poznámky:

13 V některých střílečkách existuje režim »Nightmare« neboli »Noční můra«, kdy se zabitě příšerky znovu a znovu vrací do hry...

Počty zla

Když jsem se objevil v hale Skalního domu a viděl jsem tu spoušť, jaká tu byla, chtělo se mi brečet. Jen tady jsem napočítal dvaadváct mrtvých žen. Snažily se vojáky zastavit, ale zrádci Vlýkja a Chšebda jejich obranu úspěšně torpédovali. Chapežadky proti tomu nenašly odpovídající protitah a jedna za druhou padaly pod deštěm šípů nebo pod noži a šavlemi vojáků.

Lépe dopadly ty, které se ve svých ložnicích zabarikádovaly a neodvážily se je opustit. Osm žen v jedné ze společných ložnic však Vlýkja oklamal. Začal je naléhavě telepaticky volat, aby mu pro všechno na světě otevřely, že má za patami císařské vojáky. Což byla pravda, ale jinak, než to nebohé ženy pochopily. Vlýkja svým tělem zablokoval dveře otevřené, vpustil vojáky dovnitř a navíc ženám znemožnil použít »voruzí«.

Vražděné ženy našťestí stačily před svou smrtí telepaticky varovat své známé, především před Vlýkjou. Ti dva výtečníci se proto rozhodli vyměnit. Vlýkja si vzal na starost halu a do dalších ložnic se pokoušel vetřít Chšebda. Našťestí úspěšný nebyl, potom jsem se tam objevil já a s oběma zrádci jsem zatočil.

Nicméně osmapadesát mrtvých žen, to byla drtivá bilance ztrát. Útočníci sice skončili ve vězení Riusurtuz a zrádci v ještě tvrdší temnici »Záremu«, ale to nebyli hlavní viníci. Ať mi nikdo netvrdí, že se čtyřicet vojáků císařské gardy spontánně rozhodlo provést takovou vražednou výpravu, aniž by to dostali rozkazem! Musím si o tom pohovořit s císařem. Ale už ne v jeho paláci, kde mě »má v hrsti«, jak si aspoň donedávna myslel, ale ve věznici »Záremu« hned vedle kobek našich zrádců.

Nejprve jsme se ale museli dát dohromady tady, ve Skalním domě. Samozřejmě, když ženy konečně pochopily, že nebezpečí pominulo, a vyšly ze svých zabarikádovaných ložnic, celý Skalní dům se otřásl nářkem. Znaly se tu všechny, každou zabitou proto oplakávaly. Jenže s tím se nedalo nic dělat. Ale když jeden sedlák navrhl naložit maso zabitých žen, aby nepřišlo nazmar, sám jsem ho musel chránit, aby ho ženy na místě neroztrhaly.

„Je to hodně hloupý názor, ale za pouhý názor ho nemůžete trestat!“ odrážel jsem jejich požadavky, abych jim ho vydal.

Chtěl jsem dodat, že na takovou »spravedlnost« nejsem ze Země zvyklý, jenže jsem si vzpomněl, jaké je to na Zemi, a raději jsem mlčel. Na

Zemi bylo přece za pouhý názor popraveno lidí! Nejen v minulosti, i v dnešní době! Vyspělé státy nepopravují, ale deptají své oběti tak dlouho a tak důsledně, až se nešťastníci oběsí sami. Samotné trestání za názory o něčem svědčí, zejména když jsou tyto tresty drsnější než za skutečné násilí.

Jenže na Chapežadu vládne středověk, pokud ne starověk. Na Zemi se honosíme demokracií, jako kdyby to byla kdovíjaká vymoženost. A zatím... v čem jsme na Zemi lepší?

Nic, konec, zpátky do reality, RESET!

Jsem vyslancem Froilů na Chapežadu, mám za úkol bránit válkám - jenže tady se jedna menší válka odehrála přímo před mýma očima a selhal jsem, neboť jsem jí nezabránil! Froilové mě určitě nepochválí! Zastavil jsem sice vraždění, ale pozdě.

Jenže Chapežadky se na mě dívají, jako bych je zachránil. Vlastně to ani není daleko od pravdy, sám nejsem mrtvý jen díky »chožemi«, bez toho bych tu ležel mezi vítězně se procházejícími vojáky našeho císaře... ne ne, nezaobírat se tím, co by... kdyby... jednak jsou to zbytečné úvahy, ale teď je především nutné rychle se vzpamatovat a rozmyslet se, co dál. Venku brzy začne svítat, učitele pošleme za žáky do školy a učitelky za mrňaty do školky, ale do té doby se musíme všichni dohodnout, co dál.

„Nechte všeho a všichni dospělí do jídelny!“ řekl jsem.

„Co tam?“ ozvalo se hned několikrát.

„Musíme se poradit, co dál,“ řekl jsem.

Jídelna byla kupodivu čistá. Vojáci se sem dostali, ale když tu nikoho nenašli, nejspíš tudy jen proběhli. Navrhl jsem sesadit stolky do kruhu, abychom všichni viděli jeden na druhého, což všechny ochotně provedly. Učitelé se protlačili co nejbliž ke mně, sedláci naopak co nejdál. Zajímavé!

„To, co se dnes v noci stalo, je veliké neštěstí,“ začal jsem.

„Za to může ten spratek s dvoubarevnýma očima!“ ozvalo se ječivým ženským hlasem z kruhu žen.

„Jak to?“ zachytil jsem to. „Dítě s dvoubarevnýma očima je přece ve Slonovinové věži a tam se nic zlého nestalo!“

„Ale přivolalo neštěstí na nás!“ namítla žena, která předtím označila za viníka mé dítě. Zadíval jsem se na ni a snažil jsem se vzpomenout si, kam si ji mám zařadit. Ach jo, už vím. Syráleá, žena z Piguzyňhu, kterou její manžel prodal řezníkům, i když na to byla neobvykle mladá. Ten chlap byl

kupodivu jedním z mála, kdo při pohovoru se mnou připustil, že to nebylo správné, ale současně tvrdil, že to byla jediná legální cesta, jak se zbavit jejího neustálého ječení. Pravda, rozvody tady neznají. Ale ani »rozvod po Chapežadsku« není správné řešení manželských sporů. I když jsem si teď říkal, že toho chlapa začínám chápat...

„Řekl bych, že neštěstí přišlo z císařského paláce!“ namítl jsem. „Vraždili tady přece císařští gardisté! Ale ještě horší je, že se našli hned dva zrádci, kteří je sem vpustili!“

„Ale může za to ten spratek!“ trvala ječivě na svém.

„Takže chcete, aby to dítě zmizelo i ze Slonovinové věže?“ nadhodil jsem provokační otázku.

„Zabít!“ zaječela žena.

„Froilové si krev nepřejí a já proti nim nepůjdu!“ řekl jsem. „Nezabil jsem ani oba zrádce, kteří mají na tom masakru přímo hmatatelnou vinu. A nezabiju je, i když bez trestu nevyváznou, to mi můžete věřit. Ale to děcko je moje. Jediné, co by šlo zařídit, by bylo jeho odstěhování na některou jinou pevninu.“

„Tak toho spratka odstěhuj!“ odvětila žena zarputile.

„Jak chcete,“ pokrčil jsem rameny. „Odstěhujeme se jinam. Třeba na Jižní pevninu. Ale vy se pak tady budete muset o sebe starat samy, beze mne!“

Bác ho! Stovky očí se na mě zděšeně vykulily. Vsadím se, že tohle nečekala žádná. A přitom to bylo logické! To dítě je moje a musím je chránit! Dámy ovšem pochopily, že když se odstěhuji na některou jinou pevninu, budu od nich děsně daleko. A v této chvíli by mě ani nenapadlo šetrně jim sdělit, že u teleportů na vzdálenosti nesejde a do Skalního domu je i ze Slonovinové věže nějakých padesát kilometrů, které si při každodenních návštěvách městského trhu prostě neuvědomovaly.

Vidina, že zůstanou bez mé ochrany, zapůsobila. Nejbližší ženské začaly Syráleu vochlovat, tahaly ji za chlupy, šťouchaly ji a vyčítaly jí, že to ona na Skalní dům přivolává neštěstí, a ne to nevinné dítě.

„Nechte ji, ženské!“ musel jsem se jí zastat. „Ona to jistě tak nemyslela. Chtěla snížit nebezpečí hrozící všem, jenže si včas neuvědomila, že nebezpečí nepřináší dítě, ale císař. To on na nás poslal své vojáky.“

„No jo, ale přece se nemůžeme postavit našemu císaři!“ řekla smutně jiná.

„Budeme muset,“ řekl jsem tvrdě. „Císař překročil hranici, která ho změnila ve vraha. Mám tady od Froilů úkol zabraňovat válkám. A tohle byla válka přímo proti mně. Kdybych teď císaře nechal být a neztrestal ho, pokračoval by v nepřátelství. Mě jen tak nezabije, to si už vyzkoušel, ale odnesly byste to pokaždé vy.“

„Ale říkal jsi, že si Froilové krev nepřejí,“ připomněla mi jiná. „Cožpak je možné císaře svrhnout a nezabít?“

„Je to možné,“ řekl jsem. „Ale musím vás požádat, abyste přestaly chodit do města. Trhy netrhy, nechod'te tam. Uvědomte si, město patří císaři, má v něm gardu a spoustu vojáků. Ti všichni budou císaři věrní a i když ho svrhnu, obrátí se proti vám. Vědí přece, že mi nejvíc uškodí tím, že začnou zabíjet vás.“

„My se přece umíme bránit!“ opáčila velice sebevědomě Syrálea. „Sám jsi nás to učil!“

„Jdi se podívat do haly!“ navrhl jsem jí. „Ano, učil jsem vás obranu proti chlapům v Piguzyňhu, použitelnou i proti vojákům a gardě. Ale proti zradě to nestačilo. Dva zrádci - a padesát osm povražděných žen! Zrádcům stačilo zrušit vaše »voruzí«, pak už jste si nevěděly rady a vojáci, které byste jinak snadno přitiskly k zemi, vás nerušeně postříleli. A teď mi řekněte - ale poctivě! Kolik zrádců je ještě mezi námi?“

Chvíli bylo ticho.

„Já jsem to říkala, neměly jsme vůbec brát ty bestie chlapy do Skalního domu!“ řekla další. Řekla to sice tlumeným hlasem, ale v nastalém tichu se to rozlehlo docela zřetelně.

„Já jsem taky bestie?“ zeptal jsem se hned.

Ticho by se teď dalo snad i krájet.

„No jo, ale ženské říkaly, že ani nejsi Chapežad!“ namítla ta, co by nasypala všechny chlapy do jednoho pytle jako bestie.

„Proč myslíš, že nejsem?“ odvětil jsem. „Možná jsem přišel z daleka, ale mám tady už dvě děti. Jsem tedy chlap nebo ne?“

„Ale ty jsi jiný!“ tvrdila žena.

„Takových jako jsem já, je víc,“ odvětil jsem. „Vezměte si třeba naše učitele, co sedí okolo mne. Původně přišli učit děti, ale když jsme jim dali lepší podmínky, než měli ve městě, usadili se a zeptajte se jejich žen, jestli mají za muže bestie!“

„Ti snad ještě taky ujdou,“ připustila žena. „Ale co ostatní? Ti, co měli ženské jako dobytek do pluhu? Nebo ti, co starší ženy bez rozpaků

prodávali řezníkům na maso? A dělali to všichni!“

„Úplně všichni bestie nejsou,“ trval jsem na svém. „Jen jich bylo málo, pár ve městě, pár i na venkově. Babdi říkala, že to jsou pozůstatky starých časů, kdy se v celém císařství chovali chlapi k ženám lépe, asi jako učitelé a těch pár »mírných«. Chlapi nebyli vždycky bestie!“

„Ale to muselo být dávno! Nikdy jsem o takových časech neslyšela.“

„Jo, bylo to dávno,“ přikývl jsem. „Tím víc si važme těch, kdo to vydrželi až dodnes. A myslím si, že i ostatní se k ženám chovali tak jak se chovali, protože to tak bylo obvyklé. Ženy prodávali skoro všichni, bylo to přece normální. Já jsem zvyklý, že normální bude chovat se k ženám s úctou. Tak jak jsem byl zvyklý... z krajů, odkud jsem přišel. Nejsou všude lidožrouti!“

Už už jsem měl na jazyku, že u nás - tedy na Zemi - nejsou lidožrouti vůbec, ale to by nebyla pravda. Lidožrouti právě dnes na Zemi vystrkují růžky, chtěli by »svá práva«! A nejen v Africe! Propagují lidožroutství i ve Švédsku a to je přece Evropa!

„Jsou tedy někde kraje, kde si chlapi ženských váží? Proč se tam raději nevypravíme?“ napadlo jinou.

„To není tak snadné,“ odvětil jsem. „Kdyby to bylo možné, vrátil bych se tam. Ale teď to zkrátka nejde, tak jsem se tady stal vyslancem Froilů a chci, aby i tady bylo »normální«, aby se muži k ženám chovali - jak vy říkáte - mírně. U nás je normální je a naopak, jednání zdejších chlapů považujeme za neurvalé. Jen si myslím, že to nebude snadné a nepůjde to hned. Někteří chlapi si zvykli chovat se k ženám jako ke svému dobytku, nebo ještě hůř. A chtěl bych, abyste mi s tím vy všichni pomohli.“

„A co tedy po nás chceš?“

„Teď jen to, abyste nechodili do města,“ řekl jsem. „Bylo by to nebezpečné, především pro vás.“

„A co budeš dělat ty?“

„Pohovořím si s císařem!“

Nejprve jsem ale chtěl mít jistotu a navštívil jsem proto oba zrádce ve věznici »Záremu«.

Když jsem otevřel dveře do cely sedláka Vlákji, oslnilo ho světlo z chodby. Ale sotva se trochu rozkoukal, mlčky se na mě vrhl. Nejdřív to zkusil pěstmi a když neuspěl, chtěl by mě aspoň kousnout. Naštěstí nic

nevěděl o jiu-jitsu, takže skončil na zemi a já jsem mu kroutil chodidla, což bolí stejně na Zemi jako tady.

„Nech toho!“ napomenul jsem ho.

„Chcípni, hudame!“ vyprskl na mě nadávku.

„Ale no tak!“ napomenul jsem ho znovu. „Nedokážeš si asi představit, že byste mohli prohrát, že? Ale už je to tak! Císařovi vojáci jsou ve vězení a vy dva, protože jste větší bestie, jste v této temnici. Je to horší vězení než pro vojáky, ale především, zdejší dveře jsou poctivé pevné dveře, které nejdou otevřít telepaticky.“

„Ty prašivý »lylyku«!“ prskal dál. „Ty snad ani nemůžeš být člověk! Vypadáš jako městský floutek, ale...“

„...ale ovládám velice silný způsob boje,“ doplnil jsem ho. „Poslyš, já ti opravdu nechci zlámat hnáty, ale jestli se na mě zase vrhneš, udělám to a budeš mít v tomhle tmavém vězení podstatně nepříjemnější pobyt! Když se na mě nebudeš vrhat, ruce ani nohy ti nezlámu. To není slib, to je poslední výstraha! Posad' se!“

S těmi slovy jsem vstal, pustil ho a pokynul mu rukou na tvrdé lůžko u stěny. Vlákja pomalu vstal a ke svému štěstí zamířil ke své pryčně. Počkal jsem, až se posadí, a pak jsem pokračoval.

„Zajímalo by mě, koho z vás napadlo vpustit do Skalního domu císařské gardisty?“ zeptal jsem se ho klidně. „Přitom jste věděli o »voruzí«, které jsem dal ženským na obranu. Kdo z vás vymyslel to uvolňování vojáků?“

„Já!“ přihlásil se k tomu. „Viděl jsem, jak jsi to dělal, když jsi ze sítě »voruzí« vytahoval lapky.“

„Jenže na to jsi telepatii nedostal,“ řekl jsem tvrdě. „Dostal jsi ji, když tě některé ženy rozpoznaly jako »celkem hodného chlapa«. Jenže tys je zradil.“

„Zradit ženské? To přece není žádná zrada!“ odfrkl si.

„V tom se asi neshodneme,“ pokrčil jsem rameny. „Já to za zradu považuji. Zajímalo by mě, kdo ti poskytl vojáky? Kdyby to byl sám císař, neřeknu nic, ale připadá mi to spíš jako soukromá akce některého velitele. A to by byla zrada císaře! Přinejmenším to na něho vrhlo podezření, že to je jeho dílo.“

„Myslíš?“ ušklíbl se. „Císař náhodou věděl, že se tě musí co nejdříve zbavit! Když jsem s ním mluvil, jen jsem mu k tomu dodával další důvody. Vysvětloval jsem mu, že tu cvičíš ženskou armádu, vyzbrojenou zbraněmi Froilů. Terorizuješ město i venkov a všechno je tam zařízené jen pro

ženské! Chlapům nepřiznáváš žádná práva, necháváš je pod hrozbou zbičování krmit vepře, ta potupa! Krmení vepřů je přece odvěká ženská práce, jen u tebe je to naopak! A císař správně usoudil, že to musí přestat!“

„Tak to ty sis na mě stěžoval?“ došlo mi. „Ale strašit mě Froily? To se císaři povedlo!“

„Froilové musí být taky pěkné obludy!“ řekl Vlýkja. „Jestli se jich nebojíš, znamená to, že jsou to stejné bestie jako ty.“

„Neznáš je, tak je neposuzuj!“ okřikl jsem ho. „Ale zrada se trestat musí. Budeš tu zavřený zpočátku potmě. K jídlu dostaneš »pecugíbe«, k pití vodu. Tady uvažuj o své zradě! Mimochodem, ve vedlejší kobce budeš mít kumpána. Sedí tam Chšebda, můžete se spolu skrz stěnu bavit telepaticky. Nebudeš tady sám.“

Vycouval jsem ze dveří pozadu, abych z něho nespustil oči. Ale Vlýkja už věděl, že se nedám zaskočít. Zůstal sklesle sedět na své pryčně s vyhlídkou na exemplární trest, který právě započal. A nevypadalo to zrovna mírně.

Pak zabouchly dveře a přešel jsem k sousední kobce, kam jsem prve vstrčil obchodníka Chšebdu.

Co se asi dozvím od něho?

Kupec Chšebda byl opak svého kumpána Vlýkji. Zatímco Vlýkja šel tvrdě po mně a teprve naprostý neúspěch ho donutil zanechat odporu, Chšebda se přede mnou stáhl na opačný konec cely, jako kdybych ho chtěl vyvést na podřezávací špalek. Vlýkja hrdě přiznal vše včetně stěžování u císaře, ale Chšebda se rozhodl zatloukat, zatloukat a zatloukat. Tuto taktiku prý doporučují na Zemi sexuologové v případě manželské nevěry, nevím. Ale na mě to neplatilo.

Postupně jsem z něho vypáčil, že za všechno může Vlýkja. Nejprve si stěžoval přímo císaři a popsal mu situaci ve Skalním domě jako naprostou katastrofu pro muže a zmínil se o chystaném převratu, který měl být provedený ženami. Současně císaři navrhl, jak by se dal Skalní dům i se Slonovinovou věží ovládnout. První úder musel být proti vyslanci Froilů, který ovládá některé jejich tajné prostředky. Očekával, že se zbytkem bude snažit práce. Měl v tom asi pravdu, ještě že mu to nevyšlo!

Když si potom ženské vynutily oddělení Slonovinové věže od Skalního domu, vzpomněl si na měšťany, kteří od vyslance Froilů získali nové domy. A vybral si právě jeho, i když kupec Chšebda neměl chuť zaplétat se

s vyslancem. Jenže Vlýkla se mu představil i jako zmocněnec císaře a jen proto došlo k tomu, že se Skalní dům spojil teleportem »pchoš« s jeho domkem.

Chšebdovi se do ničeho nechtělo, ale Vlýkja mu vyhrožoval nepřízní samotného císaře, odporovat bylo nebezpečné. Císař pro ně uvolnil oddíl své gardy a pak už se proti tomu nedalo nic dělat.

„To by bylo docela hezké povídání, kdyby to byla pravda,“ řekl jsem, když kupec skončil. „Jenže mi to neseď. Kdyby to bylo tak, jak tvrdíš, možná bys Vlýkjovi dovolil použít tvůj dům jako nástupní místo pro útok proti Skalnímu domu, ale sám by ses jistě držel zpátky. Jenže ty jsi tam s těmi vojáky vtrhl také a pomáhal jsi Vlýkjovi zabíjet ženy. A byl jsi velice zákeřným bojovníkem, i když už jsem Vlýkju vyřídil a odnesl do »Záremu«. Ba ne, to mi na ustrašeného kupce, který chce jen svůj klid, vůbec neseď.“

„Ale bylo to tak, bylo!“ úpěl kupec. „Vlýkja mi vyhrožoval! Tvrdil, že jsem jediný chlap s telepatíí, takže mu musím pomáhat. To přepadení jsme nacvičovali v císařském paláci. Vlýkja mě učil odblokovat bojovníky. Ty zase učil nebát se toho měkkého nic, co je mohlo přitisknout k zemi. Hlavně měli v klidu vyčkat, až je já nebo Vlýkja odblokujeme, ale hned potom střílet na každého, kdo se proti nim pohne. Varoval mě, co se stane, když nevydržím. Ty ženské prý každého podřežou! Dřív se nás bály, nemohly se nám postavit, ale teď, když chlapi před nimi bezmocně leželi na zemi, by je dokázalo podříznout snad i dítě. Když jsem nechtěl, aby mě ženské podřízly, musel jsem pomáhat vojákům, to dá rozum!“

„Řeknu ti, kdybys včas utekl zpátky do svého domu, věřil bych ti, že ses toho účastnil pod nátlakem. Takhle ti to nevěřím.“

„Ale tak to doopravdy bylo!“ úpěl kupec.

„Udělám pro tebe něco, co sám nemohu,“ řekl jsem. „Až se na Chapežadu zase objeví Froilové, přednesu jim tvůj případ, aby se podívali do minulosti. Froilové to umí, já ne. Oni přesně zjistí, jak to doopravdy bylo. Ale do té doby budeš sedět v tomto vězení. Přemýšlej tady o tom, jak to doopravdy bylo. Já to nevím, ale ty to moc dobře víš. Až to budou vědět i Froilové, oni už to jistě spravedlivě rozsoudí. Dobrá - do té doby ti nechám v cele svítit světlo a uzavřu kohouty, aby tě přestala skrápět voda. Budeš mít tohle vězení lehčí. Víc pro tebe neudělám. Umíš zacházet s polem »voruzí« a já nemohu riskovat další zradu. Sed' tu a přemýšlej!“

Jeho další nářek už jsem neslyšel. Zabouchl jsem dveře jeho cely a skokem »pchiš« jsem se vrátil do Skalního domu.

Tak - a teď už jdu za císařem. Jenže už vím o výcviku jeho gardy v prostorách jeho paláce, když nacvičovali boj proti ženám, vyzbrojeným jen palem »voruzí«.

Zapírání mu nepomůže.

Honba za císařem

Výprava do císařského paláce se podobala strkání hlavy do lví tlamy. Jde hlavně o to, zda lev skousne nebo ne. Vycvičený lev neublíží, ale v přírodě se na lví drezúru spoléhat nemůžete, tam je to sebevražda. V každém případě bylo lépe očekávat i ozbrojený odpor. Už protože jsem nepřicházel jako host, ale jako nepřítel.

Tentokrát jsem proto nevstoupil ohlášen hlavním vchodem. Aniž by si to císař uvědomil, při každé návštěvě jsem mu v paláci pomocí »nojtygba« označil nějaký cíl skoku, abych se sem mohl prakticky kdykoliv vrátet. Potíž byla, že mě císař pokaždé přijal v jiném »přijímacím pokoji« jiné části zámku. Bez »ceremoniáře« by žádný návštěvník císaře nenašel. A ten pochopitelně ke svému pánovi uvedl jen řádně ohlášené návštěvy. Kdybych se ale řádně ohlásil ke slyšení, nečekal by na mě zcela jistě ceremoniář, ale garda s příkazem přinést k císaři pouze mou hlavu. Takže mi ani nezbylo nic jiného než to prostě zkusit naslepo.

Naštěstí už začínalo svítat, takže jsem si ani nemusel svítit. Nejprve jsem navštívil všechny dosavadní »přijímací sály«, jenže to dopadlo podle mého očekávání. Byly prázdné. V celém zámku bylo navíc hrobové ticho, jako kdyby všichni ještě spali.

Až nakonec jsem si nechal vstupní halu hned za hlavními dveřmi do zámku. Dveře byly pochopitelně zavřené a v hale bylo přítmí. K mému údivu byla vstupní hala také prázdná. Zvolil jsem si namátkou jednu cestu, kudy mě předtím vodil ceremoniář, ale prošel jsem celou cestu do prázdného »přijímacího salonku«, aniž bych cestou spatřil človíčka. Císařův palác se podobal spícímu zámku Šípkové Růženky, až na to, že tu chyběli spící služebníci.

Kam se všichni ti čerchmanti schovali?¹⁴

Vrátil jsem se do vstupní haly a zkusil jsem jinou cestu. Ale ani ta nevedla k lidem. Služebnictvo, kuchaři, garda, všichni lidé záhadně zmizeli. Což o to, na záhady nevěřím, spíš to vypadá, že císař pochopil, že akce proti Skalnímu domu nedopadla pro jeho gardu dobře a rozhodl se narychlo přede mnou zmizet i se svými služebníky. Až jsem si řekl, že je to nezodpovědné, nechat palác bez dozoru. Mohli by se sem nastěhovat bezdomovci... ačkoliv ti jsou jen na Zemi, tady jsem ještě žádného neviděl...

A vůbec, jak si tahle středověká civilizace dovoluje nemít bezdomovce? To bychom se my, lidé Homo Sapiens, mohli chodit učit od Chapežadů! Ledaže by to bylo tak, že tady nejsou, protože je snědli! Sakra, musím se na to zase přeptat Babdi, tohle je další detail, který neznám...

Bloudil jsem dál chodbami a komnatami císařského paláce a hledal aspoň jednu živou duši.

A nakonec jsem na ně přece jen narazil. Ne na jednoho, ale rovnou na tři. Pochodovali v prvním patře chodbou, tasené šavle v rukou, luk křížem přes záda a zásobu šípů v toulci na popruhu. Takže strážní, pověřeni hlídáním opuštěného paláce. Aneb jak se říká, v nouzi i vojcl dobrý!

Když jsem se před nimi vynořil z úkrytu za sloupem, nejprv se vyděsili, pak ale pozvedli šavle a všichni tři se za hromového pokřiku proti mně rozběhli. Což bylo... přinejmenším neuvážené, protože dva metry ode mne narazili do neviditelné zdi, odrazili se od ní, až všichni tři přistáli na zadku.

„Ale no tak!“ pokáral jsem je. „Takhle vítáte hosty?“

Tři gardisté se pomalu zvedli, ale už na mě nedoráželi. Asi měli kromě zadků naražené nosy, to ale nebylo ve zdejším přítmí znát.

„Hledám císaře!“ řekl jsem jim.

„Není tu!“ vyštěkl na mě ten nejbližší.

„Když tu není, kde potom je?“ pokračoval jsem otázkou.

„To my nevíme!“ odsekl opět ten nejbližší.

„Nevíte, kde máte svého nejvyššího velitele?“

„To teď neví nikdo,“ odpověděl mi vyšší a zřejmě starší gardista vpravo. „Císař odjel.“

„A vy vážně nevíte kam?“

„Nevíme,“ odsekl ten nejbližší.

„Císař vypravil na cestu tři své družiny,“ doplnil ho starší gardista. „Jedna odjela do Kafreje, druhá do Fylchoveje a třetí do Riodu. V každém tom městě je menší císařský letní zámeček. Ale se kterou družinou odjel i císař, to opravdu nevíme.“

„To neví nikdo, až na »jalabydy«, kteří se o císaře starají,“ řekl rychle ten nejbližší. „Dva opatrují prázdný kočár a jen jeden má skutečně v kočáře císaře.“

„Tomu bych rozuměl,“ přikývl jsem. „U nás se říká, »kdo chytá dva zajíce, nechytí ani jednoho«. Tak vám tedy děkuji.“

„Ale... my máme rozkaz každého vetřelce...“ začal trochu nesměle starší gardista.

„Kdyby vás císař káral, že jste mě nezabili, potvrdím vám, že to nebylo ve vašich silách,“ řekl jsem s úsměvem. „Ale myslím si, že císař už to jistě ví i sám a kárat vás nebude.“

Pak jsem jim zmizel.

Takže císař rozdělil své lidi do tří proudů a každý poslal na jinou stranu. Asi doufá, že nikdo nebude schopný najít ho, přesně tak, jak je to v přísloví o těch zajících. Bohužel nemá ani tušení o možnostech »mybraki«.

Skokem »pchiš« jsem se přesunul na vrchol Slonovinové věže, odkud jsem vyletěl na »mybraki« směrem do Kafreje. Bylo to nejbližší ze tří měst a císařská kolona by tam dorazila nejdřív. Zdálo se mi jednodušší načapat císaře sedícího v kočáře, než ho honit po chodbách a komnatách jeho letního zámku, i kdyby byl menší než císařský palác v Piguzuňhu.

Naštěstí už se rozednívalo, počasí bylo krásné a viditelnost do dálky vynikající. Když jsem se vznesl trochu výš, spatřil jsem v dálce vinout se kolonu vozů, tažených »fyzury«. Na okamžik jsem se usmál pokusu uniknout před mybraki na vozech tažených dobytčaty. Uvidíme, zdali je v některém vozu císař, nebo je to jen falešný cíl, vyslaný k oklamání nepřátel.

Nalétl jsem na kolonu vozů - a pak už to bylo snadné. Císař měl pochopitelně vůz nejhonosnější, takže mezi obyčejnými vozy vynikal na dálku. Snesl jsem se na něho z boku jako orel na zajíce, »mybraki« se opřelo o vůz a pomalu jej převrátilo na bok.

V koloně vypukla panika. Strážní oddíl na rychlých řížkách se rozvinul do půlkruhu, bojovníci natáhli luky a spustili skutečný déšť šípů. Všechny však skončily na boční stěně »mybraki«.

Z převrženého kočáru se rychle vysoukal Chapežad, zřejmě jalabyd, ceremoniář a současně tajemník, který se stará o císaře. Vylezl bočními dveřmi, které v té chvíli byly nahoře, seskočil na cestu a ozlomvaz prchal k vozům vpředu. Jejich vozkové zastavili a právě uklidňovali splašená tažná zvířata. Jalabyda jsem si všiml, ale víc by mě zajímal císař. Jenže z převráceného kočáru nikdo další nevyšel. Je ten vůz opravdu prázdný?

Najel jsem na vůz shora a nechal »mybraki« klesnout, až se zastavil o otevřené dveře kočáru. Povel »pomalu dolů« je změnil v hydraulický lis, který kočár shora slisovával, až dřevo slyšitelně praskalo. Ve chvíli, kdy stranou odlétla střecha kočáru, jsem na okamžik lisování přerušil, abych dal tomu uvnitř, pokud tam byl, příležitost opustit vrak kočáru. Nikdo však

nevylézal - přikázal jsem tedy »mybraki« zbytky kočáru ještě trochu podrtit. Zůstat v tak drtivě sevřeném vraku by dokázal jen sebevrah. Nikdo však nevylezl, ani když »mybraki« kočár rozdrtilo.

Zřejmě byl prázdný. Kolona ve směru na Kafreje byla tedy falešná, ale zjistil jsem to včas.

Otočil jsem se a rozletěl se směrem k městu Fylchovej.

Ted' už to bylo padesát na padesát.

Druhou kolonu jsem objevil na dohled od hradeb města Fylchovej, když už si poutníci mysleli, že jsou v cíli. Chybělo jim jen asi kilometr, když jsem najel na kolonu a zvrhl nejhonosnější vůz na bok.

Jenže tentokrát se z převrženého kočáru kromě »jalabyda« vysoukal i sám císař. A mám tě, holoubku!

Jinak to probíhalo stejně jako předtím. Garda na rychlých koních řížyčích se rozvinula do půlkruhu, bojovníci natáhli luky a spustili déšť šípů, které skončily na boční stěně »mybraki«.

„Neblázněte! Zraníte císaře!“ okřikl jsem je. Pořád jsem si musel vystačit s hláskou troubou, neměl jsem čas shánět megafon nebo něco jiného s podobnou funkcí.

Lukostřelci se zarazili. Napjaté luky drželi zamířené na mě a podle malého rozptylu předchozí salvy stříleli poměrně přesně, ale přece jen... viděli císaře a netroufali si vystřelit podruhé. Ani to nemělo smysl, když předešlé šípy jen bezmocně klouzaly po »voruzí« mybraki.

Poděbral jsem císaře deskou »voruzí« a vzápětí byl se mnou uvnitř mého »mybraki«, ani se nestačil vylekat. Mezi námi však byla tenká, neviditelná deska »voruzí«. S císařem jsem opravdu nechtěl zápasit.

„Vítej na palubě!“ řekl jsem ironicky, i když jsem si nebyl jistý, zda tu ironii pochopí.

„Co má znamenat tohle přepadení?“ rozčilil se císař.

„Vypověděl jsi mi válku!“ připomněl jsem mu. „Vlastně ses ani nenamáhal s vypovídáním války, rovnou jsi na mě poslal své gardisty. Chceš to snad popírat? Mám příliš mnoho důkazů, že to nebylo náhodné a že jsi dobře věděl, co děláš. Cožpak jsem tě do této chvíle dost nevaroval, abys proti Froilům nevystupoval?“

„Ty nejsi Froilové!“ namítl.

„Nejsem,“ připustil jsem. „Ale jsem jejich vyslanec. Mám na Chapežadu úkol zabraňovat válkám a zatím se mi to daří. Ted' například

jsem ukončil válku mezi císařem Kšutputem a mnou. Ta se však od předchozích válčiček v jednom bodě lišila. Předtím jsem válkám zabránil tak, že nebyly žádné ztráty na životech lidí. Proto jsem do této chvíle nikoho neztrestal. Pár vojevůdců jsem možná znemožnil před jejich bojovníky, ale dosud nikde netekla krev. Tvým vojákům se však podařilo vniknout do Skalního domu na území vyslanectví Froilů. A rozsávali tam smrt. Osmapadesát mrtvých žen! Možná se ti to zdá málo, ale pro mě je to nesplněný úkol ochránit lidi před válkami. Froilové se na mě spoléhali, že to zvládnou bez krve. Domníval jsem, že pouhé líčení mého vězení odradí každého od páchání zla. Slyšel jsi to přímo ode mne. Je to vězení, kam nepronikne paprsek světla a kde se vězňové mohou zbláznit z kapající vody, pokud to bude trvat dostatečně dlouho. Věděl jsi to - a přesto jsi proti mně zahájil tu válku. Za ty mrtvé neseš odpovědnost - osmapadesát životů je příliš mnoho, než aby se to dalo jen tak přejít. Slíbil jsem Froilům, že nebudu prolévat krev, ale to neznamená, že nesmím trestat. Rozumíš?“

Rozletěl jsem se s »mybraki« zhruba směrem císařského hlavního města Piguzuňh, ale když jsme byli z dohledu přepadené císařské kolony, přistál jsem znenadání na první vhodné plošince na břehu jakési řeky. Tak jsem zrušil »mybraki«, císaře jsem pro jistotu přimrazil, bezmocného jsem ho objal a vzápětí jsem ho vtáhl do třetí kobky od začátku chodby ve věznici »Záremu«.

Položil jsem ho na poměrně tvrdé lůžko, posadil jsem se na kraj a čekal jsem, až ustoupí přimražení. Skoro celou tu dobu byl při vědomí, ale nemohl pohnout ani prstem. Až když se začal na pryčně trochu vrtět, vstal jsem.

„Budeš v tomto vězení sedět, dokud se na Chapežad nevrátí Froilové,“ řekl jsem. „Oni rozhodnou o tobě a dalších lumpech.“

„Ale takové vězení je přece horší než smrt!“ vykoktal císař.

„Ano, tak jsem ti to přece říkal!“ souhlasil jsem. „Domníval jsem se, že tě nikdy nesvrhnu, protože se zalekneš mého vězení pro darebáky, kteří by si zasloužili ne jednu, ale tisíc smrtí. Věděl jsi, do čeho se pouštíš. Ale rozhodl ses sám.“

„Protože mi řekli, že připravuješ vzpouru!“ vyhrkl císař. „Že proti nám připravuješ vojsko!“

„Lhali ti,“ přikývl jsem. „Ale věděl jsi, že nade mnou jsou Froilové, kteří budou posuzovat všechno co udělám. Pověřili mě zabraňovat válkám, ale nezabíjet. Nemusím ti snad vysvětlovat, že je to složitější než své

nepřátele prostě podřezat. Musel jsi také vědět, že jsem nezabíjel. Poslat za těchto okolností vojáky vraždit je, zlob se nebo ne, darebáctví. Tak se nediv tomuto vězení. Není to smrt - já nezabím. Až přijdou Froilové, posoudí všechny mé činy a vím, že budou soudit spravedlivě. Ale kdyby ti vrátili tvou hodnost císaře, tomu bych se opravdu hodně divil.“

„Ale proč zrovna já? Nikoho jsem nezabil!“ vybuchl císař.

„Ale ti, kdo zabíjeli, vraždili na tvůj rozkaz,“ opáčil jsem. „Neboj se, že bych je nechal bez trestu! Ale nejtěžší vězení mám pro opravdu odporné darebáky. Pro tebe, neboť jsi nařídil vraždit, i když jsi sám vlastnoručně nezabíjel. A pak pro dva zrádce, kteří slíbili věrnost Froilům a zradili ji. Můžete na sebe volat mřížkou ve dveřích, sedí v sousedních celách. Vlýkjovi můžeš vyčíst, že ti lhal o mé chystané vzpouře a o cvičení ženského vojska. Nebyla to pravda, mé ženské měly velmi omezené schopnosti obrany. Na pár městských floutků to stačilo, na cvičené vojsko vedené zrádci ne. Pak je tu ještě kupec Chšebda, je tu také za zradu.“

„Tvrdil jsi, že mě sesadit nechceš!“

„A nechtěl jsem,“ přikývl jsem. „Věřil jsem, že se zalekneš, pak bych proti tobě ani nesměl zakročit. Stěžuj si sám na sebe!“

Vycouval jsem ze dveří a zabouchl je za sebou. Císař se za nimi ocitl ve tmě. Skoro bych ho litoval, ale - rozhodl se sám.

Věděl dobře, že nežertuji.

----- Poznámky:

14 „Neschovali se - uměli!“ vysvětloval Krátkozraký princ Jasoňovi...

Podraz

Vrátil jsem se do Skalního domu s dobrým pocitem, že jsem aspoň trochu napomohl spravedlnosti, jenže ve Skalním domě mě nálada rychle přešla. Jednak tu pokračovalo kvílení nad mrtvými, za druhé vyvstala otázka, co dál. Císařství se ocitlo bez císaře a to nevěstilo nic dobrého. Za normálních okolností by teď vypukl boj o uprázdněný trůn a možná by se dal očekávat i vpád z některých sousedních zemí. To bych však nikomu neradil, odehnat invazní loďstvo by pro mě nebyl žádný velký problém. Také by se mohla vzbouřit některá provincie, připojená k císařství v minulosti. Ale ani tím bych si hlavu nelámal.

Svolal jsem do velké jídelny sněm Skalního domu a začali jsme se radit, co dál. Navrhoval jsem místo svrženého císařství vytvořit republiku - prostě mě nic lepšího nenapadlo. Vládu v říši měl podle mě převzít parlament - nebo něco podobného.

Chytil se toho učitel Išeški a vytasil se s návrhem, kterým zaujal víc než já. Podle něho má zemi řídit Rada Statečných a tu by také doporučoval ustanovit.

Nechal jsem si od něho přede všemi vysvětlit, jak taková Rada Statečných vládne. Tvrdil, že to bývalo nejčastěji ve válce. Rada převzala velení a řídila vojsko a po úspěšném tažení i celou zemi včetně dobytých území.

Napadlo mě naivně se zeptat, co dělala Rada Statečných po neúspěšném tažení, ale dozvěděl jsem se nejprostší a nejlogičtější informaci - v takovém případě končila Rada Statečných v kotlích a na rožních vítězů a o vládu se pak též starali oni.

Trochu mi vadilo, když jsem se dozvěděl, jakým způsobem probíhala volba Rady Statečných. Bojovníci si zkrátka uspořádali něco jako turnaj, kde vyzyvatelé o místa v Radě zápasili. Byly to prý nejsledovanější zápasy vůbec a vítězem mohlo být jen čtyřicet nejsilnějších bojovníků, tedy těch, kteří přemohli nejvíce soupeřů. Namítal jsem, že tento způsob očividně vyloučil z účasti v Radě ženy, ale dostalo se mi poučení, že účast žen v Radě Statečných by byla smrtelnou urážkou bojovníků, takže tudy cesta nepovede.

Tak to tedy ne! Navrhl jsem, aby místo fyzických zápasů proběhly klasické volby. Zájemci o členství v Radě přednesou své plány, co by chtěli

dělat dál, a všichni lidé budou hlasovat, kdo má lepší program a kdo by tedy měl sedět v Radě. A s tím jsem také navrhl přejmenovat Radu Statečných na Radu Moudrých.

Kupodivu jsem tentokrát neuspěl. Rada Statečných je prostě tradice a basta! Že je to špatná tradice? Jistě - ale lidé jsou na to zvyklí. Že jsou v současné době zvyklí porážet »na maso« ženy, jakmile trochu zestárnou? To už se ženám tak správné nezdálo, ale ani ony na Radu Statečných nedaly dopustit.

Co s tím?

Když takhle dopadla porada ve Skalním domě, kde byla pořád drtivá převaha žen, navíc na poslední chvíli zachráněných před podřezáním, pak ve městě už vůbec nemám šanci.

Porada byla natolik bouřlivá, že jsem úplně zapomněl odejít si na oběd do Slonovinové věže. Několik žen však napadlo udělat si přestávku na oběd a pochopitelně s návrhem uspěly. Po obědě bude porada opět pokračovat.

Protože se však porady účastnily všechny a nebyl čas uvařit, rozhodly se všechny povýšit na oběd syrovou zeleninu. Odběhly »pchošem« do jedné z usedlostí, ze skleníku donesly pár košíků narychlo sklizených plodů »locňohů«, nějaké zelí, či co to bylo, a modré kořínky tvarově podobné mrkvím. Bleskově to rozdělily do misek a roznášely to jako obvykle po jídelně.

„Dej si oběd s námi, Vojto!“ pozvaly mě.

Přijal jsem a jako ostatní jsem zůstal sedět. Misku s jídlem přede mne postavil učitel Ošedar, který se přidal k ženám, aby jim pomohl, jak sám říkal. Právě jsem pořád ještě diskutoval, byť tlumeně, s učitelem Išeškim, kterého jsem marně přesvědčoval o nevýhodách »volby silou« a o přednostech »volby rozumem«. Také před Išeškiho položili misku a oba jsme se pustili do salátu, aniž bychom se přestali přít. Kolem nás se už ozývalo jen hlasité mlaskání, které se na Chapežadu považuje za výraz spokojenosti.

Mlaskal jsem také, jak jinak. Ale přitom jsem přihodil tu a tam další argument do diskuse.

Jenže najednou se mi udělalo strašně mdlo. Neudržel jsem rovnováhu a padl jsem naznak. Začal jsem vidět ostře žlutě a jen jako z dálky jsem slyšel někoho vrískat.

„Zavolejte některá Babdi, honem!“

Pak mi všechny zvuky zmizely v hrozném hučení v uších, před očima mi naopak vyvstala černá a sotva jsem lapał po dechu. Tady přece nikdo není nemocný, proč zrovna já? Pokoušel jsem si vzpomenout, jak se vrací čas, ale nic se mi nevybavovalo, jen mi myšlenky vířily hlavou jako hejna vran, křížily se jedna přes druhou, ale nedávaly smysl...

A pak jsem zaslechl výkřik. Bylo to jediné slovo, které mi řeklo všechno, ještě než jsem se úplně propadl to černé tmy.

„Houby!“

Probíral jsem se vícekrát, ale vždycky jen na pár okamžiků, nevím ani, kolik času mezitím uplynulo. Při každém probuzení mě kroutila hrozná bolest v břiše. Když se mi přece jen podařilo otevřít oči, viděl jsem žlutě jako ve světle sodíkových pouličních lamp a do toho jsem pořád slyšel nesnesitelný virbl bubínku. Při těchto krátkých chvilkách jsem obvykle spatřil opičí obličejíček Babdi. Připadal mi obzvlášť opičí a musel jsem si opakovat, že je to normální tvář Chapežadky, já nevypadám jinak a kromě toho je to moje legitimní manželka. Vždycky jsem jen vydechl, aby mi dala napít, měl jsem strašnou žízeň. Pokaždé mi vstrčila do úst dudlík na láhvi se šťávou, ale stačil jsem vždycky jen svlažit si trochu »vyschlo v krku« a pak jsem se opět propadal do tušové tmy a nevnímání...

Jednou jsem se takhle probudil, ležel jsem na plátěné šikmé ploše a tělo mi bičoval proud vody. Babdi mě opatrně sprchovala, poznal jsem sprchu ve Slonovinové věži, jenže voda mi tekla do nosu - pardon, do nozder, já přece jako Chapežad žádný nos nemám - a nebylo mi to příjemné, stejně jako ostrý proud vody v očích. Musel jsem je zavřít, ale současně jsem otevřel ústa a nechal si teplou vodu téci až do krku, to jsem potřeboval víc než očištnou funkci sprchy.

A pak jsem se probral trochu víc. Už jsem zase ležel ve své vodní posteli ve Slonovinové věži, tentokrát mě přikrývala moje oblíbená huňatá přikrývka... aha, tohle je přece Bjurša!

„Babdi!“ začala křičet. „Probral se!“

A pak se nade mnou opět sklonila tvář Babdi.

„Pít!“ zasípěl jsem.

Vzápětí jsem měl v puse dudlík na láhvi se šťávou, naplno jsem se napil, pak jsem vystrčil dudlík z úst.

„Co je? Co se stalo?“ vyhrkl jsem sípavým hlasem.

„No konečně!“ vzdychla si Babdi. „Už jsem měla obavy, že to všechno nestačilo...“

„Co nestačilo?“ chtěl jsem vědět.

„Spotřebovala jsem svou zásobu »vrygujonu«, už jsem se skoro rozhodovala vyrazit do lesa pro další,“ řekla Babdi.

„»Vrygujon«...?“ nechápal jsem.

„Vrygujon je vzácný keř s bílými plody, které obsahují protijed proti houbovému jedu...“ vysvětlovala mi Babdi.

Mozkem mi proletěl klikatým bleskem ten křik »Houby!«, poslední co jsem vnímal ve Skalním domě...

„Houby?“ zasípěl jsem otázku.

„Měl jsi v salátu prášek z hub,“ řekla mi Babdi. „Dal ti ho tam učitel Ošedar. Přiznal se a sedí za mřížemi v Riusurtuzu, abys nám to uvěřil. Tvrdil nám, že nás před tebou zachraňoval.“

„Zachraňoval?“ opakoval jsem po ní nevěřicně.

„Chlubil se tím vítězně a tvrdil, že je vlastenec, co zachránil celý Chapežad před Froily,“ odfrkla si Babdi. „On si to snad doopravdy myslel.“

„Sedí v Riusurtuzu?“ koktal jsem. „Takže jste ho nezabili?“

„Zatím ne, ale odsoudili jsme ho k potupnému zbičování do krve, k usekání obou rukou a nakonec k sežrání zaživa hudamy!“

„Počkejte s tím!“ požádal jsem ji. „Nechte mi ho!“

„To se rozumí, že ti ho necháme,“ souhlasila Babdi. „Máš na něho právo!“

„Dala jsi mi svou zásobu »vrygujonu«... kde jsi k ní přišla? Vždyť jsem o ní ani nevěděl?“ zajímalo mě.

„Už jednou jsi měl přece v salátu nasypáný prášek z hub,“ připomněla mi. „Naštěstí vím, co se dá proti houbám použít. Po prvním pokusu o tvé otrávení jsem si vzala mybraki a letěla jsem do lesů hledat vrygujon. Prošmejdila jsem hodně lesních zákoutí, než jsem na ten keř narazila. Je to daleko odsud, v širokém okolí Piguzyňhu na vrygujon nenarazíš, zdejší lidé ho sbíráním plodů vyhubili, ale našla jsem odlehlé místo, kde ho roste víc. Vrygujon potřebuje vlhko, tohle naleziště bylo v bažinách, kde může člověk zapadnout do bahna a utopit se, ale trhala jsem plody z mybraki, to není tak nebezpečné. Udělala jsem si zásobu zahuštěné šťávy a vida, jak brzy se mi hodila!“

„Takže ti vděčím za život...“ pochopil jsem.

„Moc nejásej!“ zchladila mě. „Vrygujon tě udržel naživu, ale ne bez následků. Už nikdy v životě nesmíš sníst nic zeleného, jinak zažiješ kruté bolesti břicha. Říká se, že lidé i po vyléčení špatně vidí. Jak se ti to jeví s očima?“

„Vidím strašně dožluta,“ přiznal jsem. „Jako kdyby nebyly jiné barvy než žlutá a černá.“

„To je prý také trvalý následek,“ vzdychla si Babdi. „Budeš se s tím muset smířit.“

No nazdar! Takže to ještě není všechno! Nikdy v životě... nic zeleného... to znamená konec lahodným salátům, které dělala Babdi tak skvěle, konec přinejmenším polovině všeho ovoce... navíc budu zřejmě až do smrti barvoslepý...

„Už nikdy v životě?“ vyhrkl jsem zklamaně. „Takže mám zkrátka smůlu?“

„Houbový jed je prevít,“ přikývla vážně. „Doživotně... ale utěšujeme se, že jsi naživu! Co bychom si bez tebe počaly?“

„Hinjochi by vám našla někoho jiného,“ vzdychl jsem si.

Co jiného jsem na to mohl říci? Měl bych být vlastně rád, že ještě žiju, i když s doživotním handicapem. Když si vzpomenu, kolik lidí s handicapem žije na Zemi... cukrovkáři, alergici, slepci, invalidé... Není všechno zlato, co se třpytí, není jen to příjemné ani být vyslancem Froilů...

A navíc jsem se cítil slabý jako malé dítě.

„Jak... jak dlouho...“ zajímal jsem se.

„Moc!“ usadila mě Babdi. „Jak se cítíš? Myslíš, že už bys mohl něco sníst? Aspoň kuřecí polívku...“

„Cítím se slabý,“ přiznal jsem.

„Aby ne!“ opáčila Babdi. „Tři neděle bez jídla! Měl jsi jen žízeň a dostaly jsme do tebe jen trochu masitého vývaru.“

„O tom ani nevím...“ přiznal jsem.

„No, nebyl jsi ve stavu, abys to vnímal,“ souhlasila. „Ale dámy už mají připravenou kuřecí polívku, dáš si?“

„Zkusím to,“ kasal jsem se.

Babdi a Sojata mě uchopily v podpaží a do židle mě musely donést. Mezitím Bjurša s Elkírche donesly mísu s hustou kuřecí polévkou, vypadala spíš jako gulášová, bylo v ní rozvařené maso a nějaká zelenina, jenže bez zelených plodů, které tam normálně patřily... takže už to začalo... Kasal jsem se, jak to zvládnou, ale Babdi nenechala nic náhodě. Poručila mi držet

se oběma rukama stolu, abych nespádl ze židle, a začala mě krmit lžicí jako dítě.

„Máme pro tebe novinku,“ řekla Sojata.

„Počkej, nech mě, ať mu to řeknu sama!“ vskočila jí do řeči Bjurša. „Zjistily jsme, že máš syna! Jmenuje se Vagvojto, když je to tvůj prvorozený. A od Sojaty máš dceru. Má každé očičko jiné barvy a jmenuje se také po tobě, Kišvojta.“

„To jsem mu ale měla říct já!“ zlobila se Sojata na Bjuršu.

„Nehádejte se!“ zarazil jsem je. „To je přece krása!“

„Já jsem si vždycky přála spíš dcerku než kluka,“ prohlásila Sojata. „I když chlapi vždycky chtějí syna.“

„Krása je, že máme oboje,“ řekl jsem. „A holčička bude ta s těma dvoubarevnýma očima... to je nádhera! No řekněte, která rodina má takovou zvláštnost?“

„Rodiny, kde se takové dítě vyskytne, ho obvykle hned dají řezníkům,“ řekla trpce Sojata. „Ale já Kišvojtu nedám nikomu!“

„Já taky ne!“ podpořil jsem ji. „V našich krajích na takové tlachy nevěříme. U nás by byla dívka s dvoubarevnýma očima velice žádanou nevěstou!“

Nevím sice, jestli by to byla pravda, ale cítil jsem povinnost Sojatu podpořit. Naštěstí i Bjurša zářila nad svým klukem, takže byly nadšené obě. A vlastně všechny. Jednak z dětí a za druhé z mého uzdravení... i když neúplného...

Otřásl jsem se, když jsem se podíval do očí malé Kišvojty a místo modrého očička jsem viděl černé. Jen žluté souhlasilo, ale jinak bylo všechno černo-žluté. Už nikdy neuvidím jásavou modř oka své dcerky! Čert aby vzal toho potrhlého učitelskýho!

„Jo, a máme ještě jednu novinku,“ řekla Bjurša.

„Počkej, mlč!“ zarazila ji Sojata. „Nech to na Gytchy, ať mu to poví sama! Taky se na to těší!“

„A copak?“ zbystril jsem pozornost, i když mi Babdi pořád strkala do úst další a další lžice husté polévky.

„Moment, Gytchy už jde!“ odkázala mě Bjurša na příchozí. „Gytchy! Vojta už je vzhůru, pojd’...“

„Už mažu!“ přicupitala Gytchy. „Pevně doufám, že jste mu to zatím nevyslepičily!“

„Jen něco naznačily,“ řekl jsem, ale pak mi Babdi strčila do pusy další lžiči polévky a nezbylo mi než mlčet a polykat.

„To je dobře,“ řekla Gytchy. „Takže to řeknu já a řeknu to pěkně slavnostně. Budeš mít třetí dítě!“

Takže tři děti! Na Zemi bych měl splněno, aspoň v Čechách, kde jsou tři děti výjimkou. Tady to byl jen dobrý začátek, ale i to se počítá!

Babdi do mě dostala plnou misku, ale pak uznala, že víc asi nevydržím a spolu s Bjuršou mě zase odnesly do postele.

„Nejlepší bude, když to teď zaspíš,“ radila mi Babdi a ihned všechny ostatní vypoklonkovala z mé ložnice.

Mám aspoň náměty k přemýšlení, abych se nemusel pořád zabývat jen sám sebou. Na jedné straně je to radost z dětí, to bývá vždycky světlá stránka života. Na druhé straně jsem cítil smutek nad »hrdým vlastencem«, do kterého bych to asi nikdy v životě neřekl - učitelem Ošedarem. Chtěl mě prý zabít z vlasteneckých pohnutek! Zakládal si na tom jako na kdovíjakých zásluhách!

Musím si s ním trochu popovídat.

Přivedli mi ho hned jak jsem se probudil a nasnídal. Ani nevím, která denní doba právě byla, po probuzení následovala prostě snídaně. Babdi s Bjuršou mě opět donesly ke stolu, kde už se kouřilo z další misky husté posilující polévky, ale tentokrát mě nechaly vzít do ruky lžiči a nakrmit se sám.

Nakonec mi dvě silnější dámy, podle všeho venkovanky, přivlekly učitele Ošedara. Držely ho pevně, jako nebezpečného zločince, ostatně ho za zločince plným právem považovaly. Za mnou stály jako bodyguardi Bjurša s Babdi, aby se na mě učitel nemohl vrhnout, kdyby ho napadlo vraždu dokončit uškrcením. Zcela jistě bych se mu neubráníl, pořád jsem byl slabý jako dítě.

„Prý jsi říkal, že jsi zachránil celý Chapežad před Froily,“ oslovil jsem ho. „Jak vidíš, povedlo se ti to jen částečně. Ale moc by mě zajímalo, kde jsi sebral, že musíš přede mnou Chapežady zachraňovat? Já přece nikoho nezabijím, lidem neškodím, nebo se aspoň snažím jim neškodit. A naopak zachraňuji ženy, které by beze mne skončily u řezníků. To tak moc lituješ, že si už nemůžeš na trhu koupit »ženské maso«? Nikdy jsi nepomyslel na to, že i ty ženy jsou lidé a jejich podřezávání je nelidské?“

„Ženské bych ti uznal,“ řekl temně učitel. „Nikdy dřív jsem nekupoval ženské maso. Bylo tak drahé, že si je mohli dovolit jen bohatí, ale nepodporoval bych zabíjení žen ani být vévoda nebo císařův pinnuk. Ale tys nám zabil císaře! Teď se na nás vrhnou okolní národy a můžeme čekat válku!“

„Zabraňovat válkám je můj prvořadý úkol od Froilů,“ řekl jsem. „Dokud tu jsem, budou okolní národy mírné a pokojné. Ale císař poslal své vojáky do Skalního domu vraždit, to nevíš? Byla to od nás přiměřená obrana. Ostatně jsem ho nezabil, sedí...“

V té chvíli jsem zůstal stát s otevřenou pusou.

Došlo mi, co jsem zvorál! Vlastně nezvorál, nechtěně to zvorál tady ten učítylek, ale lví podíl mám na tom i já.

Tři neděle jsem ležel bez jídla. Jenže stejné tři neděle seděli bez jídla tři vězňové ve věznici »Záremu«. Dva zrádci Chšebda a Vlýkja, a s nimi císař Kšutput. Nikdo kromě mě o nich neví, jen já se tam mohu dostat teleportem »pšich«, nikdo jim tam nemohl nosit jídlo. Vodu měli, ale tři neděle bez jídla...

„Babdi!“ obrátil jsem se dozadu na svou manželku.

„Jsem tady!“ ujistila mě obratem.

„Obejmi mě!“ nařídil jsem jí.

„Proč?“ připadalo jí to divné, ale nesměl jsem už ztrácet čas ani vysvětlováním.

„Neptej se a obejmi mě!“ nařídil jsem jí a vstal jsem, i když to byl pořád ještě ode mne výkon, kymácel jsem se a málem bych upadl. Babdi už na nic nečekala a objala mě, abych neupadl.

„Pchiš Zárem-kobky!“ poručil jsem.

Hladomorna

Stáli jsme s Babdi na konci dlouhé chodby s řadou dveří po obou stranách, osvětlené svítícím stropem. Babdi mě nadnášela, abych se nesložil jako pytel brambor na kamennou podlahu, ještě mi dělalo problémy udržet rovnováhu.

„Vojtine! Kde to jsme?“ vyhrkla udiveně.

„V hladomorně,“ odvětil jsem temně. „Mělo to být pevnější vězení než Riusurtuz, ale nepočítal jsem s tím, že to nezvládnou.“

Stačilo pár slov, aby pochopila.

Vězení Zárem nemá okna ani dveře, jediný přístup je sem pomocí nadprostorového skoku. Je to proto, že tu jsou uvěznění zrádci s telepatii, kteří by se z Riusurtuzu snadno dostali - stačilo by jim přikázat otevřít mříže i dveře a byli by na svobodě. Zárem je tvrdší věznice, bez »pchiše« nepřístupná. Předpokládal jsem, že zpočátku budu vězně krmit sám a časem si natáhnu zabezpečený telemost »pchoš« buď do Slonovinové věže, nebo do Skalního domu, aby mi s hlídáním nebezpečných vězňů pomohly některé Chapežadky. A právě to mi vlastenecký učitel Ošedar překazil. Kdyby mě zabil, zabil by se stejnou jistotou i svého císaře, neboť tady o něm nikdo kromě mě nevěděl a už teď tu byli vězňové tři neděle bez jídla!

Teď mi však nešlo o jídlo pro vězně, ale o telemost. Musel jsem zavolat na pomoc i Bjuršu. Potřeboval jsem, aby přešla do Skalního domu a postavila se tam na místo, které jí určím a kde bude výstup »pchoše«. Mělo to být na konci chodby o patro výš nad podobným zaústěním telemostu ze Slonovinové věže. Stavba telemostu typu »pchoš« se neobešla bez tří lidí - dva určovali obě ukončení mostu a třetí řídil orientaci. Obvyklé bylo postavit hned dva mosty, pro každý směr jeden. Nehrozily aspoň při přepínání směru zmatky. Bjurša i Babdi mi pomáhaly při natahování mostů od začátku, takže se ničemu nedivily. Netrvalo dlouho a mosty se otevřely. Na vstupní straně se objevila černá plocha, na výstupní straně zůstala stěna zdánlivě neporušená. Průchod telemostem se pak uskutečnil vkročením do černé plochy a na druhé straně se člověk zdánlivě vynořil ze zdi. Babdi a Bjurša byly v tom směru již zkušené a telemost se nám brzy podařilo vytvořit.

„Pošli mi sem, prosím, dvě žalářnice!“ požádal jsem potom telepaticky Bjuršu.

Dvě z nich se vzápětí vynořily ze stěny a hned odstoupily, aby nepřekážely příchodu dalších. Stručně jsem jim vysvětlil, co od nich potřebuji. Budou hlídat nejhorší vězně, zodpovědné za masakr ve Skalním domě. Dva jsou zrádci, kteří ovládají telepatii, třetí je císař. Možná ale budou v současné době ve zbědovaném stavu, takže budou potřebovat krmit, nejlépe hustou polévkou. Až se trochu vzpamatují, budou dostávat jídlo skrz otočnou propust ve dveřích, aby nemohli nečekaným útokem přemoci strážné.

„Rozuměly jste?“ zeptal jsem se jich nakonec.

Když horlivě přisvědčily, požádal jsem Babdi, aby mě opět objala a skokem jsem se i s ní přemístil před svou ložnici ve Slonovinové věži.

„A teď mě doved' do mé postele,“ vzdychl jsem si utahaně. „Já už tam sám nedojdu.“

Toho dne jsem už nestál za nic. Babdi mě ještě dovedla do postele, kde jsem padl a usnul, ale když jsem se ráno probudil, byl jsem na tom zase o trochu lépe. Dokázal jsem vstát z postele a odejít na záchod. Při návratu mě ale dámy načapaly a zahnalý mě do postele, že mi všechno zařídí, jen abych vstávat nemusel.

„Vždyť už mi to jde,“ smlouval jsem.

„Sekneš sebou a zlomíš si třeba nohu, nepokoušej štěstí!“ peskovala mě Babdi.

Uznával jsem, že je mnohem starší než já, nicméně jsem jim chtěl být co nejméně na obtíž. Jenže jsem brzy pochopil, že mé dámy to berou jinak. Jakákoliv službička je naplnila hrdostí. Nejraději by mě obkaskovaly jako mimino.

Přitom naše mimina už byla samostatnější. Jak Vagvojto, tak Kišvojta už lezli po čtyřech a snažili se mluvit, i když matky by ještě potřebovaly slovník Vagvojto-Chapežadský, případně Kišvojto-Chapežadský. Snaha tu byla a kupodivu víc se snažila mladší Kišvojta - inu, ženská!

To se ví, že mi je přivedly ukázat a nejen ukázat. Nechal jsem oba mrňousky lézt po mé posteli i po mně, zachumlávat se do mé huňaté příkrývky, zkrátka řídit. Žádal jsem Bjuršu i Sojatu nezasahovat a neodnášet je, vždyť jsou to i mé děti! A obě matky to uznaly a nechaly je u mě skoro hodinu.

Pak je odnesly nakrmit, to na Chapežadu musí být pěkně v klidu, bez vyrušování.

„Ale co jim je do toho?“ opakoval císař.

„Třeba to, že je nebezpečné nejen vkročit na takto zničené světy, ale někdy je nebezpečné tam jen nahlédnout. Zkáza se pak může šířit i na jiné světy, třeba i na světy obývané přímo Froily.“

„A to je možné?“ zarazil se císař.

„Umím si to představit,“ ujistil jsem ho. „Já sám pocházím ze světa, který by mohl být tak hrozným způsobem zničený. Proto také pomáhám Froilům tady na Chapežadu. Chapežadé sice ještě nemají tak strašné zbraně, aby dokázaly zničit celý tento svět, ale rozhodně je lepší naučit Chapežady vycházet navzájem bez válek, násilí a krutosti. Když budou žít v míru, nikdy je ani nenapadne vymýšlet zbraně schopné zničit celý svět.“

„Pocházíš ze světa, kde takové zbraně mají?“ zachytil císař něco, co mu nesedělo. „Proč tedy nezabraňuješ válkám u vás?“

„Protože se obávám, že v našem světě musí být vyslancem někdo silnější než já,“ řekl jsem. „Na Chapežad ještě stačím.“

„Co to musí být za zbraně, schopné zničit celý svět?“ otrásl se císař. „Nezlob se, ale takové si neumím ani představit!“

„Ale umíš,“ řekl jsem. „Představ si, že někdo vymyslí, jak zařídit, aby celý svět zamořily jedovaté houby. Aby rostly všude kam se podíváš, aby vítr jejich jedovatý prach roznesl sedlákům na pole, až nakonec budou všechny potraviny jedovaté. Zvířata i lidé by hynuli na otravu z hub, nikdo by se nechránil. Celý svět by se nakonec přeměnil na svět jedovatých hub, kde by vítr honil oblaka houbového prachu. Do takového světa by bylo nebezpečné být jen nahlédnout. Dokážeš si to představit?“

„Vy máte takové houby?“ podíval se na mě zděšeně.

„Naše atomové hříby někdy sahají až do oblak,“ řekl jsem. „Snad proto jsem vyslancem tady, kde to zatím není tak zlé...“

„Nechtěl bych asi žít u vás,“ vzdychl si císař, i když to beze vší pochyby pochopil jinak než jsem to myslel já. Atomové hříby nejsou vlastně houby, i když z nich padá jedovatý prach... ale to je věc představitivosti...

Představit jsem si to uměl, ale sám jsem nevěřil, že by se to mohlo stát na naší Zemi... Přitom jsem věděl, že to mocnosti na Zemi mají už dávno přichystané, jen to spustit...

„Darebáků je dost i tady,“ řekl jsem. „Jedním ses stal ke své škodě i ty. Mohl jsi vládnout svému císařství a mohli jsme spolu vycházet v dobrém. Proč jsi poslal své vojáky vraždit?“

„Přesvědčili mě, že se mě tak jako tak chystáš svrhnout.“

„Lhali ti,“ odvětil jsem. „Takže jsi mi nedal na vybranou. Já musím válkám zabraňovat a ty, kdo je vyvolají, trestat. Sám sis vybral svůj osud!“

„To kdybych věděl...“ začal trochu pokorněji.

„Tys to přece věděl,“ nedovolil jsem mu, aby ze sebe udělal nevinnou oběť. „Věděl jsi, že tu zabraňuji válkám a mám na to prostředky Froilů. Varoval jsem tě. Popsal jsem ti i tohle vězení pro nejtěžší zločince, až jsi mě nazval obludou. Ale já to nedělám pro svoje potěšení. Doufám, že tvůj osud bude výstrahou jiným vládcům na tomto světě. Ale přiznám se, očekával jsem, že tohle vězení zaplní darebáci odjinud a výstrahou budou oni. Třeba ti z Jurdyzu, ty bych ztrestal raději než tebe a tvé spolupachatele.“

„Vždyť jsi, pokud vím, právě Jurdyz nedávno zachraňoval před kmeny Erysabí?“ vyčetl mi.

„Jurdyz byl napadenou stranou, útočili Eryzabí,“ pokrčil jsem rameny. „Trestat jsem směl jen je, i když darebáci vládnou i v Jurdyzu. Za tamtu válku však nemohli. Já musím být v trestání spravedlivý, jinak bych před Froily neobstál.“

„To ti tedy nezávidím!“ řekl císař.

„Já tobě dnes také ne,“ vrátil jsem mu to. „Ale byly doby, kdy se mi tvé postavení zdálo výhodnější než moje. Směl jsi být krutý, jíst i lidské maso, nikdo se ti neodvážil postavit.“

„Až na tebe!“ připomněl mi rychle.

„Nade mnou jsou Froilové,“ připomněl jsem pro změnu já jemu. „Omezoval jsem tě v jediné věci - nesměl jsi začít válku. Já mám takových omezení víc. Nesmím zabíjet ani vši, jako jsou zrádci Skalního domu, které bych nejraději nacpal nohama napřed do mlýnku na maso. Nesmím zabít ani tebe, který jsi dal k tomu masakru rozkaz. Jenže bez zabíjení je to složitější než s ním.“

„To asi ano,“ připustil. „Ale na druhé straně, tvé vězení je možná horší než smrt.“

„Není horší,“ odporoval jsem mu. „Smrt nevrátíš. Kdežto ve vězení je vždycky naděje na změnu.“

„Jaká naděje?“ chopil se toho císař.

„Naděje, že Froilové můj rozsudek přezkoumají a kdyby ho uznali za přemrštěný, změní ho. Froilové jsou podle mého mínění spravedlivější než já. Na rozdíl ode mne mají víc zkušeností.“

„Ale taky by mohli tvůj rozsudek potvrdit,“ řekl zklamaně. „Snad jsou spravedlivější, ale i ty se považuješ za spravedlivého. V čem by se to lišilo?“

„To teprv uvidíme,“ řekl jsem.

„Ale velká naděje to není,“ uzavřel císař.

Potíže na potíže

Přemýšlel jsem, co s vězni udělám do budoucna.

Jako jsem odpůrcem trestu smrti, tak považuji za příšerný trest i doživotí. Podle mého mínění by měl být vyhrazený pro lidi, kteří jsou ostatním trvale nebezpeční a jinak se jim ve zločinech bránit nedá. Uvažoval jsem o tom, že císaři časem změním trest na vypovězení někam na opačnou stranu Chapežadu, kde dostane příležitost začít nový život, jenže ne jako císař, ale jako obyčejný člověk se svými všedními starostmi.

Ale co s ostatními vězni? Nechat je v Záremu na doživotí? To by bylo kruté i pro tyto mnohonásobné vrahy. A co učitel Ošedar, který se odhodlal k vraždě z vlasteneckých důvodů a sám tomu zřejmě skálopevně věřil? Ponechám stranou, že jsem právě já jeho obětí, toho nešťastníka jsem asi nejvíc chápal a dal jsem si ho proto přivést do »výslechové klece« hned po císaři.

Přivedly ho, stejně jako císaře, dvě silné žalárnice (jiné než venkovanky v této funkci ani nebyly). Učitel přišel v předklonu, neboť ho tak zkrouceného přivedly, ale když ho vstrčily do klece, mohl se narovnat. Jenže to neudělal a zůstal stát v předklonu.

„Sedni si!“ pokynul jsem mu na židli, kterou v kleci měl. „Muži mají při jednání sedět!“

Uctíval jsem Vinnetouovo pravidlo i tady na Chapežadu. Má to cosi do sebe. Jednání ve stoje může každým okamžikem skončit, vsedě se nepřátelství vyhlašuje hůř.

„Válka se prozatím nekoná a konat nebude, císař je naživu, sám jsi s ním mohl mluvit. Co jiného máš na svoji obhajobu?“ začal jsem trochu konfrontačně. „Doufám, že ti císař poděkoval za to, že jsi ho svou horlivostí málem zabil!“

„Já?“ vybuchl učitel. „Snad ty!“

„Do vězení jsem ho zavřel právem,“ řekl jsem. „Ve vašem pojetí spravedlnosti jsem ho mohl i zabít, neboť poslal své vojáky bez důvodu zabíjet ženy do Skalního domu. Vždyť by tam zabili i tebe! Nedělej si naději, že by tě vynechali! Zachránil jsem před smrtí nejen spoustu žen, ale i tebe. Ale císaře jsem nezabil, to se málem povedlo tobě. Doufám, že ti císař jaksepatří poděkoval!“

„Seřval mě jako neposlušného psa hudama,“ přiznal učitel. „Tvrdil, že by mě nejradši hodil psům! Přitom jsem nastavoval krk za něho! Tomu říkám nevděk!“

„Jakýpak nevděk?“ nesouhlasil jsem s ním. „Dejme tomu, že sis myslel, že musíš za každou cenu císaře pomstít. Věděl jsi ale, jestli je císař mrtvý? Nevěděl! Zabíjel bys vlastně zbytečně. Přitom jsi málem zabil i císaře, závislého na mně. Jen já jsem ty tři mohl krmit, nikdo jiný než já a Froilové by se k nim nedostal! Vystavil jsi tedy svého císaře nebezpečí smrti hladem a kdybys mě opravdu zabil, ti tři by zemřeli. Necítíš to jako vinu?“

„Ne,“ odsekl. „Zabil bys je ty!“

„Kdyby ses mě nepokusil zabít, nic by se jim nestalo,“ řekl jsem. „Zpočátku jsem je zásoboval osobně a mít víc času, jako že jsem čas neměl, zařídil bych jim zásobování tunelem, jako jsem to zařídil teď. To bylo první, co jsem pro ně udělal, když jsem se jakž takž zmátožil, a to jsem se ještě ani neudržel na nohou! Málo platné, za ten hlad vděčili jen a jen tobě!“

„Ale já jsem to tak nemyslel!“ vybuchl opět učitel.

„Tys u toho totiž vůbec nemyslel!“ vyčetl jsem mu. „Kdyby ses víc zajímal o císaře, dozvěděl by ses, že je naživu, ale po jeho zločinu je pochopitelně ve vězení. Mohl ses ujmout úlohy jeho obhájce a všechno by bylo jinak. Ale ty ne, ty jen pomsta, vraždit, zabíjet! Zabil jsi přitom jen učitele v sobě!“

„Jak to?“ zarazil se.

„Myslíš, že je myslitelné, aby usvědčený vrah mohl i nadále učit děti ve škole?“ politoval jsem ho. „Co by na to řekly děti a co jejich rodiče? Vrah - a to jsi ty - nemůže už nikdy učit děti! Až vyjdeš z vězení, už nikdy v životě tě nikdo jako učitele nepřijme, budeš si muset najít jinou obživu. Zabil jsi v sobě učitele!“

„Ale já mám na učitele nutné školy a nic jiného neumím!“

„Školy máš, ale o čest jsi přišel,“ řekl jsem tvrdě. „Učiteli beze cti jsou školy houby platné!“

„Já jsem to přece udělal pro vlast!“ zaúpěl zoufale.

„Neudělal,“ neuznal jsem mu to. „Myslel sis to, ale špatně. Vlasti bys nepomohl, jen by sis to myslel a dělalo by ti to dobře. Ve světě - a nejspíš i ve vesmíru - je spousta lidí, kteří své vlasti »pomáhají« tím, že jí škodí hůř než nepřátelé! A holedbají se, kdovíjaká je to zásluha! Řekl bych, že Rady Statečných jsou jich plné - a v našem světě to zase platí o všech Parlamentech!“

„Takže jsem... vlastizrádce?“ chytal se učitel za hlavu.

„To snad ne, nedělal jsi to s úmyslem škodit,“ přiznal bych mu polehčující okolnost. „Ale že bys nějak prospěl? Nevynadal ti snad císař spravedlivě?“

„Takže jsem vlastně gauner a mizera...“ schlípl.

„Tak nějak,“ přitakal jsem mu.

„Přísahám, že se už nikdy nebudu míchat do těchto věcí!“ zvedl učitel ruku. „Ode dneška se nehnu ze školy!“

„To by tě do té školy musely ženy pustit,“ politoval jsem ho. „Tebe si budou pamatovat do smrti a nedovolí, aby jejich děti učil vrah... nebo skoro-vrah. A budou mít pravdu.“

„Tak to je konec...“ schoulil se ještě víc.

„Možná ne,“ řekl jsem. „Teoreticky můžeš dál učit - ale ne tady v Piguzyňhu. Mohl by ses odstěhovat jinam, kde tě neznají. Poslyš, nechceš pro mě dělat špiona? Seženu ti v některé sousední zemi místo učitele a ty budeš učit děti v místě, kde tě lidé neznají. Tam ti nikdo nebude připomínat, co jsi tady vyvedl. Mimo učení dětí bys občas sledoval, jestli se ta země nechystá válčit - nesbírá vojsko a tak... Kdybys to zjistil, sdělíš mi to a já zařídím zbytek. Telepatii ovládáš, jen tě doučím používat ji dálkově. Žil by sis jako dosud a měl bys navíc pocít, že jsi užitečný. Chceš?“

Učitel mlčel.

„Nech si to projít hlavou,“ řekl jsem klidně. „Nechci tě moc nutit, abys pak neměl výčitky.“

„A zařídil bys, abych si mohl promluvit s mými ženami?“

„S těmi můžeš mluvit i teď, telepatii přece ovládáš,“ ujistil jsem ho. „Vy jste ji ještě na tohle nepoužívali?“

„Nevěděli jsme, že to jde,“ zamračil se. „Neumím to.“

„To jsem asi zanedbal,“ připustil jsem. „Hned dneska řeknu ženským, aby prověřily všechny ve Skalním domě a naučily to ty, kdo to ještě neumí. Až to budou tvé ženy umět, jistě je napadne, že by tě to mohly naučit také. A pak si s nimi můžeš povídat na dálku, i když za tebou nepřijdou.“

„Jestli to je možné... pak ti řeknu, jestli tu nabídku vezmu,“ neochotně slíbil, aby si neodstříhl tuhle cestičku.

„Rozmysli si to dobře,“ pobídl jsem ho.

A pak jsem ho nechal odvést.

Má téma k přemýšlení.

Ráno jsem si nechal opět přivést učitele Ošedara. Žalárnice mi ho přivedly do klece a když ji zavřely, nechaly nás o samotě.

„Jak ses rozmyslel?“ zeptal jsem se ho.

„Ještě že mám jen dvě ženy!“ vzdychl si. „Radily mi, abych to vzal, půjdou se mnou kamkoliv. Tvrdily, že mě rodina podrží i v nepřízni osudu. Máš tedy pro mě to, o čem jsi mluvil?“

„Ještě nemám,“ řekl jsem. „Ale hned teď se poletím podívat do měst v okolních zemích. A první vhodné místo ti zajistím.“

Pak jsem mu dal instrukce, jako všem svým špionům. Byly vlastně jednoduché. Žít jako normální člověk, jen se občas kolem sebe porozhlédnout a kdyby spatřil podezřelé rojení ozbrojenců, spojit se dálkovou telepatí se mnou a sdělit mi své podezření. Já se tam pak podívám osobně, vyhodnotím, zda šlo o nebezpečí nebo o neškodný poplach, a zařídím se podle toho. To je všechno, co od svých »špionů« chci. Když udělají falešný poplach, nevadí, pochválím je také. Každý z nich se živí vlastním povoláním, což nevzbuzuje u místních obyvatel žádné podezření. A kdyby někdo po nich vyžadoval »slib věrnosti«, jak to někteří barbaři dělají, ať si uvědomí, že slib daný Slonovinové věži má přednost.

A při tom může nejlépe prokázat své vlastenectví. Když se mu podaří včas mě upozornit na problémy, nechrání tím císařství, ale lidi v něm žijící. A to je víc než císařský majestát.

Učitele žalárnice odvedly, jenže byl už ve veselejší náladě, neboť měl naději, že jeho žalář brzy skončí. Já jsem svým lidem předem zajišťoval lepší podmínky než měli místní těžce profese. Potřeboval jsem, aby je každodenní starosti hned na začátek příliš nezaměstnaly, aby začínali jako již zaběhané firmy - či v případě učitele jako vážený učitel, který si mohl dovolit zakoupit hned při příjezdu vlastní domek a nemusel být odkázaný na milost nových zaměstnavatelů. Vážený a do jisté míry soběstačný učitel působí jistě lépe než začínající hladovec.

Udělat ze smrtelného nepřítele spojence je podle mého lépe než ho doživotně držet zavřeného v »Záremu«.

Učitel Ošedar měl jen jedno omezení. Kdyby se rozhodl vrátit se, v císařství tvrdě narazí. Tady by ho jako učitele nikdo nechtěl, neboť na něm leží pokus o vraždu. V jiných zemích o ní nikdo neví, tam může být i váženým odborníkem - samozřejmě pokud i tam něco podobného neprovede. Ale návrat má uzavřený, takže mu nezbývá než věrně vytrvat.

Nepovede se mu přece špatně.

Bylo mi jasné, že s císařem to tak snadné nebude.

Nemohu mu přece v jiné zemi nabídnout postavení císaře, spolu s úkolem dělat pro mě špióna! Co šlo u zemědělců nebo u řemeslníků a nakonec i u učitele, to v tomto případě není dobré řešení. A navíc - »vlastenecký« učitel ublížil jen mně, císař má na rukou krev padesátky žen! To se nedá přejít mávnutím ruky!

A u těch dvou zrádcích už vůbec neuvažuji. Dostali důvěru, zneužili ji. Ani »vlastenecké pohnutky« nemají, prostě se přidali k císaři a ještě ho přemluvili tvrzením, že to půjde hladce. Jak se ukázalo, falešným, jenže oni mu jistě sami věřili. Pro ně nemám slovo útěchy. Zradili - ať trpí! Vrátit je zpátky mezi lidi znamená koledovat si o opakování masakru - a kdoví, zda ne ve větším.

Nevím, jak se to stalo, o »milosti« pro učitele se dozvěděli ostatní vězňové v »Záremu«. A tím nastaly problémy.

Oba zrádci, kterým jsem podobnou nabídku jako učiteli pochopitelně nedal, začali vyvádět. Kdykoliv se na chodbě před jejich celami objevily žalárnice s košíkem jídla, začali lomcovat dveřmi, aby si vynutili jejich pozornost a když se jich žalárnice zeptaly, oč jim jde, chtěli se domoci slyšení u mě v očekávání, že také dostanou milost.

Císař se těchto protestů neúčastnil, ale když se na chodbě zhaslo a žalárnice odešly tunelem, povzbuzoval oba zrádce, jen ať dělají ještě větší randál, ať si vymohou svá práva! Zjistila to jedna žalárnice, která zůstala v chodbě a neodešla ani když ostatní za sebou zhasly světlo.

U mě to ale měli marné. Jakápak práva, když sami neměli úctu ani k právům na život našich podřezaných a postřílených!

A císař? Ten by nechal špinavou práci za sebe udělat jinými, i když to sám podporoval.

Jeho pracky by ale byly čisté.

Inspekce

Ve světě Chapežad každé léto některý velmož zahájil válku. Tak tomu bylo do zahájení mé mise. Od mého nástupu proběhla na celém světě jedna jediná válka, spojená s oběti na životech. Bohužel šlo o přepadení Skalního domu vojáky císaře, se kterým jsem chtěl vycházet po dobrém a včas jsem ho varoval.

Ale i tak to byl úspěch. Proto jsem zůstal klidný, když mě jednoho rána telepaticky volala Bjurša, že na mě ve Slonovinové věži čeká návštěva Froilů - Hinjoči. Až na ten jeden případ jsem všem masakrům po celém světě zabránil, svědomí jsem měl proto čisté a neočekával jsem žádné potíže.

Hinjoči však byla jiného názoru. Než jsem se přihrнул do Slonovinové věže z nejnovějšího hospodářství na pláni Leigemyc, stačila vyzpovídat dámy, přinejmenším Elkírche, Bjuršu a Babdi, které ji srdečně přivítaly, jenže jí neřekly jen co samy nevěděly.

„Neříkala jsem ti, že Chapežad je barbarský svět?“ vyjela si na mě Hinjoči. „Ty víš, jak je travičství na Chapežadu rozšířené, a přitom si klidně hoduješ s neznámými lidmi!“

„Potíž je, že to provedl člověk, o kterém jsem si myslel, že ho znám a tudíž není nebezpečný,“ vzdychl jsem si.

„No právě!“ řekla Hinjoči. „Nevarovala jsem tě včas, abys nedával telepatii kdekomu?“

„Nedával jsem ji kdekomu,“ odmítl jsem tu výtku. „Většině žen, kterým jsem dal telepatii, jsem předtím zachránil život. Vědí to a daly by za mě i vlastní hlavu. Kromě nich jsem do Skalního domu přibral učitele, potřebné k výchově dětí. Učitelé bývají na Zemi pokorní lidé, většinou je na ně spolehnutí. U nás si navíc polepšili, takže mě to opravdu velice nemile překvapilo.“

„S těmi »pokornými lidmi« to ani na Zemi není jisté,“ řekla Hinjoči nakvašeně. „Mám o tom jiné informace. I na Zemi jsou mezi učiteli černé ovce, sloužící různým pochybným ideologiím.“

„Asi žádná skupina lidí nebude úplně čistá,“ připustil jsem. „Na Zemi - ani tady. Ten zdejší »vlastenec« si asi opravdu myslel, že je jeho povinnost zachránit vlast přede mnou...“

„Vždyť tě mohl zabít!“ vyčetla mi Hinjoči.

„Moc k tomu nescházelo,“ přikývl jsem. „Naštěstí mám ve své družině Babdi, ta si s otravou houbami věděla rady.“

„Podej mi ruku!“ zavelela Hinjoči.

Ale místo aby mi ji stiskla, jak jsem čekal, jen se mě letmo dotkla. Měl jsem pocit, že jsem se dotkl gumové rukavice - no ovšem, když má na sobě skafandr! Zato jsem si všiml, že má na ruce skutečně pět prstů jako pozemšťané. Málo platné, byla jim podobnější než Chapežadům.

Ale ten dotyk jí zřejmě stačil. Buď jen setřela z mé ruky pot, nebo mi zcela bezbolestně odebrala vzorek krve, za několik okamžiků přesně věděla, jak na tom jsem.

„A to ti nevadí, že vidíš černobíle?“ vyčetla mi.

„Černo-žlutě,“ opravil jsem ji.

„No tak tedy černožlutě, to je skoro totéž,“ řekla. „A že bys druhou takovou otravu nepřežil, to taky víš?“

„Jo, to mi už říkala Babdi,“ přikývl jsem. „Však mám teď tady »ochutnávací službu«, nesmím jíst nic než co mi připraví mé »ochutnávačky«.“

„A kolikrát už jsi naostro použil »chožemi«?“ pokračovala ve výslechu.

„Asi sedmkrát,“ pokrčil jsem rameny.

„Patnáctkrát,“ opravila mě Hinjoči. „Nějak sis zvykl, že se dá vracet čas, ale »chožemi« je určené jen pro opravdu nenadálé případy, kterým se prostě nedá předejít. Počítám ti jako plus jen to zachráněné dítě hned při prvním použití, ale ne, že klidně vlezeš do kdejaké pasti a pak se musíš vracet v čase, protože tě zabijí! A to máš ještě štěstí, že tě až dosud zabili tak úslužně, že jsi stihl vyslat příkaz! Co kdyby ti šípem prostřelili hlavu?“

„To bych se nestačil ani polekat,“ souhlasil jsem, že by to asi nedopadlo dobře. Taky jsem se toho obával.

„A já bych pak ani nemohla splnit slib, že ti zase vrátím tvoji původní podobu,“ dokončila to. „Poslyš, přestaň dělat tyhle vylomeniny! Když půjdeš na nějaká nebezpečná jednání, vezmi si tam někoho, kdo tě zajistí. Taková Babdi vypadá rozumně, proč ji s sebou nebereš? Nauč ji »chožemi« a máš hned víc jistoty.“

„Bál bych se o ni,“ přiznal jsem.

„Můžete se přece jistit navzájem!“ řekla Hinjoči. „Míra nebezpečí se tím hodně sníží. A navíc - ty necítíš, jak se Babdi na to třese, aby ti byla užitečnější než v současnosti je?“

„Když to říkáš, budu o tom uvažovat,“ slíbil jsem.

„No, zatím si nevedeš špatně,“ zhodnotila mě pochvalněji. „Čekala jsem, že to bude horší.“

„V čem?“ chtěl jsem hned vědět.

„Ještě jsi nikoho nezabil,“ odvětila. „Ani ty, kdo tě otevřeně zradili. Vězení... to jsem ti vlastně navrhla, proti tomu nemám co říci, snad jen to, že nemuselo být tak tvrdé. Ale nečekala jsem, že z toho, kdo tě otrávil, uděláš svého spojence. Další nečekaná věc byla, že ses po svržení Kšutputa sám nestal císařem. Ale to je dobře, i když tě Rada Statečných nejspíš zklame...“

„Chtěl jsem prosadit Radu Moudrých,“ řekl jsem chvatně. „Jenže mě ta otrava v kritické době vyřadila.“

„Rada Moudrých... byla by lepší, kdyby členové byli jako ty,“ řekla nepřesvědčeně. „Jenže Chapežadé nejsou jako ty. Drž si je od těla, někdy se chovají nevypočitatelně. Chapežadky, které jsi zachránil před smrtí, vypadají podstatně důvěryhodněji...“

„Však já se jich držím,“ ujistil jsem ji.

„A s návratem na Zem prozatím nespěchej,“ řekla.0 „Dějí se tam věci nepěkné...“

„Proboha, co?“ zvažněl jsem.

„Ále...“ mávla rukou, „to všechno dobře znáš. Lidé na Zemi se pořád chovají jako barbaři. Válka střídá válku, jenže se toho účastní pořád víc a víc lidí. Buď rád, že jsi tady. Barbaři jsou tady jako na Zemi, jenže tihle na sebe střílí jen šípy a zdejší armáda o sto tisíce jedincích se považuje za nepřemožitelnou.“

„Už jsem jednu takovou zastavil a rozprášil,“ řekl jsem.

„Viděla jsem záznamy,“ přikývla. „Hleď si tedy Chapežadů, na ty ještě stačíš. Kdybych tě poslala urovnat kterýkoliv konflikt na Zemi, neměl bys to tak snadné, to mi můžeš věřit.“

„Jo, tomu věřím,“ souhlasil jsem.0

„Máš tady vlastní rodinu, koukám, že sis na ni zvykl, žij tedy mezi Chapežadami, jak umíš nejlépe.“

„Zvykl jsem si,“ přikývl jsem. „I tak jsem vám Froilům za všechno vděčný.“

„Půjč mi ještě svou ruku!“ požádala mě nečekaně.

A opět se mě jen lehce dotkla, jako kdybych si na mě sáhla gumovou rukavicí.

Jenže pak se mi parádně zamotala hlava, až jsem myslel, že upadnu. Neupadl jsem, ale bylo to jen o fous.

Pak se mi zase udělalo dobře - jenže ke svému překvapení jsem zase začal vidět barevně. A také jsem se přestal cítit slabý, jako dosud.

„Tys mi...“ podíval jsem se na Hinjoči tázavě.

„Vrátila jsem tě do počátečního fyzického stavu,“ přikývla. „Zrušila jsem tím všechny účinky otravy. Ale nemysli si, že se to dá opakovat kdykoliv. Je možná, že se teď na Chapežad několik let nepodívám - mám dost práce jinde - a souhlasím s Babdi, že dvojí otravu tady ještě nikdo nepřežil...!“

„Tak ti tedy mnohokrát děkuji!“ vykoktal jsem.

„Nemáš zač,“ odvětila. „Potřebuji, aby moji vyslanci byli co nejlépe vybaveni a v pohodě.“

„I tak ti děkuji,“ opáčil jsem. „Ale mám ještě jednu prosbu. Nemohla bys mi věnovat nějaký přístrojíček... moji dávní krajané mu říkali »poburaš«, prostě nějaký prostředek dorozumívání ven ze zdejšího vesmíru? Myslím si, že by bylo dobré mít možnost zavolat ti, kdyby se stalo něco podobného s těmi houbami...“

„Nepotřebuješ žádný přístroj,“ řekla rychle Hinjoči. „Máš přece telepatii! Prostě mě zavolej a já přijdu.“

„Telepatie nedosáhne mimo zdejší svět!“ připomněl jsem jí.

„Ale dosáhne!“ mávla rukou. „Umíš přece otevírat brány do sousedních vesmírů! Otevři nějakou, stačí tak velkou, aby prošla jehla, a zavolej mě. Telepatie se tak dostane ze zdejšího vesmíru a to postačí, máme v nadprostoru zesilovače s pamětí.“

„Za to ti ještě víc děkuji,“ řekl jsem.

Když Hinjoči opět tak nečekaně jako vždy zase zmizela, mohl jsem si opravdu zhluboka oddychnout.

Vynadala mi vlastně jen za to, že jsem riskoval život víc než bylo nutné. Ale její námět, abych si některou ze svých manželek bral na nebezpečná jednání s sebou, se mi moc nezdál. Přičilo se to předchozímu Hinjoččinu doporučení, abych Chapežadům pro jistotu nedával skoky »pchiš«. Já bych pak mohl z nebezpečného jednání uskočit a ona ne, takže bych ji musel pokaždé vynášet.

Dát Babdi »pchiš«? Kdybych měl jistotu, že tuto možnost získá pouze Babdi a nikdo jiný, pak snad... té bych ještě věřil, že toho nezneužije. Jenže

u Babdi jsem měl jistotu, že nerozkecá jen co sama neví. Chapežad, který umí přeskočit kam se mu zachce, uteče z každého vězení a to pak pro něho nebude použitelné. A co bych si počal s císařem, kdyby se mi mohl kdykoliv objevit za zády? Hinjoči to asi říkala správně. Musím mít nad Chapežady aspoň v něčem navrch, jinak by mi brzy přerostli přes hlavu.

Ale všechno ostatní podle Hinjoči dělám dobře, takže bych v tom měl pokračovat. Musím teď vytlačit z císařství lidožroutské manýry. Snad to půjde bez císaře lépe, ten si přece občas nechával servírovat maso žen a dokonce dětí. S lidožroutem na trůnu bych těžko bojoval proti lidožroutským zvyklostem. Zatím jsem dělal, že mu věřím, že o ničem takovém nevěděl, ale bylo to nejspíš ode mne jen pokrytecké pštroší strkání hlavy do písku. Snad to půjde bez něho lépe, i když v Radě Statečných sedí bývalí lidožrouti.

Zřejmě patřím mezi lidi, kteří si musí rozbít hubu, nebo se aspoň spálit o kamna, aby si na vlastní kůži ověřili nějaké staré, dobré varování - třeba »Kamna pálí«.

Smutné je, když si ověřujete poučku »kalvan rozop15« tím, že se necháte pár set metrů tlačit s autem lokomotivou. Smutnější je, když v tom autě vezete celou rodinu, neboť pak nemáte nárok ani na Darwinovu cenu16. Japonské přísloví (mimochodem velmi podobné českému) říká, že »chybovati je lidské, ale v poznané chybě setrvávati je pitomost přímo nebeská«.

Je pravda, že »chožemi« dokáže vrátit i smrt, ale Hinjoči to řekla správně - je to určené jen pro »opravdu nenadálé případy, kterým se prostě nedá předejít«. A je čirá nezodpovědnost jít s tím proti zabijákům sám.

Takže jsem s Babdi o samotě prohodil, zda by mě chtěla provázet jako »bodyguard« při nebezpečných vyjednáváních. Budeme se jistit navzájem a v případě nepřátelského napadení můžeme »vrácením času« jeden druhého i oživit. Jak jsem čekal, Babdi byla nadšeně pro, takže jsem ji naučil příkaz »chožemi« i s omezeními jeho platnosti. Samozřejmě za velkého dušování, že nikomu nic neprozradí, ani své nejlepší přítelkyni Bjurše ne, protože Bjurša se teď musí starat o Vagvojt, nebude se mnou podnikat žádné dobrodružné cesty a nový příkaz nebude potřebovat. A kdyby jí ho navzdory slibu prozradila, Bjurša to jistě brzy vyslepičí ostatní ženské části obyvatel Slonovinové věže a pak by se nejspíš rychle

objevila Hinjoči, které každé, i oprávněné použití »chožemi« vadí a musím je zdůvodňovat.

Takže musí držet jazyk za zuby, i kdyby »lylyk na hudamovi jezdil«, jinak bude zle nejen se mnou, ale se všemi.

Babdi byla naštěstí dostatečně vyplašená z mého líčení hrůz při prozrazení tajemství, že jsem mohl přece jen doufat, že mlčet bude i před Bjuršou. Nejlépe když se o této možnosti nikomu ani nezmíní. Kde nic není, ani smrt nebere.

Budeme tedy chodit častěji spolu...

Příležitost na sebe nenechala dlouho čekat.

Na »jeizela« Fchukjira, vládce spojených provincií Jurdyz a Gelák, přišla nemoc zvaná »megalománie«. Usmyslel si totiž, že jeho provincie - kterou sám nazýval »Říše« - by si již zasloužila zvětšit o sousední provincii Zyzač. Sloučení celkem pochopitelně nemohl a vlastně ani nechtěl dosáhnout nějakou dohodou, proto začal sbírat vojsko. Nepříliš dávný krach válečné výpravy Erysabí si mylně vyložil jako nadržování Froilů jeho »Říši«, takže se cítil sebejistě a na válečnou výpravu se těšil.

Nemohl být ve větším omylu!

O verbování do jeho vojska jsem se dozvěděl s dostatečným předstihem, měl jsem ve městě Gelák špiona, který mě upozornil na neobvyklé rojení ozbrojenců. Sesbírat velkou armádu, která by se mohla pustit do válečného dobrodružství s nadějí na úspěch, není žádná maličkost a netrvá to dva či tři dny. Věděl jsem včas, že se v Jurdyzu shromažďují dobrodruzi ze širokého okolí, proto jsem se rozhodl začít dříve než se velká armáda vydá na cestu.

»Jeizek« Fchukjir mi celou akci usnadnil tím, že se oficiálně jednalo o obrovský, reprezentativní turnaj, který měl sloužit jako kamufláž, dokud nebude vojsko pohromadě a nevyrazí. Pro mě to znamenalo, že byla stále šance »jeizela« od toho podniku odradit. Mohl by pak prohlásit, »Turnaj skončil, vítězové jsou vyhlášeni, zapijeme vítězství i porážky a vrátíme se domů«, ustoupil by se ctí a zachoval by si tvář.

Jenže Fchukjir svůj válečnický nápad myslel až příliš vážně a mé varování si k srdci nevzal. V první chvíli, když jsem se mu ohlásil jako vyslanec Froilů a zdvořile ho žádal o slyšení, poslal na mě dvacet ozbrojenců, aby mě zavraždili. Zásadu »nejlepší obranou je útok« zná každý primitiv, jenže já jsem přesně tohle čekal, takže celá četa jeho vojáků

zůstala ležet před krčmou na jediném náměstíčku městečka Gelák, kde jsem čekal na odpověď.

Byli sice jen přimražení, ale tak koňskou dávkou, že jim to vystačí nejméně na dvě až tři hodiny bezvládného ležení. Celou tu dobu budou při vědomí, ale nehnou ani prstem. Snad jim to dodá trochu potřebného respektu k vyslanci Froilů...

Když to nešlo po dobrém, zvedl jsem se a spolu s Babdi jsme zamířili k Fchukjirovu paláci. Jako každý správný vladař ho měl na kopci na okraji města. Říkám »palác«, ale byl to vlastně na zdejší poměry velice pevný hrad, který ho chránil nejen před přáteli i nepřáteli, ale především před obyvateli městečka Geláku, kteří podle všeho nebyli z chystané války nadšení.

Pod hradem, ale už za hradbami, se rozprostíralo vojenské ležení. Tvořily je dlouhé přístřešky z větví, postavené na dřevěné kostře. Větší víchř by je složil k zemi, jenže uspořádání pevnin na Chapežadu neumožňuje vytváření rozsáhlých oblastí nestabilního počasí, takže zde víchry skoro neznají.

Když jsem nad přístřešky přelétal, vybíhali z nich někteří bojovníci, ale většinu to nevytrhlo z poledního odpočinku. Ani jízdní a tažní řížyčové se neplašili. Inu - uvidíme!

Přistání přímo na největším nádvoří podalo chlegod'élšovi Fchukjirovi první varování - ani hradby města, ani mnohem vyšší a pevnější hradby jeho hradu mi nezabrání dostat se dovnitř. A neviditelné placky »voruzí« všem brzy dokázaly, že je marný i každý pokus zabouchnout přede mnou dveře či vrata.

Tentokrát jsem nic neriskoval. Když jsem nad tím předtím chvíli přemýšlel, napadlo mě vytvořit si z pole »voruzí« jakýsi neviditelný zvon, který mě a Babdi chránil před šípy. Vypadalo to, že spolu kráčíme bez jakékoliv ochrany, ale ve skutečnosti by nás mohly ohrozit jen nášlapné miny, kdyby ovšem takovou zákeřnost lidé na Chapežadu vynalezli. Za současného stavu zdejší válečné techniky, kdy nejtěžším válečným prostředkem je obléhací prak, případně okované beranidlo na podvozku, jsme byli bezpeční jako na jarmarku ve městě Piguzuňh.

A šípy přilétaly!

Vybídl jsem Babdi, aby je sbírala. Samozřejmě jen ty, přes které jsme šli a ocitly se »pod zvonem«. I tak jich brzy držela dost velký svazeček.

„To stačí, další nech ležet,“ usmál jsem se na ni. Sám jsem šípy nesbíral, abych vzbudil dojem, že je to pod mou důstojnost.

Fchukjir dobře věděl, že vyslanec Froilů představuje pro jeho válečný podnik větší nebezpečí než vojsko provincie Zizač. Když jsem se ocitl přímo v jeho trůnní síni, kde rozdával příkazy podřízeným velitelům, vyvedlo ho to jaksepatří z míry. Naštěstí pochopil, že další odpor nemá smysl. Když jsem se potom ujal slova - jako jediný v sále jsem nebyl natolik zaražený, aby mi to bránilo mluvit - poslouchali mě všichni.

„Máte zajímavý způsob vítání hostů!“ začal jsem. „Babdi, hod' jim to nadělení pod nohy!“

Babdi mě s gustem poslechla. Nevím, zda si uvědomila, že měl ten velmož kdysi chuť na její maso, ale spíš to věděla, jen to nedávala najevo.

„Ty bereš na vyjednávání ženskou?“ zděsil se Fchukjir.

„Proč ne,“ pokrčil jsem rameny. „Proč bych nesměl vzít na turnaj svou ženu? Zejména když ovládá prostředky Froilů a jen málo bojovníků se s ní může měřit!“

„Jo ták... tys přišel na turnaj!“ otřepal se Fchukjir.

„Jenom se podívat,“ řekl jsem významně. „Nebudu ho celý sledovat, vlastně chápu, že bojovníkům může překážet přítomnost mé ženy, ale přijdu se podívat na vyhlášení vítězů a doufám, že se pak všichni v klidu rozejdou do svých domovů.“

„Proč myslíš?“ zamračil se Fchukjir.

„Slyšel jsem i jinou fámu, doufám, že je to jen pomluva,“ pokračoval jsem. „Někdo mi říkal, že účastníci turnaje po jeho skončení vyrazí na válečnou výpravu. Jak říkám, doufám, že je to jen pomluva, nechtěl bych zažít, aby to byla pravda. Nedávno jsem musel, ač nerad, zavřít strůjce jiné takové válečné výpravy do vězení. Nechtějte se tam dostat také! To vězení je hluboko pod zemí a nevede tam žádná chodba - pochopitelně ani ven. Přístup tam je jedině pomocí prostředků Froilů - a ty tady na Chapežadu ovládám jen já. Válečníci jsou tam ve věčné tmě, pod kapající vodou a krmí se jen pecugíbe, i když to není proto, že by na ně měl někdo chuť. Ale znáte to - pecugíbe je strava všleghde, pro bojovníka obzvlášť ponižující. Ale mohli si za to sami. Včas jsem je varoval, aby nepodnikali žádné nepřátelské kroky, sdělil jsem jim - tak jako vám - co čeká toho, kdo můj zákaz překročí, takže je nemusíte litovat, i když pobyt v tom vězení nebude kratší než několik dlouhých desítek let.“

„Kdo že je v tom vězení?“ zeptal se Fchukjir.

„Nejvyšší hlavou je tam císař Kšutput,“ uspokojil jsem jeho zvědavost. „Ti ostatní jsou menší ryby. Ale o císaři Kšutputovi jste jistě slyšeli, nebo ne?“

„Tak on je ve vězení?“ podivil se jeden z bojovníků, stojící kolem Fchukjira. „Takže císařství je bez císaře?“

„Císařství teď řídí Rada Statečných města Piguzuňhu,“ řekl jsem. „Jako vždy, když dojde k uprázdění trůnu. Ale o osud jeho říše se neobávám. Na císařství si nikdo netroufne. Už protože by se každý útočník brzy ocitl v sousední kobce.“

„My jsme ale silnější!“ řekl Fchukjir. „Máme slib cizinců, kteří přišli z černé díry, že budou na naší straně.“

„Cizinců z černé díry?“ zarazil jsem se.

„Ano,“ otřepal se Fchukjir. „Objevili se v provincii Jurdyz a ujistili nás svou přízní.“

„V provincii Jurdyz?“ opakoval jsem po něm. „A nebylo to v horách poblíž průsmyku Kochry?“

„Bylo,“ souhlasil Fchukjir. „Cizinci jsou siláci a poslouchá je oheň! Jsou to obři silnější než Froilové!“

Průsmyk Kochry! Místo, kde jsem začal svou strastiplnou pouť po zdejším světě. Pak by ale ti cizinci mohli být moji bývalí kolegové ze Země!

„Něco o těch cizincích už vím,“ řekl jsem. „Ano, jsou to proti nám Chapežadům obři. Ale proti Froilům jejich síla nestačí. Možná vám slíbili přízeň, ale rozhodně ne ve vedení války! Půjdu se tam hned teď na ně podívat a promluví si s nimi. Ti obři také nemají rádi války. Vám všem bych proto poradil - přízeň cizinců skončí, kdybyste zahájili válku proti komukoliv. Zapomeňte na to, jestli jste někdy měli podobný úmysl! Věznice »Zárem« by vás mohla pohltnout na dlouhá desetiletí!“

„Jen se jdi na cizince podívat!“ odsekl mi jeden z bojovníků stojících proti nám. „Až budeš v kleci, přijdeme se podívat!“

„Tomu snad ani sám nevěříš!“ odvětil jsem s úsměvem.

Pak jsem se obrátil na Babdi.

„Obejmi mě, odejdeme!“ řekl jsem.

Objali jsme se navzájem. A já jsem pokračoval.

„Pchiš »Šutr-jedna«!“

16 Darwinova cena se uděluje posmrtně za nejloupejší smrt roku těm, kdo z rozmnožovacího procesu vyloučí největšího potomce - sebe. Podmínkou je, že nesmí způsobit smrt nikomu jinému

Setkání

Objevíli jsme se stranou od kamene, na kterém byla značka původně a kde ji většinu času blokovali ptáci. Teď na tom kameni žádný pták neseseděl a nedalo mi mnoho přemýšlení proč.

V údolíčku stál krásný, byť již omšelý pozemský vojenský stan, očividně pocházející z rozprodávaných »přebytků« bývalé Československé lidové armády. Ano, ten typický stan vyšisované khaki barvy, čtvercového půdorysu a s plátěnými okénky. Před ním stálo několik stolků podobně otlučené barvy a zjevně téhož původu, a skládací židle. Na nich sedělo, pokud jsem to spočetl správně, dvanáct mladých lidí, z nichž některé jsem poznal.

Přemek, Tom, Pavel, Zuzka a dokonce i Michal. Ostatní mi byli neznámí - ale to se dalo pochopit, už jsem mezi nimi nějaký ten pátek nebyl. Všichni seděli kolem stolků, sražených do jednoho dlouhého, a něco pojídali z klasických ešusů.

„Hele, další!“ všiml si mě a Babdi Michal. „Tome, zažeň je, ať se aspoň dneska v klidu najíme!“

Tom sáhl za sebe a vytáhl z batohu u své nohy klasickou raketovou pistoli. Zlomil ji, vložil do její hlavně tlustý váleček osvětlovací rakety, pak ji ale namířil přímo na nás a stiskl spoušť. Fuj, to jsem se lekl! Jako kdyby nás chtěl tou rachejtlí zastřelit!

Jenže jsem zareagoval včas. Plackou z pole »voruzí« jsem jim letící, červeně svítící hrudku odpálil zpátky. Bohužel poněkud nešťastně, protože ještě hořící dopadla na plátno stanu, kterým se pochopitelně propálila dovnitř, jakoby tam žádné nebylo. A krátce poté tam opravdu žádné plátno nebylo. Nebylo ani čemu se divit, v tom horku a suchu stan vzplál jako věchet slámy.

Společnost vyskočila od stolu a vrhla se ke stanu, někteří se pokoušeli vynést cennější předměty, jiní se - naprosto marně - snažili hořící plátno hasit.

„Cos to vyvedl, nešiko?“ obořil se Michal na Toma.

„Já?“ podíval se po něm křivě Tom. „Tys to neviděl? Ta rachejtla se otočila nazpátky! Jako kdyby se od něčeho odrazila!“

„Ale od čeho?“ zaťukal si Michal na čelo. „Vždyť tam přece vůbec nic nebylo a není!“

Mezitím jsme spolu s Babdi pomalým krokem přišli blíž, až skoro k Michalovi.

„Když se neumíte na návštěvě chovat, aspoň se nedivte!“ oslovil jsem je zblízka.

Michal s Tomem ztuhli jako sochy. Jen na mě a Babdi vytřeštili oči. Samozřejmě jim došlo, že mluvím já, hlas Chapežadů se od lidského výrazně liší frekvenčním rozsahem. Nejvíc ovšem ztuhli z toho, že jsem na ně promluvil - česky.

„Ježkovy voči, vono to mluví!“ zaúpěl Tom.

„Jakýpak »vono«!“ pozastavil jsem se nad tím označením. „Když už, tak »on«! Ačkoliv se ani nedivím, u vás není tak těžké rozeznat ženskou, máte větší pohlavní dimorfismus¹⁷. Ale když se na nás dva trochu lépe podíváte, možná sami zjistíte, kdo z nás je »on« a kdo »ona«.“

„A navíc, vono to mluví česky!“ přidal svůj postřeh i Michal.

„A kdyby jen česky!“ opáčil jsem. „You are a very stupid fellow, if you cannot distinguish between man and woman!“¹⁸

„Já se picnu!“ opět zaúpěl Tom. „Mimozemšťané opravdu mluví anglicky!“

„Íli pa-russki, chatěl ty skazát?“¹⁹ dorazil jsem ho, ale pak už jsem pokračoval smířlivěji. „Můžeme klidně zůstat u češtiny, mám ji taky nejradši. Ale poslyšte, chlapci... a taky ty, Zuzko, co kdybyste mi teď jemně sdělili, co v tomto světě pohledáváte?“

„Do boha, Zuzko, mimozemšťan tě zná dokonce jménem!“ zavolal Michal na svou kolegyni, která marně plácala hořící plátno stanu jakousi dekou. Při zvuku svého jména se ohlédla, přestala hasit, beztak neúspěšně, a celkem pochopitelně strnula.

„Znám i vás, pánové Tomáši a Michale!“ dokázal jsem obratem, že neznám jen ji. To stačilo, nemusel jsem se ztrapňovat, že znám jen pět jmen z dvanácti. Bývalým kamarádům div nevypadly oči z důlků, jak na mě vejrali.

Rozhodl jsem se neprozradit jim hned na úvod, že mají před sebou bývalého kamaráda. Tušil jsem, že bude ještě velká fuška přesvědčit je o skutečném stavu věcí. A taky jsem je chtěl trochu popíchnout za to, že mě opustili ve světě lidožroutů, kde jsem málem skončil jako pečeně na stole jeizela Fchukjira.

„Tak pánové!“ pokračoval jsem, jako by se nechumelilo. „Kolik zdejších venkovanů jste už vašim ohňostrojem zahnali? Není vám to

trapné? Neučili vás, že na rozumné bytosti nesmíte mířit ani světlicemi?“

„A kdo jste vy?“ vzpamatoval se konečně Michal.

„Snad vám postačí zvědět, že jsem zmocněnec Froilů tady v Chapežadu,“ pokračoval jsem vlastně v inkognitu. „Je se mnou má sekretářka a současně bodyguard Babdi. My dva sem patříme, ale co v tomto světě pohledáváte vy?“

„Zmocněnec Froilů?“ zarazil se Michal. „Froily známe, ale nevěděli jsme, že je znáte i vy...“

„Tak to víte aspoň od teďka,“ přikývl jsem. „My víme, že se znáte s Froily. Ale měli jste snad prozkoumávat Satuzyo, ne?“

„Vy víte i o Satuzyo?“ divil se Michal celkem zbytečně.

„Osada Naděje, že?“ pokračoval jsem. „Samozřejmě víme i o Zemi. Ještě vám v Parlamentu straší Mareček Benda?20“

Hoši vypadali čím dál vyjeveněji. Jejich partákům se zatím konečně podařilo uhasit stan, i když to asi nebylo jejich zásluhou, spíš konečně dohořelo všechno, co mohlo hořet. Z trosek stanu se vinuly jen ojedinělé sloupečky dýmu. Stranou leželo na hromadě všechno, co se podařilo z hořícího stanu vynést - zavazadla, pár svršků, několik spacáků, z toho některé mírně ohořelé...

Až teď se mohli všichni věnovat nám dvěma a nutno říci, byli z toho trošku přepadlí. Rozhodně nečekali, že nějaké zdejší opice neutečou, naopak promluví na ně česky a budou znát takové podrobnosti o Satuzyo, o osadě Naděje, ale i o Zemi.

„Takže jste zmocněnci Froilů...“ začal pomalu Michal.

„Já jsem se ptal první a ještě jste mi neodpověděli,“ skočil jsem mu do řeči. „Co tady pohledáváte? Nechci se moc hádat, ale už jednou jste tu neuspěli.“

„To je pravda,“ připustil Michal. „Přišli jsme tady o jednoho člena výpravy. Tomu se opravdu nedalo říkat »úspěch«.“

„Jo,“ pokýval jsem hlavou. „Nechali jste ho tu lidožroutům, to tedy nebylo moc kamarádké!“

„Zdejší opice nás přepadly,“ pokusil se to obhajovat Michal. „Tady Tomovi prostřelily šípem ruku a druhého z výpravy, Vojtu, zastřelily, takže nám nezbylo než ustoupit.“

„Opravím tě,“ převzal jsem nit příběhu. „Toho druhého vám Chapežadé jen omráčili. Probral se jako kořist kmene »Jurdyzů«, takže by ho čekalo upečení na rožni, ale když jim přece jen utekl, nemohl se vrátit, neboť

neznal cestu zpátky. Tak bídne zajištěnou výpravu nemohlo čekat nic jiného než fiasko, nemyslíš?“

To byl přímo útok na jeho velitelskou čest, ale podle mého mínění si to zasluhoval. A to i po tak dlouhé době. A přešel jsem na tykání, tak se v češtině lépe vyčítá. Ještě jsem jim neodpustil, že mě tu jen tak nechali.

„To jsme ale nevěděli,“ zamračil se Michal.

„A ani dodatečně jste se ani nepokusili přesvědčit, co se tu vlastně stalo,“ pokračoval jsem nelítostně. „Mohli jste ho ještě zachránit, ale vás to ani nenapadlo, co?“

„Je tu někde?“ zeptal se Michal dychtivě.

„Je, ale má na vás vztek, ani ho nechtějte vidět!“ řekl jsem. „A nedivte se! Nechat kamaráda v louži není kamarádké!“

„No, hlavně že žije!“ oddychl si Michal.

„Jo, žije,“ opakoval jsem po něm. „Po otravě jedovatými houbami skoro oslepl, zeslábl a zežloutl. Nechtějte ho ani vidět! Ostatně, on na vás také není zvědavý!“

„Hlavně že žije!“ vzdychl si Michal.

„Vaše zásluha to není,“ odpálil jsem ho. „A taky byste nás nemuseli nazývat opicemi. Nebo chcete, abych vás nazýval také tak? Jestli vám připadáme podobní opičkám makak, vy nám zase připomínáte gorily. My i vy jsme přece myslící bytosti. Říkáme si »lidé« jako vy, i když se nám pod tím pojmem vybavuje maličko odlišný obraz než vám.“

„Vy si taky říkáte »lidé«?“

„Vy si přece taky neříkáte »gorily«!“ otočil jsem to.

„To ne, ale když říkáme »lidé«, znamená to pro nás tvorové nám co nejvíc podobní.“

„My říkáme »lidé« i Froilům,“ vyčetl jsem mu. „I když jsou to tvorové na fluorovém základě a nepodobají se nám. Ale pro nás to jsou myslící tvorové, lidé. Vy nám říkáte »opice« a vašemu svědomí vůbec nevadí, když na nás namíříte zbraň, i když pouhou světlicovou pistolí.“

„Za to se omlouváme,“ couvl Michal.

„Ani nemusíte,“ řekl jsem. „Ostatně, ta světlice skončila na vaší straně a k vaší škodě, ne?“

„Nebylo to vaší zásluhou?“ podíval se na mě pátravě.

„Jistěže bylo,“ souhlasil jsem. „Ale jen jsme vám vrátili, co jste vystřelili po nás. A buďte rádi, že to byla jen světlice. Kdyby vás napadlo použít pušku, dopadli byste hůř.“

„A pak byste nás snědli?“ zamračil se Michal.

„Nejsme kmen »Jurdyzů«,“ opáčil jsem. „My lidi nejíme.“

„Ale lidožrouti ve vašem světě jsou, ne že ne!“ vytkl mi.

„Stejně jako na Zemi,“ řekl jsem. „A dokonce i v zemích, které se samy považují za »vyspělé«, jako je třeba Švédsko. Ještě tam propagují pojídání lidských mrtvol? Vždyť to bylo nedávno, v tomto počínajícím tisíciletí!“

„To snad ne!“ zarazil se Michal.

„Vy o tom nevíte?“ ušklíbl jsem se. „Koukám, že mám lepší informace o Zemi než vy. Odůvodňují si to »snižováním jakési uhlíkové t'ápoty« a také nedostatkem potravin. Ale nechme Zemi být, teď mě opravdu mimořádně zajímá, co tu hledáte?“

„Jsme tu na výzkumné výpravě,“ řekl Michal. „Zajímá nás tento svět, chceme se tu trochu porozhlédnout a studovat zdejší společnost.“

„V tom případě jste si nemohli vybrat horší místo, kde se dá takový průzkum začínat,“ ujistil jsem je. „To je jako kdybyste se chtěli něco dozvědět o Zemi a vybrali byste si k tomu oblast, kde řadí náboženští fanatici. Mali, Burkina Faso, Kongo. Nic byste se nedozvěděli, jen by vám jako nevěřícím zakrátko uřízli hlavy.“

„Chcete nám snad tvrdit, že tady je to někde lepší?“ podíval se na mě Michal pátravě.

„To bych prosil!“ odvětil jsem. „Umí všichni členové vaší výpravy používat dálkový skok »pchiš«?“

„Umíme to všichni, ale nemáme tu vytvořené cílové body,“ řekl Michal.

„V tom případě vás pozvu do své věže,“ řekl jsem přece jen trochu slavnostněji. „Nachází se ve městě Piguzyňh na sousední pevnině, kam by let pomocí »mybraki« trval dost dlouho. Skokem »pchiš« tam přeskočíte okamžitě, cílový bod má jméno »Slověž-hala«. Jestli chcete, vezměte si tam i své věci, i ty trochu ohořelé. Co necháte tady, s tím už se po návratu nemusíte shledat, zdejší kmen »Jurdyzů« by to považoval za svou legitimní kořist. Jen pro vaši informaci - příkaz »pchiš« už zahrnuje příkaz »gulasrzij« k hmotové kalibraci, nemusíte se tedy před skokem kalibrovat a skok sám je rychlejší.“

„Ale skok »pchiš« přece patří Froilům?“ opáčil Michal.

„Tvrdím snad něco jiného?“ pokrčil jsem rameny. „Jsem přece jejich zmocněnec!“

„Skákat do neznáma je ale riskantní,“ namítl Michal.

„Souhlasím,“ přikývl jsem. „Ale můžete tam někoho vyslat na obhlídku a když se váš průzkumník v pořádku vrátí, poví vám, jak velké riziko se mu to jeví.“

„A když se nevrátí?“ zapochyboval Tom.

„Vlastně ani nemusí, máte přece telepatii,“ připomněl jsem mu s úsměvem. „Ale kdyby se vám tam nelíbilo, potom nevím, co by vám mohlo zabránit ve zpětném skoku. Váš zdejší cílový bod se jmenuje »Šutr-jedna«, to jméno si pomyslíte v okamžiku.“

„Vy znáte i naše zdejší cílové body?“ podivil se Tom.

„Prosím vás, vymasnažte se mě nepodceňovat!“ požádal jsem ho zdvořile. „Nejspíš vás mate, že my, zdejší lidé, nenosíme oděv. Pak si ale uvědomte, že ve zdejších podnebí není oděv tak nutný jako na Zemi a proto se tu vůbec nevyvinul. Úplně nám zde chybí průmyslová odvětví, spojená s oděvem a obuví. Některá zdejší odvětví vám mohou připadat primitivní, jiná naopak těžko pochopíte. Náš svět je zkrátka jiný.“

Ale abychom jen planě nehovořili o ničem, zvu vás do své rezidence. Úmyslně neříkám »dům«, protože se to hodně odlišuje od toho, čemu říkáte »dům« vy. Pro začátek musím být maličko nezdvořilý a půjdu napřed, abych vám ukázal cestu.

Návštěvu mé rezidence uskutečníte, když si telepaticky pomyslíte příkaz »Pchiš Slověž-hala«!

Těsně před příkazem jsem se telepaticky, to znamená tiše, bez jediného zvuku, obrátil na Babdi, abych ji připravil na skok. Před očima pozemšťanů jsme se objali - a zmizeli jim.

Uvidíme, jak si troufnete!

Ukázalo se, že výprava z osady Naděje dokázala tentokrát svůj tábor opustit disciplinovaně a v pořádku.

Nejprve vyslali Toma obhlédnout, kam je to vlastně lákám. Pěkně jsem si vychutnal jeho překvapení, když jsem ho zavedl ke svému panoramatickému oknu, odkud mohl hluboko pod sebou obdivovat město Piguzuňh a zejména císařský palác, nacházející se na nevysokém pahorku uprostřed.

Tom se už nevracel, ale sdělil Michalovi své dojmy telepaticky. Krátce poté se začali ve velké hale objevovat jednotliví členové pozemské výpravy. Objevovali se tu s batohy a kufry a rychle se klidili z cílového bodu, aby umožnili skok dalším.

Nabídl jsem jim uložit si zavazadla ke stěně naproti oknu. Musel jsem objednat dvanáct nových křesílek, protože do našich křesel by se lidé ze Země nevešli. Pak jsem jim ponechal čas, aby se rozhlédli po městě shora. Město bylo z této výšky malebné, odsud nebyla vidět špína okrajových čtvrtí, kde si místní nedělali s úklidem velkou hlavu - i když se ani jim nepodařilo dosáhnout úrovně známých českých ghett Chánova nebo sídliště Luník. Na rozdíl od středověkých měst v Evropě měli v Piguzyňhu vodovod i kanalizaci, nejhorší špína a zápach se vyskytovaly jen v okrajové čtvrti řezníků.

Pak jsem všechny usadil do křesílek, ke každému jsem dal přinést stoleček s mísou ovoce, abychom mohli klidně pokračovat v rozhovorech.

„Tahle věž je nejspíš také produktem Froilů,“ začal hovor Michal. „Domky dole pod námi jsou skromnější.“

„Je to tak,“ přikývl jsem. „Domky zdejších obyvatel jsou skromnější díky císaři, který nesnášel, aby některá stavba zastínila nádheru jeho paláce. Věž postavila kdysi Hinjochi, které se zdejší císař neodvážil vzepřít. Zmátlo ho, že se Hinjochi spokojila s tak malým pozemkem, že prostě nečekal, co na něm postaví. Věž má tvar obrovské houby s tenkým třeněm a rozložitým kloboukem. Tak si vystačí s nevelkým pozemkem, kde předtím stála jen stará chajda, přitom se tady nahoře nemačkáme. Císař už několikrát litoval, že dal Hinjochi svolení k její stavbě. Ani horní »klobouk« není tak rozsáhlý jako císařský palác, ovšem hodně ho převyšuje a to se císaři pochopitelně nelíbilo.“

„A ti zdejší... lidé..., co nám před chvílí přinesli sedačky, to jsou tvoji sluhové?“ zeptal se Michal. „Připadá mi zajímavé, jak každý z nich hned věděl, co má přinést.“

„To je telepatie,“ připomněl jsem mu. „A nejsou to sluhové, jsou to mé manželky. Postaraly by se ale o vás i beze mne, dobře vědí, co lidem chutná.“

„Manželky?“ podíval se na mě Michal pátravě - ostatně byl jen jeden z dvanácti, kdo v této chvíli našpicoval uši. „Kolik jich vlastně máš?“

„Šest,“ řekl jsem. „Kdyby vás to zajímalo, představím vám je. Předem vás musím seznámit se zvláštnostmi zdejší populace. Na Chapežadu nemá pozemská monogamie šanci. Zdejší lidé mi vyčítají, že mám »jen« šest žen. Je to tím, že tu mají ženy drtivou početní převahu. Na jednoho muže jich připadá osm až deset, přesně to nevím, nejsou tu statistiky, které by to dokreslovaly.“

„Opravdu je tu taková převaha... žen...?“ zeptala se Zuzana.

„V Piguzyňhu je devadesát procent žen a jen deset procent mužů. Šest manželek je na zdejší poměry málo, naštěstí se nikdo neodváží zmocněnce Froilů kritizovat,“ řekl jsem s úsměvem.

„Devadesát procent žen... a všemu vládne muž?“ divila se tomu Zuzka hodně okázale.

„Vládnu zdejší Slonovinové věži,“ ujistil jsem ji. „Město Piguzyňh řídí Rada Statečných a mezi nimi není jediná žena. Ale to je zase tím, že Rada Statečných není volená. Jejimi členy jsou ti, kdo porazí v zápase všechny protikandidáty. Zdejší ženy bývají slabší než muži a v těchto volbách nemají vůbec žádnou šanci.“

„Přitom je jich drtivá většina,“ podotkla Zuzka. „To je tu asi pěkná demokracie, když zde ženy nemohou zasahovat do zdejších záležitostí!“

„Žádná demokracie, císařství,“ opravil jsem ji. „Vládne tu Rada Statečných, což jsou samí muži, a já sám pamatuji časy, kdy se tu přebytečné ženy posílaly na jatky. Dodnes uvidíte ve městě řeznické krámky s vývěsními deskami označujícími řeznictví, kde si můžete koupit čerstvé ženské maso! A nemínili to jen obrazně, ženy tady podřezávali doopravdy.“

„Takže - lidožrouti!“ vyjekla Zuzka.

„Jo, byli tu lidožrouti,“ přikývl jsem. „Než jsem se přidal k Froilům, bylo lidožroutství v celém zdejším světě. Dnes se na této pevnině ženy nepojídají, tady jsem to už zatrhl. Ale jinde... třeba v provincii »Jurdyz«, kde máte cílový bod »Šutr-jedna«, tam můj vliv nesahá natolik, abych ukončil lidožroutství i tam. Tam považuji za úspěch, když se mi podaří zastavit hrozící válku.“

„Příšerný svět!“ vzdychla si Zuzka zamračeně.

„Neohrnujte nad námi nosík, i na Zemi se dodnes pojídá lidské maso,“ ohradil jsem se. „Rozdíl je jen ve stupni rozšíření tohoto zlovyku. Tady se lidožroutství neprovozuje na pevnině, v jejímž středu stojí Slonovinová věž, ale většina zdejšího světa to pořád ještě dělá. Na Zemi se to podařilo vymýt skoro úplně, ale v poslední době se to vrací, kde to nikdo nečeká. I v natolik civilizovaných zemích, jako je Švédsko a katolické Polsko. A to ani nemluvím o zemích, jako je Brazílie nebo Havaj. Tam se to nikdy nepodařilo odstranit.“

„Říkáte, že zdejší ženy jsou fyzicky slabší než muži,“ chtěla Zuzka odvést pozornost na jiné téma. „Ale na nebezpečné výpravy je berete

s sebou. Jak to vysvětlíte?“

„Asi stejně, jako vaši účast na této výpravě,“ pokrčil jsem rameny. „Kromě toho, že je Babdi moje nejstarší manželka, umí ovládat silové pole »voruzí«. Nepotřebuje ani fyzickou sílu, když se rozhodne prorubat průsek pralesem. Já toho znám víc, ale ona má lepší postřeh, takže se krásně doplňujeme.“

„A co vy tady jako zmocněnec Froilů děláte?“ otočil námět hovoru Michal.

„Hlavní úkol, který jsem dostal od Hinjoči, je zabraňovat v tomto světě válkám,“ řekl jsem. „Ten plním bez výhrad. Další úkoly jsem si dal sám. Například zrušit lidožroutství. Odstranil jsem tuhle ostudu civilizace na celé této pevnině. Věřte mi, nebyl to malý úkol.“

„A přitom máte šest žen,“ začala zase rýpat Zuzka.

„A těch šest do mě hučí, abych si k nim přibral ještě aspoň dvě další,“ usmál jsem se. „Milá dámo, tady je jiný svět! Já jsem své ženy zachraňoval před sežráním a až potom mě přesvědčily, abych si je vzal! Pak mi přivedly vdovu, abych si ji také vzal, že ji tím zachráním před pohřební hostinou za jejího manžela, na které by byla hlavním jídlem. Měl jsem ji odmítnout a nechat ji osudu? Kdybych si měl vzít každou ženskou, kterou jsem tady zachránil před jatkami, měl bych jich něco přes dvě stě. Naštěstí to všechny pochopily, nenaléhají už na mě a já se snažím opatřit jim chlapy, kteří by je nebili a vážili si jich přinejmenším tak, jak si svých žen vážím já.“

„Tady snad muži ženy bijí?“ pozvedla obočí Zuzka.

„Ten zlozvyk je tu naprosto běžný,“ odvětil jsem. „Mě mají mé ženské rády i protože je nebiji. Zatím se mi podařilo odstranit ještě horší zvyk a sice prodávat ženy řezníkům na maso. Byly zde celé farmy na »výrobu ženského masa«. Naštěstí jsou minulostí a já jen doufám, že natrvalo. Zatím jen na této pevnině, na mnoha jiných místech to ještě bují dál.“

„A vy proti tomu nic neděláte?“ vyčetla mi Zuzka.

„A vy si myslíte, že je to jednoduché?“ obrátil jsem se k ní. „Pevnina, kde se rozkládá toto císařství, je největší ze všech. Na ní jsem musel začít a mám tu úspěchy. To je asi jako kdybych na Zemi vymýtil lidojedství z Evropy a kusu Asie. Pokouším se teď rozšířit svůj vliv i na další pevniny, ale v současné době jsem rád, že se mi na nich daří zabraňovat válkám. K vám jsem se vypravil z jedné takové cesty, kdy jsem zabraňoval válce kmenů »Jurdyz« a »Harýd«, tam co jste měli svůj tábor u značky »Šutrjedna«. Tam mi totiž o vás řekli. Kasali se, že jste jim slíbili pomoc ve válce

a taky proti mně. Proto toužím zjistit, co tady chcete? Co jste vlastně »Jurdyzům« slíbili?“

„Rozhodně ne pomoc ve válce,“ řekl Michal zamračeně. „Byli za námi jacísi ozbrojenci, které jsme přesvědčili, že k nim přicházíme v míru a nemáme v úmyslu jim škodit, ale to je asi tak všechno, při tlumočení rukama nohama jsme se na víc nezmohli. Ale jestli si to vyložili jako válečnou pomoc, pak se hodně spletli. Nepřišli jsme sem válčit.“

„To doufám,“ řekl jsem. „Protože v takovém případě byste se dostali do konfliktu se mnou. A jestli jste si udělali obrázek o úrovni zdejší civilizace podle hordy »Jurdyzů«, pak vás musím varovat. Civilizační úroveň Froilů, kterou tady mám k dispozici, je mnohem vyšší i než pozemská. Mě nějakou světlicí nezaženete a kdybyste na mě vytáhli střelnou zbraň, dopadli byste zle.“

„My s sebou střelné zbraně ani nemáme,“ řekl Michal.

„To asi také není ideální,“ řekl jsem. „V tomto světě žijí kromě nás Chapežadů i šelmy a jen některé jsou ochočené, jako na Zemi psi a kočky. Nejsou sice ve velikosti pozemských tygrů nebo lvů, ale ani setkání s divokými šavlozubými »hudamy« by pro vás nemuselo skončit dobře.“

„My jsme se chtěli po Chapežadu pohybovat v »mybraki«,“ řekl Michal. „Předpokládáme, že v něm jsme dostatečně chráněni.“

„Tady na Chapežadu ano,“ souhlasil jsem. „Ve světě Kycuzí by vás »mybraki« neochránilo. Zbraně tamních lidí mají účinnost vyšší než snesou ochranné vlastnosti »mybraki«. Pokud se chcete porozhlédnout po Chapežadu, »mybraki« vám postačí. Skoro se divím, proč jste se zdržovali se stanem a s vojenským nábytkem, když jste se mohli pohodlně ubytovat přímo v »mybraki«. Navíc by se váš příbytek stěhoval s vámi.“

„Takhle to ale vypadalo víc romanticky,“ podotkl Tom.

„Romanticky snad,“ připustil jsem. „Ale jste tady přece na vědecké výpravě a ne na pikniku. A co se týče vědy - nechápu, proč byste pracně zjišťovali vědecké údaje, když je můžete mít ode mne už roztríděné. Nabízím vám pobyt ve Slonovinové věži, spojený s přednáškami o Chapežadu. Vlastní výzkum pak můžete navázat na moje vědomosti, tím si ušetříte spousty času, námahy a nebezpečí, spojených s výzkumem od začátku. Chcete?“

Nepochopil bych, kdyby odmítli.

Máme tedy hosty...

17 Odlišnosti mezi vzhledem samců a samic téhož druhu

18 Jste velký hlupák, když nedokážete rozlišit muže od ženy!(angl.)

19 Nebo rusky, chtěl jsi říci?(rus.)

20 Profesionální poslanec, který díky vlivnému otci nedělal nikdy nic jiného než poslance. Normální život nezná, nedokáže vyjít ani s poslancekým platem a všemi náhradami...

Hosté

To se ví, vědomosti o Chapežadu jsem měl nesrovnatelně větší než Michalova parta, nicméně ani moje vědomosti nebyly tak důkladné, abych je mohl přednášet dlouho.

Nezbylo mi než vtáhnout do přednášek Babdi. Znala různé podrobnosti o Chapežadu stokrát lépe než já, menší potíž byla, že neuměla česky. Některé věci jsem přednášel sám a u jemností od Babdi jsem se ujal role tlumočníka. Rozumí se samo sebou, že by šlo použít telepatie a překladačů Froilů, ale to bychom si moc nepopovídali, že? Přece jen je přeložený výklad mimozemšťanky, přednášený česky, zajímavější, než když vypadne ze stroje inteligence, i když ta od Froilů byla lepší než pozemská.

A také mi to umožnilo pochlubit se nejen Babdi, ale celou svou rodinou včetně Vagvojty a Kišvojty. Mrňouskové už oba hbitě lezli po čtyřech a pokoušeli se vztyčovat na zadní, ale právě teď byli nejroztomilejší. Na rozdíl od lidských dětí si už oba říkali o nočníček, který byl tady tradičně podobnější obyčejné misce.

Souběžně s tím se nejkurážnější Elkírche, Fejarga a Gytchy vypravily do města na trh, aby měšťany psychicky připravily na návštěvu mimozemšťanů - vlastně mimochapežadů. Čekal jsem, že to pro měšťany může být šok, i když už věděli o Froilech, kteří se však mezi obyvateli nijak často neobjevovali. Reakce měšťanů byly různé. Většina byla na nové vesmířany zvědavá, malá část se jich děsila a věštila všemožné katastrofy. Jako kdyby něco tušili.

Návštěvníci se mezitím seznamovali s problémy, se kterými se mohou na Chapežadu setkat. Samozřejmě jsem je varoval před zákeřnými houbami, ale nechybělo ani varování před divokými zvířaty a v neposlední řadě i před potulnými lovci, kteří mohou mít různé nápady. Ke spokojenosti návštěvníků jsem je ubezpečil, že »mybraki« je spolehlivě ochrání nejen před zdejšími dravci, ale i před divochy. Nejsou ještě všechny kouty Chapežadu vhodné pro pěší návštěvu. Vždyť ani na Zemi není všude bezpečno! Stačí si vzpomenout, jak dopadl turista, když opustil poměrné bezpečí terénního auta, aby si pěkně zblízka nafotil smečku hodujících lvů a přitom přehlédl statného lvího samce za svými zády...

Kromě toho, že se pozemšťané seznamovali s poměry na Chapežadu, zajímal jsem se naopak o poměry na naší staré dobré kuličce Zemi.

„Co se dělo na Zemi v posledních pěti letech?“ zeptal jsem se Michala. Zvolil jsem delší časové období, abych mu nedal ani náznak, který by ho dovedl k mé osobě ve starém těle.0

„Situace na Zemi je v poslední době víceméně stabilní,“ řekl Michal. „Američané jako vždy vedou války - jednu v Africe, druhou na Středním Východě, svět si už na to zvykl.“

„Až tam Hinjochi zavede vyslanectví Froilů, svět si rychle zvykne na to, že ani Američané žádné války nepovedou,“ ujistil jsem ho. „Země má smůlu, že jiné světy jsou na tom očividně hůř a Froilové nepovažují situaci na Zemi za důležitou.“00

„Situace na Zemi není v poslední době stabilní,“ řekl Michal. „Američané jako vždy vedou války - jednu v Africe, druhou na Středním Východě, ale jak se zdá, mají teď záslusk na Evropu a to už vůbec nevypadá dobře.“

„Divím se, že na to Froilové nereagují,“ řekl jsem. „Až tam Hinjochi zavede vyslanectví Froilů, svět si rychle zvykne na to, že ani Američané žádné války nepovedou. Jen se obávám, že to na Zemi nepůjde tak snadno jako na Chapežadu.“0

„Jak to vlastně stíháš tady?“ zajímal se Michal.

„Mám na všech pevninách své špiony,“ řekl jsem. „Jsou to stejní lidé jako všichni okolo nich, takže nejsou nápadní. Když se tam vyrojí větší množství ozbrojenců, dají mi telepaticky vědět. Zrovna teď jsem varoval vladaře provincií Harýd a Jurdyz, aby shromáždění vojáků - oficiálně na turnaj - využili opravdu jen na turnaj, jinak narazí. Od nich jsem se přece dozvěděl i o vás.“

„A jak těm válkám zabraňuješ?“ zeptal se mě Pavel.

„Uznávám, že na Chapežadu je to až směšně jednoduché,“ přiznal jsem. „Tady panuje něco jako pozemský středověk. Zdejší armády jsou vlastně »trestné výpravy«, neznají tu něco jako fronty, frontové linie a podobně. Tady je to kolona ozbrojenců, co vtrhne do sousední říše, po cestě se chová jako banda lupičů, až se po nějaké době střetne s armádou protivníka. Následuje bitva obou armád, kde silnější tu slabší rozpráší. Vítěz pak bere vše.“

„Oni tu nedobývají města?“ zeptal se Pavel.

„Ale ano,“ souhlasil jsem. „Obránci velice často využívají opevnění svých měst, to jim přece dodává jistou výhodu, která má dorovnat nevýhodu obránců, kteří jsou často armádou protivníků překvapeni a nemají čas sesbírat stejně silné vojsko.“

Já obvykle využívám metody »Čínské zdi«, kdy postupující armádu zastavím, často ještě na jejich vlastním území, dostatečně pevnou zdí ze silového pole »voruzí«. Pro zdejší armády to bývá nepřekonatelná překážka. Je sice dlouhá jen pár kilometrů, ale nedá se obejít, protože ji podle potřeby operativně prodlužuji.“

„A co třeba žebříky?“ nadhodil Pavel. „Vojáci je nemají?“

„Jistěže mají,“ přikývl jsem. „Nejdou přece dobývat město opevněné hradbami bez žebříků. Jenže stěna z »voruzí« je trochu selektivně propustná. Žebřík o ni opřeš - a on do ní zapadne jako do tekutého asfaltu a je útočníkům k ničemu. Já na ně mezitím podniknu psychický útok, kdy jim dám najevo, jak jsou proti mé zdi naprosto bezmocní a jaké hrůzy je čekají, když se okamžitě nevrátí domů. A když ani to nezabere, připravím je o jejich jízdní a tažná zvířata - prostě je naházím do »mybraki«, odvezu daleko na jejich území, kde je vypustím. Jenže to oni nevidí a když jim pohrozím, že s nimi udělám totéž co s jejich zvířaty... zkrátka celá armáda se dá na útěk a je po válce.“

„To bych chtěl vidět!“ přál si Michal.

„Stačí počkat,“ ujistil jsem ho. „Mám dojem, že se právě do války chystají provincie Harýd a Jurdyz. Varoval jsem je, ale jak znám své Pappenheimské, dokud nedostanou pořádnou hromadu hrůzy, válečných úmyslů se nevzdají.“

„Vezmeš nás na tu podívanou?“ zeptal se mě Michal.

„Jistě, stačí počkat,“ přikývl jsem. „Ale teď bych navrhl jít se podívat na naše sedlácké statky. Uvidíte něco, co jste jistě ještě neviděli. Naše statky mají bezkonkurenčně nejvyšší produktivitu v celém císařství a zásobují potravinami nejen náš Skální dům a Slonovinovou věž, ale i trh ve městě Piguzyňh.“

„To by mohlo být také zajímavé,“ usoudil Michal.

„Tak pojďme!“ vyzval jsem je.

Prohlídka našich sedláckých statků dopadla přímo skvěle, návštěva ze Země nevycházela z údivu. Farmářky jim předvedly orání s pomocí

»mybraki« a »skleněných« pluhů, pak následovaly další mechanizované polní práce.

„Říkal jsi středověk, ale co je tohle?“ ukázal mi Michal na šestiradlicový pluh tažený »mybraki«.

„Využíváme trochu povolenou mimozemskou technologii,“ řekl jsem s úsměvem. „Mám od Hinjoči povolenou stavbu strojů a využití »mybraki« k dopravě a jako tažné síly. Je to dost pokrok proti době, kdy zdejší pluhy, vlastně jen jednoduché háky, tahalo spřežení žen,“

„Pluhy že tahaly ženy?“ zarazil se Michal a ostatní vypadali stejně ohromeně.

„Sedláci se k ženám chovali jako k dobytku,“ přikývl jsem. „Však tu teď mnoho mužů nevidíte. Tyhle statky vedou skoro výlučně ženy. Už ne jako tažná síla - i když si některé z těch dob udržují svaly jako kulturistky - ale jako traktoristky a hospodářky. A musíte uznat, jde jim to.“

Pravda, bylo tu pár mužů, ale většinou za trest ve funkcích »krmičů vepřů«. Ani jsem je nechtěl návštěvě ukazovat a byl jsem rád, že o naše vepřiny neprojevíli dostatečný zájem. Ostatně, co by na vepříněch bylo zajímavé, že?

To se ví, kdekoliv jsme se objevili, stali jsme se předmětem zvědavého zájmu. Aby ne, kdo má možnost vidět mimozemšťany, v tomto případě mimochapežady? Ale naše venkovanky si přece jen držely odstup. I když mě viděly, tak úplně podivným cizincům nedůvěřovaly.

Prohlídka pěti navzájem si podobných a přesto odlišných hospodářství nám zabrala celý den. Vrátili jsme se až večer.

„Dobře se vyspěte,“ přál jsem návštěvníkům, než jsme se rozešli do ložnic. „Zítřka se podíváme na venkovskou slavnost.“

Měli se aspoň nač těšit.

Vpád

Krátce před spaním jsem se rozhodl telepaticky kontaktovat svého špiona ve městě Jurdyzu. Bohužel, jen potvrdil mé odhady.

»Jeizek« Fchukjir se zřejmě rozhodl, že vpád k sousedům přece jen uskuteční.

„K čemu by nám asi byla naše skvělá armáda, kdybychom ji nepoužili?“²¹ prohlásil před nastoupenými a freneticky jásajícími bojovníky. A pak nařídil slavnostní přehlídku vojsk. Objížděl své vojáky na řížyči a dlouhým kopím brnkal o jejich vztyčená kopí.²²

A pak se armáda vydala na pochod...

Můj špion zhruba spočítal bojovníky, tak jak defilovali před jeho domem, když táhli od paláce k jižní bráně. Mělo jich být něco kolem dvaceti tisíc, což byla na zdejší poměry respekt budící banda hrdlořezů, před kterou se nikdo neodvážil ani přeběhnout přes cestu.

Počítal jsem, že do večera urazí tak pět kilometrů a budou se muset utábořit, ale i kdyby pochodovali celou noc, nedojdou ani zdaleka na hranice. Mám tedy dost času na přípravu blokování vhodných cest a zastavení této války.

Poděkoval jsem svému špionovi a na jeho dotaz, co má teď dělat, jsem mu řekl, aby žil jako dosud a sledoval dál ozbrojence. Možná se do města brzy vrátí, ovšem ne jako vítězové.

„Ty je přepadneš, že?“ hádal.

„Jako vždycky,“ ujistil jsem ho. „Ale ne tady, na dohled od města. Jen ať se pořádně projdou!“

Pak jsem se telepaticky od něho odtrhl a spojil se se svým špionem, usídleným ve městě Harýd ve stejnojmenné provincii. Očekával jsem, že tudy vojsko musí projít a varoval jsem ho, aby se připravil, bojovníky neprovokoval, držel se stranou a jestli se mu to podaří, aby je aspoň odhadem spočítal. Špion mě nadšeně ujistil, že bude ostražitý a samozřejmě mi předá co nejpodrobnější zprávu. Měl jsem to tedy připravené a mohl jsem jít klidně spát. V noci se nic dít nebude, snad zítra. Od města Jurdyz se směrem k severním horám táhly lesy, ale jižní směrem, kudy vojsko táhne, byla rovina. Armádu jsem chtěl zastavit v lesích u jižní hranice. Vždycky je působivé, když moje zeď pokácí pár silných stromů. Taková ukázka síly má zásadní vliv na bojovou morálku vojska.

Jdeme tedy spát...

Ráno jsme normálně vstali a pak jsme šli na společnou snídani do příjímací haly Slonovinové věže. Tam bylo živo, snídani nám připravily Babdi s Fejargou a pozvolna, po jednom se sem začali trousit i pozemšťané. Teprve když viděli, že my už jsme skoro po snídani a čekáme už jen na ně, začali sami od sebe spěchat.

Času však bylo dost, spěch nebyl na místě. Během čekání jsem telepaticky zavolal svého špiona do města Harýd. Potvrdil mi, že větší část vojska už městem prošla. Bohužel jeho počty nesouhlasily s počty vojsk opouštějících Jurdyz. Buďto někdo ze dvou špionů špatně počítal, nebo se nám od hlavního voje cestou oddělilo kolem dvou tisíc bojovníků. Nu což, zjistíme to až tam.

„Vážení přátelé,“ oslovil jsem česky pozemšťany, „budete mít jedinečnou příležitost sledovat jednu z více akcí, zaměřených na opětovné nastolení míru v severní pevnině. Poletíme tam spolu ve společném »mybraki«. Tento dopravní prostředek je dostatečně variabilní, aby dovozoval cestu v podobě menšího mikrobusu. Ve městě mám sice několik cílových bodů pro funkci »pchiš«, jenže se tam někde nekontrolovatelně pohybují dva tisíce bojovníků... myslím, že společný let bude výhodnější...“

Nikdo nebyl proti, takže jsme se všichni odebrali na střechu Slonovinové věže, abychom nastoupili do společné »mybraki« v podobě ohlášené jako »mikrobus«.

»Mybraki« se pochopitelně objevila jako plošina vznášející se těsně nad podlahou rozhlednové plošiny. Vyčnívalo z ní čtrnáct sedaček, které jsme postupně obsadili - dvanáct větších pro lidi, dvě menší pro mě a Babdi. V poslední době jsem se bez ní nikam nepouštěl, protože jen Babdi ovládala »chožemi«, aby mohla za mě vrátit čas, kdyby to bylo nutné.

Chystal jsem se uzavřít »mybraki« a vyrazit »směr sousední pevnina«, když jsem najednou vnímal velice naléhavou žádost o telepatické spojení. Nezbylo mi než jí vyhovět.

»Vojto!« ozvalo se mi v hlavě naléhavě. »Město Risipej je plné ohně, všechno tu hoří... Aúú!«

Z posledního vjemu, než se spojení nečekaně přerušilo, se na mě vrhla přímo živočišná bolest.

A sakra! pomyslel jsem si, tohle je zřejmě vážné! Přístavní město Risipej na jižním okraji císařství... tam je špionem zelinář Grčkrod'lo... má

tam prosperující obchod zeleninou, ale z toho kouta bych žádný poplach nečekal! Jestliže ale město Risipej hoří a jak se zdálo, špiona Grčkrod'la někdo právě zavraždil, pak je to vážnější než chystaná válka na severní pevnině! Musím se tam podívat! Málo platné, tohle má přednost!

„Babdi, ke mně!“ zavelel jsem jako frajtr na bažanta.

Babdi mě poslechla bez vyptávání, ale Michal se stihl zeptat, co se děje?

„Lituji, stalo se něco mnohem důležitějšího než ohlášený výlet do severní pevniny,“ řekl jsem. „Počkejte tady, jen si tam odskočím podívat, co se vlastně děje!“

Objal jsem Babdi a poručil: »Pchiš Risipej-rynk!«

Očekával jsem skok, ale nestalo se nic.

»Géfag?« zeptal jsem se rychle na důvod.

»V cíli není volno!«

»Pchiš Risipej-jedna!« »Géfag?«

»V cíli není volno!«

»Pchiš Risipej-dva!«

Víc bodů jsem tam neměl a když se skok opět neuskutečnil, neměl jsem už žádnou další možnost, jak se tam rychle dopravit. Kdo mi to blokuje všechny body? Bod »Risipej-dva« ležel, jestli si to dobře pamatuji, na středovém kameni kašny! Tam by přece nic překážet nemělo!

»Géfag?« zeptal jsem se pro jistotu na příčinu.

»Cíl zničen!«

Polilo mě horko a hned nato mráz. »Cíl zničen« - ale cíl byl kámen uprostřed kamenné kašny, to by ji musel někdo rozvrátit!

Takže mi zbývá jen »mybraki!«

„Co se děje?“ zeptala se mě Babdi.

„Něco divného,“ odpověděl jsem jí a pustil jsem ji z objetí. „Nefungují mi skoky, poletíme tam pomocí »mybraki!«“

Babdi jsem informoval chapežadsky, návštěvníci mi ovšem nerozuměli, takže jsem zachytil jen jejich udivené pohledy.

„Něco se stalo na jižním pobřeží císařství,“ přešel jsem na češtinu. „Musím tam teď hned odletět. Vás do toho nechci tahat, prosím, vystupte si!“

„Proč?“ zamračil se Michal. „My ti tam nebudeme překážet! Vezmi nás s sebou!“

Okamžik jsem uvažoval, ale pak jsem si řekl, že návštěvníci nejsou bezbranní Chapežadé, snad to zvládnou.

„Jak myslíš,“ ustoupil jsem. „Ale kdybych zavelel »Všichni ven!«, pak všichni jeden po druhém z »mybraki« vyskáčete jako posádka hořícího letadla, jasné? Cílový bod máte »Slověž-hala«, jasné? Umíte snad všichni »pchiš«?“

Teď jsem nesměl vyslovit jméno některého cílového bodu, jinak by mě to tam okamžitě poslalo.

„Umíme,“ ujistil mě Michal. „To je to tak vážné?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Ale vypadá to jako vážné a možná nebezpečné, to uvidím až na místě. Ale pokud ovládáte skoky »pchiš«, vezmu vás tam. A teď sedat, letíme!“

Let na jižní okraj pevniny trval o něco déle než by trval let k severní pevnině. A celou dobu jsem byl jako na trní. Tady, na jižním okraji císařství, potažmo naší pevniny, jsem měl špiony jen tři. Každý pokrýval jedno přístavní město. Předpokládal jsem, že by se případná invaze sousedů soustředila právě tam, i když jsem tomu sám nevěřil. Císařství bylo pověstné svou početně silnou armádou a nečekal jsem, že by se někdo pokusil o jeho přepadení. Musel jsem ale vzít v úvahu, že jsem odstranil císaře. Nahradila ho »Rada Statečných«, ale to nebyla důstojná náhrada. Stateční se mezi sebou často hádali, jen zřídka se na něčem shodli a morálka armády se pod jejich velením uvolňovala. Žvanilové oplývali jen silou, ale neměli dostatečnou autoritu. Málo platné, akceschopný diktátor je z vojenského hlediska lepší než rozhádaná Rada.

I když jen z tohoto hlediska. Z hlediska mírumilovných obyvatel je diktátor pohroma.

Musel jsem tedy počítat s tím, že případní nepřátelé využijí slabosti císařství a i kdyby neměli úmysl úplně je rozvrátit, mohli by si aspoň ledacos snadno naloupit.

Po celou dobu letu jsem proto napínal zrak k obzoru, kdy už se před námi objeví moře a s ním přístav Risipej. A děkoval jsem v duchu Hinjoči, že mi spravila i oči. Vidět dodnes žlutě, těžko bych se mohl takhle ostře dívat do dálky! Mohl bych sice pověřit hlídkováním Babdi, ale kdoví, jestli bych nepotřeboval pomoc, abych se vůbec udržel na nohou!

Letěli jsme plnou rychlostí »mybraki«. Během letu jsem své cestující zhruba seznámil se stavem věcí i se svými obavami. Moc se mi to nezdálo.

Zapálit město hned na začátku, to opravdu nevypadalo na námořní loupežníky. Ti by to nejdřív vydrancovali a ani pak by se s vypalováním města nezdržovali, prchali by jako o závodech, než dorazí císařská armáda. Ze sousedního města by to pár hodin trvalo, ale něco jiného je drancovat město propadlé panice a něco jiného je čelit organizované armádě.

Jenže pak jsem na obzoru zpozoroval dva sloupy kouře, od sebe dosti vzdálené. Jestli je ten vpravo z Risipeje, pak by sloup vlevo musel být ze sousedního přístavu Hifodisu. To snad ne!

Naše »mybraki« klesla na můj povel níž. Zpomalila na šest set kilometrů v hodině a jenom »lízala terén«. Jenže znenadání mi »zgryjo«, vytvářející a udržující »mybraki«, dal před vnitřní zrak hlášku: »Mybraki ozářen svazkem elektromagnetických vln!«, na což jsem chvílku nereagoval, než mi to došlo.

Chapežadé neznají žádné zdroje elektromagnetických vln.

Proboha, co vlastně může tady ozařovat »mybraki«?

To sem přece nepatří!

Na Chapežad to sice nepatřilo, nicméně to tu bylo.

Někdo, koho jsme zatím neviděli, nás zachytil paprskem elektromagnetických vln - radaru. Chapežadé to nebyli, musel to být někdo jiný. Někdo, kdo zná princip radaru, je tedy na vyšší civilizační úrovni, přinejmenším srovnatelné s pozemskou. Ale také někdo, kdo podle všech známek zapálil dvě města zdejších, při takovém civilizačním rozdílu bezbranných obyvatel. A nešlo jen o dva špiony, z nichž jeden stačil o tom podat aspoň neúplnou zprávu, šlo o obyvatele dvou přístavních měst.

A zakrátko začalo jít i o nás. Všiml jsem si, že nám vstříc letí jasně bílá, svítící koule. Vypadala natolik žhavě, že jsem ani na okamžik nezapochoyboval, co s námi udělá, když na nás narazí. Něco takového už jsem zažil a netoužil jsem si to zopakovat.

Vytvořil jsem tři sta metrů před námi stěnu z »voruzí«, aby tu kouli zadržela a případně obrátila nazpět. Žhavá koule vzápětí do té stěny narazila, jenže se neodrazila jako tenisák od rakety, ale nejprve k desce »voruzí« přilnula, pak jako kdyby se protavila na druhou stranu a opět se rozjela proti nám.

To už jsem ale pozoroval při zpětném chodu. Mezitím jsem nejprve úplně zabrzdil a pak jsem bez otáčení ve vzduchu rozjel »mybraki« nazpět, dál od té koule.

„Babdi, leť s námi domů!“ poručil jsem manželce, abych se mohl soustředit na obranu. »Mybraki« letěla pozadu stejně jako vpřed, stačilo by, aby Babdi udržovala směr, ale to už jsem viděl, že to nebude stačit. Ze tří stran nás doháněly další tři ohnivé koule a to už bylo na obranu pomocí polí »voruzí« příliš.

„Všichni ven!“ vykřikl jsem česky. „A padám!“

„Myslíš skokem do věže?“ zeptal se pro jistotu Michal.

„Kam jinam?“ zařval jsem na něho. „Neztrácejte čas!“

Pozemšťané to pochopili, vyskočili z průhledných sedaček »mybraki« a začali jeden po druhém mizet. Odrazil jsem deskou »voruzí« další žhavou kouli, ale to už jsem viděl, jak nás další čtyři berou »do kleští«. Všechny mířily na nás. A jakmile prošly deskou, začaly opět nabírat rychlost. Tohle tenisové utkání se ani nedalo vyhrát! Uletět jim? Kdoví, jakou vyvinou maximální rychlost! Jestli nadzvukovou, pak nás dohoní. A jak jsem viděl, nezastavíme je.

Naštěstí už byli pozemšťané pryč. Vstal jsem, popadl jsem Babdi do náruče a požádal jsem telepaticky: »Pchiš Slověž-hala!«

A pak jsem i s Babdi pomalu vstával z podlahy, kam jsme spolu upadli. Vodorovný směr byl ve Slonovinové věži přece jen jiný, než na jižním okraji pevniny.

Ale byli jsme tu - a všichni!

Z ukázkového předvedení zásahu proti armádě Chapežadů se začínal stávat horror. Pochopil jsem, že jsem narazil na odlišné protivníky než voje Chapežadů s kopími, luky a šípy. Tihle měli proti nám radary jako pozemské armády, ale navíc létající ohnivé koule, zřetelně vykazující stopy umělé inteligence. Rozhodně to není rovnocenný nepřítel! Nebyl by rovnocenný ani pro pozemské armády! Tyhle ohnivé koule ukazovaly, že jde o vyšší level, než jsme se dosud setkali!

V té chvíli jsem ocenil, že mi Hinjochi prozradila, jak bych ji mohl zavolat na pomoc. Otevřít nepatrnou bránu do »vějířů« a telepaticky ji zavolat.

»Hinjochi, pomoz nám!« přešel jsem do prosebného tónu.

»Vydrž, teď nemám čas, přijdu až to půjde!« přišla obratem telepatická odpověď, ale Hinjochi se ode mne odtrhla dříve než jsem jí stačil něco vysvětlit. Nezbylo mi než zrušit bránu.

Hinjochi o nás ale ví, utěšoval jsem se.

To už se ale na mě sesypali všichni kdo byli v hale. Nejen návštěvníci ze Země, ale i zvědavé Chapežadky, které sem hluk pochopitelně přilákal.

„Co to vlastně bylo?“ vystihl nejlépe všechny dotazy Michal.

Nikdo si neuměl vysvětlit, co se děje. Chapežadky nevěděly nic víc, než že jsme se nečekaně a narychlo vrátili. Pozemšťané sice věděli, že na nás někdo střílel, ale neměli nejmenší tušení, co to bylo. Pochopili, že to bylo něco nad úrovní pozemské vojenské techniky, ale tím větší záhadou to pro ně bylo.

Já s Babdi jsme se však už setkali s protivníkem, který po nás střílel něčím podobným. Bylo to na Kycuzí, kde jsem přišel o pozemské tělo a stal se Chapežadem. I když - mohlo jít i o jiné protivníky. Jako na Zemi, když na vás někdo začne střílet dlouhou dávkou, může to být kdokoliv. Kalašnikov si tam koupil kdekdo a mnozí mají i vlastní typy.

Horší zpráva byla, že na nás Hinjochi nemá čas. Buďto mé zoufalé volání považovala za prkotinu, nebo...

...nebo má jinde ještě horší problém!

Co to ale může být, že to zaměstnává i Froily?

Nadechl jsem se a přinutil se uvažovat. Hinjochi o nás ví. Přejde a nenechá nás na holičkách. Počkám na ni a do té doby se pokusím uklidnit všechny poplašené, kteří se na mě dívají jako na vševěda...

I když toho vím jen o málo víc než oni...

----- Poznámky:

21 Slova Čechoameričanky Madeleine Albrightové před zahájením jedné z mnoha ostudných amerických válek třetího tisíciletí.

22 Komu to připomíná film »Pán prstenů«, strefil se...

Pověření

Měl jsem aspoň čas vysvětlit všem v hale Slonovinové věže situaci na jižním okraji pevniny.

Svět Chapežadů tam napadli nájezdníci z jiného vesmíru, pro Chapežady prakticky neporazitelní. Mají asi vyšší technickou úroveň než Země a ani prostředky Froilů nejsou proti nim účinné. Za této situace nám nezbývá než čekat. Hinjochi slíbila, že přijde, jenže zrovna teď nemá čas, podle všeho řeší něco ještě horšího.

Dáme si tedy zatím svačinku. Mohl bych se možná vypravit proti vojskům z Jurdyzu, ale ti jsou teď hodně na vedlejší koleji.

„Nemohli bychom ti pomoci?“ reagoval na to Michal.

„Vidíš! Tak se pozná kamarád!“ pochválil jsem ho.

„Poslyš, nemohl bys nám telepaticky přivolat pozemšťana Vojtu, říkal jsi, že se tu někde schovává...“ poprosil Michal. „Mám se mu za co omluvit.“

A herdek, to vypadá ještě lépe, řekl jsem si. Asi bych mu měl nalít čistého vína, snad to pochopí.

„Já jsem Vojta,“ odtajnil jsem své inkognito.

„Tebe jsem nemyslel,“ obrazně mávl rukou Michal. „Myslím pozemšťana Vojtu, co se tu schovává...“

„Stojí před tebou,“ trval jsem i já na svém. „Ten váš bývalý kamarád jsem já - a doufám, že jím zůstanu. Možná je to pro vás překvapení větší než snesete, ale zkuste mi to uvěřit... ve světě Kycuzí jsem přišel o pozemské tělo. Hinjochi mi nabídla jiné, ale jen tělo Chapežada. Současně mi nabídla funkci vyslance Froilů na Chapežadu s úkolem zabraňovat tu válkám. Od té doby žiji ve Slonovinové věži, starám se o Chapežady a žiji jako oni včetně toho, že tu mám rodinu a cítím se být rodilým Chapežadem. Proto znám i poměry na Zemi, kde jsem se narodil a vyrostl, a ledacos vím i o Satuzyo - tam jsem byl s vámi ještě ve svém pozemském těle, než mi ho barbaři na Kycuzí změnili v prach. Tak co, jste schopní tohle vysvětlení strávit? Jestli ne, počkejte, až sem přijde Hinjochi. Potvrdí vám to a snad aspoň jí uvěříte.“

Všech dvanáct na mě zíralo jako na zjevení. Nedivil jsem se jim, bylo to těžké sousto ke strávení. Kamarád změněný v opici! A přitom vyslancem Froilů!

„To je... to je...“ koktal Michal.

Až mi ho bylo líto, ale ještě jsem si neodpustil rýpnutí.

„Mimochodem, nabídkou pomoci sis u mě maličko vyžehlil vroubek, že jste mě nechali na Chapežadu lidožroutům a vůbec jste se o mě nestarali. Kdyby vás napadlo se sem na skok vrátit a telepaticky mě zavolat, byl bych dnes člověkem Homo Sapiens a ne Homo Chapežadius. Tenkrát, když jsme utíkali, mě omráčili, ale vzpamatoval jsem se... utekl jsem lidožroutům až z klece na jatkách, kde mě včas napadlo položit cíl pro »pchiš« mimo klec a tím vyskočit z klece. Naučil jsem se pokládat cíle pro »pchiš« na úctyhodné vzdálenosti, budete se asi divit, ale jde to. Ale jak se říká, to všechno odnesl čas...“

Chvíli ještě lapali po dechu, nespěchal jsem na ně.

„A teď už se ani nechceš vrátit?“ napadlo správně Toma.

„Kam?“ usmál jsem se. „Na Zem? Kde bych nejspíš skončil v ZOO? Na Satuzyo? A co byste tam se mnou dělali? Vodili za mnou zvědavce? Tady mám všechno. Rodinu, děti, nové přátele, ale především, mám tady poslání, které jen tak neopustím!“

Bylo mi jasné, že to budou muset pochopit. Protestovat se proti tomu nedá - vždyť jsem si to přece vybral sám.

Jenže v té chvíli se v hale trochu zavlnil vzduch a stranou od nás se objevila Hinjoči.

Konečně!

Hinjoči však nevypadala příliš nadšeně. I pod skafandrem byly znát váčky pod očima, jaké bývají u Homo Sapiens. Být to pozemšťanka, řekl bych, že je šíleně utahaná.

Obhlédla nás všechny a pak zamířila k prvnímu volnému křesílku, připravenému pro lidi Země - velikostí vyhovovala i jí.

„Omluvte mě, sotva se držím na nohou,“ řekla telepaticky.

„Co se děje u vás?“ zeptal jsem se.

„Zmatek nad zmatek,“ přiznala. „Žádala jsem o posily, ale není to možné. Rozumějte - nacházíte se na okraji dvou stého osmnáctého vějíře, tedy úplně na okraji oblasti našeho zájmu. To není výraz pohrdání, to je jen trigonometrický fakt. Na opačném konci nám vypukla válka mezi dvěma civilizacemi. Kdo může, účastní se hašení toho požáru, dříve než budou škody kolosální. A do toho Kycuzí vypověděli všechny smlouvy o příměří. Takže - jak už jsem si zjistila ze záznamů - napadli i Chapežad.“

„Myslel jsem si to, že to budou oni!“ vydechl jsem.

„Poslyšte, vy co jste tu jen na návštěvě,“ obrátila se k partě pozemšťanů. „Vy patříte, tuším, k bandě ze Satuzyo. Ať tu jste za jakýmkoliv účelem, bude asi lépe, když se teď vrátíte. Chci dnes s vámi také něco projednat, hned jak to vyřídím tady... Vraťte se raději hned a svolajte všechny obyvatele Naděje, ať nezdržujete, až tam přijdu. Čas je drahý a ten můj nejvíc.“

„Podíváme se sem co nejdřív, až to zase půjde,“ řekl Michal. „Tak bando, vrátíme se svolat Naději!“

Vypadalo to skoro jako slib.

Návštěva ze Země postupně zmizela, jistě přeskočili na cíl »Šutrjedna«, aby odtud pokračovali bránou.

Hinjoči se v křesle mezitím schoulila. Vypadala skoro jako nešťastná holka čerstvě po rozchodu s klukem. A nebyl to pouhý dojem, očividně ji něco hnětlo. Chvíli seděla a mlčela.

„Takže si popovídáme jen spolu,“ přešla na čistou češtinu, které Chapežadky nerozuměly. „Od té doby, co jsi vládcem této věže, jsi nikoho nezabil. Ani nešťastnou náhodou ne.“

„Snažil jsem se,“ přikývl jsem.

„Jenže Kycuzí jsou zřejmě bestie, které podle záznamů již vyvraždily osm zdejších měst. A já nemám ani hodinku volného času, takže ti nepomohu.“

„Pak ale Kycuzí Chapežady vyvraždí!“ připomněl jsem jí.

„A možná by to i udělali,“ přikývla. „Jenže já jsem tady na osmnáct obydlených světů a dvaadvacet neobydlených sama. To, co se děje v Chapežadu, je zatím čajíček proti tomu, co se děje na Silijzuo, Vildai a Jaravamu. Mít na Kycuzí víc času, ukázala bych jim něco, nač by nezapomněli. Ale bude to chtít víc času a ten mi zoufale chybí. Nezbývá mi, než to nechat na tobě.“

„Mě smetou během několika minut,“ odvětil jsem.

„Nesmetou,“ ujistila mě. „Ale jsi asi jediný na Chapežadu, kdo má naději uspět. Poslyš, máš ze Země vojenský výcvik?“

„Nemám,“ přiznal jsem.

„Ty ses o války na Zemi vůbec nezajímal?“ podívala se na mě tázavě. „To bys mě opravdu zaskočil!“

„Zajímal jsem se o ně jen okrajově,“ připustil jsem.

„Ale pochopil jsi, co se děje, když vaše »mybraki« zaměřil radar armády Kycuzí,“ oťukávala si mě. „Nemusel jsi zdlouhavě zjišťovat, co to znamená. Pak už jsi jejich střely očekával, že?“

„Pochopil jsem to,“ přikývl jsem. „Pozemské armády často používají radary ke sledování nepřátel.“

„S tím si možná vystačíš,“ přikývla spokojeně. „Neděláme to s nadšením, ale dostaneš ode mě naše zbraně. Přesněji řečeno, jen tě s některými naučím zacházet. A do uzavření současného válečného stavu máš povoleno zabíjet. Zkrátka jsi teď náš voják na Chapežadu, pověřený ochranou místních obyvatel. Ruším tedy zákaz zabíjení a nechávám to na tvém dalším uvážení, ale vojáky ze světa Kycuzí smíš na Chapežadu vyvraždit úplně. Nemusíš je pronásledovat až do jejich světa, ale tady nenech naživu žádného, jinak tě nakonec smetou. Pamatuj, jsi proti nim sám.“

„To nevypadá na procházku růžovým sadem,“ řekl jsem.

„To tedy nevypadá,“ souhlasila. „A stejně můžeš zacházet se zdejšími bojovníky, pokud se okamžitě po tvé výzvě neobrátní na útěk. Jak zdejší lidi znám, nebudeš to muset dělat často, rychle se to mezi nimi rozkřikne. Uvědom si ale, že ani ty nemáš čas.“

A sakra, pomyslel jsem si, tohle začíná vypadat drsně!

„Je to něco, co jsme nechtěli,“ přiznala unaveně Hinjochi. „Ale ani my už nemáme na vybranou. Jaravamci mají úroveň srovnatelnou s námi, tam jde opravdu o to, kdo s koho. Už jsme přišli o tři úplně zničené světy. Tady to ještě není tak horké, tady to možná zvládneš i ty.“

„A když ne?“ nadhodil jsem.

„Někdy stačí vrátit čas pomocí »chožemi« jen o tak dlouhý okamžik, abys mě stačil varovat,“ řekla. „Kdyby to opravdu nešlo jinak, pak Kycuzí vyhubíme úplně. Když máme na výběr přijít o jednu válkychtivou civilizaci anebo o pět mírumilovných, pak je rozhodování docela snadné. Já jen doufám, že Kycuzí couvnou, až zjistí, že to ani pro ně nebude ta *procházka růžovým sadem*.“

„Až mě skoro děsíš!“ otrásl jsem se - a nebylo to zimou.

„Jak říkám, je proti našim pravidlům učit zaostalé barbary zacházet s našimi zbraněmi, ale tady to risknu. Pojd', předvedu ti, co proti těm potvorám můžeš použít!“

Vyvolala si na nejbližší stěnu froilovskou obrazovku a na ní mi ukazovala, co všechno mohu použít...

Došlo mi to skoro okamžitě.

Panebože, to bude tanec!

Hinjochi mi věnovala půl hodiny. Pak zmizela jako vždycky - znenadání. Zřejmě šla promluvit k osazenstvu osady Naděje na Satuzyo. Zůstal jsem na Chapežadu jako jediný vyslanec Froilů.

Něco se však strašným způsobem změnilo.

To nebylo »povolení zabíjet«!

To byl »příkaz zabíjet«!

Hinjochi se mnou hovořila o samotě. Pozemšťany odeslala do Satuzyo a Chapežadky se vytratily, jakmile zjistily, že se mnou Hinjochi hovoří jakousi neznámou řečí. Pochopily, že to nebude určené pro ně a aniž by se dlouho domlouvaly, zvolily si ústup do sousedních místností Slonovinové věže.

Teď jsem ale zavolał telepaticky Babdi a požádal ji, aby co nejrychleji přišla. Jak jsem očekával, vyrazila z jedněch dveří, jen co jsem skončil větu.

„Poletíš se mnou!“ oznámil jsem jí.

„Vojto...!“ vykřikla tlumeně. „Co se stalo?“

Vycítila, že se dnes všechno změnilo? Možná si to jen dala správně dohromady. Byla přece s námi, když po nás začali Kycuzí střílet, muselo jí být jasné, že to je vážné. A pak od nás Hinjochi odešla a nic neudělala... to nebylo jen tak!

„Zaženeme armádu kmenů Jurdyz a Harýd,“ řekl jsem.

„A tamti...?“

„Až potom!“ řekl jsem suše.

Vyšli jsme spolu na střechu Slonovinové věže, abychom nasedli do »mybraki«. Jenže jsem se na poslední chvíli rozhodl jinak. Objal jsem Babdi a jediným skokem jsme se přenesli přímo na náměstí města Zizač, kam mířily armády Jurdyzu a Harýdu.

Přišli jsme naštěstí včas, město ještě ani netušilo, co se na ně hrne. Ale nezdržovali jsme se, nasedli do »mybraki« a vyletěli vstříc invazní armádě. Získali jsme čas, který bychom promarnili, kdybychom letěli od Piguzuňhu.

Stačilo ale vzletět trochu do výšky a spatřil jsem na obzoru sloup kouře. Předvoj armády zřejmě dorazil do některé vesnice provincie Zizač - a armáda se tam chovala jako každá jiná.

Usadili jsme se pevněji a rozletěli se tam. »Mybraki« brzy dosáhla své maximální rychlosti - vrtulové stíhačky bychom již nechávali daleko za

sebou - a netrvalo dlouho, musel jsem před cílem opět zpomalit.

Byla to příhraniční vesnice a jak se ukázalo, sem už jsme přiletěli pozdě. Na několika ohních se opékali zajatci a rozjaření bojovníci provozovali mezi hořícími domy jakési vítězné tance.

Snesl jsem se níž a zapnul jsem megafon - o tom zařízení jsem se dozvěděl až dnes od Hinjoči.

„Jak jste se mohli opovážit?“ zahřměl jsem na bojovníky.

„Vojta!“ uslyšel jsem zdola několik polekaných výkřiků.

„No a co?“ zavolal na mě jeden z odvážnějších.

„Vy nevíte, že jsem vás varoval, abyste se po turnaji v klidu rozešli? Tohle přece není turnaj, to je sprosté vraždění!“

„No a?“ opakoval posměšně bojovník. „My dobře víme, že to jsou plané řečičky! Můžeš stavět své skleněné zdi, ale Froilové ti je dali pod podmínkou, že nikomu neublížíš!“

„To je nebezpečný omyl!“ zahřměl jsem. „Žádná podmínka mě nesvazuje! A vy jste tu zabíjeli pokojné vesničany! Zasloužíte si trest pro výstrahu ostatním!“

„Tůdle!“ obrátil se ke mně bojovník zády a vystrčil na mě svůj zadek jako výraz pohrdání. „Nebojte se ho, chlapi! Nemůže nám ublížit, netroufne si! Froilové by ho ztrestali!“

Kolem něho se shromáždilo asi deset bojovníků a všichni se ke mně otočili zády, aby na mě vystrčili zadky.

„Varoval jsem vás víc než dost!“ zahřměl jsem na ně.

Zaslechl jsem ještě jejich hurónský smích, ale to už jsem aktivoval froilský »mriztusig«.

Uprostřed hloučku Chapežadů vzplálo malé zářící sluníčko. Rychle uhaslo, jenže z houfu bojovníků zbylo jen pár hromádek popela. Ani kosti to nevydržely. Do výše stoupal sloup dýmu, mnohem mohutnější než dým z hořící vesnice, a nahoře se začal formovat typický hřibovitý vrchol. Nebyl to atomový výbuch, ten je nesrovnatelně silnější, ale ani tohle nebyla neškodná prskavka. Vzdálenější bojovníci to přečkali víceméně dobře, ale ti, co byli blíž, se teď váleli po zemi, aby na sobě uhasili hořící chlupy. Naštěstí pro ně to byly většinou chlupy jejich »vítězných kůží«, odznaků jejich předchozí udatnosti, ale viděl jsem i pár mladších, kterým hořely i jejich vlastní chlupy. Ti už se netvářili vítězně, z jejich opičích tváříček číšela nefalšovaná hrůza.

Počkal jsem, až utichnou ozvěny zvukového doprovodu té atrakce. Bylo to jen takové krátké, hluboké zadunění.

„Mažte domů!“ zahřměl jsem megafonem na zbylé vojáky. „Dvacet posledních zpopelním taky!“

Ještě pár okamžiků všichni bojovníci ohromeně zírali. Byla to právě ta »vteřina děsu«, která ochromí svědky něčeho opravdu děsivého. Ale pak se všichni otočili, nechali všeho a vzali nohy na ramena. Konec vítězných tanců, teď šlo všem o vlastní kůže.

Za posledními jsem vyslal druhé ohnivé sluníčko. Nikoho nesežehlo, jen zazářilo a vytvořilo další sloup kouře a další hřib. Zvířilo však tolik prachu, že se nedalo pouhým pohledem ověřit, co přitom skutečně shořelo. Skutečně to vypadalo, jako kdybych sežehl těch »posledních dvacet«.

Prchající bojovníci hromadně odhazovali zbraně a trhali ze sebe i kůže zabitých nepřátel, aby se jim lépe běželo.

Tak - a teď se podíváme na hlavní voj!

Spojená armáda Jurdyzu a Harýdu tentokrát nepostupovala jako obvykle v jednom proudu. Rozdělna se do několika menších. Mohla to být reakce na můj způsob blokování armád skleněnými stěnami. Asi uvažovali, že zastavím jeden proud, ale zbylé dorazí do cíle pořád ještě v tak mohutném voji, aby překvapené měšťany přecíslili a přemohli.

Nepočítali však s tím, že shora jsou jejich proudy poměrně dobře vidět. Bylo jich pět, s tím, který už jsem obrátil na útěk, už šest. A možná jsou někteří ještě v pohraničních lesích, ale k městu Zizači vedla přehledná pláň, na které byli všichni jako na dlani.

Naletěl jsem na nejpočetnější proud bojovníků a zůstal jsem ve svém »mybraki« viset dvacet metrů od předních řad a pouhých pět metrů ve výšce, načež jsem opět použil hromový megafon.

„Zastavte!“ vyzval jsem je. „Kdo překročí tuhle čáru, zemře velice bolestivou smrtí!“

Přitom jsem paprskem »dlécid'« načrtl přes cestu černou čáru, z níž ihned začaly stoupat pramínky kouře.

Čelo voje se překvapením zastavilo, jenže ti vzadu se na ně tlačili dál, takže bojovníky v čele ještě pár kroků popostrčili.

Nechal jsem paprsek »dlécid'« kmitat vlevo-vpravo, až přes cestu leželo korýtko roztaveného písku. Vzbuzovalo to respekt, ale zřejmě ne dost velký.

Od hlavního voje se oddělily dva poměrně silné hloučky. Někteří bojovníci se pokusili tryskem oběhnout překážku mimo cestu, přímo po pláni.

„Stůjte, povídám!“ zahřměl jsem na ně.

Dva - tři se na okamžik zastavili, ale jen proto, aby na mě mohli pohrdavě vystrčit zadky, načež běželi dál.

Pak to dvakrát rychle po sobě zadunělo.

Froilský »mriztusig« zažehl uprostřed obou hlouček oslnivě zářící koule a když se Chapežadé rozkoukali, spatřili místo svých kamarádů jen desítky černých hromádek. Nebyl to pravý výbuch, zadunění vyvolalo prudké roztažení žhavého vzduchu, ale nebylo ho tolik, jako při explozi trhavin. Několik metrů od centra ohně se vzduch jen trochu zavlnil. Výbuch trhavin, který by lidi na místě zpopelnil, by jejich popel okamžitě rozmetal. Takhle všichni na vlastní oči viděli, co zbylo z jejich kamarádů.

„Slyšel jsem, že vám někdo vykládal pomluvu,“ zvolal jsem megafonem. „Prý nesmím zabíjet, Froilové by mě potrestali! Je to pustá pomluva, lež, nebezpečný výmysl! Mám s vámi Chapežady hodně soucitu, ale co je moc, to je moc! Před vámi stoupá vzhůru kouř z přepadené a vypálené vesnice. Ale mnohem víc kouře je ze spálených bojovníků! Má trpělivost s vámi přetekla! Kdo se ihned nedá na útěk, skončí jako ti, které jsem proměnil v hromádky černého popela! Slyšíte? Otočte se a prchejte! Nepoužijte laskavou skleněnou zeď, ale spalující oheň! Zbude z vás jen popel!“

Počkal jsem, až odezní »vteřina děsu«. Jenže se stalo něco, co jsem opravdu nečekal. Hlavní voj se za hurónského řevu vrhl směrem ke mně. Bojovníci přeskakovali překážku z roztaveného písku a za běhu stříleli proti mně šípy. Bylo to možná statečné, ale tak hloupé a nesmyslné, že jsem tomu několik vteřin sám nemohl uvěřit. Šípy se neškodně odrážely od povrchu »mybraki«, uškodit mi nemohly, ale takový fanatismus jsem od těch berserků prostě nečekal. Jako kdyby byli zdrogovaní či co je k tomu vedlo...

Teď jsem ale ani já nemohl couvnout. »Mybraki« se na můj pokyn vzepjalo do výšky a pak jsem do čela útočícího davu poslal pětinasobnou porci »mriztusigu«.

Tentokrát to zasáhlo i ty, kdo byli od prvních sežehnutých vojáků dost daleko. Předtím je ovanulo jen neškodné horko. Teď se čelo voje změnilo v popel a prach, zadunění bylo silnější než předtím a ti, co byli poblíž, ale

mimo okruh největší zkázy, se teď snažili uhasit na sobě ten všeobjímající oheň. Některým se to podařilo, zejména když mohli ze sebe strhat hořící kůže svých nepřátel, jiným se ten oheň nepodařilo zvládnout, klesali k zemi a dál hořeli tam, kde zůstali ležet. Ale i ti, kterým se oheň na sobě podařilo udusit, šíleli bolestí ze spálenin. A všechny, zasažené i ty netknuté, ovládala jediná myšlenka: pryč z toho ohně!

Několik bojovníků na útěku přehlédlo korýtko roztaveného písku přes cestu. Písek ještě nevychladl a kdo vstoupil na jeho povrch, probořil se a žhavá sklovina zalila jeho nohy. Nešťastníci za bolestného řevu hořeli zaživa, ale vyskočit z té pasti nemohli.

Většina vojska se otočila a dala se na bezhlavý útěk.

Nepronásledoval jsem je. Místo toho jsem se otočil stranou k dalšímu postupujícímu proudu vojáků Jurdyzu a Harýdu.

„Příšerné!“ vyhrkla vedle mě Babdi, která to dosud mlčky sledovala. „Vojto, mám z tebe strach. Co se to s tebou stalo?“

„Babdi, ty jsi přece viděla, co udělali Kycuzí s našimi městy na jihu císařství!“ obrátil jsem se na ni.

„Ale tohle je... tohle je příšerné!“ namítla.

„Je,“ souhlasil jsem. „Ale dnes opravdu nemáme čas hrát si se skleněnou stěnou, nechat ty pitomce vymýšlet, jak by ji obešli, aby si nakonec přece jen smočili hroty šípů v krvi jiných lidí... Už to, že se rozdělili do více proudů, je známka, že něco proti mé dosavadní taktice vymysleli! I já jsem vymyslel něco, co by proti nim mělo úspěch a šlo by to i bez zabíjení. Mohl bych jejich tlupy ohradit skleněnou stěnou kolem dokola, z toho by se už nedostali. Ale na to nemáme čas!“

„No, kdybys je ohradil kolem dokola, mohl bys je nechat, až vyměknu,“ mínila.

„Mohl,“ přikývl jsem. „Jenže máme proti sobě podstatně nebezpečnější Kycuzí. A jsme na ně jen my dva, ty a já. Mohlo by se stát, že nás zabijí. A co se pak stane s bojovníky, zavřenými v ohradách bez možnosti úniku? Vydrží to den, dva, možná tři. Pak se začnou požírat mezi sebou. Hlad a žízeň je zabije, ale bude to smrt podstatně horší. Nebudou umírat v jediném okamžiku, ale budou se trápit celé týdny, než poslední zemře hlady, až nebude mít koho sežrat. Hinjochi mě varovala, že tentokrát musím jednat tvrdě. Máme se zdržovat zdejšími pitomci, zatímco Kycuzí vraždí na jihu naší pevniny?“

Babdi mlčela. Co na to také mohla říci. Mně to došlo jen o pár hodin dřív, za Hinjočiny instruktáže o froilských zbraních. Ano, byl to od Froilů nečekaný obrat, jenže byl vynucený změnou situace - a nejen tady na Chapežadu!

„Pojď, jdeme na další,“ řekl jsem. „Hinjoči mě utěšovala, že takový masakr budu muset udělat jen jednou, pak se to mezi Chapežady rozkřikne a ostatní si už nechají zajít chuť na podobné vylomeniny. Ale tuhle bandu musím rozprášit tak drtivě, aby jim lezly oči z důlků i když o tom budou později jen vyprávět.“

„To že ti říkala Hinjoči?“

„Ani Froilové nejsou všemocní,“ řekl jsem. „Říkala mi, že mají v současné době mnohem horší problémy, takže musí nechat ty zdejší na mně. Až to vyřeší, přijde se na nás podívat.“

„Nezhrozí se?“

„Myslím, že ne,“ odvětil jsem. „A ohledně Kycuzí, nemám je pronásledovat až do jejich světa, ale na Chapežadu je mám bez milosti vyhubit. Připrav se na to, to může být ještě horší masakr!“

„Ať raději utečou!“ přála si.

„Taky bych jim to přál,“ přikývl jsem. „Ale když neutečou, nesmíme je litovat. Nezapomeň, že to jsou vetřelci a chystají se Chapežady stejně nelítostně vyhubit. A teď už pojď, poletíme na další bandu.“

A vybral jsem si nejbližší houfec...

Proti Chapežadům jsem vypálil už jen jednu jedinou porci »mriztusigu«. Rozprášil jsem ještě čelo druhého proudu a ti, kdo to přežili, se dali na útěk. Proti prchajícím jsem už neměl důvod zasahovat. Jen utíkejte, hoši, pofoukejte si bolítky a vyprávějte ostatním, jak jste dopadli. Vyprávějte, přehánějte, jen ať se vašim posluchačům ježí srst hrůzou!

Další proud byl natolik blízko, že jeho bojovníci viděli, co se stalo s jejich spolubojovníky. Když jsem na ně naletěl, dali se na bezhlavý útěk i bez ohnivé pobídky.

Taky dobře!

Další proudy se daly na útěk úplně bez mého zásahu. Jedni viděli, co se děje u sousedů, druhé obrátili na útěk prchající vojáci z vyvražděné vesnice, kteří jim na útěku velice plasticky vylíčili, co předtím sami zažili. A to stačilo, ani jsem na ně nemusel udělat bu-bu-bu v podobě ohnivých koulí.

Sloupy dýmu z předchozích zásahů přesvědčily váhající, že rozhodně nejde o plané strašení.

Celkem jsem touto akcí strávil sotva hodinu, pak jsem se obrátil zpátky. Zastavil jsem se ve vyvražděné vesnici přesvědčit se, jestli tam někde není naživu někdo, kdo by potřeboval moji pomoc, ale ve vesnici nezůstala ani noha. Jen nad dohořívajícími ohni na rožních hořely mrtvoly vesničanů. Nikdo je už neotáčel, takže nakonec vzplály a shořely.

Tuhle hostinu si už nikdo nevychutná!

Tím to pro nás skončilo, pohřební obřady necháme jiným. Zrušil jsem »mybraki«, vzal Babdi do náruče a spolu jsme skočili do haly Slonovinové věže.

Doufám, že to byla moje poslední akce proti válkychtivým mužům světa Chapežad...

Ted' to ale bude horší.

Kycuzí

Nečekal jsem, až zvěst o masakru poblíž Zizače doputuje do Piguzyňhu. Považoval jsem to zkrátka za ukončené a kdyby se to někdo pokoušel zopakovat, nevrátí se z takové válečné výpravy ani noha bez ohledu na pláč vdov, které v těchto krajích čeká jen sežráná na pohřební hostině.

Vyrazil jsem s Babdi, i když se začínalo smrákat. Vzpomněl jsem si, kde mám nejbližší cílový bod skoků »pchiš« a přeskočil jsem tam i s ní, abych ušetřil čas. I tak mi chybělo více než dvě stě kilometrů, ale to už byla pro »mybraki« maličkost.

Čekal jsem, kdy nás zase zaměří radar a nebyl jsem proto překvapený, když se tak skutečně stalo. Jenže to už jsem byl lépe připravený a měl jsem promyšlenou taktiku, jak na to zareaguji. Nejprve jsem položil do skal pod nás cílový bod »pchiše« a pak jsem nařídil »mybraki« stoupat skoro kolmo vzhůru. Povrch jsem krátce po startu nabarvil průhlednou stříbrnou barvou a teď jsem jen sledoval, kdy po nás něco vyletí.

Nečekal jsem dlouho. Tři - čtyři - sedm ohnivých koulí se skoro současně vzneslo z pahorku ležícího deset kilometrů odtud. Dobře jsem si to místo zapamatoval a když byly ohnivé koule již blízko, opět jsem objal Babdi a spolu jsme přistáli mezi skalami. Prázdné »mybraki« pokračovalo v letu vzhůru, ale ohnivé koule byly mnohem rychlejší než zvuk, brzy cíl dohonily a vysoko nad námi, nejméně v osmitisícové výšce, na okamžik vykvetl jasně zářící ohnivý květ.

Včas jsem si zaclonil oči a jakmile jas shora trochu poklesl, podíval jsem se nahoru.

Prázdné »mybraki« letělo dál a výš. Kdybychom tam ještě byli, byli bychom nejspíš na škvarek, ale zformovanému silovému poli oheň neublížil. Jen jsem se ušklíbl při představě, jak se na to tvářili střelci těch ohnivých koulí. Pochopili, že stříleli jen na nehmotný shluk energie?

Počítal jsem sice, že se zasažené »mybraki« rozplyne, ale když vydrželo, rozhodl jsem se kout železo dokud je žhavé. Pořád mě považovalo za svého pilota, takže jsem otočil směr letu šikmo dolů a zamířil jsem »mybraki« přímo proti pahorku, odkud vzlétly ty ohnivé koule. Jako kdyby si pilot toho stříbrného letadla přímo koledoval o sestřelení.

Jak jsem čekal, tak se stalo. Proti letadlu se vznesl celý roj ohnivých koulí a já jsem si jen pečlivě zapamatoval, odkud která vzletěla. Tam někde jsou střelci. Pečlivě jsem si pahorek prohlížel dalekohledem, který mi »zgryjo« dodalo, ale bylo to ještě daleko.

Místo toho jsem se poohlédl po nějakém bližším úkrytu. Na půli cestě, jen trochu stranou, se vypínala hůrka trochu podobná české Milešovce - jistě také nějaká vyhaslá sopka. Bylo to ještě příliš daleko než aby tam šel položit cíl »pchiše«, museli jsme se dostat blíž.

„Babdi, vytvoř »mybraki«!“ požádal jsem manželku.

„Proč já?“ podivila se. Do této doby jsem všechno zařizoval sám, ona se jen vezla.

„Budeš řídit,“ oznámil jsem jí. „Já budu mít jiné starosti.“

Poslechla tedy a vytvořila »mybraki«. Nasedli jsme, ale já jsem pořád s dalekohledem u očí pozoroval nepřátelské stanoviště na pahorku.

„Udělám teď druhé prázdné »mybraki«,“ informoval jsem Babdi. „Vyšlu je, aby zaujalo Kycuzí. A ty s námi dvěma mezitím poletíš co nejnižším letem támhle k tomu kopci.“

„Rozumím,“ přikývla.

Nechal jsem vytvořit prázdné »mybraki« skoro kilometr od nás a hned jsem je řídil do výšky. Jak jsem čekal, brzy proti němu vzlétly další ohnivé koule, ale byly ještě daleko.

„Let!“ pobídl jsem Babdi.

Vznesli jsme se jen pár metrů nad terén a klouzali jsme po svahu do údolí. Tam budeme nějakou dobu v radarovém stínu, ale až se vynoříme, musíme se držet za tou zdejší Milešovkou.

Ohnivé koule rychle doháněly prázdné »mybraki«. Letělo do výšky a svítilo v záři zapadajícího slunce jako červené vejce. Pak je ohnivý pozdrav Kycuzí dostihl a nahoře se zablýsklo, ale to už jsme byli skoro u »Milešovky«, takže jsem nechal zasažené »mybraki« prostě rozplynout. Ať mají Kycuzí radost!

Těsně pod vrcholkem jsme vystoupili a Babdi nechala svoje »mybraki« rozplynout. Teď už jsme je nepotřebovali. Jenže když jsme vystoupili na vrcholek a opatrně jsme vyhlédli, vzlétlo zpoza pahorku něco většího. Mělo to pískovou barvu, ale zdola to bylo proti obloze dobře vidět.

Letadlo Kycuzí!

Jenže tentokrát jsem nebyl v postavení prchajícího psance. Sledoval jsem pár vteřin letadlo dalekohledem a pak jsem přímo v něm nechal

explodovat »mriztusig« Froilů.

Byla to větší prskavka než současný výbuch pěti ohnivých koulí Kycuzí. A na rozdíl od zásahu prázdné »mybraki« se shora sypal déšť trosek. Řekl bych, že proti »mriztusigu« nemají letadla Kycuzí nejmenší šanci. Naši protivníci si to však neuvědomili. Za prvním letadlem se přes pahorek přehoupla tři další - počítali, že se budou vzájemně chránit? To se ovšem přepočítali!

Nechal jsem je doletět zhruba do míst, kde jsem »složil« to první - a pak jsem je třemi přesnými zásahy »sundal« také.

Střely Froilů se od střel Kycuzí liší jako ruční granát od dálkově řízené rakety. Ohnivé koule Kycuzí letí rychleji než zvuk a pomalejší »mybraki« brzy dohoní, jenže »mriztusig« vzplane přímo v cíli aniž by se zdržoval jeho doháněním. A také se mi zdálo, že má podstatně větší ráži. Letadla v mém okolí od obzoru k obzoru prostě neměla naději na úspěch.

Z vrcholku naší »Milešovky« jsme konečně dohlédli až za temeno pahorku, odkud létaly ohnivé koule. Dalekohledem jsem tam rozpoznal několik šedivých kupek sena. Podrobnosti na dálku splývaly, ale tím jsem se nezdržoval. Nastavil jsem ještě větší sílu »mriztusigu« a poslal to nadělení do oněch kupek.

A to se rozumí, že to nebyly kupky sena na louce! Záblesky odhalily, že se jedná o nějaké objekty, nejspíš zamaskované sítí jako u pozemských armád, takže se snažily vypadat jako přírodní útvary, nanejvýš jako hromady usušeného sena. Jenže v pustině to působilo jako pěst na oko. Zdá se, že vojáci Kycuzí jsou podobné khaki-mozky jako vojáci na Zemi. Ono je to nejspíš z jedné líhně, ve své podstatě jde o zupáky.

I když velice nebezpečné zupáky...

Jen pro kontrolu jsem další kilometr stranou od nás nechal vytvořit další »mybraki«. Jejich výhodou je, že je »zgryjo« vytvoří kdykoliv je potřebuji a dají se ovládat i na dálku. Malá chyba je v tom, že nechrání proti ohnivým koulím Kycuzí, ale jak vidět, dá se to obejít. Češi většinou brzy přijdou na to, jak se co dá obejít a přechytračit.

»Mybraki« vzlétlo jako ta před ním šikmo vzhůru, jenže tentokrát je nikdo neohrožoval. Že bych »předsunuté jednotky« zničil tak dokonale, že tam nic nezbylo?

Zkusíme to!

Položil jsem další cíl a opatřil jej jménem »Milešovka«, nechal rozplynout vysoko letící »mybraki« a vytvořil jsem další hned vedle nás.

Nasedli jsme a vzletěli nad pahorky, odkud nás prve ohrožovali. Kdyby bylo zle, přeskočíme na »Milešovku«, kde nás nikdo neohrožuje, a prázdnou »mybraki« jim necháme, ať se radují z jejího zničení.

Jenže nás nikdo neohrožoval. Ani se mi nechtělo věřit, že bychom je tak dokonale vyřídili, ale ani radar po nás nepátral. Až když jsme byli přímo nad kopcem, vzlétla proti nám další ohnivá koule. Připravil jsem se na ústup pomocí »pchiše«, ale než k nám oheň doletěl, téměř naslepo jsem poslal porci »mriztusig« do těch míst, odkud vzlétla.

A opět se projevila převaha vojenské techniky Froilů. Dole na zemi se zablesklo a nejspíš jsem zasáhl střelce, protože ohnivá koule, kterou na nás vyslal, se v té chvíli zakymácela a daleko od nás neškodně vybuchla.

Usoudil jsem z toho, že střelec Kycuzí řídí svou střelu na dálku až do cíle a když zničím zdroj, zničím i střelu. Kdyby se ten předpoklad potvrdil, byl by velice důležitý. Střely Froilů přitom měly další přednost. Chybělo jim »dopravní zpoždění«. Střela, či co to bylo, vznikla a současně vybuchla v cíli, aniž bych musel čekat, až tam doletí. Nemusel jsem ji celou dobu řídit a případně dorovnávat odchylky střely i cíle. A jak jsem zjistil u letadel, když »mriztusig« vybuchne uvnitř trupu, pak vůbec nezáleží na kvalitě jeho pancéřování.

Snesl jsem se níž nad pahorek a přepnul jsem dalekohled na infračervené světlo. Byl už večer, na kraj začínaly padat stíny, ale tím víc v termovizi vynikla všechna teplejší místa, ať se jednalo o jednotlivé vojáky Kycuzí, nebo o jejich zamaskovanou bojovou techniku. Měl jsem je před sebou jako na dlani a vybavil jsem si nedávná slova Hinjoči. »Pamatuj, jsi proti nim sám. Nenechej naživu žádného, jinak tě smetou.«

Zahájil jsem palbu »mriztusigem«. Kosil jsem je jednoho po druhém v příšerném staccatu nevelkých, ale účinných explozí. Někteří vojáci, když jsem zlikvidoval jejich souseda, se neudrželi, vyskočili a dali se na útěk, ale daleko nedoběhli. Likvidoval jsem i utíkající. Tohle nebyli vyplašení Chapežadé, které jsem nechával naživu, aby sami šířili ve svých městech zprávu o hrůzném konci válečné výpravy »jeizela« Fchukjira. Tohle byli agresori, kteří přišli zabíjet a kdyby se vzpamatovali, vrátili by se ještě krutější.

Kopec jsem vyčistil do posledního bodu odporu. Zasažená místa byla sice rozpálená, ale rychle chladla a jejich teplota klesla pod teplotu těla vojáků. Přitom jsem objevil ještě dva, skrývající se naivně ve spáleném

vrahu jejich techniky. Máte smůlu, hoši, vidím vás. A potmě lépe než ve dne, kdy by okolní horké skály vaše těla přezářily. Noc je můj den...

Babdi se dolů raději ani nedívala. Jednak ji skličovala žeň smrti, i když jen mezi nepřáteli, ale kromě toho nezapomněla, že další nebezpečí může přijít shora.

Ale ani ona si ničeho nevšimla, když se znenadání ozvalo slabé štěknutí a mezi námi na okamžik zasvítla tenká červená čára, táhnoucí se kolmo shora dolů.

Pochopitelně jsem se polekal. Podivný jev se neopakoval, ale to už mě nezmátlo. Někdo zase zasahuje skrz »mybraki«! Co to může být? Napadlo mě, že by to mohl být laser, který ovšem nestřílí shora, kde nic nebylo, ale zdola. Jenže pod námi také nic není, čím to ještě může být?

Čára prošla skrz »mybraki«, ale neuškodila mu. Jak by také mohla, »mybraki« je jen obálka ze silového pole »voruzí«, když je prostřelené, nic se neděje. »Mybraki« nemá žádné agregáty, takže nemůže utrpět žádnou škodu. Ale my dva uvnitř jsme přece jen zranitelnější. Nás by to mohlo nejen poškodit, ale i zabít.

Honem jsem se otočil vzhůru k obloze - a pak jsem si všiml pohybující se hvězdy. Hvězdy se nepohybují, tahle však po tmavé obloze pochodovala. Buďto je to letadlo, pak ale letí neuvěřitelně vysoko, nebo - a to spíš - satelit. Chapežadé se na nic takového nezmohou, Froilové satelity nepoužívají, musí to být Kycuzí.

Svítilící tečka mezitím dosáhla světlé oblasti na obzoru a tam mi zmizela v posledních zbytcích červánků. Tak pozor, tohle bude další zbraň Kycuzí! A bude třeba na ni dávat pozor!

Mezitím se ještě víc setmělo. Poslední stíny se roztáhly na celý kraj, ještě bylo trochu vidět od záře červánků na obloze, ale začínala noc. Termovizor dole neukazoval nic živého, Kycuzí zde už žádní nebyli. Tuhle základnu jsem jim zlikvidoval, další jsem neviděl. V noci by mohli mít výhodu radaru, který my nemáme.

Bude zřejmě lepší vrátit se domů a pokračovat až za dne.

Přistáli jsme, »mybraki« se rozplynula. Objal jsem Babdi a poručil »Pchiš Slověž-hala!«

A jsme doma!

Osazenstvo Slonovinové věže nás pochopitelně bouřlivě přivítalo. Ale místo aby se vyptávali, jak jsme pořídili na jižním okraji císařství, jedna

přes druhou nám hromadně sdělovaly, co se stalo ve Slonovinové věži.

Jak se zdálo, ta umělá družice objevila město Piguzyňh a při posledním přeletu sem několikrát vystřelila. Ve městě se to projevilo osmi požáry, vzniklými v jediném okamžiku. Pět těchto střel zasáhlo i Slonovinovou věž. Nenatropily příliš mnoho škody, nicméně prostřelily skleněný materiál Froilů, ve kterém zůstaly díry průstřelů, jako kdyby je vyvrtal ostrý vrták. To se ví, hned mě k jedné takové dírci přivedly. Nebyla nijak zvlášť velká, měla průměr sotva půl centimetru, ale vedla od střechy skrz pět stěn, až na druhém konci vyšla šikmo z věže ven a v tom směru vznikl šikmo pod věží přinejmenším jeden další požár. Pletací jehlice by se zde dala prostrčit skrz celou věž. Znamenalo to, že tahle zbraň má vysokou průraznost, kterou můžeme jen těžko odhadnout. Ta dírka by se dala vyvrtat jedine diamantovým vrtákem.

Jako atomového inženýra, kterým jsem nepřestal být, i když jsem to tady v Chapežadu nemohl uplatnit, mě navíc napadlo, že tak výkonný laser se může projevit i indukovanou radioaktivitou. Málo platné, ionizuje hmotu a při tom se může dít ledacos. Vždyť i pozemské blesky, i když vypadají nevinně, mají v místě dopadu na svědomí vznik slabé radioaktivity. Není tak velká, aby někoho ohrozila, je však nad prahem citlivosti dnešních přístrojů, takže se dá změřit.

Tady jsem ale žádné přístroje neměl. Hinjochi mě naučila některé používat, ale měření radioaktivity v tom nebylo. Nezbylo mi než nad tím lehkomyšlně mávnout rukou. Nicméně jsem se musel zamyslet. Kycuzí nás mohou zasáhnout i v Piguzyňhu. Lasery sem zasahují šikmo, ale mají takovou průraznost, že před tím nechrání ani houževnatý materiál Slonovinové věže. Pět dírek v jedné řadě znamenalo pět zásahů. Naštěstí nikomu neublížily, ale už to, že tady nejsme chráněni, bylo dostatečně varovné.

Měl bych tu družici sestřelit.

Jenže byl večer a měli jsme za sebou pěkně výbušný den. Nejprve Chapežadé, pak Kycuzí. První den a hned kanonáda jako před spojeneckým vyloděním. Trp, kozáče, budeš atamanem aneb dal ses na vojnu, tak koukej bojovat. Zatím to ještě není natolik problematické, zatím ještě žijeme ve Slonovinové věži, i když už ji párkrát provrtaly zásahy z Kycuzíské družice.

Napadlo mě, že bych měl ženské přestěhovat do Skalního domu. Přece jen je méně nápadný než Slonovinová věž, podobná gigantické houbě,

nejspíš křemenáku, která přitahuje pozornost na dálku - těch pět průstřelů hovoří docela výmluvně. Skalní dům jen trochu vyčnívá ze skály - a možná bych ho měl trochu lépe zamaskovat, to co vyčnívá, je na přírodní úkaz příliš pravidelné, i to by mohlo na sebe přitahovat pozornost.

Uvidíme ráno!

Ráno jsem spolu s Babdi zařídil přestěhování všech žen ze Slonovinové věže do Skalního domu. Místa tam bylo zatím dost, takže Slonovinová věž osiřela. Když se mě ptaly na důvod, nic jsem nezamlčel. Slonovinová věž už dostala zásah, ty malé dírky vypadají neškodně, ale představte si něco takového v lidském těle, vždyť je to jako když člověka prostřelí šíp! Liší se to jen tím, že z rány netrčí dřevo. A nejspíš se to bude opakovat. Jsme ve válce a prozrazené objekty mohou očekávat i horší rány.

Pro jistotu jsem na Skalní dům naaranžoval několik balvanů a skalních ker, aby pozorovatele z družice nepřitáhl nepřirozeně pravidelný tvar, vyčnívající ze skály. Popřál jsem všem hodně štěstí a pak jsem spolu s Babdi odfrčel skokem na »Milešovku«.

Pachatel se vrací na místo činu...

=*=

Katastrofa

Začali jsme obhlídkou kopce, kde jsme včera rozstříleli předvoj Kycuzí. Byli tam už zase, ale už to nebyla základna jako předtím, spíš se jen pár záchranářů pokoušelo obhlédnout situaci a pomoci těm, kdo ji ještě mohou potřebovat.

Bylo časně ráno, takže jsem mohl využít výhodu termovize. Prakticky neměli kam se schovat, takže jsem je začal decimovat. Ženevské konvence nedodrží ani jedna strana, tady oboustranně platí právo džungle, takže záchranář nezáchranář, bral jsem je bez rozdílu. I tak bych řekl, že si Kycuzí začali. A na hrubý pytel patří hrubá záplata.

Jenže najednou jsem pocítil telepatickou výzvu. Překvapila mě natolik, že jsem se odhodlal ji přijmout, i když nebyla ani od Hinjoči, ani od žádného Chapežada vybaveného telepatii.

„Nestřílejte!“ vyzýval mě neznámý.

Nemohl to být nikdo jiný než někdo z Kycuzí. Věděl jsem, že mají telepatii, ale aby ji cíleně použil na mě...

Vzpamatoval jsem se a zeptal jsem se ho značně jedovatě:

„Můžete mi říci, proč nemám střílet?“

„Zločinně narušujete oblasti našich zájmů! Tenhle svět se vás netýká!“ vyčetl mi.

A už jsem ho viděl. Krčil se za jakýsi stroj, ale nebyl to ani jeden z těch, které jsem tu včera zničil.

„Jakápak oblast vašich zájmů? Tady není váš svět, Kycuzí!“ opáčil jsem.

„To vám, Froilům, přece může být jedno!“ odsekl Kycuzí.

„Podle dohody se vaše oblasti zájmů z principu nevztahují na světy, obydlené jinými rozumnými bytostmi,“ řekl jsem.

„Ale tento svět obydlený není!“ namítl Kycuzí. „Žádné jiné rozumné bytosti tady nežijí! Jen jakési opice! Ty přece nemůžete považovat za rozumné!“

„Ty opice, jak jim říkáte, si staví města,“ měl jsem co dělat, abych nevypěnil. „Už to je přece rozhodující příznak!“

„Snad po nás nežádáte respektovat kdejaké mraveniště!“

„Mraveniště ne,“ přinutil jsem se ke klidu. „Ale ty opice, jak jim říkáte, jsou svým způsobem rozumné. Takže zde nemůže být žádná oblast vašich

zájmů a vaše působení v tomto světě se dá právem označit za agresi. Jediné, o čem ještě můžeme jednat, je krátké příměří nutné k odsunu vaší armády z tohoto světa.“

„Na to nepřistoupíme!“ odsekl.

„Pokud nechcete jednat o příměří, budeme v tomto světě pokračovat v ničení vaší armády. Opakuji, vaše oblasti zájmů se nevztahují na svět obydlený rozumnými bytostmi.“

„Na nemyslicí zvířata se žádná ochrana nevztahuje,“ odvětil Kycuzí zarputile. „A my ty opice za rozumné nepovažujeme.“

„Hlavní příznak je, že s nimi jednáte,“ odvětil jsem klidně. „Upozorňuji vás, že i já jsem obyvatel tohoto světa. Froily tu jen zastupují a vaše slova považují za urážku. Moje poslední slovo: chcete jednodenní příměří na odsun vaší armády z našeho světa?“

Kycuzí překvapením ztuhl. Tohle určitě nečekal. Ale pak se vzpamatoval a pokračoval ještě pohrdavějším tónem.

„O tom, kdo je rozumný tvor a kdo není, nesmí rozhodovat nějaké zvíře. S opicemi nejednáme! Vyřid' Froilům, aby si vás, své opičí miláčky, odstěhovali jinam, dokud tu nějaké najdou.“

„Dobře, nejednejte!“ pokrčil jsem rameny. „Budete tedy své vojáky odsouvat pod palbou! Seznamte aspoň své velitele s naším jednáním, ať nejsou nemile překvapení!“

„To už se stalo, ty nemyslicí opice. A budeš se brzy divit!“ vyštěkl na mě.

„Možná se budu divit, ale vás už to těšit nebude!“ řekl jsem - a nechal jsem ho explodovat.

...a budeš se brzy divit...

Hádal bych, že si na nás přivolával posily. Anebo, protože byl ze zdejších vojáků poslední naživu a mohl si sám na prstech spočítat, jak dopadne, když se mnou odmítne jednat, mohl na nás přivolat dělostřeleckou palbu, ne-li něco ještě horšího.

Bleskurychle jsem se rozhlédl. Slunce již vyšlo, ale široko daleko jsem nespátril ani stopy po nějakých vojácích.

Objal jsem Babdi, která již na mé objetí netrpělivě čekala, a přál jsem si:

»Pchiš Milešovka!«

Prázdné »mybraki« jsem nechal rozplynout, abych okamžitě požádal o jiné přímo na kopci. Zamířili jsme nízko nad terénem k jihu, kde by mohli

být další Kycuzí.

Jenže v té chvíli se za námi zablesklo víc než jsem čekal. Otočil jsem tam hlavu a spatřil jsem ohnivou kouli, stoupající do výšky. Od země se k ní zvedal prach a po zemi jsem spatřil do všech stran letět slabě svítící čáru. Sakra, to byla větší prskavka!

»Nepřípustné množství energetických fotonů!« ohlásilo mi telepaticky »mybraki«.

To by mohlo být silné gama záření, napadlo mě. Že by na nás nelitovali taktickou jadernou hlavici? To se jim přece nemůže vyplatit! Naštěstí jsme od toho daleko, ale není zdravé zbytečně se vystavovat záření. »Mybraki« jistě něco z toho pohltí, ale kdo ví, co všechno pronikne dovnitř...

Opět jsem objal Babdi, abychom tomu unikli.

»Pchiš Slověž-hala!« přál jsem si.

»Cíl zničen!« dostal jsem okamžitě odpověď.

To snad ne! Úplně jsem zdřevěněl, ale vzpamatoval jsem se ještě včas, abych zvolil jiný cíl.

»Pchiš Skalní-dům-hala!«

Blik - a upadli jsme oba na podlahu v hale Skalního domu, neboť jsme opět zapomněli na rozdíl v úhlech svislic na zdejší rovnoběžce proti jihu císařství.

Byli jsme mezi svými a mohli jsme si oddychnout. Několik žen si nás všimlo a hned se rozkřičely, aby přivolaly ostatní.

„Vojta tu je!“ volaly jedna přes druhou.

Ale místo aby se některá vyptávala, jak jsme pořídili, začaly mi jedna přes druhou vykládat, co se stalo ve Skalním domě.

Ze všech teleportů »pchoš« vyšlehl krátký záblesk světla, po němž se teleporty samy od sebe vypnuly. Když k nim poplašené ženy zavolaly obsluhu - umělo to jen pár vyškolených - neuměly teleporty otevřít ani odbornice. Přerušilo se jak spojení Skalního domu se Slonovinovou věží, tak se stanicí ve městě Piguzyňh. Ve městě zůstalo šest žen, které tam nakupovaly a teď se nemohly vrátit. A co hůř, kamarádky je zkoušely kontaktovat telepaticky, ale ani to se jim nepodařilo.

Vzhledem k tomu, že ani já jsem nedokázal přeskočit na cíl ve Slonovinové věži, to byly velice naléhavé problémy.

Nedalo se nic dělat. Vyběhli jsme s Babdi na střechu, kde se dalo nasednout do »mybraki«, a nejvyšší možnou rychlostí jsme zamířili k městu Piguzyňh.

Když jsem však spatřil nad obzorem ohromný sloup prachu a dýmu nad místem, kde bylo město Piguzyňh, zamrazilo mě.

Kycuzí zřejmě zaútočili na město.

...a budeš se brzy divit... popichoval mě vyjednaváč Kycuzí po nezdařeném jednání na jihu pevniny.

Padesát kilometrů není pro »mybraki« žádná vzdálenost. Zakrátko jsme zakroužili nad městem - či přesněji, nad ruinami na místě města Piguzyňh.

Slonovinová věž neexistovala. Na jejím místě byl obrovský kráter a kolem nestál ani jeden dům. Z císařského paláce zbyly jen nezřetelné základy. Na místě celého města stála jedna ruina vedle druhé. Jako ostrůvky tu a tam vyčnívaly domy, které jsem postavil některým měšťanům. Tištěná konstrukce staveb Froilů, nacházející se od Slonovinové věže trochu dál, zůstala stát, ale když jsem se k jednomu domu přiblížil víc, spatřil jsem smutnou pravdu. Barevný povrch stěn zmizel a zprůhledněl, takže bylo vidět dovnitř. A tam leželo jen několik zuhelnatělých postaviček.

Když to lidé nepřežili ani tam, pak ostatní dvojnásob neměli naději na přežití. Šest žen, které odešly do města na nákupy, jistě zahynulo spolu s ostatními. Uvědomil jsem si, že to je nad mé síly, i když mám zbraně Froilů. A kdoví, jestli to není i nad síly samotných Froilů!

Zarazil jsem »mybraki« a otevřel jsem nepatrnou bránu do vějíře Froilů.

»Hinjoči, svět Chapežad je odsouzený ke zkáze!« zavolal jsem telepaticky svou ochranitelku. »Na tohle opravdu nestačím!«

»Jdu k vám,« ozvala se mi v hlavě stručná odpověď.

Obvykle se objevovala v hale Slonovinové věže, která však neexistuje. Naštěstí Hinjoči ví o Skalním domě, tam bychom měli na ni čekat. Objal jsem Babdi, která se tomu ani nepodivila, a vzápětí jsem spolu s ní urychleně uvolňoval cílovou značku ve Skalním domě.

Schválně, co nám Hinjoči poví...

Hinjoči se objevila, ale unavenější než minule. Ožila, když jsem jí referoval o tom, co se stalo. Kycuzí dokonale zničili město Piguzyňh, nevydržela ani Slonovinová věž. Podle toho, co znám ze Země, to musel být nukleární výbuch. Druhý proti nám odpálili na jižním okraji pevniny. Ten nám tolik neuškodil, byli jsme od toho daleko a navíc jsme v záření nebyli dlouho.

Hinjoči se ani neposadila, pořád se na mě dívala shora. Ale viděl jsem, jak se čím dál víc mračí.

„Máš pravdu, na tohle asi opravdu nestačíš,“ řekla. „Dala jsem ti zbraně, kterým říkáme »konvenční«. Jenže Kycuzí hranice konvenční války překročili. Dobrá, zřejmě to opravdu nejde jinak. Jak jsem se už tady zmínila, když máme na výběr přijít o jednu válkychtivou civilizaci nebo o pět mírumilovných, je rozhodování snadné. Doufala jsem, že Kycuzí couvnou, až zjistí, že to nebude ani pro ně procházka růžovým sadem. Necouvli a chovali se ještě arogantněji. Nekonvenční zbraně neměli mít podle dohod vůbec, ale... jakmile je někdo vyvine, těžko se jich vzdá. Ale civilizace, která začne vyvražďovat své sousedy, si sama soucit nezaslouží. Mám pověření od Rady Froilů i ke krajním opatřením... Rozhodli se pro zkázu? Budou ji mít!“

„To si neumím ani představit, natož abych...“ začal jsem, ale nenechala mě dokončit větu.

„To nebude nic pro tvé oči,“ řekla unaveně. „Přivolala jsem si konečně posily, dáme se do nich my. Zůstaneš v roli vyslance, pověřeného dohledem nad Chapežady. Nebudeš už potřebovat tak drsné prostředky jako »mriztusig«. Kdyby to nešlo jinak, použít to umíš, ale vždycky si dobře rozmysli, zda to nepůjde i bez toho.“

„Rozumím,“ postavil jsem se do pozoru jako voják, který právě převzal důležitý bojový úkol.

„Jo, ještě něco,“ vzpomněla si znenadání. „Poslední válku jsi zažehnal opravdu razantně, ale... ten, kdo ji vymyslel, se teď jenom směje. Myslím »jeizela« Fchukjira. To není spravedlivé.“

„Mám ho tedy dodatečně potrestat?“ zeptal jsem se.

„Potrestej ho veřejně, ať to působí i na jiné,“ pobídla mě. „Umíš to přece i bez krve...“

Jenže nečekala na odpověď a nečekaně zmizela.

Byla už taková... 1

Až po zmizení Hinjochi jsem se dozvěděl nejhorší novinku. Mezi šesti ženami, které zahynuly v Piguzuňhu, byla i Fejarga.

Fejarga s krásnýma blankytně modrýma očima...

Fejarga s ohromným vodopádem zlepšovacích nápadů, ze kterých stačila realizovat jen malou část.

Vyžádaly si ji ženy, které šly nakupovat, protože zde všichni věděli, že jen moje manželky se umí ubránit místním násilníkům a proto se nejen nebojí jít na trh, ale dokáží ochránit i kamarádky. Fejarga poslední dobou

dělala ženám doprovod nejčastěji. Babdi doprovázela mě, Bjurša se Sojatou se staraly o malé děti, Gytchy dítě čekala. Fejarga s Elkírche se střídaly, ale Fejarga občas vzala doprovod dobrovolně. Ženy ze Skalního domu ji oceňovaly jako »nejlepší gardu«.

Fejarga už nikdy žádnou nedoprovodí...1

Bilancování

Pověřil jsem partu dobrovolnic hlídkováním oblohy. Kdyby na ní objevily pohybující se hvězdu, měly vyhlásit poplach, aby se všichni obyvatelé Skalního domu stáhli z venkovních částí stavby do jejího nitra. Domníval jsem se, že zejména horní patra zadní části budou při ostřelování šikmými paprsky laserů z rovníkových družic bezpečnější. Ale hlídky na noční obloze nic neobjevily. Znamenalo by to, že Froilové družice Kycuzí již sestřelili.

Vyhlásil jsem přísný zákaz vstupu do ruin města Piguzyňhu. Předpokládal jsem, že budou radioaktivní a pobyt v těch místech bude životu nebezpečný. Problém byl, jak těmto lidičkám šetrně sdělit, co je to radioaktivita a proč je nebezpečná. Vypomohl jsem si alegorií se zlým skřítkem Atomčíkem, který všechno způsobil, ale Froilové ho nenašli, takže může dál škodit. Je neviditelný, nic před ním nevaruje a jediná pomoc proti němu je vyhybat se již z dálky ruinám města.

Skřítek Atomčík měl zřejmě podobný základ jako bažinný skřítek »lylyk«. Ani toho zloducha nikdo nikdy neviděl a přesto se Chapežadé bažinám vyhýbali. Oboje však mělo racionální základ a skuteční, nezpochybnitelní utopenci v bažinách byli pro ostatní dostatečnou výstrahou.

Obyvatelé i obyvatelky Skalního domu to nakonec přijali a do města se neodvažovali. Neměli k tomu ani důvod, městské trhy byly teď hudbou dávné minulosti. Musel jsem ale též varovat obyvatele okolních vesnic. Vyřešil jsem to tím, že jsem nařídil našim traktoristkám rozorat cesty vedoucí k městu a místo nich jsem nechal natisknout obchvaty, sbíhající se u nové rozsáhlé haly tržnice, která by měla dosavadní trhy zastoupit. Z haly vedly dva nové teleporty do Skalního domu, takže vesničané nemuseli vážit k nové tržnici cestu padesát kilometrů dlouhou.

Nakonec jsem trochu prohnal svou paměť, ale ukázalo se, že jsem ještě ani zdaleka nezapomněl všechno ze svého minulého života, takže se mi podařilo vytisknout si vlastní Geiger-Müllerův detektor radioaktivního záření a vydal jsem se měřit.

K mému neskonalému překvapení nebyla v ruinách města radiace zvýšená, jak jsem očekával. Maličko to nad okolní úroveň bylo, ale ne natolik, aby to přímo škodilo. Bomby Kycuzí musely být jiného typu než

pozemské. Bylo velice pravděpodobné, že ve chvíli výbuchu nějaké nebezpečné záření vydávaly, jak to přece hlásilo »mybraki« na jihu pevniny, ale gama záření rychle klesne a radiační zamoření je jiného druhu a to zde zřejmě chybělo.

Bylo to jediné příjemné překvapení, které mě v souvislosti s Kycuzí potkalo. Ta nepříjemná ovšem převažovala.

Obyvatelé Skalního domu i obyvatelé okolních vesnic však již přijali vysvětlení se zlým skřítkem Atomčikem a neměl jsem sílu jim to vymlouvat. Navíc bych se tím strašně shodil. Nechal jsem to tedy tak, jak to je.

Skřítek Atomčik v ruinách strašil dál...

Samozřejmě jsem musel na prvním místě vyřešit očekávané nebezpečí hrozící všem Chapežadům, ale když se to ukázalo jako lichá hrozba, mohl jsem si oddychnout. Doufal jsem, že se totéž děje i ve vypálených městech na jihu císařství. Měl bych se tam asi vypravit a pro jistotu všechno proměřit, ale nebyl jsem si pořád jistý, že to tam Froilové zpacifikovali, takže jsem výpravu na jih raději odložil.

Zato jsem se mohl konečně věnovat poměrům na severu. Hinjoči měla pravdu. Nebylo by spravedlivé zmasakrovat pouhé vojáčky, ale ponechat u moci jeizela Fchukjira, který to všechno zbuntoval. Takže jsem požádal o spolupráci dámy z hospodářství, které mi minule pomáhaly pokořit lapky. To se ví, že se přihlásily nadšeně v očekávání něčeho podobného a nemýlily se.

Vzletěli jsme v jednom »mybraki«. Mohl bych tam všechny přenést pomocí »pchiše«, ale nebyl důvod ke spěchu. Čekalo to do této chvíle, jen ať se jeizel Fchukjir ještě půlhodinku vysmívá spravedlnosti a užívá si své moci nad provincií Jurdyz. Však ho ten smích už brzy přejde!

Fchukjirův palác či spíš hrad se pořád ještě pyšně vypínal nad městečkem Gelák, ale ještě víc mě zaujalo vojenské ležení. Bylo zase tam co minule, ty provizorní dlouhé přístřešky z větví, postavené na dřevěných kostrách, tentokrát je ale obepínala nová palisádová hradba s mnoha dřevěnými strážními věžemi. Jako by se vojsko uvnitř muselo obávat obléhání. Ale kdo by je obléhal? Široko daleko tu žádné jiné vojsko nebylo! Že by se chlegod'ělš Fchukjir obával obyvatel městečka? Nějak mi to nedávalo smysl.

Přistáli jsme přímo na největším nádvoří Fchukjirova hradu. Rozdělili jsme se po dvojicích. Každá dvojice kolem sebe zřídila proti šípům ochranný zvon »voruzí« a pomocí neviditelných, ale účinných placek téhož původu jsme překonávali vrata a dveře.

A šípy uvnitř hradu létaly. Fchukjir měl dobře vycvičenou gardu, jenže »voruzí« představovalo technologický skok, na jaký nebyli Chapežadé připraveni. Kromě ochranných zvonů jsem pro svůj dámský výsadek vytvořil neviditelné vany, kam měly ukládat Fchukjirovy gardisty. Byly to vlastně modifikované »mybraki«, takže pluly za námi samy. Naučil jsem dámy vytvořit miskovitou placku, bojovníka podebrat a vhodit do vany. Ti přitom zděšeně ječeli, ale nebylo jim to nic platné. Z van utéci nemohli. Byly sice shora otevřené, ale uvnitř byly kluzké a nebylo oč se tam opřít.

Tak jsme nezadržitelně postupovali hradem. Asi v polovině mi Babdi nadšeně ohlásila, že zajala samotného Fchukjira. Řekl jsem, že je to skvělé, ale pro jistotu nejprve posbíráme všechny jeho knechty a pak uspořádáme ve městě na jediném náměstíčku slavnostní, i když nekrvavou popravu.

Probrali jsme tedy celý hrad. V našich vanách neskončily jen zdejší ženy. Nebyly ozbrojené, nepokoušely se bránit a byli jsme si jistí, že rozhodně za nic nemohly. Teprve když jsme si byli jistí, že v hradu není jediný obranyschopný muž, přeletěli jsme na náměstíčko města Geláku.

Nikdo tam na nás nestřílel. Když obyvatelé spatřili naše létající průhledné vany plné Fchukjirových gardistů, zalezli ihned do domů a jen opatrně vykukovali, co se děje.

Sesypali jsme zajatce do jedné »létající vany«. Babdi a další tři děvy pak obletěly městečko a pomocí megafonů svolávaly jeho obyvatele na »nevídanou podívanou«, kterou spatří na náměstí.

Chapežadé se pozemským opičkám podobají vzhledem, ale ještě víc zvědavostí. I když pozemšťané bývají také zvědaví, až to někdy není únosné. I na Zemi se u kdejaké podívané sejde horda čumilů, kteří většinou spíš překážejí než aby pomohli.

Na náměstí jsem naaranžoval vyvýšené pódium z mybraki s povrchem imitujícím dřevěné desky. Vzpomněl jsem si při tom na dřevěné lešení, postavené Habsburky pro popravu českých pánů po Bílé Hoře, ale vzbudilo to jen můj úsměv. Tady přece nepůjde o popravu sekáním hlav, jen o menší exekuci. Teď jen aby přišli diváci, bez nich to nebude mít správný účinek!

A diváci se začali trousit. Nejprve jen vykukli z bočních uliček, pak si dodali odvahy a přiblížili se víc, a když jich bylo odhadem kolem stovky,

mohlo divadlo začít.

Nejprve jsem vznesl obžalobu na jeizela Fchukjira. Obvinil jsem ho ze zločinu vyvolání války, kterého se dopustil navzdory mému včasnému a dostatečně důraznému varování. Kdyby mu šlo jen o turnaj, mohli by se účastníci po vyhlášení vítězů v klidu rozejít a nic vážného by se nestalo. Jenže to se nestalo, bojovníci se obrátili proti sousední provincii, kde začali zabíjet a drancovat. V rámci obrany bylo vojsko vedené jeizelem Fchukjirem zničeno, ale sám Fchukjir vyvázl bez trestu, což by nebylo spravedlivé.

Spravedlnost však vyžaduje příkladné potrestání této viny. Válka zahájená jeizelem Fchukjirem přišla v nejhorší možné době a vyslanec Froilů jí nemohl věnovat pozornost, jakou si právem zasloužila. Císařství v téže době napadli ještě horší protivníci, kteří vyvraždili tři města, mezi nimi i sídelní město Piguzyňh. Do této války museli zasáhnout přímo Froilové a ti nakonec rozhodli protivníky potrestat podstatně víc. Po ukončení této války se tedy můžeme vrátit k válce jeizela Fchukjira.

„Jeizel Fchukjir je hlavní viník války,“ končil jsem žalobu. „On musí být potrestán za všechny mrtvé. Ale Fchukjir by sám tu válku zahájil nemohl. Všichni, kdo mu pomáhali, jsou s ním vinni a zaslouží si trest, byť menší. A to se dnes stane!“

V Chapežadu nemá smysl hrát si na spravedlnost soudců. Ti zde zklamali úplně stejně jako na Zemi. Soudu nedá vážnost ani talár na Zemi, ani soudcovská sekyra na Chapežadu. Podle mého mínění soudci svou vážnost a důstojnost pošlapali tisíci rozsudků, vynesných za úplatu, ignorovanými důkazy, zejména u svědectví žen, a v neposlední řadě i obrovskými majetky, u kterých nemohli v žádném případě doložit právoplatné nabytí bez korupce.

»Obraťte se na soud« je dnes na Chapežadu stejně jako na Zemi jen výsměchem. Bylo mi jasné, že je nebezpečné obcházet soudy a soudit místo nich, ale to by platilo jen v případě, že jsou soudci opravdu spravedliví a neúplatní. A to na Chapežadu ani na Zemi v současné době neplatí ani náhodou.

Takže jsem mohl, byť s jistým váháním, nicméně s čistým svědomím, přikročit nejen k vynesení rozsudků, ale také k jejich okamžitému provedení.

Trest za spoluvinu pro všechny Fchukjirovy gardisty měl být stejný jako v případě lapků. A ženy, které se tvořivě zúčastnily potrestání lapků, dostaly

opět příležitost.

Vytahovaly z průhledné vany jednoho gardistu po druhém, pečlivě jim ostříhaly chlupy od hlavy po zadek a přes ten je navíc vyplatily bičem. Spokojily se sice třemi víceméně symbolickými šlehy, ovšem vyplácenými »na holou« a hlavně tím, že bojovníky pokořily donedávna přehlížené ženy.

Vyplacením gardistům trest skončil, nicméně jejich hanba pokračovala i když je ženy po výprasku spustily z lešení na zem. Ti utíkali! A toho posměchu od měšťanů, co se jim dostalo!

Jeizel Fchukjir zůstal v průhledné vaně jako poslední. Viděl skrz stěnu vany celou exekuci svých gardistů, ale také věděl, že pro něho žádám trest vyšší. On přece organizoval shromažďování bojovníků, on je povzbuzoval k zabíjení a nakonec je i vedl v čele jednoho voje, i když pak, když jsem jeho vojsko zastavil, se sám neodvážil překročit mou ohnivou čáru a podařilo se mu uprchnout bez nejmenšího škrábnutí.

Teď ale viděl, že dopadne hůř. I když pravda, tři rány bičem byly jen víceméně symbolický výprask.

Když ho tedy ženy vytahovaly s průhledné vany, pokoušel se s nimi zápasit. Vždyť jsou to »jenom« ženské! Jenže netušil, že právě tyhle nesnesou srovnání s jeho hradním »fracimorem« ani se zhýčkanými měšťkami. Tohle byly ženské, zvyklé tahat pluhy a vozy místo dobytčat, vytrénované krocením šavlozubých fyzurů a rychlých rižyčů. Přivlekly ho zkrouceného na popravčí špalek, kde ho zručně ostříhaly. A nejen záda, hlavu a zadek, ale jako ovci - celé tělo. Pak mu na záda a na zadek vyplatily poctivých sto ran, takovou pohanu opravdu nečekal. A jako kdyby toho nebylo dost, po této exekuci jsem ho, celého zničeného, objal a zmizel s ním. Netrvalo však ani tři vteřiny a objevil jsem se opět na »popravčím« lešení, jenže bez »jeizela«.

„Váš hradní pán je nyní ve vězení,“ ohlásil jsem měšťanům, shromážděným na náměstí. Z původní stovky se dav rozrostl, teď bylo náměstíčko plné.

„Nebylo by spravedlivé ponechat mu vládu nad městem na jeho hradě,“ pokračoval jsem. „Zvolte si na jeho místě Městskou Radu. A jestli přijmete moji radu, neustanovte Radu Statečných, složenou ze samých rváčů, aby vás brzy utiskovali jako Fchukjir, zvolte si raději Radu Moudrých, kteří by se starali o blaho města.“

„A to má taková Rada sídlit na Fchukjirově hradu?“ vykřikl na mě kdosi z davu.

„Rozhodně ne,“ opáčil jsem. „Fchukjirův hrad neobydlujte. Když ten hrad rozeberete a z jeho materiálu si vydláždíte ulice, znemožníte, aby se tam usadili lapkové, kteří by vás olupovali. Nebo si ho nechte jako památku na dnešní dobu, ale pak by tam měl bydlet jen správce a žádná čeleď.“

Pak jsme se vznesli i s »lešením«, které se rychle změnilo ve standardní »mybraki«, a zamířili jsme ke Skalnímu domu.

Válku jsme spravedlivě potrestali.

Froilové budou spokojeni.

Hnízdo

Stěhování do Skalního domu nás zachránilo. Kdyby mě to včas nenapadlo, zůstali bychom z celé rodiny jen já a Babdi. Byl to správný nápad. Věděl jsem, že Kycuzí vědí o Slonovinové věži i o městě Piguzyňh a napadlo mě to právě včas. Jen jsem netušil, že Kycuzí nebudou usilovat o zničení Slonovinové věže, ale zničí jednou ranou celé město.

Když jsem obyvatelům a zejména obyvatelkám Skalního domu oznámil, že se k nim - a možná jen na čas - nastěhujeme, přijali to všichni s nadšením. Jenže nadšení velice rychle opadlo, když vyšlo ve známost, že se spolu s námi stěhuje i Kišvojta, děvčátko s každým očičkem jiné barvy.

Podle zdejší pověry - nositelka neštěstí pro široké okolí.

To dítě mělo od začátku ve Skalním domě mnoho nepřátel. A ti nelenili a jak se říká, kuli pikle. Tvrdili, že Kišvojta může za zkázu města Piguzyňhu a teď přitahuje smůlu na Skalní dům.

Sojata se od ní ovšem nehnula a byla odhodlaná chránit ji třeba i vlastním tělem. Tím se ovšem nelibost pověřivých babic přenesla i na ni. Musel bych být slepý, abych si toho nevšiml. A viděl jsem, že to opravdu začíná zavánět průšvihem. Chybělo už jen jedno - že někdo na ně spáchá atentát a bude to, tak jako kantor Ošedar, zdůvodňovat vlastenectvím, nebo snahou odvrátit katastrofu od obyvatel Skalního domu.

Nezbylo mi než jednat a »vlastence« předběhnout.

Tak jako nebyl pro mě problém vydlabat prostor pro Skalní dům a nechat natisknout stěny, fasádu a vnější vybavení, tak pro mě nebyl problém postavit další, tentokrát dokonale utajené sídlo. Bylo přitom vzdálené od Skalního domu vzdušnou čarou sotva pět kilometrů. Vyhlédl jsem si podobnou strmou skálu, nechal do ní vydlabat velkou jeskyni a do ní jsem nechal »vytisknout« stěny, příčky a upravit novou fasádu. Od Skalního domu se nové sídlo lišilo hlavně tím, že nevyčnívalo ze skály. Chyběl mu »zasklený balkon« i přistávací plocha na střeše, zato bylo k nerozeznání od okolní skály. Poznal by to snad jen horolezec, který by se do mé »umělé skály« marně pokoušel zatlouci horolezeckou skobu. Na to by totiž potřeboval diamantový vrták.

Stavba mi trvala celý den, ale pak jsem mohl »natáhnout« ke Skalnímu domu teleport »pchoš« a odstěhovat se do nového bytu i se svým »fracimorem« a zejména s dětmi.

Snad to »problém odlišných očí« definitivně zažehná...

Konečně jsem se odhodlal navštívit zničená města na jižním konci císařství, Risipej a Hifodis. Čekal jsem tam zkázu a nemýlil jsem se. Obě města byla prakticky srovnaná se zemí, zkázu nikdo nepřežil. Na pláži mezi těmi přístavy zůstal kupodivu zachovalý vojenský tábor Kycuzí, ale bez vojáků. Byly tam netknuté válečné stroje jako na vítězné přehlídce, za nimi v osmi řadách prázdné ubytovací buňky. Poté co jsem se podíval do jedné z nich a našel jsem uvnitř osm lůžek, zkusil jsem spočítat, pro kolik lidí byl tábor určený. Buňky byly v osmi řadách po sto šedesáti buňkách a prostým vynásobením dávaly přes deset tisíc Kycuzí. A to bylo teprve na počátku jejich invaze.

Vypadalo to, že tábor opustili ve vzorném pořádku, ani se nepokoušeli něco z materiálu znehodnotit, i když si mohli snadno spočítat, že jim to sem přijdeme obhlížet. Anebo se spoléhali, že se sem brzy vrátí? Nevím. Tak spořádaný ústup z dobytého území si neumím ani představit.

Možná by nebylo marné něco se z té zapomenuté techniky dozvědět o úrovni vědy a techniky Kycuzí. Nedělal jsem si však přehnané iluze. Technika Kycuzí byla podle mého mínění značně nad úrovní pozemskou. Jaký užitek by si z ní odnesla civilizace, která se z veškeré vědy zmohla na trochu jednoduché geometrie a u zbraní převažují luky a šípy? Ostatně, co by získala možností zkoumat techniku Kycuzí pozemská věda? Nejspíš nějaké nové, vojensky využitelné poznatky, kterými by si vylepšila arzenál. Nejlepší by asi bylo smést celý tábor ohněm do moře.

Ale nějak jsem se k tomu nemohl odhodlat. Nakonec jsem se rozhodl. Nechal jsem kolem celého tábora vyhloubit hlubokou rýhu pro základy a natisknout nad ním ze skleněné hmoty Froilů podlouhlou kupoli. Na závěr jsem celou tu polojitnici nechal zbarvit do pískové barvy. Sarkofág pro budoucnost. Chapežadům to dnes vůbec nic neřekne, ale časem...

Jižní pobřeží nezůstane dlouho pusté. Chapežadé ta zničená města jistě brzy osídlí. Nedá jim to, jsou nutná pro obchodování se sousedními pevninami. Do toho se míchat nebudu, nechám to jiným, povolanejším.

Je čas vrátit se do našeho nového obydlí. Vlastně jsem je ani vhodně nenazval. Prozatím mu říkám »hnízdo«, ale časem se jistě něco najde. Snad něco vymyslí můj »fracimor«, mají někdy úžasné nápady...

Takže - »Pchiš Hnízdo-hala«!

Další dítě se narodilo už v novém »Hnízdě« a Gytchy na ně byla, jak jinak, patřičně pyšná. Elkírche se k tomu také chystala. Budu mít v rozmezí dvou let čtyři děti, každé s jinou manželkou. Na pozemské poměry je to nezvyklé, zejména pro nás Evropany, zvyklé na monogamii. Na Chapežadu je to normální.

Babdi se Sojatou chodily teď občas do Skalního domu, aby se »děti dostaly mezi jiné děti«. Podle zpráv od mých špiónů se nikde nechystala žádná válka, takže jsem teď měl »volno«. Vrátil jsem se ke studiu nápověd Froilů - člověk nikdy neví, co se tam nachází užitečného, co by se dalo použít.

Například okna.

Jedna možnost je nechat obvodové zdi aspoň na některých místech průhledné. Tak ale můžete udělat okna jen v obvodových místnostech. Proto už staří Římané... ale vlastně i jiné starověké národy na Zemi vynalezly atriové domky s plnými obvodovými zdmi bez oken, kde se veškerý život soustředí do atria uprostřed. Má to mimo jiné i výhodu, atriový dům obyvatele chrání i proti pouličním nepokojům, spojeným s rozbíjením oken kameny. To však není možné u stavby zadlabané do skály, kde je jen jedna obvodová zeď a většina místností je v hloubce skály.

Druhá možnost je tedy využít kamery a obrazovky. To už se dá použít i na Zemi, ale teprve Froilové to dotáhli do dokonalosti.

Okna jsou v podstatě velké televizní obrazovky, na kterých se ukazuje obraz nasnímaný někde venku. Výhodou těchto oken je, že se dá podle chuti přepínat mezi obrazy z různých kamer. Taková okna mohou být prakticky ve všech místnostech kromě sprch a záchodů. Ačkoliv - televizní okno na záchodě není přece průhledné oboustranně. Tak proč ne?

Kamery jsem rozmístil na více místech. Jedna byla přímo na skále a zabírala totéž, co by bylo vidět skutečným oknem, další jsem umístil dál. Jedna snímala vodopád v nedalekém malebném údolíčku, jiná pohled na řeku, další ukazovala romantický les. Bylo tu co kdo chce, stačilo si přepnout. Uvažoval jsem, že stejné obrazovky namontuji i do Skalního domu. Měli tu překrásný pohled z vyhlídkové haly, ale většina místností byla hluboko ve skále a tudíž byla bez oken. U ložnic to nevadilo, ale obývacím pokojům okna přece jen trochu chyběla.

Když jsem to přišel obyvatelkám (a nutno říci i obyvatelům) Skalního domu nabídnout, byla drtivá většina pro. Vyhlídková hala sice obyvatele skalního domu nádherně spojovala, neboť tu právě pro tu nádhernou

vyhlídku pobývali všichni nejčastěji, ale mít okna i ve vlastním bytě bylo velice lákavé.

Kupodivu se někteří obyvatelé vyslovili proti. Ale i to je ve zdejším světě - a vlastně i na Zemi - normální. Nevadí, kdo tuhle vymoženost nechce, nemusí ji mít. Chceš-li, stačí říct. Nechceš-li, mlč. Nabízím to, ale nevnucuji. A kdyby sis to časem rozmyslel, je to přece jednoduché. Okno se dá prostě vypnout a stěna bude jednodušší jako dřív. A naopak, kdo by si rozmyslel odmítnutí a dal si okna vytvořit dodatečně, stačí říct a doplním je.

Při vylepšování oken Skálního domu mě ale zaujala jedna opravdu zajímavá věc. A mohla za ni naše dcerka Kišvojta.

Tady musím trochu odbočit. Obě naše nejstarší děti už se nebatolily. Pozemské děti se začínají stavět na nohy od desátého měsíce, některé i dřív, jiné později. Chapežadské děti se vztyčují také okolo jednoho roku, jenže zdejšího - odpovídá pěti měsícům na Zemi. Chapežadé mají vůbec rychlejší vývoj. Chapežadky se vdávají už ve dvaceti letech - čili v pozemských osmi. Bohužel, rychlejšímu vývoji odpovídá i kratší dosažitelný věk. V šedesáti - to je na Zemi pětadvacet let - jsou zdejší ženy »vypotřebované«, donedávna to znamenalo »zralé na porážku«. A nejstarším lidem zde bývá pěkných čtyřicet pozemských let - ve zdejším počítání je to šestadevadesát. To už jsou starci a upřímně řečeno, je jich tu poměrně málo. U nás na Zemi je třicítka mládí. Tady to znamená dvaasedmdesát a to už tělo Chapežada vykazuje neklamné znaky stáří. Starci se do války nehodí, bojovníci je s gusem zabíjejí pro jejich kůže. No, taky mě to čeká. Hinjochi mě stvořila v rozpuku zdejšího mládí - tak kolem pětadvaceti zdejších let. Takže mi zbývá - v přepočtu na pozemské roky - asi třicet let. Uvidím, jak se to dá využít...

Rychlejší vývin je nejlépe znát právě na dětech. Vagvojta a Kišvojta rostli jako z vody. Než jsem se nadál, přestaly se mi batolit pod nohama a začaly se zajímat o věci na mém pracovním stole. Nejvyšší čas, abych je začal učit fyziku.

Přitom jsem si nemohl nevšimnout některých známek.

Naše nejstarší dcera Kišvojta měla kromě zvláštnosti očí proti jiným zdejším dětem ještě jednu další vlastnost. Nesnášela některé lidi. Už jako mimino vrískala, když se někteří pohybovali v její blízkosti. Nějak je vycítila a pak nebyla k udržení. Brzy se ale ukázalo, že je to oboustranné. Tihle lidé naopak nesnášeli její přítomnost ve Skálním domě, snažili se

ostatní přesvědčit, že naše Kišvojta přináší neštěstí a jak jsem tomu říkal, »kuli pikle«.

Něco v tom ale muselo být.

Rozhodl jsem se pro malý pokus. Požádal jsem Sojatu, aby mě s malou provázela při mé návštěvě věznice »Záremu«. Tím se to ale jen potvrdilo. Malá vřískala celou dobu, od okamžiku, kdy jsme se vynořili z teleportu »pchoš«, do návratu opět teleportem do Skalního domu.

Ty lidi přece neznala, nemohla je znát! Přesto dala najevo svou nelibost, že jsme ji mezi ně vzali. A když byla trochu větší, aby to dokázala vyjádřit slovy, prosila vždycky Sojatu, aby ji od těch lidí odvedla co nejdál.

Nelíbili se jí, ale bylo zřejmé, že to má důvod. Ti lidé jí byli doopravdy nebezpeční. Nemuseli to být zrovna zločinci zavření ve věznicí »Záremu«. Ve Skalním domě byli takoví čtyři, tři ženy a jeden chlap. Ti čtyři byli nejaktivnější v odporu proti Kišvojtě. A jak se dalo čekat, ani Sojata jim nevěřila.

Bylo asi správné odstěhovat se do »Hnízda«.

Po podivném odchodu Kycuzí a drtivém úderu proti vojsku jeizela Fchukjira nastal na Chapežadu nečekaný klid. Nikdo se už neodvážil připravovat zákeřné přepadení sousedů, anebo vyhlásit nábor vojáků. Také Kycuzí už o sobě nedávali vědět.

Tohoto klidu jsem se rozhodl využít. Nechtěl jsem se totiž spoléhat na profesionální učitele, chtěl jsem dětem předat něco ze svých pozemských vědomostí. Zdejší učitelé učili děti jen holým základům - číst a psát zdejší písmo, základy počítání, ale sami neuměli víc než papouškovat obsah knih, kterým říkali »základy zdejší vědy«. To všechno zvládli za tři zdejší roky - podle mě to vykládali zbytečně rozvláčně, ale budiž, základy dětem dali.

Pak jsem se ale výuky chopil já, zdejšími učitelům se z toho hrůzou protáčely panenky. Podle mě nekončila matematika čtyřmi základními početními operacemi, totiž sčítání, odčítání, násobení a dělení. Matematiku jsem začal tím, že jsem zavrhl zdejší čísla, podobná římským číslicím - zbytečné množství znaků a příliš složité počty s nimi. Zavedl jsem pozemské číslice, které všechny početní operace nesmírně zjednodušovaly, místo celé plejády znaků si na Zemi vystačíme s deseti číslicemi a s pozicí, určující řád. Celou zdejší matematiku jsem pak za osm týdnů převedl do nového kabátu a pak jsem pokračoval.

Kromě svých dětí jsem přibral »do třídy« dvaadvacet dětí, které zdejší kantoři »vyučili« - neboli je naučili všemu, co sami uměli. Když jsem prohlásil, že to je teprve začátek, pochopitelně jsem u kantorů narazil na nepochopení.

Měl jsem však podporu, jakou se nikdo zdejší neopovážil zpochybňovat - systém nápovědy Froilů. Zkusil jsem to přepnout do Chapežadštiny, ale do tohoto jazyka to ještě převedené nebylo. Vybral jsem tedy překlad do češtiny a převáděl jsem ji za pochodu do Chapežadštiny. Zdařilo se mi skloubit zdejší řeč s arabskými číslicemi, čímž jsem asi položil základy zdejší modernější vědy.

Dopadlo to nakonec tak, že mi do třídy přišli i všichni tři kantoři ze Skalního domu. Nejprve snad ze škodolibého zájmu vidět moji prohru - kdo by si dovedl představit, že věda nekončí tam, kde končí Chapežadské knihy - pak z údivu, že to možné je a nakonec ze zvědavosti naučit se totéž co zvládali jejich žáci.

Co jsem ale rozhodně nečekal, že se u nás v těchto klidných dobách opět objeví Hinjoči...

Oči

Objevila se, pravda, ještě nečekaněji než jindy. A aniž by se nechala jaksepatří přivítat, vtrhla rovnou do mé »třídy«, kde jsem právě vyučoval základy fyziky.

„Aha, tady jsi!“ obrátila se na mě hned ve dveřích.

„Děje se něco?“ zvažněl jsem.

„Zatím nic závažného,“ odvětila. „Můžeš to tady na chvílku přerušit? Potřebuji si s tebou promluvit.“

„Dobře, dáme si přestávku!“ řekl jsem nahlas. „Děti, jděte si do jídelny na svačinku!“

„A my?“ zeptal se jeden z učitelů.

„Jděte dohlédnout na děti,“ odpověděla mu za mě Hinjoči. „Vás se to týkat nebude.“

Kišvojta vybíhala spolu s ostatními žáky. Všiml jsem si, že prošla těsně vedle Hinjoči a neodtahovala se. Hinjoči jí tedy nevadila.

„Počkej, děvenko!“ zarazila ji náhle mimozemšťanka.

Kišvojta se poslušně zastavila a otočila se k ní.

„Podívej se na mě!“ požádala ji Hinjoči.

Kišvojta se tedy na ni zadívala pěkně zblízka. Až jsem se divil, kolik má ta holka kuráže.

„V pořádku, jdi svačit,“ propustila ji Hinjoči a Kišvojta se opět otočila k východu. Zůstali jsme ve třídě sami dva.

„Poslyš, Vojto, to je tvé dítě, že?“ požadovala Hinjoči po mně potvrzení toho, co sama správně odhadla.

Potvrdil jsem jí to.

„A víš, že její oči jsou velká vzácnost?“ doplnila.

„Vím, ale... ve zdejší světě to lidé považují za neštěstí,“ doplnil jsem její postřeh.

„Ty oči ukazují na rozdvojení její mysli,“ řekla Hinjoči.

„Něco jako na Zemi schizofrenie?“ zamračil jsem se.

„Ale ne,“ zavrtěla Hinjoči docela pozemsky hlavou. „To, co říkáš, je nemoc. Tvá dcerka má jen rozdvojenou mysl. Není to nemoc, spíš bonus.“

„Ty snad víš, co to znamená?“ zeptal jsem se.

„Jistěže to vím,“ odvětila Hinjoči. „To dítě má v hlavě dvě mysli. Nijak jí to nevadí, ale ty dvě mysli se mohou snadno dostat do rezonance

a pak... nevšimli jste si ještě, že vaše dcera dokáže číst lidem myšlenky?“

„Jako ty?“ zeptal jsem se. Hinjoči nám přece také četla myšlenky a pak odpovídala i na to, na co jsme si jen pomysleli.

„Já mám mysl trojí,“ ujistila mě Hinjoči. „Má to výhodu, že se mohu roztrojit. Jedna mysl jedná s vámi, druhá telepaticky komunikuje s naším ústředím a třetí hlídá okolí. To ovšem ani vy Chapežadé, ani pozemšťané nedovedete. Tvá dcera se tomu jen trochu přibližuje, ale i tak je to zajímavé.“

„Všimli jsme si, že se někdy chová podivně,“ vzpomněl jsem si na její odpor k některým lidem. „Chovala se tak už jako nemluvně. Kdykoliv se dostala do blízkosti některých lidí, křičela a nedala se utišit. A dnes... dodnes se od takových odtahuje.“

„A všimli jste si, že šlo vždy o darebáky?“ dodala Hinjoči.

Řekla vlastně naplno, co jsem se jen tak dohadoval.

„Skoro to tak vypadalo,“ potvrdil jsem jí to.

„To nebyl pouhý dojem, to je skutečnost,“ řekla Hinjoči. „Jak říkám, je to bonus. Co bys dal za to, kdybys pokaždé hned při prvním setkání věděl, s kým máš tu čest?“

„A ty... ty to umíš také?“ podíval jsem se na ni pátravě.

„Jistě,“ přikývla. „Já to mám ještě jemnější. Rozpoznat na první pohled darebáky je velká výhoda. Problém je to ve chvíli, kdy jsou darebáci všichni a nemáš na výběr, jako u Kycuzí.“

„Takže naše Kišvojta bude mít do života výhodu, že umí včas rozeznat darebáky,“ zkusil jsem to shrnout. „Myslíš, že čte myšlenky i mně?“

„Možná ne pořád, třeba jen když se soustředí...“ nadhodila Hinjoči. „Musela bych si ji prohlédnout podrobněji, ale na to teď není čas. Už jsem si všimla, že na Chapežadu vládne všude mír. Zřejmě byla tvá poslední akce hodně působivá a zvěst o ní se brzy rozšířila. Tím lépe! Potřebovala bych pomoc ve světě Kycuzí.“

„Že by se mi tam chtělo... to jistě ne, ale pro tebe udělám všechno, co bude v mých silách,“ slíbil jsem.

„Taky doufám,“ přikývla. „Tobě to dokonce věřím. Poslyš, teď jsem si toho všimla... tys překryl tábor Kycuzí mezi městy Risipejem a Hifodisem, že?“

„Nechtěl jsem, aby tam Chapežadé zbytečně lezli,“ zkusil jsem jí to vysvětlit...

„Dobrý nápad!“ schválila mi to. „V tom táboře je spousta zbraní, stačí je vzít neopatrně do rukou... nemohl bys totéž udělat se všemi vojenskými tábory Kycuzí na Chapežadu?“

„Je jich tu víc?“ zeptal jsem se.

„Jistě,“ souhlasila. „Další jsou na sousedních pevninách, jistě je brzy objevíš. Myslela jsem, že je dodatečně zničím, ale to překrytí vypadá nadějněji. Někdy v budoucnosti se to může hodit, nejsou tam jen zbraně.“

„Divil jsem se, jak to tak disciplinovaně opustili,“ podotkl jsem skoro obdivně.

„Jo, opustili tu všechno disciplinovaně,“ opakovala po mně Hinjoči, ale postřehl jsem v tom závan ironie. „Opustili a odlétli do kosmu. Teď krouží kolem Chapežadu a občas některý vstoupí do hustších vrstev atmosféry a nakreslí na noční obloze krásnou červenou čáru...“

„Počkej...“ zarazil jsem se. „To přece vypadá...“

„Jo, myslíš si to dobře,“ schválila mou myšlenku. „Naházel je tam program »pchiš«, jenže cíl ležel na oběžné dráze kolem Chapežadu. Ano, myslíš si to správně, cíl v prostoru bez kontaktu s hmotou je výjimka, nedá se tam dýchat a co víc, každé tělo, nechráněné skafandrem, velice rychle vybuchne. Jako přetopený kotlík! Jednak vnitřním přetlakem a navíc se tam ve vakuu začne vařit krev. Což o to, kolem Chapežadu jich krouží sotva pár tisíc, ale kolem Kycuzí jich obíhá pět miliard, to už je znát. Kycuzí má prstenec jako ve sluneční soustavě Saturn. Ano, správně, poslali jsme tam všechny. Říkala jsem ti, že je lépe zbavit se válkychtivé civilizace, než přijít o pět mírumilovných... Míra naší trpělivosti s nimi přetekla přepadením Chapežadu a Země...“

Nadskočil jsem, jako kdyby pode mnou vybuchla mina.

„Kycuzí přepadli i Zemi?“ vyjekl jsem.

„Ano, tam je to dneska podstatně horší než tady,“ souhlasila Hinjoči. „Ale to nebude tvá záležitost. Do toho jsem zapojila tvé bývalé krajany na Satuzyo. Nech to na nich, mají dost prostředků, aby si věděli rady... tebe potřebují nejvíc tady.“

„No nazdar!“ řekl jsem. „Takže jste je - vyhubili?“

„Jinak to nešlo,“ řekla omluvně. „Když se některá civilizace začne zaobírat vyvražďováním jiných, znamená to obvykle konec jednání. Pak zbývá už jen »silové řešení«. Mimochodem, Kycuzí nebyla jediná civilizace, kterou jsme v poslední době zničili. Měli jsme mnohem víc obav z civilizace Jaravam. Zničila nám celkem pět světů, z toho jeden fluorový,

který by jí byl úplně k ničemu. Měli jsme na něm základnu, začínali tam vytvářet stroje »zgryjo«, Jaravamci tam vytvořili ohnivé peklo... Jaravam jsme nakonec zničili ohněm, nic jiného nám nezbylo...“

„Ale Kycuzí?“

„Ten svět jsem likvidovala strojově. Ono se to vlastně jinak řídit ani nedalo, byla jsem na to sama...“

„Jak mám rozumět tomu... »likvidovala strojově«?“

„Viš, my tu rezonanci, co má tvoje dcerka, umíme vyvolat uměle. A podle ní určovat lidi s »puhldostí« - patologickou směsí nenávisti a pohrdání jinými. Právě na to je citlivá i tvoje dcerka. V případě Kycuzí jsem tam spustila program: Hledej »puhldost« a její nositele prohod' pomocí »pchiš« do cíle »ulfone«, neboli na oběžnou dráhu. Umíš si představit, jak rychle to proběhlo, když to nezáviselo na lidském rozhodování?“

„Představit si to umím,“ přikývl jsem. „Prostě to zadrnčelo a kolem světa Kycuzí vznikl z vybuchujících obyvatel prsten jako u Saturnu. Ale jak to, že se to nedotklo Chapežadů? Tady je přece drtivá převaha chlapů, co bytostně pohrdají ženami!“

„Naštěstí jsem o patriarchální mentalitě Chapežadů věděla,“ řekla Hinjochi. „Takže jsem to omezila na blízké okolí hvězdné brány Kycuzí. Zahrnulo to jen pár nejbližších osad, opravdu tam většina chlapů zmizela, ale ženy si to nedovedly vysvětlit, takže se zpráva o tom nerozšířila. Považují je za dočasně zmizelé, ale ne za mrtvé, takže ženám nehrozí osud vdov... Pár chlapů tam ostatně zůstalo, těch mírnějších, nebo snad staromódnějších, bez »puhldosti«... Světa Chapežad se to zkrátka nedotklo. Zmizeli jen Kycuzí.“

„Protože tu byli jen vojáci,“ doplnil jsem ji.

„Správně,“ přikývla. „V jejich světě to však neplatilo, tam to měly přežít malé děti. Ty se přece s »puhldostí« nerodí, někdo ji v nich musí vypěstovat. Jenže to nepřežily. Kromě Kycuzí tam žili ještě odstrkovaní a vraždění Ehrenové. Ti to přežili, protože neměli ani pohrdání, ani nenávist. Jenže když od Kycuzí zahynuli muži, ženy i většina dětí - »puhldost« v nich pěstovali odmalička - a přežila to jen nemluvňata, Ehrenové je vyhubili.“

„Pak snad měli zmizet i Ehrenové, ne?“ namítl jsem.

„Nezabýjeli je z »puhldosti«,“ zdůraznila Hinjochi. „Kycuzí byli jejich nepřátelé a celá tisíciletí je hubili. Ehrenové znenadání spatřili možnost zbavit se těch tyranů definitivně - a nevybýjeli ta nemluvňata ani z nenávisti,

ani z pohrdání, ale čistě racionálně znemožnili jejich obnovení. Vždyť i na Zemi máte úsloví »vražda na tyranu není zločinem«!

„Takže ve světě Kycuzí dnes žijí Ehrenové,“ shrnul jsem to.

„Tak nějak,“ řekla Hinjoči. „Po Kycuzí tam zůstaly zbytky technické civilizace, jenže Ehrenům jsou k ničemu. Technických vymožeností se ani nedotknou, žijí dál v divočině, kde loví zvěř. Bez Kycuzí jí bude dostatek, neboť zmizeli »sportovní lovci«, zabíjející zvěř po tisících. Obrovská města se časem rozpadnou, stejně jako stroje, přehrady... v současné době ještě běží výroba elektřiny, města jsou po nocích osvětlená, ale civilizace Kycuzí se pozvolna mění v ruiny. Ehrenům to nevadí, naopak. Budou žít po těch tisíciletích pronásledování konečně v klidu.“

„Skoro bych litoval těch nevyužitých prostředků, ale možná to takhle bude lepší,“ přikývl jsem.

„Huř to dopadlo na Zemi,“ řekla Hinjoči. „Kycuzí se tam rychle rozlézali po většině pevnin, vyžadovalo to co nejrychlejší zásah... no, dopadlo to hrozně. Kromě Kycuzí se na oběžné dráze ocitla i značná část pozemšťanů. Obávám se, že většina.“

„To si umím představit,“ vzdychl jsem si. „Nedivil bych se, kdyby tak skončila miliarda muslimů. Když k tomu přidáme další národy prostoupené nenávisí...“

„Zkrátka to dopadlo hrozně,“ vzdychla si Hinjoči. „Věděla jsem, že je na Zemi hodně »puhldosti«, ale že jí bude tolik... Teď je tam příšerný zmatek. Většina států se zhroutila úplně. Nejen ty muslimské, i když tam je to nejhorší. Muslimové, podobně jako Kycuzí, vychovali děti k pohrdání »nevěřícími«. V muslimských zemích zbyly jen velmi malé děti, ale bez dospělých hynou, nemá se o ně kdo starat. Jsou tam celé rozsáhlé kraje, kde nezbyl jediný dospělý. Těch dětí je mi líto, ale... kdyby byl aspoň v sousedních zemích klid a pořádek, bylo by možné požádat je, aby se postarali o muslimské sirotky, jenže chaos je všude, dobrovolníci pomáhají všude jen ve svém nejbližším okolí a i tak je jich málo.“

Ta hrůza mi postupně docházela. Vzpomínal jsem, jak to asi dopadlo v Čechách. Pohrdání druhými lidmi? Češi jsou přece ve světě vyhlášení rasisté a co je to rasismus? Pohrdání jinými! Nebo to opovržlivé označení »socky«! A co ta uměle pěstovaná nenávisť k Rusku a k Číně? Zbude vůbec v Čechách někdo?

„Čechy dopadly ještě poměrně dobře,“ přečetla mi Hinjoči myšlenky. „Rasismus? Češi se poměrně dobře snášejí s ostatními. Aha, myslíš teď na

Cikány... ale Češi se naučili uznávat i Cikány, kteří žijí civilizovaně, na rozdíl od Cikánů, zvyklých parazitovat. Dopadlo to vlastně obráceně. Zmizeli Cikáni, zvyklí nahlížet na Čechy jako na otroky, povinné živit kdejaké parazity, zůstali jen Cikáni, kterým říkáš »civilizovaní«. Ti většině Čechů nevadí... V Čechách zůstaly spousty Ukrajinců, Rusů, Vietnamců a Číňanů. Z těch zmizeli jen někteří, nejspíš členové nějakých nenávistných společení...“

„Ukrajinské, Vietnamské a Čínské mafie...“ naznačil jsem.

„Asi tak,“ připustila. „Horší to je s těmi, co druhé nazývají »socky«. Těch zmizely i z Čech desetitisíce. Většina donedávna společnost řídila, ti teď chybí nejvíc. Spousta výrobců funguje setrvačností, ale hodně institucí chybí. Úplně zmizela například vaše armáda - u většiny vojáků v celém světě byla »puhldost« tak hluboko zakořeněná, že z armád zbyli jen kuchaři a ještě zdaleka ne všichni...“

Jenže zmizeli všichni, kdo se sami považovali za »elitu«. Z Čech do vesmíru odlétla prakticky celá kultura. Což o to, bez kultury i bez televize to jakž takž jde, citelněji chybí ředitelství velkých podniků. Z těch toho mnoho nezůstalo.“

„Proto jsi na Zem poslala partu ze Satuzyo?“ došlo mi.

„Ti jsou v mnoha ohledech výjimkou,“ rozjasnila obličej. „Vím, jak jsi jim vyčetl, že tě nechali na Chapežadu. A vyčetl jsi jim to spravedlivě, však je to samotné mrzelo. Jedno jim přece jen musíš uznat. Nenechali tě z »puhldosti«. Viděli, jak tě Chapežadé střelili, takže tě považovali za mrtvého.“

„Už jsem jim odpustil,“ řekl jsem smířlivě.

„S tím souhlasím,“ řekla Hinjoči. „Ale poprvé jsem stála bezradně nad takhle poničeným světem... a mrzelo mě to...“

„To nic, Hinjoči,“ zkusil jsem ji utěšit. „Já bych to odhadl, že v konečném důsledku to bude lepší než bez tvého zásahu... Lidé budou jen rádi, když se zbaví nebezpečných parazitů.“

„Myslíš?“ podívala se na mě.

„To si piš!“ řekl jsem.

Po zmizení Hinjoči - nenadálém jako vždy - jsem chtěl co nejlépe využít spousty volného času. Vrátil jsem se tedy ke studiu nápovědy Froilů a zaměřil jsem se zejména na hvězdné brány a na strukturu »vějířů«. Na

rozdíl od začátků jsem teď o problematice věděl daleko víc. Konečně jsem také našel mapu našeho »vějíře« a návod, jak se v něm pohybovat.

»Náš vějíř« byl pod správou Hinjoči. Obsahoval osmnáct obydlených světů a dvaadvacet neobydlených. Invaze Jaravamu proti seskupení Silijzuo, Hubuduh a Vildai se odehrávala daleko mimo její oblast, jenže jí znemožňovala povolání si posily, když to potřebovala.

Dva neobydlené světy byly skutečně neobývateľné. Na oba jsem čirou náhodou narazil při svém prvním útěku z Chapežadu. Zozofy byl zmrzlý svět s vyhaslým sluncem a ve vodním Depy jsem uvízl. Dnes bych se z té pasti dostal i bez Hinjoči - aspoň jsem si to myslel - ale uměl bych se jí snadno i vyhnout. Náhodné otevírání hvězdné brány je totiž spolehlivá cesta, jak ve složité struktuře paralelních vesmírů zabloudit. Když člověk pochopí její strukturu a pozná lépe mechanismus zaměřování bran, je pro něho mezivesmírné cestování hračkou.

Teď už jsem byl lépe připravený.

„Poslyš, Kišvojto, co jsi vlastně cítila nablízku darebáků, jako byli ti ve věznicích »Záremu«?“ zeptal jsem se dcerky, když skončilo další denní vyučování. Většina dětí se rozběhla za rodiči po Skalním domě, jen my tři jsme museli teleportem do Hnízda. To jméno mu už zůstalo. Ne že by dámy nedokázaly vymyslet jiné, ale nechtělo se jim měnit, co už jsem vlastně pojmenoval.

Odvedl jsem si dcerku do jídelny - teď tu bylo prázdno.

„Já nevím,“ pokrčila ramínky. „Některé lidi prostě nesnáším a nedaří se mi přesvědčit sama sebe, že je to blbost!“

„Vtip je v tom, že to není blbost,“ řekl jsem vážně. „Ptal jsem se na tebe Hinjoči, té dámy z rodu Froilů, co se u nás čas od času objevuje.“

„Ona mě zná?“ zeptala se Kišvojta zvědavě.

„Líp než já,“ přikývl jsem vážně. „Hinjoči tvrdí, že máš takový dar - umíš rozpoznat darebáky, i kdyby se sebevíc tvářili jako dobráci. Hinjoči něco říkala o psychické rezonanci, to už je nad mou úrovní znalostí, ale já jí věřím. Hinjoči je vědkyně, té nesahám ani po kotníky.“

„No, vysoká je jako rozhledna, to je pravda,“ zhodnotila ji kriticky Kišvojta. „Ale zas tak moc větší proti tobě není.“

„To bylo obrazně,“ ujistil jsem dcerku. „Ale vraťme se radši ke tvému odporu k darebákům. Když jsi byla malá, vrískala jsi, když ses dostala na dosah od těch lidí. Teď už to umíš přemoci, ale buď ráda za tenhle dar.“

Samozřejmě nemusíš hned vriskat, ale když můžeš, těmto lidem se vyhýbej. Tvůj odpor není náhodný, považuj to jako vážné varování.“

„A ty taky cítíš darebáky?“ zeptala se mě bezelstně.

„Já nic necítím,“ usmál jsem se. „To cítí jen lidé, kteří mají každé oko jiné barvy. A to je v tomto světě vzácnost.“

„Říkali, že nosím neštěstí,“ řekla uraženě.

„A mají pravdu,“ řekl jsem vážně. „Skutečně nosíš smůlu, hlavně darebákům. Odhalíš jejich přetvářky, když chtějí spáchat nějakou lumpárnu. A ti pak všem na potkání vykládají, že nosíš smůlu a že by se měli mít před tebou na pozoru. Tihle darebáci dřív takové jako jsi ty zabíjeli, aby to měli snadnější.“

„A dneska už to nedělají?“

„Dneska už to nedělají,“ řekl jsem. „Neboj se jich, já tě nedám. Ale když ti bude někdo nepříjemný, není to blbost, je to vážné varování. Nemusíš to hned dávat najevo, ale těm lidem se vyhni, pokud můžeš. Doufám, že já ti nepříjemný nejsem. Mamka Sojata je taky hodná a ani Froilka Hinjochi ti jistě nevadí. To jsou lidé, na které se můžeš spolehnout.“

„I na Hinjochi?“

„Na tu také, i když to není člověk jako my. Patří do jiného světa, ale není darebácká.“

„A tati, už jsi byl v nějakém cizím světě?“ zadívala se na mě tázavě. „Kluci ve škole říkali, že jsi cizinec. Že to vůbec není pravda?“

„Je to pravda,“ řekl jsem vážně. „Byl jsem cizinec. Babdi a Bjurša mě znaly jako cizince. Ale od té doby uteklo hodně času a teď už dávno patřím sem, na Chapežad.“

„Taky bych ráda poznala nějaký cizí svět!“ řekla toužebně.

„Podívám se, jestli bychom nemohli navštívit svět Kycuzí,“ slíbil jsem jí. „Ale teď už konec povídání, utíkej za mamkou, ať se o tebe nebojí.“

„Tak ahoj, tati!“ otočila se a odtančila.

Moje malá opička holčička s jásavě barevnýma očima!

Je hezké mít děti...

I tady...

Opět na Satuzyo

Invazi ze světa Kycuzí jsme přečkali s těžkými ztrátami, ale přežili jsme ji. Zaměřil jsem jednu z kamer na oblohu a za noci jsme sledovali, jak se tu občas natáhne červená čára, označující dalšího hořícího vojáka Kycuzí, přesněji, zpopelnění jeho zbytků. Kolem Chapežadu kroužilo těch mrtvých několik tisíc, ale nebyli dost vysoko, aby tam kroužili věčně. Planeta je ze svého zajetí nepustila a řídká atmosféra je stále přibrzd'ovala, až se zbytky vojáka nakonec v jednom okamžiku vřízly do hustších vrstev, kde vzplály jako sirka.

Svět Chapežad nemá pásmo asteroidů. Planetární soustava zdejší hvězdy je proti Slunci chudá - má všeho všudy dvě planety. Chapežad je jediná, která za něco stojí. Druhá planeta je větší, vzdálenější, zmrzlá a víc podobná Neptunu. Chapežadé o ní vědí, ale nepřikládají jí žádný význam. Pro zdejší hvězdáře je to pouhá »bludná hvězda Dyfkid«, prakticky jediná, která na zdejší noční obloze mění polohu proti ostatním hvězdám. Při »chudobě« zdejší planetární soustavy neznají ani komety a jejich pověrečný vliv na lidské osudy, ani meteory - »hele, padá hvězda, něco si přej!«. Ohnivé čáry na nebi by mohly vyvolat strach, ale to by tu museli mít podobné úkazy už dřív.

Těchto »padajících hvězd« nebude mnoho. Jejich zásoba na oběžné dráze se brzy vyčerpá a všechno se změní v pohádky pro malá Chapežádka.

Mimochodem - požádal jsem Babdi, aby ve svých volných chvílích sedla k virtuální klávesnici, promítané na desku psacího stolu, a zapsala pohádky, které sama vypravuje dětem večer před spaním. Když jsem jí vysvětlil, že to dělá pro budoucnost, nechala se strhnout, naučila se pracovat s virtuální klávesnicí, k dnešnímu dni jich má něco přes stovku a jeden větší skvost než druhý.

A pak, že Chapežadé neznají umění!

Rozhodl jsem se vyzkoušet své nové, zdokonalené znalosti »vějířů« Froilů a podívat se branou do některého světa. Netoužil jsem objevovat nové - ostatně v tomto »vějíři« jsou všechny světy dávno prozkoumané - chtěl jsem se podívat někam, kde jsem si to ještě pamatoval. Nejjednodušší byl v tom směru svět Satuzyo. Ležel »hned vedle« Chapežadu a cesta tam byla nejjednodušší.

Vyžádal jsem si dcerku a stranou jsem se jí zeptal:

„Pořád toužíš podívat se někam do cizích světů?“

„Že váháš, tati!“ rozzářila se.

„A chceš přitom vidět úplně cizí tvory?“ doplnil jsem.

„To se ví!“ odvětila rychle.

„Tak pojď sem ke mně, podíváme se tam,“ nabídl jsem jí.

Vytvořil jsem kolem nás v hale miniaturní »mybraki«, kam jsme nasedli, vznesli se nízko nad podlahu - a pak se před námi otevřela hvězdná brána a my jsme jí prolétli.

„Úžasné, tati!“ přivinula se ke mně Kišvojta. „To už jsme v jiném světě, že?“

„Ano, jsme ve světě Satuzyo,“ ujistil jsem ji. „Ale pod námi je zatím pusto. Poletíme teď za zdejšími tvory.“

Osada Naděje ležela od nás stejně daleko, jako je od našeho »Hnízda« k průsmyku »Kochry«. Pro »mybraki« to byla otázka dvaceti minut letu.

„Ty se tady fakt vyznáš, tati?“ podívala se na mě Kišvojta pátravě a trochu s nedůvěrou. „Už jsi tu někdy byl?“

„Tady jsem ještě nebyl, ale vím, kterým směrem musíme letět, abychom našli zdejší osadu »Naděje«,“ ujistil jsem ji. „Tam už jsem kdysi byl a s místními obyvateli se znám.“

Jméno osady »Naděje« jsem řekl česky, takže mu Kišvojta nerozuměla. Působilo to na ni jistě hodně exoticky.

Konečně jsme na obzoru spatřili kupu bublin, přetékaných z hrnku podle pohádky »Hrnečku vař«. Osadu »Naději« postavili technologií Froilů a každá ta »bublina« byla velká jako bývalí obytné buňky stavbařů.

„Tati!“ vydechla ohromeně Kišvojta. „Tam jsou opravdu nějaké divné tvorové!“

„Možná se ti teď zdají divní, ale jsou to lidé jako my a já se s nimi kamarádím,“ ujistil jsem ji. „A oni zase znají mě a chovají se ke mně kamarádsky, uvidíš!“

Zamířili jsme dolů a přistáli před hlavním vchodem, kde jsme pochopitelně způsobili velkou senzaci a pozdvižení.

„Je tu někde Michal?“ zeptal jsem se česky prvního, kdo se nám objevil na dosah. Byla to mladá žena, kterou jsem neznal, ale to mi nepřekáželo ji oslovit. Na moji češtinu ale vytřeštila oči, až jsem se bál o její zdraví.

„Jo... hned...“ dostali jsme odpověď.

Protože se k ničemu víc neměla, došlo mi, že Michala asi volá telepaticky, což se brzy potvrdilo.

Michal přiběhl hlavní chodbou a když mě viděl, ještě v běhu mi zamával.

„Koho to máš s sebou?“ vyhrkl na mě, když jsme se aspoň formálně pozdravili.

„Dceru Kišvojtu,“ představil jsem ji. „Strašně chtěla vidět jiné lidi než Chapežady.“

„Dceru?“ vytřeštil na nás Michal oči skoro jako ta dívka, která ho přivolala. „Ty už tam máš dceru? To není možný! Kolik jí může být?“

„Je to ještě kotě,“ řekl jsem. „Předevčírem slavila teprve třetí narozeniny.“

„Tři roky? Tak dlouho tam snad ani nejsi!“ vybuchl Michal.

„Tři Chapežadské roky,“ doplnil jsem. „Rok je tam kratší než polovina pozemského, odpovídá zhruba pěti měsícům. Tři naše roky jsou tedy přibližně rok a čtvrt pozemského. Chapežadé jsou poněkud rychlejší ve vývoji než pozemšťané, Kišvojta už umí číst a psát. Bohužel ovládá jen řeč a písmo Chapežadů, česky neumí ani slovo, musím jí všechno překládat.“

„Takže jí je rok a čtvrt a umí už číst a psát...?“

„Chapežadé mají rychlejší vývoj,“ opakoval jsem. „Nebudu zapírat, přišel jsem se s ní pochlubit. Nepozveš nás dál?“

„Ježkovy zraky!“ popadl se za hlavu. „Vždyť jste sem přišli jen tak, bez karantény!“

„Na to zapomeň,“ mávl jsem rukou. „Jestli jste karanténu dodržovali předtím, bylo to opatrné, chvályhodné, ale zbytečné. Na Chapežadu nejsou nemoci.“

„No tak tedy... pojd'te!“ zaváhal, ale rozhoupal se a už zase ochotně nás vedl do bublinkovaté budovy.

Poznával jsem to tu, ale i za tu poměrně krátkou dobu se tu pár detailů změnilo. Někde šlo jen o nátěr dveří. Před vchodem do společné jídelny ležela jiná rohožka. Ale jinak to tu bylo skoro přesně tak, jak jsem si to pamatoval.

Vešli jsme do jídelny a Michal si nás vedl stranou, kde byly volné stoly. Jenže Kišvojta mě znenadání naléhavě zatahala za chlupy na lokti.

„Co je?“ obrátil jsem se na ni.

„Tati...“ řekla tlumeným hláskem. „Jsou tady ti nepříjemní lidé... nejméně dva...“

Na okamžik jsem strnul. Podle vysvětlení Hinjoči na Zemi nezůstali žádní lidé s »puhldostí«. Přežít to mohli právě jen tady, na Satuzyo. Málem jsem vyskočil, naštěstí jsem se vzpamatoval.

„Vydrž, holčičko moje,“ povzbudil jsem ji. „Sedneme si teď někam stranou a ty mi je nenápadně ukážeš, ano?“

Spolu jsme pochopitelně mluvili chapežadsky, doufal jsem, že nám tu nikdo nerozumí ani slovo.

„Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?“ zeptal se mě Michal jako správně pozorný hostitel.

„Nemusíš, ale... sneseme cokoliv zeleného a možná trochu vody,“ informoval jsem ho a Michal odběhl k výdejnímu okénku.

To už na nás zírali všichni, kdo byli právě v jídelně. Fronta se ochotně rozestoupila a pustila Michala dopředu, takže byl u nás obratem. Přinášel velký podnos a na něm tři misky s okurkovým salátem a tři velké sklenice bublinkové vody.

„Dám si s vámi,“ vysvětloval třetí porci.

Posadili jsme se ke společnému stolku, i když my dva jsme seděli příliš nízko. To nám ovšem nevadilo.

„Tak povídej!“ vyzval mě Michal. „Co vás k nám přivádí? Neříkej, že jen zvědavost slečny dcery! Mezi námi, máme tady strašlivý frmol. Nevíme, co se děje na Zemi.“

„O tom frmolu něco vím,“ řekl jsem. „Něco vám o tom povím, zřejmě mám od Hinjoči novější zprávy než vy. Původně nás sem přivedla opravdu jen Kišvojtina zvědavost, ale teď jsme tady i služebně, jako vyslanci Froilů.“

Řekl jsem to s velice vážnou tváří, což bohužel nemohli ocenit, protože se nevyznali v obličejové mimice Chapežadů.

„Z pověření Hinjoči?“ staral se Michal.

„Z vlastního pověření,“ opravil jsem ho vážně. „Vyslanec Froilů se smí podle situace rozhodovat i samostatně.“

„Máš nějaký důvod být u nás služebně?“ zamračil se trochu. „Rozuměj mi, nevíme, kam dřív skočit...“

„Důvod mám,“ řekl jsem. „Poslyš, viděla Hinjoči při své poslední návštěvě všechny nováčky, které jste tu mezitím přijali?“

„Jistě,“ odvětil rychle. „Tak to přece máme v dohodě.“

„Pak já vím o dvou obyvatelích Naděje, které Hinjoči ještě neviděla,“ opravil jsem ho. „Kdyby je viděla, neschválila by je...“

„Proboha!“ zděsil se Michal. „Jak můžeš tak jistě tvrdit, jak by se chovala? Hinjoči je přece nevypočitatelná, A proč by nám někoho neschvalovala? Zatím byla spokojená se všemi, co že by teď najednou...?“

„Mám s sebou indikátor,“ pousmál jsem se. „Dceru.“

„Počkej, tomu nerozumím,“ zarazil se Michal.

„Podívej se jí do očí!“ navrhl jsem mu. „Co vidíš?“

Michal mě nechápavě poslechl a překvapením zamžikal.

„Tý, čoveče, tvá céra má každé oko jiné!“ řekl udiveně.

„Nejen to,“ řekl jsem. „Má dcerka má jednu neobyčejnou vlastnost. Ovládá psychorezonanci, což znamená, umí se naladit na psychiku osob v její blízkosti. Přitom neomylně rozpozná lidi s charakterovými vadami. Máš tu v jídelně dva spolupracovníky, kteří se přetvařují, hrají si na dobráky, ale ve skutečnosti jsou pro vás nebezpeční. Bud' vás zradí, nebo tu jsou přímo za tím účelem, aby vás zničili. Hinjoči by to poznala také, na první pohled.“

„Poslyš, to už je na mě trochu moc!“ zamračil se Michal. „Nevymýšlíš si?“

„Nelíbí se ti to?“ usmál jsem se na něho.

„Nelíbí!“ odsekl. „Máš na to nějaké důkazy? Sedět na tvém místě Hinjoči, uvěřil bych jí to, to by bylo jiné kafe! Ale ty... neleze ti to trochu na mozek?“

„Neleze,“ povzdychl jsem si. „Poslyš, nedávno... minulý měsíc jsme byli ve válce. Vždyť jste sami zažili začátek...“

„Ano, na to se pamatuji,“ odvětil. „Ale teď se něco stalo i se Zemí! A nikdo neví co! Na Zemi je strašný zmátek!“

„S válkou na Chapežadu to těsně souvisí,“ řekl jsem. „Zemi napadli Kycuzí - stejně jako Chapežad.“

„Ale na Zemi se nic takového jako u vás neděje!“ namítl Michal. „Spíš to vypadá na něco úplně jiného. Ze Země zničeho nic, tak říkajíc přes noc, záhadně zmizelo velké množství lidí.“

„Vím o tom,“ řekl jsem. „Ale začalo to jako na Chapežadu. Na Zemi, nejspíš někde v Africe, se objevili Kycuzí a začali lidi nelítostně vyvraždovat.“

„Nevypadalo to tak,“ namítl Michal.

„Invaze v Africe začala podobně jako na Chapežadu,“ nedal jsem se ovlivnit. „Zprávy o tom se k vám do Evropy nedostaly. Později v Evropě to vypadalo jinak, i v tom s tebou souhlasím.“

„Ale u vás to opravdu vypadalo jako obyčejná válka!“

„Nebyla to obyčejná válka,“ pokračoval jsem. „Ty místní, vedené bojovnými Chapežady, jsem vždycky rychle rozprášil a byl klid... Tohle byla meziplanetární válka... nestačil bych na ni ani s prostředky, které mi Hinjochi svěřila. Zavola jsem ji tedy, přišla sama a s útočníky rázně zatočila.“

Pamatuješ si ji jistě jako kromobyčejně mírnou, skoro bych řekl - laskavou. A to i k nám, i když jsme úplně jiné podstaty než ona... Nedovedeš si ale představit, co dokáže rozzlobená Froilka! Jistě, není snadné ji rozzlobit, ale když se to někomu podaří, pak to opravdu stojí za to! Tak poslouchej:

Hinjochi planetu Kycuzí úplně vyvraždila.“

Michal na to ztuhl, jako kdyby zkameněl.

„Vyvraždila?“ opakoval zděšeně mé poslední slovo.

„Vyvraždila,“ potvrdil jsem mu to. „Pět miliard mrtvol! Ve světě Kycuzí dnes nežije ani jeden příslušník toho válečnického národa. Vyhubila je jako krysy. Všechny, do posledního.“

„A nás tady nabádala, ať nikomu zbytečně neubližujeme...“ dostal ze sebe trhaně...

„Tvrдила, když některá civilizace začne vyvražd'ovat jiné, znamená to konec jednání a zbývá jen »silové řešení«. A je podle ní lépe zničit jednu válkychtivou civilizaci, než přijít o pět jiných, mírumilovných.“

„Týýý, čoveče, ty mě úplně děšíš!“ vzpamatoval se trochu.

„Dostal jsem od Hinjochi prostředky, abych na Chapežadu bránil běžným válkám,“ pokračoval jsem. „Nechci se chlubit, ale několik lokálních válek jsem zažehnal úplně bez krve, nikoho jsem při tom nezabil ani nezmrzačil. V té poslední válce jsem dostal od Hinjochi prostředky srovnatelné s taktickými jadernými hlavicemi spolu s příkazem: bez milosti Kycuzí zabíjet, zahnat je do jejich světa, a už je do Chapežadu nepustit. Ano, vyhubil jsem u nás jejich základnu. Jenže se ukázalo, že to na ně nestačilo! Oni jako odvetu hodili na hlavní město císařství Piguzuňh atomovku a úplně je srovnali se zemí. Pochopil jsem, že jsou silnější, než je Hinjochi odhadla a požádal jsem ji o pomoc. Přišla - a bylo to. Pět miliard mrtvol v jediném okamžiku!“

„Ty že jsi používal... atomové hlavice?“ třesl na mě oči.

„Nebyly atomové, ale... měnily Kycuzí v hromádky popela. A použil jsem je i později, když Chapežadé ignorovali ultimatum. Nezabíjel jsem po

jednom, ale po desítkách. Věříš mi?“

„Děsíš mě!“ řekl stručně.

„No - a Hinjoči tvrdila, že za války mohou lidé s vadným charakterem. Froilové to dovedou určovat stejně jako moje dcera, jenže strojově, tedy velice rychle. Hinjoči proti Kycuzí použila program, který vyhledal a likvidoval všechny detekované. Odnesl je pomocí »pchiše« do kosmu, kde bez skafandru nikdo nepřežil déle než pár vteřin. Jenže na Kycuzí byli nenávislní všichni. Pět miliard obyvatel! Pět miliard mrtvol!“

„Tomu bych skoro věřil,“ řekl Michal temně.

„Jenže když totéž použila na Zemi, nedokázal její program odlišit Kycuzí od pozemšťanů a naházel do kosmu nejen všechny nenávislné a rasistické Kycuzí, ale i lidi ze Země. Proto záhadně zmizeli! Neunesli je Kycuzí, zahubili je Froilové! Z dálky to dnes vypadá, jako kdyby Země získala prstenec jako Saturn, jen trochu menší. Ten prstenec, to jsou mrtvá těla, kroužící kolem ní.“

„Ježíšmarjá, to ale musel být horror!“ chytil se za hlavu.

„Taky si to umím představit,“ řekl jsem. „Z těch závadných to přežili jen ti, které máš tady, v osadě Naděje,“ dokončil jsem.

„Panebože!“ chytil se za hlavu. „To je tedy průšvih!“

„Bud' rád, že ti to dcera zjistila,“ řekl jsem.

Když už mi Michal uvěřil, byl bezradnější než předtím.

„Čoveče, co s tím můžeme dělat?“ zeptal se mě bázlivě.

„Nejdřív si je zviditelníme,“ řekl jsem klidně, i když jsem moc klidný nebyl. „Kišvojto, už víš přesně, kdo to je?“ obrátil jsem se chapežadsky na dceru.

„Myslím si, že to vím,“ řekla tiše. „První je ten člověk, co má na sobě červenou kůži.“

Kůže na sobě neměl nikdo, ale samozřejmě mi docvaklo, že termín »kůže« použila na oděv, který nedovedla jinak popsat.

Červenou bundu měl na sobě chlap, sedící asi o pět stolků od nás. Nikdo jiný na sobě nic tak výrazně červeného neměl.

„Ten druhý má na sobě žlutou a modrou kůži... a plandá na něm...“ doplnila Kišvojta.

Žlutá a modrá kůže a navíc plandává... to nejvíc sedělo na žlutou halenku a modrou sukni ženy, sedící u nejbližšího stolu od chlapa v červené bundě. Byla to jen náhoda? Jistě, ale nic bych za to nedal, že ti dva se drželi

poblíž úmyslně. Ačkoliv - možná mi už opravdu trochu šibe... a zbytečně maluju čerty na zeď...

„Tak to jsou ti dva,“ oddychl jsem si. „Víc jich necítíš?“

„Ne,“ naznačila hlavou Kišvojta. „Ale kdyby byl někdo za stěnou, natož za několika, už bych ho necítila. Ve Skalním domě to tak bylo. Slabší cítím jen když v blízkosti není nikdo silnější, jinak ho ten silnější... tak nějak přehluší.“

Pochválil jsem ji a obrátil jsem se na Michala, tentokrát pomocí telepatie, aby to nikdo jiný neslyšel.

„Jeden z těch dvou sedí nedaleko a má na sobě červenou bundu,“ sděloval jsem mu. „Druhá je žena u sousedního stolku v modré sukni a žluté halence. Máš je?“

„To je Ruda a Magda,“ řekl překvapeně, ale bez telepatie, i když potichu. „Ale když tu naposledy byla Hinjoči, ti dva tady už byli... ačkoliv... možná byli právě tou dobou na Zemi a léčili tam »hazalaky«...“

„Takže je Hinjoči neviděla,“ řekl jsem spokojeně. „Tak teď klíčová otázka. Mají ti dva telepatii?“

„Tu přece dáváme každému jako první,“ odvětil Michal.

„A mají možnost ovládat »pchiš«?“ ptal jsem se dál.

„To teď také učíme každého,“ řekl. „Je to přece výhodné!“

„A »slýky«?“ pokračoval jsem.

„Slýky jsou zatím příliš složité,“ odvětil. „Ovládáme je tu jen tři a nováčky raději doprovázíme, je to jistější. Aspoň je ve světě Hórgo nic nesežere.“

„No, aspoň že tak,“ oddychl jsem si.

„Máš snad nějaký nápad, jak z té kaše ven?“ zeptal se mě.

„Mám,“ řekl jsem. „Napadají mě hned dvě možnosti. První by byla poslat je s nějakým úkolem na Zem, třeba léčit nosorožce. Druhá možnost je uvěznit je na Chapežadu. I když umí používat »pchiš«, na Chapežadu neznají jediný cíl.“

„Já jsem ale slyšel, že cíl se dá položit i skrz mříže,“ namítl Michal. „Dá se položit kam až je vidět!“

„To jsem ti přece vysvětloval já,“ řekl jsem. „Pro takové případy mám vězení »Zárem«. Je hluboko pod zemí, nemá okna, tudíž se cíl nikam pokládat nedá. Odtud neuteče ani člověk, který ovládá »pchiš«, ale nezná jména cílů.“

„Byl bych raději pro léčení nosorožců,“ otrásl se Michal.

„Já bych to neriskoval,“ pokrčil jsem rameny. „Má to jednu velkou chybu. Ti dva zřejmě patří ke žralokům. Jestli Hinjochi na Zemi všechny takové likvidovala, měli bychom být rádi, že tam nejsou a ne tam posílat zárodek budoucích problémů. Na Zemi by měli proti většině lidí nezasloužené výhody. Kdo ovládá »pchiš«, je pro policii nedostižný. Navíc znají slabiny Satuzyo.“

„A co takhle nejprve je vyslechnout?“ napadlo Michala. „Je přece taková zásada - nesud', když nedáš slovo druhé straně!“

„A nabídní v souboji nepříteli první ránu, jak to je zvykem ve většině Hollywoodských filmů...“ odfrkl jsem si nesouhlasně. „To přece platí jen ve filmech, sami Američané se tak nechovají. Máš na starosti bezpečnost osady Naděje! Navíc máš svědectví od mimozemšťanky, o kterém já vůbec nepochybuji, ne protože je to moje dcera, ale protože věřím Hinjochi víc než komu jinému - a ty si tu hraješ na spravedlivého šerifa, chybí ti už jen šerifská hvězda a kolt, proklatě nízko zavěšený...“

„Jenže takhle... bez možnosti obhajoby to není spravedlivé! Pozvu je sem!“ rozhodl se Michal.

„Neriskoval bych to...“ snažil jsem se ho zastavit. Marně.

„Rudo! Magdo! Pojd'te sem na chvíli!“ vyzval je.

Ti dva jako kdyby už na to čekali. Zvedli se a pomalu se pohnuli k našemu stolku. Jenže oba dva znenadání drželi v rukou černé, lesklé pistole - a mířili jimi na nás.

„Máte smůlu!“ řekl temně Rudolf. „Všechno jsme slyšeli. To by se vám hodilo, poslat nás do vězení! Ruce nahoru! Všichni, nebudu to pětkrát opakovat!“

Michal zbledl, ale pomalu zvedl obě ruce. Nechtěl bych být v té chvíli na jeho místě. Seděl jsem sice hned vedle něho, ale na rozdíl od něho jsem neměl dojem, že se mi hroutí vše, co jsem tak dlouho pracně budoval. Michal byl na tom tisíckrát hůř, protože tenhle dojem musel nutně mít.

Já s Kišvojtou jsme se ani nepohnuli. Kišvojta neměla nejmenší tušení, oč těm cizím lidem jde, a já jsem mezitím stihl udělat protiopatření.

„Vy dva taky!“ ukázal Rudolf netrpělivě pistolí na mě a na Kišvojtou. „Nedělejte, že nerozumíte česky! Před malou chvílí jste ještě česky uměli. Tak bude to?“

„Neser se s nějakejma opicema a odpráskni je!“ radila mu jeho partnerka. A aby tomu dodala váhu, namířila pistoli na Kišvojtou a stiskla spoušť.

Jídelnou zahřměl výstřel. Kdo do této chvíle nesledoval, co se děje, teď vytřeštil oči. Na Satuzyo přece nejsou žádné zbraně!

„Tati, teď jsem cítila opravdu příšernou nenávist!“ zatahala mě opět za chlupy na lokti Kišvojta. Nepochopila, že by měla být v této chvíli mrtvá, jen od té ženské cítila nenávist a pohrdání. Lidé se přece považují za nadřazené opicím!

„Neboj se, neublíží nám,“ uklidňoval jsem ji chapežadsky. Tón mého hlasu Kišvojtu uklidnil, tím víc ale zneklidnil Magdu. Okamžik vytřeštěně sledovala, jak půl metru před ní rychle rotuje kulka, jako kdyby narazila na cosi neviditelného, což byla ostatně pravda. Pak kulka - zdánlivě pomalu, ale přece jen volným pádem - spadla na podlahu a jak byla prudce roztočená, rychle se odkutálela stranou.

„Dej ty ruce dolů, Michale!“ vyzval jsem kamaráda. „Proč bys jim dělal radost? Nemohou nám ublížit. Pistolky jsou sice horší hračka než luky a šípy, ale proti prostředkům Froilů jsou směšné. Všimni si, Magdalena už dokonce vystřelila - a nic.“

Michal trochu udiveně spustil ruce.

„Nastavil jsi mezi nás »voruzí«?“ vyklouzlo mu.

„Ne,“ odvětil jsem. „»Voruzí« je příliš primitivní. Snadno by to zrušili a měli by nad námi vrch. Vraťme se k dosavadnímu tématu. A můžeme mluvit nahlas - jen ať to slyší všichni. Chtěl jsi jim poskytnout možnost obhajoby. Místo toho vytáhli zbraně, které zde na Satuzyo nikdy neměly být. To je přece přiznání nade všechny argumenty! Chceš ještě pochybovat, že z nich Kišvojta cítila nenávist? Magdalena už nám ji předvedla. Právnický je to pokus o vraždu a tak to také musíš chápat. V této chvíli bych měl třetí možnost, jak z té kaše ven. To, co použila Hinjochi proti Kycuzí. Vyvraždila celou jejich planetu. Pět miliard mrtvol! A tohle by byly jen dvě.“

„Cos vlastně proti nim použil?“ vyjekl Michal.

„Hinjochi nechce, abych to dal někomu cizímu,“ řekl jsem omluvně. „Ale řekl bych, že to tady více lidem zachránilo život. V první řadě mně a dceři, ale pochybuji, že by se ti dva grázlové po prvních vraždách zastavili. Byli odhodlanější než si myslíte.“

Vycítil jsem, jak se oba pokusili použít skok »pchiš«, jenže je neposlechl. V té chvíli oba zpanikařili. Rudolf chtěl vyběhnout k východu z jídelny, ale ještě se ani nestačil pořádně rozběhnout a narazil na

neviditelnou stěnu. Zapotácel se, vyrovnal rovnováhu - ale zase zůstal stát jako socha.

„Smůlu máte vy dva,“ řekl jsem suše. „A neposlechne vás ani příkaz »pchiš«, umím ho zablokovat. Hod'te ty bouchačky na zem a odkopněte je co nejdál! Nebo použiji něco silnějšího! Mám od Hinjoči prostředky, které jsou pro vás nedostupné.“

Chvíle napjatého očekávání. Pak Rudolf pomalu, dramaticky obrátil hlaveň své pistole proti svému spánku.

„Nás nedostanete!“ řekl pohrdavě.

Všichni očekávali v příští vteřině výstřel, ten však nepřišel. Oba desperáti se znenadání složili na zem jídelny, nebyli schopní pohnout prstem a stisknout spoušť. Přimražení přišlo v posledním okamžiku, nicméně ještě včas.

„Dostaneme vás,“ opravil jsem ho. „Prosím, postarejte se o jejich kolty, ať nikomu neublíží.“

To už bylo určené přihlížejícím čumilům. Dva z nejbližších zvedli z podlahy pistole, jednu z nich ještě horkou. Od bývalých kamarádů se už všichni odtahovali.

Zrada se neodpouští.

„Co s nimi?“ zeptal jsem se shromážděných obyvatel osady Naděje. Michal totiž trval na »řádném soudu«, vylepšeném tím, že měla rozhodnout většina.

Oba odzbrojení zrádci seděli uprostřed jídelny, pro jistotu připoutaní k židlím, navíc pevně zasazeným do narychlo natištěné zátěže, aby nemohli uniknout příkazem »pchiš«. Zablokovat tento příkaz pouhou změnou jména bylo snadné, ale musel jsem ho přejmenovat zpátky, jinak by ho nemohl použít nikdo. Tihle dva byli přivázaní k zátěži a při jakémkoliv pokusu o útěk dostali jen hlášku »Kritická hmotnost překročena!« a šmytec, útěk se zkrátka nekoná.

Že jsou oba vinni, o tom nebylo pochyb. Jejich výstup se zbraněmi je usvědčil nejlépe. Další důkazy vyplávaly na povrch, když »komise« pečlivě prohledala jejich obytné buňky. Soukromí tu muselo jít stranou. U obou našli další zbraně, náboje a balíčky výbušnin s roznětkami, které by byly schopné rozmetat rozsáhlý palác. Nedalo mi to ale, musel jsem se jim vysmát. Skleněná hmota Froilů je houževnatější než železobeton a tohle množství trhavin by mohlo stavbu »Naděje« jen nakousnout. Materiály zde

byly zkrátka lepší než pozemské. Slonovinová věž by se z betonu nedala ani postavit, neudržela by vlastní váhu. Pravda, nepřežila přímý zásah jadernou hlavicí, ale to byl podstatně »vyšší level« než obyčejný semtex, jaký měli tihle.

Stavbu by nezničili, ale mohli by zabít některé osadníky.

Pro nějakou diverzní akci byli vyzbrojení dostatečně, což je na druhé straně víc než dostatečně usvědčilo. Nejednalo se tedy o vině a nevině, ale už jen o trestu.

Vyhnat je na Zem? To by byla vlastně nezasloužená milost. O jejich úmyslech škodit nikdo nepochyboval a na Zemi by navíc měli úplně volné ruce. Připomněl jsem, že by mohli zneužívat všechny vymoženosti Froilů. Mají přece telepatii a utajené stroje »zgrýjo« by je tam poslouchaly. Nikdo se neodvážil pochybovat, že by to Froilům vadilo a nejspíš by považovali za spoluviníky i ty, kdo by hlasovali jen pro jejich vyhnání na Zem.

Ale odeslat je bez skafandru na oběžnou dráhu, jako udělala Hinjochi vojákům Kycuzí? Trest smrti se všem zdál přehnaný. Je sice pravda, že se na Zemi trest smrti dodneška používá, ostatně nikdo nepochyboval, že by se ti dva nerozpakovali zabíjet i tady, ale přece jen je ten trest příliš nevratný.

Moje nabídka uvěznit je na Chapežadu vypadala ze všech nejlépe. Osada Naděje neměla vězení. Navíc by jakékoliv zdejší vězení bylo při jejich znalostech »pchiše« iluzorní. Na Zemi by dokázali utéci i z Alcatrazu, ani by se tam nemuseli ohřát. Jenže na Chapežadu neznali žádné »cílové jméno« a vlastní cíle by si už pokládat nemohli. Tam by na ně vězení »Zárem« stačilo.

Jenže vydat pozemšťany do Chapežadu se nikomu nelíbilo. Nikdo nepochyboval, že naše vězení je krutější než na Zemi, už protože strážé nejsou lidé. A dvojnásob by to potupilo tyhle dva, kteří námi »opicemi« pohrdali. A to ještě nevěděli o »pecugíbe«, kterým krmíme vězně v »Záremu«, kde při bližším zkoumání zřetelně rozeznáte hmyzí nožičky, krovky a tykadla.

Ať to ale probírali ze které strany, všechny ostatní možnosti vypadaly neúměrně. Trest smrti se zdál příliš krutý, vyhnanství na Zemi by bylo vlastně osvobození. Nešlo přece o nic menšího než o zajištění bezpečnosti osady Naděje a shovívavost zde rozhodně nebyla na místě.

„A co takhle zeptat se Hinjochi?“ navrhl kdosi z pléna.

„A to je chceš držet přivázané k závaží, než se tu Hinjochi objeví?“ namítl mu jiný.

„Dlouho by nečekali,“ odpověděl jsem oběma. „Hinjoči mi dala možnost přivolat ji. Ale rozvažte! Tím vlastně přiznáte, že si nevíte rady. A pokud to necháte na ní... ona se asi nebude rozpakovat zlikvidovat je, jako zlikvidovala pět miliard Kycuzí. A myslíte, že pak budete mít svědomí čistší? Dovolte mi o tom pochybovat. Když je dáme do vězení na Chapežadu, budou žít, ale ztratí možnost škodit.“

„Nevíme, jak takové vězení na Chapežadu vypadá,“ namítl kdosi. „Vždyť ani na Zemi nejsou všechna vězení stejná. Některá se podobají hotelu, jiná peklu.“

„»Zárem« se rozhodně hotelu nepodobá,“ připustil jsem.

„A peklu?“ ozvalo se z pléna.

„Má to k peklu blíž než k hotelu,“ přiznal jsem. „Ale není to ještě pravé peklo, jako jsou některá vězení na Zemi. Chybí tam mučení, od lámání kostí po moderní waterboarding. Není tam ale ani fitko, posilovny, televize a kafičko do postele. Vězňové mají jídla dost, hladem může trpět jen kdo se pro hladovku rozhodne sám, ale nevaří tam kuchaři z pětihvězdičkových hotelů a v jídle si vězňové nemohou vybírat. Cely jsou tam zásadně samotky pro jednoho, aby se vězňové mezi sebou nemohli šikanovat. Je to ale vězení pro telepaty. Nikdo jim nebrání bavit se skrz zdi, takže ty samotky nejsou kruté jako na Zemi.“

„Moje řeč,“ řekl kdosi. „Žádná rekreace! Měli by ještě tvrdě pracovat v kamenolomu!“

„To nepůjde,“ mávl jsem rukou. „Nejsou tam kamenolomy. A také - kdo by je hlídal? Byla by to pro ně jen vítaná příležitost k útěku. Tyhle tam budou hlídat ženy a budou na ně stačit, i když Chapežadky jsou o poznání slabší než Chapežadé. A to nemluvím o vás, Homo Sapiens! Vy jste proti nám obři a siláci.“

Situace byla nepříjemná pro všechny, ale můj návrh zavřít zrádce do spolehlivého vězení vypadal nejpříjemněji. Soud tedy skončil téměř jednomyslně - a bylo to zase jen na mně... Uznával jsem, že jsem to sám navrhl a že to pro mě bude nejméně obtížné. Necháme si tedy naložit provinilce do »mybraki« a vrátíme se aspoň nakrátko do Chapežadu...

Pak se ale vrátíme...

Kišvojta chce ještě vidět Zemi...

Na odvoz vězňů bych stačil klidně i sám, ale Michal s Vojtou mi tentokrát dělali doprovod. Vsadil bych se, že mi šli pomáhat ze zvědavosti,

určitě je lákala naše věznice »Zárem«.

Doprava však byla snadnější než čekali. Přivezli jsme je do Chapežadu přimražené, tam jsem je prostě objal, nejprve chlapa, pak jeho spolupachatelku, »pchišem« jsem je přemístil na chodbu věznice a s pomocí Kišvojty jsem je odtáhl do cely.

Pak teprve jsem zbytku naší výpravy prozradil jméno cíle, aby se mohli podívat až na místo, jak to tam vypadá.

Obě cely byly relativně pohodlné a nevzbuzovaly odpor již na první pohled. Inu, uvidíme, jak se budou jevit vězňům po roce, natož po dvou...

Dříve než se vězňové vzpamatovali z přimražení, zapadly za nimi dveře a od této chvíle se o ně budou starat dozorkyně. Chapežadky jsem seznámil s přírůstkem a jejich zvláštnostmi. Za žádnou cenu jim nesměly otevírat dveře, jídlo jim měly podávat stejně jako ostatním jen přes otočnou zásuvku, otevřenou vždy jen na jedné straně - buď u dozorkyň, nebo u vězně, takže se za normálních okolností do fyzického kontaktu nedostanou. Hlavní jídlo budou dostávat stejně jako ostatní - pecugíbe, ale přimluvil jsem se, aby občas dostali navíc ovoce. Nejvhodnější den se pro to jevil osmý - »takcara«, považovaný na Chapežadu za sváteční, asi jako u nás sedmý den - neděle.

Michal s Vojtou byli spokojení. Nevypadalo to tak strašlivě, jak se obávali.

A mohli jsme se vrátit na Satuzyo a pokračovat dál na Zem.

Kišvojta už se na ni těšila.

Návštěva Země

Návrat do osady Naděje byl snadný. Letěli jsme ve společné »mybraki«, bránu jsem otevíral já a brzy jsme se snášeli před známou bublinkovou budovu.

„Zastavte se ještě u nás,“ požádal mě Michal. „Jestli máš od Hinjochi nějaké informace, co my ne, budou nás strašně zajímat.“

Nechali jsme se tedy přemluvit, abychom se s nimi vrátili do společné jídelny a uspokojili touhu obyvatel Naděje po pravdě.

Michal na dálku telepaticky nařídil shromáždit tam všechny, aby se to dozvěděli »přímo od pramene«. Byla z toho samozřejmě velká debata, ale v podstatě stačilo všem dozvědět se, proč a kdo ze Země zmizel.

Byla to hlavně »elita«. Splňovala příznaky pro okamžitou likvidaci - nenávist a pohrdání jinými lidmi. Ukázalo se, že i na Zemi je ta »puhldost« velice rozšířená, naštěstí ne jako u Kycuzí, kde zůstala naživu jen nemluvnata a batolata, neschopná se o sebe postarat.

Hádal jsem také, že úplně zmizeli muslimové. Náboženství, které vede věřící k nadřazenosti nad ostatními lidmi, je doslova předurčuje pro zásah Froilů. Je známo, že muslimové vedou své děti k nenávisti k nevěřícím už v poměrně útlém věku, ušetřilo by to tedy jen malé děti, které ještě nemají rozum, a možná i určité malé procento těch, koho při víře drží strach z pomsty souvěrců, kdyby odstoupili. Je otázka, zda by jich bylo dost, aby se postarali o miliony sirotků po ortodoxních rodinách.

A podobný osud postihl i všechna ostatní »samospasitelná« náboženství, kde nad láskou k bližním převažuje pohrdání všemi, kdo jejich dogmatům nevěří.

Nejhorší pro pozemskou společnost bylo, že zmizeli ti, kdo ji řídili. Všichni manažeři, bankéři, ale i politici, vojáci... zůstaly jen průměrné »šedé myši«, které se samy za elitu nepovažovaly. Jenže »šedé myši« neuměly společnost řídit. Snažily se poctivě, ale při prvních nesnázích si nevěděly rady. Hospodářský systém pracoval setrvačností asi jako auto, které jede dál, i když řidiče sklátí infarkt. Otázkou je, kde to auto - i hospodářství - skončí.

„Asi by bylo nejlepší, kdybyste vtrhli do televize a pokusili se vysvětlit všem lidem, co se to stalo,“ navrhoval jsem.

„Těžko!“ namítl Michal. „Jestli je to jak říkáš, bude televize prázdná. Všichni televizáci obíhají jako kusy ledu kolem Země.“

„Všichni snad ne,“ utěšoval jsem ho. „Jejich špičky nejspíš obíhají, ale televize nejsou jen namyšlení hlasatelé, komentátoři a politologové v čele s ředitelem. Snad tam zbyli technici, běžní údržbáři a já nevím kdo ještě. Možná jim postačí dodat hlasatele a hlavně novou náplň vysílání. Jistěže hned od začátku nestačíte vyplnit celý program, ale když technici prohrabou archivy, mohou pokračovat v programu - tak to už ostatně dělali, poslední dobou televize žila z archivu, ta »elita« nic nového nevymyslela.“

„Nemáme tu dost umělců,“ lamentoval Michal.

„No a co?“ opáčil jsem. „Myslíte si, že ti, kdo zmizeli, byli všichni Michelangelové? Mezi nimi byla beztak většina mazalů, neschopných skutečného umění! A sochaři? Kdo viděl v poslední době jinou nově vytvořenou sochu než abstraktní? Kolik je mezi zástupy zpěváků Karlů Gottů? Budou lidem tak chybět scénáristé, vymýšlející nekonečné seriály bez špetky zajímavosti...? Ti, kdo si dnes říkají »umělci«, by se v době renezanční uměním neuživili, tenkrát byla, obrazně řečeno, laťka pro dnešní »umělce« příliš vysoko. Doufám, že s »umělci« zmizeli i všichni kritici, mecenáši a »znalci«, kteří dosavadní mazaly podporovali. Neříkám, abyste na umění úplně rezignovali, ale bude lépe, když s tím lidé začnou úplně znovu, pečlivěji a pokorněji.“

„To ale vypadá na děsnou fušku,“ vzdychl si Michal.

Nezbylo mi než souhlasit.

„Pořád mi ale vrtá hlavou, jak je možné, že jsme se vůbec nic nedozvěděli o vpádu Kycuzí na Zem?“ svěřil se mi Michal.

„Pravděpodobně byli na Zemi příliš krátce a zprávy o nich se ještě nestačily rozšířit,“ hádal jsem. „Podle geometrické shody Země a Chapežadu bych soudil, že Kycuzí zahájili invazi někde ve středu Afriky. A než se svět dozvěděl pravdu, přišla Hinjochi a způsobila daleko větší záhadu zmizením pozemských elit.“

„Jedině tak,“ připustil Michal. „Uprostřed Afriky... tam měli proti kosmickým agresorům leda kalašnikovy. A to asi vypadalo, jako když v Habeši stříleli proti italským tankům šípy.“

„Tak by to vypadalo, i kdyby Kycuzí vtrhli do Evropy nebo do Ameriky!“ řekl jsem. „Malou ukázkou jste přece viděli. Zažili jste to v »mybraki«, které na Zemi nemá soupeře. Pozemské střely odráží,

protiletadlové rakety, schopné poslat k zemi dopravní velkoletadla, si na »mybraki« vylámou zuby. Střelám Kycuzí však neodolají. Viděli jste to sami. Několik takových střel jsem odrazil, ale tím jsem to jen oddálil. Střely pronásledují cíl jako buldok, dokud ho nezničí. Jedinou naší záchranou bylo opustit »mybraki« skokem »pchiš«. Pozemské válečné stroje, od tanků a obrněných vozů přes letadla po bitevní a letadlové lodě by byly pro střely Kycuzí velice snadným cílem.“

„A co pozemské nukleární hlavice?“

„Ty by možná pomohly,“ pokrčil jsem rameny. „Pokud by je neseštelili. Jejich střely se neminou cíle. Zachránilo mě vždycky jen to, že jsem zničil střelce dřív než oni mne.“

„Buďme jen rádi, že se nedostali na Satuzyo,“ oddechl si Michal. „Na Satuzyo nás zaskočily i obyčejné pistole.“

„Mě ne,“ usmál jsem se. „Já mám teď, hoši, takový trénink, o jakém se vám ani nezdálo! Už jste slyšeli, jak se dá vracet čas?“

Ukázalo se, že to neznají.

„To mi dala Hinjochi, ale nemám to rozšiřovat,“ řekl jsem omluvně. „Vracení času je užitečná věc. Zpočátku jsem to musel použít skoro při každém setkání s grázly. Kdykoliv mě zastřelili, z posledního záblesku vědomí jsem si vrátil čas, jenže to už jsem věděl, co na mě chystají a mohl jsem reagovat dřív než oni. Pak mi ale Hinjochi vynadala, že toho zneužívám, takže teď to mám jen pro případ opravdové nouze.“

Pochopili i to, že jim tuhle možnost raději neřeknu. I tak jsme jim s Kišvojtou hodně pomohli. Ti dva, Ruda s Magdou, by jim mohli udělat hodně těžkou hlavu!

Zastávka v Satuzyo byla užitečná. Osadníci z Naděje chtěli Zemi pomoci překonat současný chaos. Snad jsme si to vyjasnili, nikdo nepopíral, že je nutné začít přes média. Ani pro Kišvojtou to nebyla nudná zastávka, ale přesto se teď víc těšila na Zemi.

Jen aby nebyla holka zklamaná...

Ještě jednu informaci jsem Michalovi neřekl - a sice používání »vějířů«. Hinjochi naučila hochy na Satuzyo nejjednodušší cestu po sousedících »listech vějíře«, i když měli na té cestě »přestupní světy« Kentaurii a Hórgo. Na Hórgo navíc žili nebezpeční draci - šestikončetinové obludy podobné pozemským dinosaurům. Cesta přes Hórgo nebyla proto bezpečná a nutila cestovatele přestupovat rychle a nezdržovat se víc než bylo nutné.

Já jsem uměl použít přímou bránu Satuzyo-Země. Ale když ji sama Hinjoči osadníkům Satuzyo nedala, raději jsem se jim o této zkratce ani nezmiňoval.

Sám jsem ji však použil a s Kišvojtou jsme se tak vynořili v zátočině jakési řeky. Neznal jsem to tu a nebyly tu žádné cesty, ale to nám pochopitelně nevadilo. Chtěl jsem beztak použít jako dopravní prostředek »mybraki«. Michalova parta se na Zemi snažila chovat co nejméně nápadně, pohybovali se tu proto zásadně jen pěšky, občas využívali hromadnou dopravu, ale já s Kišvojtou jsme tu tak jako tak chodit nenápadně nemohli. Jak se říká, když praskla kráva, ať praskne i chalupa, rozhodl jsem se létat a basta! Byl už večer, »mybraki« létá tiše, nejspíš si nás nikdo nevšimne a mohlo by to projít v klidu.

Jenže - u čeho na Zemi začít? Nebo spíš - u koho? Většina mých dosavadních známých na Zemi nepatřili mezi natolik dobré přátele, aby jim nevadilo, jak vypadám. A jenom si s Kišvojtou prohlížet krásy pozemských památek? Praha jich má i na několik dní, ale já bych si raději s někým známým poklábosil.

Naštěstí jsem si vzpomněl na starého učitele Ryntína. S tím bych si troufl poklábosit i teď, samozřejmě pokud je ještě naživu. Ale proč by nebyl, na škole nebyl zas až tak starý a jak jsem ho znal, patřil mezi laskavé lidi, kteří se nad nikoho nevyvyšují. Náš starý učitel určitě nezmizel do vesmíru, jako mnoho jiných.

Věděl jsem, kde má domek, takže jsme tam spolu zamířili.

Staré venkovské domky se za ta léta nezměnily. Některé sice měly novou barevnou fasádu, ale většina vypadala stejně jako když jsem chodil do školy. Naletěl jsem nad vesnici, kde Ryntín bydlel, a opatrně jsem přistál před vchodem.

Menší problém byl se zvonkem. Musel jsem vzít Kišvojtou na ramena a vysvětlit jí, co musí udělat, sám bych na tlačítko asi nedosáhl. Mohl bych si jistě vypomoci stoličkou z pole »voruzí«, ale tohle bylo rychlejší a Kišvojta byla ráda, že je užitečná.

Další problém byl, když učitel přišel otevřít a za dveřmi na něho promluvíly dvě opičky.

„Dobrý den, pane učiteli!“ oslovil jsem ho.

Chvilí se rozhlížel, kdo mluví. Nepochopil, že mluvím já. Ale to jsem přece čekal, takže mě to nevyvedlo z míry.

„Ano, to mluvím já, pane učiteli,“ pokračoval jsem, když se neměl k odpovědi. „Nejspíš jste ještě nikdy neviděl skutečného mimozemšťana, ale mimozemšťané nemusí být jen zelené barvy. Vypadáme sice jako pozemské opice, ale jsme inteligentní jako vy lidé. Se mnou se dá diskutovat i o atomové fyzice a o vesmírných branách, ale trochu znám i Zemi.“

Během těchto slov jsem Kišvojtou opatrně spustil na zem.

„To... to vážně...“

„Jistěže to myslím vážně,“ ujistil jsem ho. „Stojíme před vámi, dva mimozemšťané. Přišli jsme za vámi v míru a kromě úvodního překvapení jich mám pro vás zaručeně ještě víc, pokud budete mít zájem si s námi popovídat.“

„Jak víte, že jsem učitel?“ zeptal se podezíravě.

„Znám vás dobře, pane Ryntín,“ řekl jsem. „Ale je pravda, že jsem na Zemi už dlouho nebyl. Chtěl bych si ujasnit, jak se na dnešní stav světa díváte vy. Hodně mi na vašem úsudku záleží.“

„A proč zrovna já?“

„Protože si vás dobře pamatuji,“ odvětil jsem. „V tomto světě je málo lidí, ke kterým mám takovou důvěru.“

„Když myslíte... pojd'te tedy dál...“ ustoupil ode dveří, aby nám uvolnil cestu. Vešli jsme do předsíně a učitel za námi zavřel venkovní dveře. Pak nám ukázal na dveře do jeho pokojíčku.

„Od té doby, co mi umřela moje choť, bydlím v celém domě jen v téhle jediné cimře,“ omlouval se. „To víte, jako penzista už nejsem tak aktivní jako dřív.“

„Takže vaši paní už nevidíme,“ řekl jsem smutně. „Měl jste ale děti, ne?“

„Ty za mnou chodí jen občas,“ řekl učitel. „Neposadíme se spolu ke stolu? I když... asi byste potřebovali vyšší židle, že?“

„To vydržíme,“ mávl jsem rukou, i když Kišvojtka měla oči tak tak nad deskou stolu. Učitel jí dal na židli aspoň polštářek, aby se nemusela tolik natahovat.

„Tak povídejte!“ vybídl nás. „Co vás zajímá?“

„Ještě předtím vám musím, pane učiteli, něco sdělit,“ začal jsem zeširoka. „Vy mě totiž znáte. Ne v mé současné podobě, ale dřív jsem byl

člověk, pozemšťan, Homo Sapiens. Takového jste mě znal a možná si na mě ještě vzpomenete.“

„Pozemšťan?“ podíval se na mě udiveně.

„To by bylo dlouhé vyprávění, ale řeknu to opravdu stručně, pane učiteli. To určitě pochopíte. Jako člověk Homo Sapiens jsem se dostal do vesmíru. Ne v raketě ani v jiném takovém dopravním prostředku, ale hvězdnou branou, kterou se dá projít i pěšky, stačí vědět, kde je a jak se otevírá. No a ve světě Kycuzí jsem se trochu zapletl do sporů s místními obyvateli, takže jsem přišel o lidské tělo. Naštěstí jsem nepřišel i o život, jen o tělo, neboť jsem dostal náhradou tohle. Jsem váš bývalý žák, proto si vás pamatuji a dost mi záleží na tom, abyste si na mě ještě vzpomněl, i když si mě můžete pamatovat jen v mém tehdejší lidském těle. Určitě by se nám ale lépe hovořilo.“

„Nevím,“ řekl nerozhodně. „Ve vašem současném těle jsem vás přece nikdy neviděl. Takže - jestli to správně chápu - máte teď tělo opičky s duší člověka?“

„Tak nějak,“ odvětil jsem. „V tomhle náhradním těle jsem na Zemi poprvé. Můžete se na mě rozpomenout jen dokud jsem měl staré tělo. Vzpomeňte si! Chodil jsem tenkrát pilně do vašeho technického kroužku a jednou jsem místo vás promítal film pro celou školu.“

„To byste musel být... Vojta?“ vzpomínal Ryntín.

„Vidíte, vzpomněl jste si!“ nadskočil jsem vítězně. „Tenkrát jste onemocněl nějakou chřipkou, či co to bylo, a protože jste byl ze všech učitelů jediný, kdo uměl obsluhovat školní promítačku, mělo být promítání odložené nebo dokonce zrušené. Tenkrát do škol půjčovali filmy jen na omezenou dobu... A tak jsme my, členové vašeho technického kroužku, přišli za ředitelem, aby nám dovolil ten film promítnout. Přece jen se na to všichni žáci těšili a oznámit jim, že se promítání ruší... Ředitel se nejprve ošíval, ale když jsme se mu dušovali, že jste nás s promítačkou naučil zacházet odborně, ustoupil.“

„Ale vám se tenkrát promítačka nějak pokazila, ne?“

„Jo, pokazila,“ přitakal jsem. „Hned jak jsem zavedl film, ozvalo se lupnutí a praskl pružinový náhon navíjecí cívky. Oprava byla nad naše síly, náhradní pružinu jsme neměli, ale napadlo mě, že tak jako tak musím stát u promítačky... budu tou neposlušnou cívku točit ručně. A skutečně jsem celý film ručně navíjel. Jenže ta cívka měla sice kolem dokola otvory, které to umožňovaly, ale jejich plechové okraje byly příliš ostré než aby se to

dalo dělat prstem. Použil jsem tedy obyčejnou dřevěnou tužku. Šlo to, jenže se tužka o ostré hrany obrousila, až se čas od času kus ulomil. Na konci filmu jsem z ní měl v ruce už jen krátký špaček, ale vytrval jsem a promítání bylo k radosti žactva zachráněné. Dlouho se pak o tom ve škole povídalo.“

„Škoda, že jsem byl tenkrát nemocný a neviděl jsem to!“ usmál se učitel. „Ale tobě to zvedlo prestiž, že? Zejména u všech spolužáků! Zachráněné školní promítání všichni ocenili!“

„No to se rozumí!“ usmál jsem se při té vzpomínce.

„Ale zvedlo to i prestiž našeho technického kroužku,“ dodal učitel. „Prokázalo se, že nebyl tak zbytečný, jak o něm zlé jazyky po škole roztrušovaly!“

„Vzpomněl jsem si na tuhle příhodu, abyste mi teď uvěřil, kdo doopravdy jsem, pane učiteli,“ řekl jsem vážně.

„I když...“ zarazil se učitel. „Právě tohle věděli v celé škole všichni, to jste se mohl dozvědět od kohokoliv...“

„No dobře, pane učiteli,“ řekl jsem po chvílce přemýšlení. „Vzpomněl jsem si ještě na jinou situaci. Známe ji zaručeně jen my dva, vy a já, ale nevím, jestli si na ni ještě vzpomenete...“

„Povídej,“ vybídl mě.

„Tenkrát naše třída jela na školní výlet...“ začal jsem. „Před odjezdem jste si mě vzal stranou a řekl jste mi, že se učitelé na mě složili, protože věděli, že mi tenkrát zemřel tatínek. A dal jste mi na ten výlet dvacet korun. Pro mě to tenkrát byly velké peníze, ale pane učiteli, přiznejte se, že to nebylo z nějaké sbírky mezi učiteli? Hodně jsem o tom od té doby přemýšlel a došlo mi, že jste mi tenkrát tu dvacku dal sám a ze svého. Bylo to tak?“

Učitel se zamyslel a pátravě se přitom na mě díval.

„Takže to jsi opravdu ty,“ řekl po chvílce váhavě. „Tohle by nikdo jiný vědět nemohl...“

„Ano, jsem to já, ten tehdejší kluk Vojta,“ přisvědčil jsem. „I když mám dnes tělo mimozemšťana, žiji ve světě Chapežadu a na své dřívější pozemské tělo už jen občas vzpomínám.“

„A kdo je ten druhý?“ ukázal učitel na Kišvojtu. „Je nějak málomluvný...“

„To je moje dcera Kišvojta,“ řekl jsem pyšně. „Víte, já už v tom světě žiji dlouho. Zastávám funkci vyslance Froilů, to jsou ještě jiní

mimozemšťané, ale to už by bylo opravdu příliš dlouhé povídání. Od chvíle, co jsem se stal Chapežadem, žiji mezi nimi a neodlišuji se. Jistě uznáte, že se takhle na Zemi vrátit nemohu, ještě bych skončil v některé ZOO. Smím si sem jen občas skočit na návštěvu. Takže jsem se tam oženil a mám i tuhle dceru. A ta se tak dlouho chtěla podívat do mého bývalého světa, až jsem ji vzal s sebou. Jenže neumí česky, takže tady musí mlčet.“

„No, je nějaká menší, takže je to ještě mládě?“

„My říkáme dítě,“ přikývl jsem. „Ve světě Chapežad je to do značné míry podobné Zemi, i když se to v detailech přece jen liší. Jsme drobnější, slabší, ale jinak máme i podobné nectnosti jako lidé na Zemi. Prostě je to jiný svět. Ale teď mě víc zajímá, co se děje na Zemi.“

Učitel Ryntín kupodivu neviděl situaci na Zemi beznadějně jako obyvatelé Satuzyo.

„Jestli je to opravdu tak, jak říkáš,“ přemýšlel, když jsem mu vyložil svůj pohled na věc, „pak svět půjde dál jako dosud. Možná ne úplně stejně, ale půjde dál. Myslíš, že nebude žádná kultura? Možná ne ta současná, ale lidé nevydrží beze zpěvu. Asi nebude tolik profesionálních divadel, ale Čechy v minulosti vždy zachraňovali potulní komedianti, ne kamenná divadla. Říkáš, že zmizely celé nenávidné národy? Aspoň se jich nemusíme obávat. A bez papalášů to také půjde. Všude se najde někdo, komu to prostě nedá. Na vesnicích dnes berou lidi neradi funkce starostů. Kouká z toho práce navíc a zisk za tu námahu nestojí - a přece má každá vesnice starostu - výjimky spočítáš na prstech a to ještě nevíš, co za tím vězí. A stejně se najde dost lidí schopných řídit města a nakonec i celé země, když jim ti »všeho schopní« uvolnili místa. A může to být lepší než teď, když zmizeli největší zloději a šizuňkové a nebudou tam škodit!“

„Vidíte to příliš optimisticky, pane učiteli,“ zmohl jsem se na nesmělou výčitku.

„Nevidím to zkrátka škaredě,“ opáčil klidně.

Jistě, to je rozdíl mezi pesimistou a optimistou, kdy jeden vidí poloprázdnou a druhý poloplnoú sklenici. Ještě zbývá pohled politika, který přidá vlastní hodnocení, že lidé mají ještě zbytečně velké sklenice, takže se jim daří dobře a měli by platit vyšší daně.

Což o to, bez divadel, zpěváků a nejspíš i bez televize se dá žít, naši prapředkové je také neměli a šlo to. Ale horší je, že dnes začínají chybět zdroje.

Dříve byla na světě místa, kde ze země prýštila smradlavá, ohavná kapalina, která při zapálení hořela a vydávala černý dým.

Dnes se ropa těží pomocí ropných věží z hlubin moří, nebo ji za velkých nákladů uvolňují z hlubinných břidlic. Přírodní ropa, vyvěrající až na povrch, se stala krásnou pohádkou.

Dříve se topilo dřevem, ale hluboké lesy dávno zmizely a za dřevo se dnes platí »na dřevo«.

A k tomu ještě ta závislost na kamionech... V Africe někteří černoši odmítají obdělávat pole. Nač se namáhat, když si všechno můžeme bez námahy koupit v supermarketu? Bílí to tam rádi dovezou, jinak jim uřežeme hlavy... a když nic nedovezou, půjdeme si to od nich vzít do Evropy sami. Máme přece právo na stejnou životní úroveň! Jen ať se bílí starají! Nevěřící musí platit a mlčet, jinak budou o hlavy kratší! Jsou to přece naši otroci! Tak to stojí v Koránu a pochybovači skončí bez hlavy!

V Anglii úplně přestali pěstovat obilí. Kanadská pšenice je přece tak levná, že se jí nevyplácí konkurovat! Za Druhé světové války v době německé ponorkové blokády se to projevilo hladem a Angličané chtě nechtě obětovali svou pěstěnou krajinu na pole brambor, ale po válce všechno zase zrušili... válka přece už nikdy více nebude... (i když tohle říkal Chamberlain také...)

V Evropě se dlouho někteří chovali podobně. Nač bychom se namáhali se zemědělstvím, když všechno levně dovezeme? Tak to tvrdili naši špičkoví ekonomové, takže to musí být pravda!

A tak i u nás Agrofert »s péčí řádného hospodáře« zaorával místo sklizně vzrostlou pšenici, která by se »nevyplatila«. Stejně tak jiní »hospodáři« likvidovali sady (»španělská a polská jablka jsou přece bezkonkurenčně laciná«) a podřezávali celá stáda krav, na které pro naše zemědělce nezbyly »kvóty«. Na čas se na česká pole vrátila cukrová řepa, ale už ne k výrobě konzumního cukru, nýbrž k výrobě biopaliv, neboť tu byla větší naděje na dotace.

A za této situace zmizely intelektuální a manažerské špičky. Ty špičky, které lidmi hluboce pohrdaly a jejich bohem bylo zlaté tele neboli mamon. A které po sobě zanechaly Evropu s naprosto rozvráceným, nesamostatným hospodářstvím, nezdravě závislým na exportu a zejména na dovozu.

Tak jsem to, v očích pana učitele příliš pesimisticky, viděl já z pohledu zvenčí, dokonce až z Chapežadu.

Ano, jistě se najdou lidé, kteří »vezmou« funkci starostů.

Ale nebude jim do zpěvu.

Kalup

S panem učitelem jsme se rozloučili srdečně. Však jsem si předem říkal, jestli mě někdo na Zemi pochopí, že to bude nejspíš on. A byl jsem rád, že jsem se v něm nezklamal.

Také Kišvojtě se zdál »ten člověk« příjemný. Vlastně když se to tak vezme, na Zemi by ji neměl rozčilovat nikdo. Všichni ti nenávistní byli pryč.

Jenže už cestou domů mi vyčetla, že z mého rozhovoru s učitelem vůbec nic neměla.

„Jak jste se to vlastně bavili?“ ptala se mě podezíravě. „Co to bylo za slova?“

Vysvětloval jsem jí tedy, že touhle řečí se mluví na Zemi na území Čech. Na Zemi je víc takových jazykových skupin a Čechy patří k těm menším. To není jako na Chapežadu, kde se jednou řečí domluvíme prakticky všude a místní nářečí se liší jen v málo podstatných detailech, jako jsou »mlaskavky« a »kňouravky«.

„Ale tys tak mluvil taky!“ vyčetla mi.

„Česky jsem mluvil dříve než chapežadsky,“ ujistil jsem ji. „Na Zemi jsem znal více řečí i z důvodů mého povolání.“

„A proč jsi mě tuhle řeč nenaučil, než jsme sem šli?“

„Nebyl na to čas,“ řekl jsem. „Proti chapežadštině je tahle řeč příliš složitá.“

Pravda, chapežadština je mnohem jednodušší. Je to vinou zaostalosti společnosti na Chapežadu. Chapežadé neumí mnoho věcí pojmenovat, protože je prostě neznají. Nemají žádný výraz pro boty, oděv, kosmetiku a jiné obory, které na Zemi mají vlastní žargon. Nakonec i pozemské jazyky mívají hodně slov převzatých od jiných národů, vzpomeňme si na germanizmy řemeslníků nebo latinismy lékařů, a to i když má čeština pro mnohé pojmy vlastní názvy. Většina oborů si udržuje od ostatních lidí jazykový odstup a podle žargonu poznáte fachmana.

Chapežadštinu ještě čeká dlouhý a nelehký vývoj...

Doma mě ale čekala bouřka.

Sojata se do mě pustila jako fúrie. Nějak se holka oprskla, dřív by si to na žádného chlapa nedovolila! Co jsem to spáchal, vzít její jedinou dceru na

nebezpečnou výpravu do cizího světa? Co kdyby se jí tam něco zlého stalo? Je to její jediné dítě, ať si na takové cesty beru jiné, třeba Vagvojtů...

Utěšoval jsem ji, že jsem přece nevzal dceru do Kycuzí! Na Satuzyo i na Zemi to dobře znám, je tam mnohem bezpečněji než na Chapežadu...

Ale Sojata nebyla k utišení... Cákryš, nebylo to dřív lepší, když si ženské neodvážily na chlapa ani pípnout?

Snášel jsem to skoro hodinu, ale pak můj pohár trpělivosti přetekl a bouchly saze. Praštil jsem pěstí do desky pracovního stolu a zařval jsem:

„Caňchysiš, mám já toho zapotřebí, nechat si tak nadávat? Co se vlastně stalo? Nic, docela nic! Dcerka se podívala do dvou spřátelených světů, kde nás přijali jako přátele. A co by se mohlo stát? Nic, vůbec nic! To jen ty vidíš všude bubáky a lylyky! To je moje odměna za to, že jsem na Chapežadu zrušil prodej ženského masa? Neměl jsem to radši nechat, jak to bylo?“

„Jsi stejný chlap jako ostatní!“ křičela ještě Sojata, jenže to už ji ostatní ženské táhly pryč a ucpávaly jí rukama ústa, aby už proboha byla zticha.

V mé pracovně konečně nastalo ticho. Až po chvílce se opět ozvala malá Kišvojta.

„Tati, na mámu se nezlob, je zkrátka hodně citlivá. My dva přece oba víme, že bys mi nedovolil ublížit. A ty dva světy nebyly tak špatné! I ve Skalním domě to bylo horší než v cizích světech. To spíš tam jsem od starších kluků dostala občas nespravedlivě na záda!“

„Já vím, Kišvojto!“ obrátil jsem se na ni už zase laskavě, ta přece vůbec za nic nemohla. „Náhodou jsi nám tam hodně pomohla. Jsi citlivější na něco úplně jiného než máma Sojata a to je velice dobré.“

„Až na tamty dva...“ vzpomněla si Kišvojta.

„Ale byli to jediní dva v Satuzyo,“ ujistil jsem ji. „Všimla sis na Zemi, že tam nikdo takový nebyl?“

„Všimla,“ řekla Kišvojta. „Asi jsme byli u dobrých lidí.“

„Byli jsme u dobrých lidí,“ souhlasil jsem. „A proto jsem se tam o tebe vůbec nebál. Nejsou všechny světy tak »vyčištěné« od zla, jako Země...“

Zanedlouho do mé pracovny opatrně nakoukla Bjurša.

„Už se nezlobíš?“ zeptala se plaše.

„Proč bych se měl zlobit?“ usmál jsem se na ni.

„No... kvůli Sojatě...“ naznačila, oč jí jde.

„Aha!“ pochopil jsem. „Přišla jsi to sem vyzkoumat, že?“

„No... ženské mě za tebou poslaly, že mám největší naději, že mě nevyhodíš!“

„Proč bych tě měl vyházovat?“ zavrtil jsem hlavou. „Ale to víš, nikdo nemá rád, když ho někdo nespravedlivě kárá!“

„Nespravedlivě?“ podívala se na mě Bjurša opatrně. „Ty jsi nevzal s sebou na Zem Kišvojt?“

„Vzal,“ přikývl jsem. „Ty to také považuješ za nebezpečnou cestu? Víš, vždyť už mě snad trochu znáš. Kdyby to na Zemi bylo nebezpečné a kdybych tam musel jít někomu na pomoc, nejspíš bych tam šel. Ale šel bych tam sám. Bez dětí i bez vás. Věříš mi?“

„Vlastně... máš pravdu,“ trochu se rozjasnila. „Vím, že jsi říkal, že to tam nebylo nebezpečné, ale Sojata tvrdila, že bys to nejspíš řekl i o Kycuzí. A šel bys tam jako na jižní část císařství.“

„Ale nebral bych s sebou nikoho, koho bych mohl ohrozit,“ řekl jsem pevně.

„Do jižních měst císařství jsi s sebou vzal i lidi ze Země!“ připomněla mi.

„Vzal,“ připustil jsem. „Zmýlil jsem se, považoval jsem tu cestu za bezpečnou. Čekal jsem tam nejspíš nějaké Chapežadské piráty ze sousední pevniny... ale když jsem zjistil, že tam jsou Kycuzí, okamžitě jsem vyzval své bývalé krajany k návratu. To jsi snad mohla zaznamenat, ne?“

„Vzal jsi tam ale i potom Babdi!“ pokračovala.

„Ano, ale jen ji,“ přikývl jsem. „Babdi by mě tam dokázala chránit stejně jako já ji. My dva jsme se doplňovali a spolu jsme měli větší naději na přežití než každý z nás jednotlivě. A věř mi, že bych Babdi přivedl zpátky. Ale Kišvojt bych tam rozhodně s sebou nebral. Tam to opravdu bylo nebezpečné. Ale na Zemi?“

Zdalo se, že jsem Bjuršu přesvědčil. Když zjistila, co se chtěla dozvědět, zase opatrně vycouvala.

Šla to sdělit ostatním...

Návštěvu Hinjoči jsem opravdu neočekával.

Podle mě neměla důvod přijít. Na Chapežadu byl klid a mír, všechno v poklidu, nikdo nebuntoval žádnou válku.

Přesto se tu objevila.

„Musíš mi pomoci,“ začala bez velkého úvodu. „Tady máš sice klid, ale na Zemi jsou problémy. Potřebovala bych, abys tam dodal nějaké

potraviny.“

„Cože?“ podivil jsem se. „Aby středověká civilizace musela zásobovat potravinami podstatně vyspělejší civilizaci Země?“

„Vypadá to paradoxně, ale je to tak,“ vzdychla si Hinjoči. „To se ví, nejprve jsem byla v Satuzyo, jsou přece Zemi mnohem bližší... myslím tím původem... ale kolonie v Satuzyo nedokáže v krátké době zvýšit produkci potravin, aby to stačilo. Vzpomněla jsem si tedy i na tebe. Nechci plnou škálu potravin, ale nemohli byste vyprodukovat jednu až dvě úrody zdejšího obilí? Na Zemi by to hodně pomohlo.“

„Zkusíme to,“ slíbil jsem. „Kolik toho obilí potřebuješ?“

„Celosvětově bude Zemi chybět ročně dvacet milionů tun obilnin všeho druhu,“ řekla Hinjoči. „Kolonie Satuzyo si troufá na produkci pěti milionů tun - to je mimochodem celá dřívější produkce Čech. Jak bys odhadl možnou pomoc Chapežadu?“

„Tak na desetinu produkce Satuzyo, půl milionu tun,“ řekl jsem zamračeně. „To za předpokladu, že dám všem k dispozici »mybraki« místo traktorů a natisknu zemědělské nářadí, hlavně pluhy a sklízecí stroje. Uvědom si, Hinjoči, tady na Chapežadu je proti Zemi pořád středověk!“

„Vím, ale pochop mě!“ řekla nešťastně. „My nikomu žádné potraviny dodávat nemůžeme, pro vás to jsou žiraviny a naopak. Kdo tedy může dodat chybějící jídlo? Správně by si to měla Země vyprodukovat sama a za normálních podmínek bych to neřešila, jenže tohle nejsou normální podmínky. Zbavila jsem Zemi její intelektuální elity. Nelituji toho, ta elita škodila kde mohla. Jenže než se na Zemi ustanoví nové vlády, panuje tam bezvládnost a nic pořádně nefunguje, ani zemědělství. Kolonisté na Satuzyo ihned pochopili, co je jejich povinnost, a začali s přípravou polí, ale to nebude stačit. Ty jsi přece bývalý pozemšťan, ty už necítíš pomoc krajanům jako svou povinnost?“

„Nikomu pomoc neodpírám,“ ohradil jsem se. „Ale jedinec toho mnoho nezmůže a nejsem si jist, zda se mi podaří přesvědčit Chapežady, aby pomáhali někomu, koho ani neznají.“

„Zkus to aspoň,“ poprosila mě. „Budeš mít čistší svědomí!“

Pak zase zmizela a já stál před úkolem, o jehož splnitelnosti jsem už předem pochyboval.

Nicméně Hinjoči měla přece jen pravdu.

Když to aspoň zkusím, budu mít čistší svědomí. A kromě toho jsem se pořád ještě cítil natolik pozemšťanem, abych pomoc pociťoval jako

povinnost. Konec konců, chci se přece jen na Zem někdy vrátit a to by šlo těžko, kdybych teď pomoc odmítl.

Ale - jak to udělat? Je přece nesmysl, abych se teď posadil do »mybraki« a začal s ní jako s traktorem obdělávat pole! Nestihl bych utáhnout víc než jedno hospodářství. Do zdejší zemědělské výroby budu muset zapojit celou armádu zdejších sedláků. Jak to ale udělat? Nejsem diktátor, abych jim to mohl nařídit!

Nakonec jsem to jakž takž vymyslel.

Musím zdejší sedláky na »mybraki« nalákat. Tak, aby po nich sami ve dne v noci toužili. To znamená předvést jim něco, co by je uchvátilo.

Ale ani to bych nesvedl sám. Budu se muset obrátit na ženy ze Skalního domu. Především na naše osvědčené »traktoristky«. Jenom ty mohou zapůsobit na zdejší sedláky.

Mám aspoň co dělat...

Právě jsem ve Skalním domě vysvětloval ženským, zejména »traktoristkám«, že je třeba začít tuhle vymoženost rozšiřovat po celém Chapežadu.

Zkušenosti byly jasné. Kde se do polních prací zapojily naše traktoristky, tam prudce stoupla produktivita. Tři statky uživily celý Skalní dům, dnes už odpovídající počtem obyvatel zdejšímu středně velkému městu, a přitom jsme měli vrchovatě plné sýpky zdejšího obilí. Až se to rozšíří po Chapežadu, bude konec hladu. Velkochovy fyzurů a ižépná se těžko srovnávaly s malovýrobou v malých stájích, zejména když se ošetřovatelky dobytka naučily používat »voruzí« místo klasického náradí. Jedna ženská uměla vyčistit velkochlév během pěti minut a byl na ni zajímavý pohled. Řídila improvizovaný nevelký buldozer z jedné desky »voruzí«, ale šlo jí to tak, že by jí i Herkules záviděl.

Teď bylo třeba dostat tohle všechno mezi sedláky.

Jenže »dámy traktoristky« se tentokrát vzepřely. Proč by to měly učit chlapy, kteří své ženské jistě krutě utiskují?

Vysvětloval jsem jim, že tohle půjde ruku v ruce. Nebudou to učit sedláky, ale jejich ženy. Jednak jich je víc, jednak je spíš přemluvíme a nakonec bude jistě bezpečnější, když telepatii dám jen ženským. Chlapi přijdou o své postavení »nadsamců« a budou si muset svých ženských začít vážit.

Nejhlasitější oponentky mi ale vytrvale vysvětlovaly, že se chlapi nezmění. Je to prostě v nich.

Trochu je naviklalo, když jsem pravdivě poukázal na to, že jsem přece také chlap a doporučoval jsem jim, ať se na poměry v naší košaté rodině přeptají mých ženských. Jenže hned přišly na to, že jsem »přivandrovalec« ze světa, kde jsou chlapi jiní než zdejší, takže mě nemohou počítat.

Musel jsem být trpělivý. Přihodil jsem na misku vah zdejší učitele, kteří si svých manželek rovněž vážili a chovali se k nim zcela odlišně proti měšťanům i venkovanům.

Na to mi ovšem omlátily o hlavu učitele Ošedara, který se mě pokusil zabít a málem se mu to povedlo. Může být vůbec takový vražedník dobrým manželem? Jistěže ne!

A přitom to udělal z vlasteneckých pohnutek!

Diskuse už dávno přešla ve vřískání, některé ženské zkrátka doháněly chybějící argumenty hlasitostí a proč bych to nenazval až ječivostí, když jsem poprvé pořádně praštil pěstí do stolu.

„Tak bude tady ticho, nebo nebude?“

Traktoristky zmlkly.

„Už jsi taky takový, jako ostatní,“ řekla jedna odvážnější.

„Kdybych byl jako ostatní chlapi, už byste byly všechny rozporcované do pečeně!“ odsekl jsem. „Nejsem takový. Ale vy jste strašně uvřískané, takhle se nedá jednat! Buďto se budeme všichni bavit věcně a místo zvýšeného hlasu používat důkazy, nebo to prostě nařídím a bude to!“

„Ale teď přece i ty zvyšuješ hlas!“ připomněla mi odvážná.

„Ano,“ souhlasil jsem, ale už zase normálním hlasem. „Ani byste mě v té vřavě neslyšely! Navrhuji, aby každá, která začne zvyšovat hlas, musela od té chvíle po zbytek jednání klečet!“

„A co ty?“ nedala se děva zastavit. „Taky budeš klečet, když zvýšíš hlas?“

„Taky,“ přikývl jsem. „Od této chvíle to platí, souhlasíte?“

Odpovědí mi byl opatrný souhlas.

Jednání pak pokračovalo poklidně a nakonec dámy uznaly, že »by se snad dalo něco dělat«.

Budeme tedy zvelebovat zemědělství na Chapežadu.

Šlo přitom ale spíš o Zemi.

Nabídka od Hinjoči

Začali jsme pochopitelně na území bývalého císařství, kde už jsem měl dostatečný respekt.

Vypravil jsem se na cestu do města Kafreja, kde stál mimo jiné císařský palác a kde pobývala část jeho manželek. Ve městě panovala opatrná nejistota, nikdo neměl sebemenší tušení, co se bude dít. Chapežadé už věděli, že císař zmizel, šušovalo se, že je kdesi v zajetí, ale zatím se toho mnoho nezměnilo, město si žilo svým životem dál.

Když jsem přiletěl se svými »traktoristkami«, svolali jsme místní Radu Statečných, která momentálně vládla městu a okolí, a zkoprnělým radním jsme oznámili, že od nich přebíráme vládu nad městem a okolím.

Samozřejmě jsme včas počítali s jejich odporem, dokonce i s ozbrojeným, jenže když jsme pomocí »voruzí« přitiskli k zemi dosavadní Radu Statečných, nezbylo jim než uznat porážku. My jsme naopak přistoupili na nové volby, jenže ještě před nimi jsem některým zdejšími odvážnějším ženám, především ex-císařovnám, věnoval telepatii. Tím přišly o nejistotu ohledně svého budoucího osudu (ani nebylo třeba připomínat jim, co na Chapežadu čeká vdovy) a pochopily, že tu neopakovatelnou šanci musí stůj co stůj »uchopit za chlupy«. Chapežadky ze Skalního města jim poskytly školení v zacházení s »voruzí«, takže zdejší ženy ke zděšení mužů vyhrály volby i podle dosavadních pravidel, kdy byla jediným rozhodujícím hlediskem síla.

Ani největší zdejší siláci neměli šanci uspět proti »voruzí«.

A pak už to šlo ráz naráz. Zdejší feministická revoluce měla úplně jiný průběh než co vyžadovaly feministky na Zemi. Zdejší »dámy« se chopily zemědělské velkovýroby. Žádné nesmyslné »kvóty« ani »pozitivní« diskriminace! Veškerá půda patřila císaři, byla tudíž volná. Zdejší ženy, byť to byly slabší opičky než jejich mužské protějšky, se s chutí pustily do orání nových polí, setí a do přípravy budoucí úrody. Za městem jsem pro ně nechal natisknout nové velkostáje pro dobytek fyzur i pro vepře ižépyňá.

Chapežadky ze Skalního domu učily ženy hospodaření, těm se to ovšem líbilo, takže jedinými nespokojenci byli zdejší muži. Vyhlásil jsem, že nikoho nechci odstrkovat a kdo za námi přijde s upřímnou snahou pomoci, toho přijmu, ale to narazilo na zdejší mužský šovinismus.

Chapežadé zkrátka nemohli strávit, že ženy umí hospodařit mnohem lépe než oni.

Dodržel jsem ale slib, že nebudu nikoho odstrkovat a ty dva chlapy, kteří upřímně přišli pomáhat, jsem také zapojil do zdejší technické revoluce. Nebyli to ovšem zdejší »sedláci«, ti zarputile odmítali přijít s prosíkem, ale dva kováři. Včas pochopili, že moje »skleněné« pluchy a jiné stroje vysoce předčí jejich neumělé železné výtvary.

Když mi je ženské přivedly, neboť jsem si to tak vymínil, chvílku jsem nad nimi přemýšlel.

„Tož chlapi,“ oslovil jsem je, „mezi ženské vás nedám, to by asi nedělalo dobrotu. Jste přece kováři, co kdybych vás naučil pracovat s Froilskými stroji »hidmor«?“

Když zjistili, že by měli vytvářet další »skleněné« předměty, poněkud váhavě přikývli.

„Dva jsou ale málo,“ řekl jsem. „Nejprve oběhněte všechny kováře a příbuzné řemeslníky ve městě a bude-li vás aspoň deset, začneme s učením.“

Kováři odběhli, ale do půlhodiny se vrátili. A ne sami, bylo jich už dvanáct zájemců.

„Dobře, chlapi, začneme s učením,“ přikývl jsem.

Chlapi od kovářského řemesla si nové technologie osvojili velice brzy. I když už nešlo o zpracování ohněm, zalíbilo se jim, jak snadno teď mohli tvarovat hmotu - i když jinou, než jakou se zabývali doposud. Nebyla tak černá jako kované železo, nešpinila tolik ruce ani obličej, nesálalo od ní při zpracovávání horko, ale zato měla jiné přednosti.

Stroje »hidmor« vlastně nebyly ani vidět. Na určeném místě se prostě začala objevovat hmota a spojovala se do výsledného předmětu. Dělo se to - nebo jsem si to tak aspoň myslel - pomocí podobného mimoprostorového tunelu, jako u skoků »pchiš«.

Prostě tady přímo na místě vystávalo něco nového. Přesně tak, jak to naplánovali buď kdysi dávno Froilové, nebo dnes i my, když jsme potřebovali dělat něco nového, co v knihovnách nebylo dosud uloženo.

Na programování nových věcí jsem si zatím troufal jen já, to jsem se své »učedníky« neodvážil učit, na to neměli potřebný matematický aparát, ale poměrně snadno zvládli tisk předmětů uložených v knihovnách. A v této chvíli to stačilo.

Kromě výroby různých předmětů, které jim příslušely i dřív jako kovářům, zvládli také věci, které dřív nedělali. Dokázali teď natisknout zemědělské náradí včetně pluhů a sklízecích kombajnů tažených »mybraki«, snadno vytiskli vozy pro tažná zvířata fyzury a troufli by si i na stavbu domů, vymyšlených ještě Froily.

A po dohodě se mnou se dva z nich vypravili »na vandr« do sousedního města, aby své nové znalosti uplatnili i tam.

Mohl jsem odtud očekávat další zájemce o nové, pro zdejší lidi ještě neznámé technologie.

Budeme šířit pokrok - a současně přitom pomůžeme, kde to bude zapotřebí.

Nejspíš i lidem na Zemi.

Hinjochi nám ještě zajistila dopravu potravin od nás na Zemi, ale pak nás opustila. Nebyli jsme ti, kdo její pomoc a dohled potřebují. Vlastně to bylo od ní ocenění a dalo by se říci, i vyznamenání.

Tak proběhla dvě poměrně klidná vegetativní období. Část úrody jsme odeslali na Satuzyo, ale po druhé sklizni za mnou do »Skalního doupěte« přišel Michal v čele menší delegace. Nejprve nám poděkovali za výpomoc v nejkritičtější době nové kolonie, než se noví osadníci v novém prostředí trochu otrkali, ale přišli nám slavnostně oznámit, že se zemědělství na Satuzyo z dětských plenek vyrostlo a další pomoc už potřebovat nebude.

„Myslím, že bychom vám to měli nějak vynahradit, ale sám si neumím představit, co byste tu mohli uplatnit, jakou odměnu vám můžeme dát,“ řekl Michal.

„Odměnou je nám naše svědomí,“ odvětil jsem s úsměvem. „Ani já si neumím představit, co byste nám mohli poskytnout, aby to mělo smysl. Pokud vím, průmyslovou základnu máme téměř shodnou. I my přece používáme prostředky Froilů. A zatím nic víc ani nepotřebujeme. Chapežadé mají všechno co potřebují. Stačilo zvýšit zemědělskou produkci a mohli jsme k vám vyvážet přebytečné potraviny. Doby lidožroutů jsou na celém Chapežadu dávno pryč, lidem se vede dobře. Naší výhodou je, že zdejší lidé nikdy nepotřebovali textil, obuv a kosmetiku. Tahle odvětví vám zaberou spoustu času a energie. Zdejší lidé potřebují jen jídlo a bydlení, k tomu nějaké zemědělské stroje a náradí. To teď máme a myslím, že Chapežadé jsou s tím spokojení.“

„Šťastná to země!“ vzdychl si Michal. „Museli jsme postavit už dvě továrny na kosmetiku, a to nemluvím o jedné obuvnické a dvou textilkách. Ještě štěstí, že na Satuzyo nikdo nepotřebuje automobily ani jiné dopravní prostředky. »Mybraki« stačí zatím na všechno, ale už se u nás na některých jezerech objevily lodě, od malých pramiček rybářů po několik luxusních jachet, na kterých se dá údajně prožít báječná dovolená. Nemohu posloužit vlastní zkušeností, já jsem neměl dovolenou od té doby, co jsem na Satuzyo. Ale lidi to chtějí.“

„To je znamení, že se jim vede dobře,“ řekl jsem. „Ale na to bych si dával pozor! Majitelé těch extravagantních a luxusních věcí by se mohli začít vyvyšovat nad jiné!“

„To nepřipadá v úvahu,“ usmál se Michal. „Tyhle luxusní věci totiž nemají majitele. Ti, co je chtěli, totiž nevěděli, jak by je vyrobili. Jachty jsem nakonec naprogramoval, ale rozhodli jsme o nich kolektivně, že se budou pronajímat každému, kdo se zapíše do pořadníku. Rozuměj, jde nám o to, abychom si všechna jezera nezaplácali stovkami kotvících jachet. Dohodli jsme se, že na každém jezeře bude omezený počet lodí a od toho byl již pouhý krůček k tomu, že nesmějí být soukromé. Takže patří obci, která na ně vede pořadníky. Podařilo se nám nastolit rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou. Dobrý, co?“

„Dobrý,“ přikývl jsem. „To u Chapežadů nepůjde. Vody se spíš štítí a nejspíš i bojí. Lodě sice měli, ale ne v nějak oslňujícím množství i provedení. Teď, co mají »mybraki«, lodě prostě nemají a jde to i bez nich.“

„Takže pořád nemáme, čím bychom se vám odměnili za tu pomoc,“ vzdychl si Michal.

„Proč pořád mluvíš o odměně?“ napomenul jsem ho. „Nás blaží, že jsme vám byli užiteční. Nezapomeň, že jste pro nás tak trochu obři a nám to pěkně zvedalo sebevědomí. Odměna by to snížila na pouhý kšeft. Třeba časem budeme potřebovat pomoc my a pak budeme vědět, kde máme přátele.“

„Napadlo mě ještě, že bychom mohli rozjet turistiku,“ řekl.

„To mě napadlo taky,“ řekl jsem. „Ale hned jsem to zavrhl. Vznikl by z toho turistický průmysl a to se mi nelíbí. Stačí nám hospody pro přechodné ubytování a stravování lidí, kteří cestují za obchodem. Nedělal bych z toho masovou záležitost.“

„Pak už ani já nevím...“ vzdychl si.

„Toho by se určitě chopili snobové,“ řekl jsem. „To byli ti, kdo museli každým rokem k moři do Chorvatska a každou zimu na lyže do Itálie... a kdo nejezdil s nimi, byl nýmand či socka... buďte rádi, že na Satuzyo takoví nejsou! Že zůstali na Zemi, nebo ještě lépe - v pásu kolem Země.“

Popovídali jsme si pěkně, ale nějakou bližší spolupráci jsme nenavázali. Neměli jsme si navzájem co nabídnout. To, co za něco stálo, jsme beztak shodně převzali od Froilů.

Možná... časem... ten turistický ruch... ale to až opravdu »nebudeme mít roupama co dělat«, jak říkala kdysi moje babička ještě na staré dobré Zemi.

Jó... to už se nikdy nevrátí...

Jediné, na čem jsme pozorovali, jak ubíhá čas, byly děti.

Kišvojta nám jednoho dne přišla sdělit, že se chce vdávat.

Vdavky se mezitím na Chapežadu hodně pozměnily. Už to nebylo to původní prodávání dcery novému majiteli, který se stal jejím novým majitelem. Feministické revoluce se chopily nejprve ženské ze Skalního domu, ale při všech příležitostech, nejčastěji na trhu, vysvětlovaly ostatním ženám a dívkám, že manželství by mělo být o vzájemné důvěře a náklonnosti.

Na Chapežadu nemůže vzniknout monogamie. Spolehlivě ji likviduje trvalý nepoměr mezi muži a ženami. Žen je zkrátka pět až šestkrát víc než chlapů a v monogamní společnosti by většina zůstala na ocet.

Společnost na Chapežadu měla i své výhody. Zatímco na Zemi je nutné, aby každá žena měla minimálně dvě děti, aby tím vyrovnávala ztráty za zemřelé, na Chapežadu stačilo, aby měla dvě děti jedna žena v rodině, ostatní si vystačily s jedním dítětem. Lépe se organizovala práce s dětmi a žádné dítě se nemuselo cítit odstrkované. Samozřejmě tu chybělo ono vyznání lásky: »Ty jsi moje jediná!« To tady nemělo smysl, zato se zde brzy vžilo, že první manželka spolurozhoduje o výběru těch dalších a to tak, aby se všechny co nejlépe shodly. S ukončením vlastnických vztahů ve zdejších rodinách kupodivu skončilo i dřívější týrání žen. Kdo z chlapů by v tom chtěl pokračovat, tomu by ženy prostě utekly k jiným, nebo do Skalního domu, kde muži nerozhodovali vůbec.

Dřívější »zaknihování manželek« mělo největší význam pro účely výběru daní. Když tento důvod pominul, přešlo manželství na méně oficiální základnu. A protože tu nebyla žádná církev se svým nerozlučitelným manželstvím, tyto svazky se na Chapežadu paradoxně

posílily. Chybí zde pozemské »Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!« Ale chybějící náboženství nepovažuji za chybu.

A tak, když nám Kišvojta jednoho dne přišla sdělit, že se chce vdávat, znamenalo to pro nás jen spolupráci s novou rodinou budoucího ženicha. Sojata to sice - skoro jako maminky na Zemi - trochu obřečela, ale měla svou jedinou dcera provdat, ne prodat. A v tom byl opravdu nebetyčný rozdíl!

Přemýšlel jsem ještě o tom, jestli by nebylo lepší zavést na Chapežadu něco podobného pozemským svatbám. Zkrátka to brát jako slavnost, ne jako pouhý kšeft. Možná by to v hraničních provinciích bývalého císařství a na okolních pevninách pomohlo zdůraznit dobrovolnost vznikajících vztahů...

Ale pak mě to přešlo. Kdybychom s velkou slávou slavili svatby, nejspíš by to jen zkrátilo trvání takových manželství. Na Zemi každá druhá svatba končí tím trapnějším rozvodem, čím byla svatba honosnější. Asi bude lepší ponechat to tak jak to je.

Konec konců, Kišvojta od nás neodchází. Rozhodně ne daleko. Rozhodla se totiž přivdat se do rodiny mladého učitele. Nebude pochopitelně jeho jedinou, ale s jeho první ženou si jistě porozumí - vždyť se kamarádily už od malička. Budou tedy mít společného manžela a mohou být šťastní všichni tři, i když se k nim nejspíš brzy přidají aspoň dvě další.

Můj táta by tomu řekl »babinec«. Ale můj táta žil vždycky jen na Zemi a o Chapežadu neměl ani potuchy.

Svatba tedy proběhla v pohodě, pěkně jsme se seznámili - i když jsem mladého učitele znal, seznámil jsem se navíc s jeho rodinou - jen si představte, že si k nevěstě berete kupu tchyní...! A ještě víc tchyní získala naše Kišvojta! Ale tady se to chápalo jinak, tchyně tady neměly takové slovo, jaké si příliš často samy berou na Zemi...

A bylo nás v bytě o Kišvojtu méně...

Život už je takový...

Návštěvu Hinjochi jsem opět nečekal, ale u ní to bylo jako vždycky. Překvapovala takhle všechny.

„Podle mých údajů jsi společnost na Chapežadu ustálil, jak jsem ani nečekala,“ začala, když jsme se pozdravili a nabídl jsem jí křeslo stavěné pro postavy lidí z Země a tím také Froilů.

„Snažím se,“ přikývl jsem skromně.

„Ale snažíš se lépe než jsem čekala,“ pokračovala. „Zdá se mi dokonce, že už ani moc nezasahuješ. Nebo se mýlím?“

„Ani ne,“ přikývl jsem. „Poslední dobou nejsou konflikty, které by vyžadovaly zásah. Zdejší papaláši zřejmě pochopili, že nemá smysl provokovat mě, natož něco vyvádět. Vědí, že nemají šanci uspět násilím. Ostatně, v dnešní době mají Chapežadé všeho potřebného dostatek, takže vlastně ani nemají proč loupit.“

„Proč se totéž nepodařilo těm před tebou?“ zeptala se, ale byla to řečnická otázka, neboť ode mne odpověď čekat nemohla.

„Myslíš, že by to tady šlo i bez tebe?“ zeptala se mě.

„Je tady pár nedořešených otázek,“ zavzpomínal jsem na poslední nedodělky. „Například vězení. Zdá se mi nespravedlivé držet v něm lidi, kteří vlastně nic odsouzeníhodného neprovedli, protože jsme je předběhli. Myslím ty dva darebáky ze Satuzyo. Měli sice šeredné úmysly, ale neuspěli a od té doby jsou zavření. Na Zemi by je soudy už dávno pustily na svobodu... pokud by je vůbec uvěznily, když vlastně nic zlého provést nestihli.“

„S těmi si nedělej další starosti,“ řekla Hinjochi zamračeně. „Máš pravdu, soudy na Zemi by je propustily. Vyřešila jsem to tedy za tebe. Máš ještě něco na srdci?“

„Vyřešila jsi to?“ podivil jsem se. „Jen tak?“

„Už se o ně nemusíš starat,“ řekla Hinjochi. „Na několik okamžiků jsem tu aktivovala program proti Kycuzí, tentokrát bez vyloučení místních. Všechny nenávistné to poslalo na oběžnou dráhu. Vězení jsou prázdná... a svezlo se s tím zhruba jeden a půl tisíce Chapežadů. Nemusíš je litovat, byli to nenávistivci. Dobré je na tom i to, že jich to odneslo tak málo. Kdybych totéž udělala v době invaze Kycuzí, odnesl by to více než milion. Tady vlastně vidíš, jak dobrou práci jsi tady odvedl.“

„Počkej...!“ zarazil jsem se. „Jeden a půl tisíce mrtvých? To je přece strašný masakr!“

„A jak říkám, ještě před pár lety by byl tisíckrát horší. Ještě bych mohla počkat, ale teď už se to zlepšovalo jen pomalu.“

„To bylo ale dost krvavé řešení,“ komentoval jsem to.

„Bylo,“ přikývla. „Vzhledem k tomu, kolik zla tady tihle výlupci připravovali, to nebylo nejhorší. Víš o tom, že si někteří úmyslně založili plantáže jedovatých hub? Silou škodit nemohli, to jsi jim dal jasně najevo.“

Ale jedovaté houby... no, máš s nimi sám nepříjemné zkušenosti, jistě mě omluvíš. A že se při tom svezli i jiní darebáci? Nelituj je!“

„Ale jestli jsi je takhle radikálně zlikvidovala, to už tady nebudu mít vůbec nic na práci! Leda bych se dal na vědu...“

„Mám pro tebe jinou nabídku,“ řekla Hinjoči. „Jak jsi tady spokojený v kůži Chapežada, když víš, co práce mají na Satuzyo? Tam je teď první linie! Co kdybych ti vrátila tvé staré lidské tělo, aby ses mohl vrátit mezi lidi?“

Bác ho! To ale byla nabídka!

Po pravdě řečeno, čekal jsem ji, ale ne tak brzy. Podle naší původní domluvy k tomu mělo dojít mnohem, mnohem později. Měl jsem v kůži Chapežada prožít celý zdejší život! A teprve na jeho sklonku, kdy už budu i na zdejší poměry vetchým stařečkem, jsem očekával splnění slibu a návrat na Zem v podobě, v jaké jsem opustil své staré lidské tělo.

Vlastně jsem se na to celou dobu někde na pozadí těšil. Ale teď mě ta nabídka trochu zaskočila.

Ne že bych tu měl opustit rozdělané dílo. Hinjoči to docela vystihla - svůj úkol jsem v podstatě splnil. Svět Chapežad je dnes veselejší místo k životu, než byl na počátku mého působení. A že jsem na tom měl opravdu lví podíl, to mi nikdo neupře.

Ale upřímně řečeno, nechtělo se mi ten svět ještě opouštět.

Nebylo by to opouštění světa smrtí, prostě bych jen odešel v jiném těle. Ale přece jen bych zdejší svět opustil. Představoval jsem si, že nejprve vychovám děti a vypravím je do života. Zatím se z naší rodiny osamostatnila jen Kišvojta. Ostatní děti ještě na samostatný život připravené nebyly, nejmladší Bjuršině je sotva deset zdejších let, to není ani pět pozemských!

Na druhé straně by to nebylo nic nemožného. Mé manželky by si poplakaly, nejspíš by se pak věnovaly společné výchově našich dětí, ty mladší, jako Elkírche, Bjurša a možná i Gytchy by se ještě mohly znovu vdát - dnes už se zdejší chlapi nedívají na vdovy jako na maso... ale spíš by to dopadlo, že by kvůli dětem raději držely rodinu...

Uvědomil jsem si, že vlastně po tom lidském těle ani příliš netoužím. Ne že bych se toho bál, na Satuzyo dnes také probíhají zajímavé přeměny a nebylo by marné být při nich. Michal mi část těch změn už popisoval, občas si telefonujeme pomocí poburaše.

Zajímavé bylo nastavení jednotného dorozumívacího jazyka po celé Satuzyo. Dalo se čekat, že to bude čeština nebo ruština, ale nikdo nečekal, že Rusové tak snadno ustoupí. Vždyť čeština je považovaná za obtížný jazyk, i když zrušením tvrdého »y« se dost pravidel pronikavě zjednodušilo. Pořád tu bylo ono »ř«, které se cizinci tak těžko učí, i když je to vlastně velice snadné, když to má v ruce logoped. Naštěstí se jich na Satuzyo našlo dost, aby se mohli zaručit, že to všechny zájemce »snadno a rychle« naučí.

Ukázalo se, že mezi zachráněnými Čechy byla docela velká skupinka Vietnamců. Právě ti dokázali, že se i čeština dá snadno zvládnout, když se začíná u dětí.

Nakonec prý nejvíc brblali španělsky mluvící lidé z Jižní Ameriky, zachránění Chapežadkami úplně v poslední fázi. Jenže jich bylo příliš málo. Takže se i oni nechali přemluvit, aby začali navštěvovat rychlokursy češtiny, spolu s malými Arabkami, které si velice rychle rozebraly páry, které přišly o vlastní děti. Nebylo jich málo, na všechny se prý děti nedostaly. Zaplaťpámbu, že se do toho nemontovaly byrokratky z »organizací pro pomoc dětem« a podobné megery, které zůstaly v tom radioaktivním pekle. Lidé na Satuzyo to naštěstí pochopili jako příležitost zbavit se nadobro všech pofidérních organizací, které se beztak na »pomoc dětem« dívaly jako na docela dobrý kšeft. Vždyť i ty naše prodávaly děti do zahraničí a říkaly tomu »pomoc«. A nedivil bych se, kdyby ty »neziskovky« dnes tvořily »ozdobný pás« kolem Země...

Jistě bych se na Satuzyo brzy uplatnil. Možná i jako expert na techniku Froilů, nastudoval jsem si ji na Chapežadu znatelně lépe než experti na Satuzyo.

Ale - opravdu by se mi nechtělo odejít z Chapežadu. Sakra, vždyť už se mi ani nezdají sny, ve kterých bych byl opět ve svém lidském těle! V posledních letech jsem i ve snech jako chapežad! Na svou novou chlupatou kůži jsem si natolik zvykl, že mi holá kůže lidského těla připadá tak nějak... hadovitá... jak mi to kdysi Babdi s Bjuršou vyčítaly. Tedy - ne že bych k lidem cítil odpor, to jistě ne, kamarádím se s Michalem jako dřív, ale i sny už mám tak nějak... chapežadské! Já teď prostě patřím sem...

„Dobrá,“ vzdychla si Hinjoči, když si to z mých myšlenek přečetla dřív než jsem stihl otevřít pusu. „Necháme v platnosti naši původní dohodu. I tak si myslím, že se ještě rád vrátíš. Žij si dál jako Chapežad, jistě to není tak špatné. Líbí se mi, že se na Chapežady nedíváš jako na opičky. Někteří lidé by také takovou životní zkušenost potřebovali. Až tě život v chlupaté

kůži omrzí, což může být na pozemské poměry poměrně brzy, přihlas se. Víš přece, jak. V jednom máš pravdu. Na Satuzyo je tisíce takových, jako jsi byl ty, ale na Chapežadu je Vojta jen jeden a má tu větší význam než císař.“

A zase, jako vždycky, zmizela.

Zůstal jsem sedět na svém místě a chvíli jsem rozvažoval, jestli jsem tímhle rozhodnutím něco neprošvihl. Budu si to muset večer prohovořit s Babdi. Jistě ji potěší, že jsem dal přednost Chapežadu před návratem do »hadí kůže«, ale Babdi je z mých žen nejstarší a nejmoudřejší, s tou to mohu probrat bez předsudků a opravdu věcně. Vlastně má pravdu i Hinjochi - na Chapežadu jsem jediný a mám tady větší význam než císař.

Už teď mi vychází, že toho ani nelituji...

Konec

KONEC

Slovník:

- Avnogdyga** = skleněná věž vzdáleně podobná televizní věži v Berlíně
- Babdi** = jméno na Chapežadu
- bédret** = jednotný programovací jazyk Froilů
- Bjurša** = jméno na Chapežadu
- cañchysiš** = citoslovce úžasu (jako naše propánajána!)
- čenes** = příkaz k ukončení práce (padla!)
- Cevalchy** = hora na Chapežadu
- Chapežad** = svět »následující« za Satuzyo
- chlegod'élš** = náčelník hraničního města
- chožemi** = tušení hrozícího nebezpečí
- chyrev** = obyvatelé Kycuze, kteří kromě sebe nevlastní žádný majetek.
- ciosolukiv** = sdružení řemeslníků (vlastně náš dobře známý cech)
- Delasis** = hlavní město světa Kycuzí
- dlécid'** = laserový paprsek určený ke krájení skal
- dlofa** = hlodavec velikosti menšího králíka
- Ehren** = obyvatelé nerozvinuté pevniny na Kycuzí, před příchodem Froilů všemožně hubení.
- Elkírche** = jméno na Chapežadu
- Erysabí** = jižní národy světa Chapežad
- faloťchy** = velké žluté lesní plody rostoucí na keřích
- fati** = otec, vládce harému (viz myrual)
- fjomochů** = dřevěná klec používaná jako vězení
- Froilové** = vesmírná civilizace průzkumníků
- fyzur** = šavlozubý buvol, používaný jako tažné dobytče. Není to přežvýkavec, ale pološelma
- géfag** = chybové hlášení
- ghechojfa** = Kdo jsi? Co jsi zač?
- goruas** = zvíře ze Satuzyo, něco mezi hrochem, bradavičnatým prasetem a nosorožcem
- gulasrzij** = sebe-kalibrace před nadprostorovým skokem pchiš
- Hanumur** = obyvatel světa Chapežad
- hazalak** = zvíře ze Satuzyo, podobné nosorožci
- hidmor** = »tiskárna« schopná tisknout domy, paláce i přehrady
- Hinjoči** = Froilské jméno

Hórgo = druhý paralelní svět od Země
hudam = lovecká šelma na Chapežadu
ižépná = druh dobytka, podobného vepřům
jalabyd = tajemník který se stará přímo o císaře
jeizel = místní vládce na Chapežadu (vévoda)
jofohij = vetřelec (aspoň pro obyvatele Chapežadu)
Jurdyz = jméno města na Chapežadu
karioo = droga, konzumovaná kouřením, vyvolávající agresivní psychické stavy podobné berserkům
Kochry = místopisné jméno – průsmyk na Chapežadu
Kšutput = jméno dědičného vládce nejbohatší pevniny Chapežadu
Kycuzí = nepřátelská vesmírná rasa
lamkepó = systém uspořádání paralelních vesmírů, objevený civilizací Froilů
lyknyom = vládní budova hlavního města Delasis světa Kycuzí
lylyk = mýtická zlá bytost z bažin Chapežadu
masichi = listy podobné papíru nebo pergamenu, určené k zápisu dokumentů, často vázané do knih.
míjůd = staré pověsti, mýty a ságy
moršít = úřad evidence obyvatel a daní
mriztusig = zbraň Froilů
mybraki = průhledný létající dopravní prostředek Froilů
myrual = harém, fraucimor, všechny ženy v domě
nojtygba = uložení vlastní polohy do knihovny cílů »pchišů« (musí následovat jednoznačné jméno).
orzokaxyd = ochromující a do pěti minut smrtící houbový jed
Ošgo = jméno na Chapežadu
pchiš = nadprostorový skok
pchoš = stacionární teleport, umožňující nadprostorové skoky
pecugíbe = nechutná, překořeněná kaše z hrubě mletého hmyzu
Piguzyňh = císařské hlavní město na Chapežadu
pinnuk = rádce
poburaš = mezivesmírný dorozumívací prostředek
pumrydaj = sídlo Froilů na Kycuzí
riuselt = šelma na Chapežadu
rižyč = rychlé a vytrvalé jízdni zvíře, z dálky podobné šavlozubým koním (jde o pološelmy)

šapchu = překlad do místního jazyka
Satuzyo = třetí paralelní svět od Země
sepažchu = hmyz velikostí mezi vosou a sršněm
Sešperh = kmen na Chapežadu
slizyb = pouta
slýky = hvězdné brány Froilů
ustlyšona = velké fialové lesní plody rostoucí na keřích
višlegde = osoba určená za předmět lidožroutské hostiny
vnizoi = sušená šťáva stejnojmenného stromu, místní sladidlo
voruzí = silové pole, základ »mybraki«, použitelné i samostatně
vrygujon = šťáva keře »vrygujonu« působí na Chapežadu jako protijed
proti celé skupině příbuzných jedů
zgryjo = robotická střediska civilizace Froilů
zmlešinó = přimražení, znehybnění pomocí blokády nervů
Zyruko = jméno na Chapežadu

Poznámky:

1 Tyto funkce skutečně existují, jenže patří do vyšší matematiky, jaká se maturantům nepřednáší..

2 Profesor na Stockholmské vysoké ekonomické škole Magnus Söderlund v pořadu o propagaci kanibalismu ve švédské televizi TV4

3 Greta Tintin Eleonora Ernman Thunbergová, ročník 2003

4 1965-1979

5 Kmen lidojedů na Havaji

6 čest výjimkám, jako jsou třeba kudlanky

7 Zásada, uznávaná všemi »demokratickými« soudy

8 Jsem možná bestie, ale mám svou čest a budu se o ni soudit - politička Kristina Kočí poté, co podrazila své spolustraníky.

9 Jean Bruller (Vercors): Nepřirozená zvířata

10 V Čechách například práva v Plzni :-)

11 Toto pravidlo se připisuje důvěřivému náčelníkovi Apačů Vinnetouovi...

12 V Británii vrah zezadu zabil Čecha úderem železného řetězu, soudce to uznal jako »nutnou obranu« a osvobodil ho...

13 V některých střílečkách existuje režim »Nightmare« neboli »Noční můra«, kdy se zabité příšerky znovu a znovu vrací do hry...

14 „Neschovali se - umřeli!“ vysvětloval Krátkozraký princí Jasoňovi...

15 - čtěte to pozpátku

16 Darwinova cena se uděluje posmrtně za nejhoupější smrt roku těm, kdo z rozmnožovacího procesu vyloučí největšího pitomce - sebe. Podmínkou je, že nesmí způsobit smrt nikomu jinému

17 Odlišnosti mezi vzhledem samců a samic téhož druhu

18 Jste velký hlupák, když nedokážete rozlišit muže od ženy!(angl.)

19 Nebo rusky, chtěl jsi říci?(rus.)

20 Profesionální poslanec, který díky vlivnému otci nedělal nikdy nic jiného než poslanec. Normální život nezná, nedokáže vyjít ani s poslaneckým platem a všemi náhradami...

21 Slova Čechoameričanky Madeleine Albrightové před zahájením jedné z mnoha ostudných amerických válek třetího tisíciletí.

22 Komu to připomíná film »Pán prstenů«, strefil se...

23 Stůj! Nestřílej!(angl.)

24 Kdo tady mluví?

25 Vidíte mě velice jasně! No jistě!

26 K čertu! Ta opice mluví!(rus.)

27 Nejsem opice, jsem člověk z vesmíru.

KONEC